

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Reynolds_Alastair-Odhalený vesmír_03-Kaldera_1.pdb

PDB Name: Reynolds OV3 Kaldera 1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.12.2008
Modification Date: 11.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Alastair Reynolds
Kaldera - kniha první
Odhalený vesmír 3

© Alastair Reynolds, 2001
Translation © Jana a Jan Jam Oščádalovi, 2004
Cover © Jan Patrik Krásný 2004
© TRITON 2004

The right of Alastair Reynolds to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

ISBN 80-7254-483-7

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.triton-books.cz

ALASTAIR REYNOLDS
KALDERA
kniha první

TRITON

Vážený návštěvníku,
vítejte v soustavě Epsilon Eridani.

Navzdory všem tragickým událostem doufáme, že váš pobyt bude příjemný. Tento dokument jsme sestavili pro vaši informaci, abychom vám objasnili některé klíčové události z naší nedávné minulosti. Chceme vám usnadnit vstup do společnosti, která může být výrazně odlišná od představ, jež jste získal před odletem z vaší domovské planety.

Podstatné je, abyste si uvědomil, že před vámi k nám přiletěli také jiní návštěvníci. Jejich zkušenosti nám pomohly upravit tento dokument tak, aby se kulturní šok minimalizoval. Zjistili jsme, že snahy přehlížet skutečnost či zastírat pravdu o tom, co se zde stalo - co se vlastně stále děje - jsou v důsledku škodlivé a že nejlepší přístup, založený na statistické studii případů jako váš, je představit fakta tak otevřeně a upřímně, jak jen je to možné.

Plně si uvědomujeme, že zpočátku nám nejspíš vůbec neuvěříte, možná budete dokonce rozhořčen, a potom se pravděpodobně na dlouhou dobu odmítnete smířit se skutečností.

Tyto reakce jsou zcela obvyklé. Je důležité, abyste to měl na paměti. Rovněž je důležité neztrácet naději, neboť časem se přizpůsobíte a přijmete pravdu. Může to trvat dny, dokonce celé týdny či měsíce, ale kromě výjimečných případů k tomu určitě dojde. Pak se možná ohlédnete zpět na toto období a zalitujete, že jste se nesnažil vyrovnat se situací usilovněji. Pochopíte, že bez tohoto smíření se nemůžete cítit opět šťastný.

Dovolte nám proto, abychom začali s tímto procesem okamžitě.

Rychlost světla omezuje komunikaci uvnitř sféry kolonizovaného vesmíru, zprávy z ostatních slunečních soustav jsou nevyhnutelně zastaralé, často celé desítky let i více. Vaše informace o hlavní planetě naší soustavy, Žlutozemí, proto již nepochybně neplatí.

Určitě víte, že po více než dvě staletí - ve skutečnosti až do nedávné minulosti - prožívala Žlutozem období, které současní historici nazývají belle époque. Byla to éra nebývalého sociálního a technického rozkvětu, skutečný zlatý věk. Forma naší vlády a společenského zřízení byla všemi bez výjimky považována za dokonalou.

Žlutozem a její dceřinné kolonie v jiných slunečních soustavách nastartovaly nespočet úspěšných projektů, kromě jiného náročné vědecké expedice k samotným hranicím vesmíru známého lidem. Vizionářské sociální experimenty probíhaly jak na Žlutozemí, tak na Třpytném pásu, včetně kontroverzní, avšak průkopnické práce Calvina Sylvesta a jeho následovníků. V plodném ovzduší žlutozemského skleníku inovace se rozvinuli a vykvetli velcí umělci, filozofové a

vědci. Zkoumaly se odvážné techniky neurotransformací. Ostatní lidské kultury chovaly ke Spojeným nedůvěru, ale Demarchové se neobávali využít pozitivní aspekty jejich metod povýšení vědomí, proto jsme se Spojenými navázali kontakt, a oni nám umožnili přístup k jejich technologiím. Díky jejich pohonu mezihvězdných lodí jsme mohli osídlit mnohem větší počet soustav než kultury, které si vytvořily méně kvalitní sociální model.

Byla to vpravdě velkolepá doba. Očekával jste, že také vy do ní po přeletu vstoupíte.

Naneštěstí to však již není pravda.

Před sedmi lety postihla naši soustavu epidemie. Dodnes není jasné, odkud k nám zamířila, ale je téměř jisté, že tavomor sem byl zavlečen na palubě lodí, možná v latentní formě, aniž by o tom posádka věděla. Mohl dokonce dorazit o celá léta dříve, než se projevil. Pravdu se nejspíš nikdy nedozvíme, neboť co nezničil mor, to bylo zapomenuto. Obrovské úseky digitálně zpracované planetární historie byly vymazány nebo zkomoleny. V mnoha případech zůstává nedotčena pouze lidská paměť... Ale lidská paměť je krátká.

Tavomor zaútočil na samotnou dřevň naší společnosti.

Nebyl to v podstatě biologický ani softwarový virus, ale zvláštní proměnlivé spojení obou. Původní kmen moru se nepodařilo izolovat, ale domníváme se, že v čisté formě připomíná nanostroje podobné molekulárním stavitelům, užívaným v naší vlastní technologii medistrojů. Nelze pochybovat, že je vesmírného původu. Ať jsme proti němu použili cokoli, nedokázali jsme nic víc, než ho nanejvýš zpomalit. Častěji však náš zásah jenom zhoršil průběh. Mor se adaptuje na útočníky, ochočí si naše zbraně a obrátí je proti nám.

Vypadá to, jako by ho vedla jakási skrytá inteligence. Netušíme, zda byl namířen proti lidstvu, nebo zda jsme jenom měli obrovskou smůlu.

Ze zkušenosti víme, že v tomto okamžiku začnete celý dokument považovat za podvrh. Rovněž se prokázalo, že když to popřeme, urychlíme proces přizpůsobení o malý, ale statisticky významný faktor.

Tento dokument není podvod.

Tavomor nás skutečně napadl a jeho účinky byly mnohem horší, než jste si právě nyní schopni představit. Mor se projevil v době, kdy byla naše společnost přesycena triliony drobných strojů. Nemyslely, nestěžovaly si, oddané nám sloužily co dárci života a tvarovací hmoty, a přesto jsme jim stěží věnovali jedinou myšlenku. Neúnavně se hemžily v naší krvi. Bez ustání se lopotily v našich buňkách. Shlukovaly se v našich mozcích, spojovaly nás všechny do jednotné sítě demarchátu, která umožňovala téměř okamžité rozhodování. Pohybovali jsme se virtuálním prostředím, vytvořeným přímou manipulací se senzorickými mechanismy mozku, nebo jsme se nechali naskenovat a uložit do počítačových systémů rychlých jako blesk. Při výstavbě města jsme tvarovali hmotu velikosti hor, vytvářeli z ní hotové symfonie, a stačilo jedině lusknutí prstů aby se roztančila jako zkrocený oheň. Pouze Spojení udělali krok blíž k božství... A někteří tvrdí, že jsme nebyli daleko za nimi.

Stroje vystavěly na orbitě městské státy z kamene a ledu, pak v jejich nitru přivedly inertní hmotu k životu. Inteligentní stroje městské státy spravovaly, řídily všech deset tisíc habitatů Třpytného pásu, kroužících kolem Žlutozemě. Stroje udělaly z Kaldery to, co byla, vytvarovaly neosobní stavby do pohádkové krásy.

To všechno je pryč.

A bylo to ještě horší. Kdyby mor zničil pouze naše stroje, zemřely by miliony lidí, ale taková katastrofa by se ještě dala zvládnout, dokázali bychom se vzpamatovat. Jenže tavomor se nespokojil s pouhou destrukcí, vstoupil do oblasti mnohem bližší umění, ačkoli ojedinelé zvrácené a sadistické ho. Způsobil, že se naše stroje začaly nekontrolovatelně vyvíjet - alespoň mimo naši kontrolu - a vytvářet nové bizarní symbiózy. Z budov se staly děsivé noční můry, uvěznily své obyvatele dřív, než mohli uniknout z jejich smrtícího objetí. Stroje v našich buňkách, krvi, hlavách rozlomily pouta - spojovaly se s námi, kazily živou hmotu. Lidé se proměnili ve třpytivé larvální fúze masa a strojů. Když jsme pohřbili mrtvé, rostli dál, spojovali se navzájem a splývali s městem.

Byla to hrůzná doba.

Dosud trvá.

A přesto, jako každá opravdu důmyslná náhoda, také tavomor si dával pozor, aby zcela nevyhubil hostitelskou populaci. Desítky milionů lidí zemřely, ale desítky milionů jiných si našly útočiště, skryly se v hermeticky uzavřených enklávách ve městech nebo na orbitě. Jejich stroje uposlechly destruktivní příkazy pro případ nebezpečí, přeměnily se v neškodný prach, který byl bez následků vyplaven z těla. Lékaři pilně odstraňovali implantáty z hlav dřív, než se k nim dostal mor. Jiní občané, natolik silně spjatí se svými stroji, že se jich nedokázali vzdát, hledali záchranu v mrazicích jednotkách. Nechali se dobrovolně pohřbit v zapečetěných obecních kryokryptách... Anebo zcela opustili soustavu. Mezitím se desítky milionů dalších nešťastníků valily do Kaldery z orbity, přechali před destrukcí, která zachvátila Třpytný pás. Byli mezi nimi nejbohatší lidé soustavy, náhle stejně chudí jako všichni uprchlíci v kterémkoli období dějin. Avšak to, co našli v Kaldeře, jim stěží mohlo poskytnout útěchu...

- Výňatek z informačního dokumentu pro návštěvníky, zdarma rozšiřovaného v kosmu kolem Žlutozemě, 2517

1

Než jsme s Dieterlingem dorazili k patě Mostu, padal už soumrak.

"Jednu věc bys měl o Krvavé ruce Vasquezovi vědět," upozornil mě Dieterling. "Nikdy mu tak neříkej do očí."

"Proč ne?" zeptal jsem se.

"Protože ho našel." "

"Ty v tom vidíš nějaký problém?" Zpomalil jsem jednokolák a zaparkoval v řadě různorodých vozidel na jedné straně ulice. Vypnul jsem stabilizátory, přehřátá turbína páchla jako rozpálená hlaveň. "Odkdy si děláme starosti s city nějakých mizerů?"

"Tentokrát bys měl být nadmíru opatrný. Vasquez možná není nejjasnější hvězda na zločineckém nebi, ale má přátele a výjimečně kladný vztah k sadizmu. Tak se snaž držet zpátky."

"Neboj, jenom na něj trochu vycením zuby."

"Tak dobře, ale hled' při tom moc nezastříkat podlahu krví, zkusíš to?"

Vystoupili jsme z jednokoláku. Málem jsme si zlomili krky, jak jsme zírali na Most. Byl to můj první výlet do demilitarizované zóny, natož do Nueva Valparaíso, proto jsem ho na vlastní oči ještě neviděl. Už nejmenší patnáct dvacet kilometrů před městem vypadal nesmyslně velký. Labuť klesala k obzoru, napučený rudý kotouč se žhavou oblastí blízko středu, ale pořád bylo dost světla, abych postřehl mostní pás a tu a tam zahlédl drobné korálky výtahů, které po něm šplhaly do kosmu nebo sjížděly k zemi.

V té chvíli mě poprvé napadlo, jestli jsme nepřišli pozdě, zda Rejvič už nestihl odjet některým vagónem, ale Vasquez nás ujistil, že muž, po němž pátráme, je pořád ve městě, dává si do pořádku bohatou pozůstalost na Skyově vítězství a převádí kapitál na netermínovaná konta.

Miguel Dieterling obešel jednokolák dozadu - přeplátované pancíře dodávaly rondelu vzhled stočeného pásovce - a hřmotně otevřel nevelký zavazadlový prostor. "Hergot, málem jsem zapomněl na pláště, brácho."

"Doufal jsem, že zapomeneš."

Jeden mi přihrál. "Hod' to na sebe a nestěžuj si."

Natáhl jsem si plášť přes oblek, který jsem měl na sobě. Šosy se mi skoro couraly ve špinavých kalužích, ale přesně takhle je nosili aristokrati, jako by ostatní vyzývali, jen ať se jim na ně odváží šlápnout. Dieterling se taky zabalil do pláště, začal proklepávat vzorkovnici plasticky vytlačenou kolem rukávu a znechuceně se mračil. "Ne. Ne... Ne. Hergot, ne. Zase ne. Ani tohle ne."

Stiskl jsem namátkou jeden vzorek. "Tenhle ti sluší. Vypadáš ohromně. Přestaň si vymýšlet a dej mi bouchačku."

Pro svůj plášť jsem si už vybral perlově šedý odstín, protože jsem doufal, že na tomhle pozadí nebude zbraň tak vidět. Dieterling zalovil pod pláštěm, vytáhl ze saka malou pistoli a podal mi ji, jako by mi jen tak mimochodem nabízel balíček cigaret.

Ve zpola průsvitné pistolce se dal pod hladkým netřítivým polymerem postřehnout zákal drobných součástek.

Byla to mechanická zbraň vyrobená z uhlíku, hlavně z hyperdiamantu a trochy fullerenu kvůli snížení tření a akumulaci energie v pružině. Žádné kovy, explozivní látky ani elektronické obvody. Pouze komplikovaná soustava pák, per a ozubených koleček, jako mazivo fullerénové kuličky. Nabíjely se do ní diamantové šipky, po průchodu drážkovanou hlavní stabilizované rychlou rotací. Pohybovou energii dodávaly střele spirálové pružiny z fullerenu, stočené málem k prasknutí. Pistole se natahovala klíčkem jako mechanická myš. Neměla mířidla, stabilizační systémy ani podporu pro sledování cíle - nebyly důležité.

"Neříkal jsem, že seženu něco báječného?" zeptal se Dieterling.

Strčil jsem pistoli do kapsy pláště. Nikdo z kolenjdoucích si zbraně nevšímal. "Musí to stačit."

"Stačit? Zklamal jsi mě, Tannere. Tahle věčička je neobyčejně, ďábelsky krásná. Dokonce jsem přesvědčený, že má nesporné lovecké přednosti."

Typický Miguel, pomyslel jsem si. Každou situaci vždycky posuzuje jako lovec.

Pokusil jsem se zasmát. "Vrátím ti ji v celku. Pokud ne, aspoň vím, co ti mám dát na Vánoce."

Zamířili jsme k Mostu. Nezáléželo na tom, že jsme v Nueva Valparaíso ještě nebyli. Na Skyově vítězství vyrostla většina velkých měst podle stejného plánu, takže nám byly ulice povědomé, včetně názvů. Původní planetární osídlení vznikala podle typické trojúhelníkové sítě rozpínající se kolem centrálního trojúhelníku o délce stran zhruba sto metrů, z jehož vrcholů vedla trojice hlavních tříd, které protínaly rohy okolních, postupně se zvětšujících trojúhelníků, dokud strohou geometrií nenahodaly přestavěné čtvrtě a nahodile zbudovaná předměstí. Osud trojúhelníku uprostřed závisel převážně na tom, kolikrát bylo město okupováno nebo bombardováno. Pouze zřídka zbyla zřetelná stopa po člunu s deltakřídlem, kolem něhož se sídliště rozrostlo, Nueva Valparaíso vzniklo stejně a ulice nesly obvyklá jména - Omdurmanova, Norquincova, Armestova a podobně - ale středový trojúhelník kryla střecha pozemního terminálu. Pro obě znesvářené strany znamenal Most dostatečný přínos na to, aby přečkal běh dějin bez poškození. Zvedal se kolmo vzhůru ze základny o třisetmetrových stranách, černý jako lodní trup, podél spodních pater posázený nádory hotelů, restaurací, kasin a nevěstinců. Ale i kdybychom na Most neviděli a nevěděli, kde stojí, poznali bychom podle charakteru staveb, že se nacházíme ve starém osídlení poblíž místa přistání. Přestože se půldruhého staletí architektonických vrtůchů pokusilo budovy vyšperkovat, nepodařilo se zamaskovat, že byly poskládány z kontejnerů, v nichž byl shazován náklad.

"Hele," ozvalo se ze stínu v portiku, "Tanner podělanej Mirabel." Chlápek se opíral o sloup, jako by neměl nic lepšího na práci, než pozorovat bzučící hmyz. Zatím jsem s ním měl tu čest jenom prostřednictvím telefonu nebo videa a naše rozhovory byly natolik stručné, jak jen to šlo. Čekal jsem někoho alespoň o chlup vyššího a o hodně chlupů důvěryhodnějšího. Měl na sobě podobný volný plášť jako já, jenže jemu jako by měl každou chvíli sklouznout z ramen. Zažloutlé zuby si nechal zbrousit do špiček, špičatou bradu měl zarostlou nestejněměrným strništěm a dlouhé černé vlasy si česal dozadu z nízkého čela. Pokuřoval cigaretu, kterou držel v levé ruce, pravačku schovával v boční kapse a nezdálo se, že by nám ji hodlal ukázat.

"Vasquezi," oslovil jsem ho, aniž bych dal najevo překvapení, že nás vystopoval, "mám tomu rozumět tak, že máš člověka, kterého hledáme?"

"Hele, klídek, Mirabeli. Ten chlap si ani neucvrkne, abych nevěděl, kolik toho bylo."

"Pořád se moří se svými finančními záležitostmi?"

"Jo. Víš, jaký sou tyhle bohatý děcka. Musej se starat o prachy, chlape. Kdyby šlo o mě, vylít bych po tomhle Mostě jako pšouk z větráku." Píchl cigaretou směrem k Dieterlingovi. "Ty seš Had, že jo?"

Miguel pokrčil rameny. "Když to tvrdíš."

"Lovení hadů je fakt frajeřina, Hade." Strčil si cigaretu mezi rty a levačkou napodobil výstřel z pistole, nepochybně měl na mušce pomyslného pythona. "Nemohl bys mě protlačit na váš příští loveckej vejlet?"

"Nevím, nevím," odpověděl Dieterling. "Obvykle nepoužíváme živou návnadu. Ale promluvíme se šéfem, třeba udělá výjimku."

Krvavá ruka Vasquez na nás blýskl špičatými zuby. "Seš legrační chlápek, Hade. Mně se teda zamlouváš. Jenže děláš pro Cahuella, tak se mně musíš zamlouvat. Mimochodem, jak se mu vede? Zaslechl sem, že dopadl mizerně jako ty, Mirabeli. Vlastně sem zaslechl nějaký zlomyslný kecy, že už to má za sebou."

Cahuellova smrt nepatřila k informacím, které jsme měli v úmyslu roztrubovat, dokud si pořádně nepromyslíme, jaké to bude mít důsledky, ale tahle novina zřejmě dorazila do Nueva Valparaíso dávno před námi. "Udělal jsem, co se dalo," zabručel jsem. Vasquéz rozvážně a chápavě přikývl, jako by se právě ukázalo, že nějaké jeho posvátné přesvědčení je pravdivé. "Jo. Něco takovýho sem zaslechl." Položil mi ruku na rameno, prsty s cigaretou natáhl co nejdál od šedivé látky pláště, "Zaslechl sem, žeš šoféroval přes půlku planety bez jedné nohy, jen abys Cahuella a tu jeho podělanou čubku dovezl domů. Na bejvalýho ostrostřelce je to fakticky hrdinství. Povíme si to nad sklínkou pisco a Had si mě zatím zapíše na příští vejlet do džungle. Souhlas, Hade?"

Vyrazili jsme směrem k Mostu. "Nemyslím, že je na to teď vhodná chvíle prohlásil jsem. "Aspoň ne na to pít."

"Jak sem řekl, klídek." Vasquez šel před námi s jednou rukou v kapse. "Já vás nechápu, chlapi. Stačilo by jediný slovíčko, a Rejvič by už nebyl problém, ale mastnej flek. Moje nabídka pořád platí, Mirabeli."

"Musím ho zlikvidovat sám, Vasquezi."

"Jo. Přesně to sem taky zaslechl. Něco jako podělaná krevní msta. Tys něco měl s tou Cahuellovou čubkou, že jo?"

"Bystrost není zrovna tvou silnou stránkou, co, Krvavá ruko?" Všiml jsem si, jak sebou Dieterling trhl.

Ušli jsme mlčky ještě několik kroků, než se Vasquéz zastavil a postavil proti mně. "Co sem to zaslechl?"

"Nevíš, že se ti za zády říká Krvavá ruka Vasquéz? Přesně to jsem zaslechl zase já."

"Co je ti po tom, jak se mně říká?"

Pokrčil jsem rameny. "Vlastně nic. Na druhé straně, co je tobě po tom, jestli jsem měl něco s Gittou?"

"Tak jo, Mirabeli." Dlouze zabafal z cigarety. "Myslím, že si rozumíme. Nemám rád, když se mě lidi ptají na některý věci, a ty nemáš rád, když se zase tebe lidi ptají na některý věci. Třeba ses s Gittou vychrápal nebo nevychrápal, to já nevím, chlape." Sledoval, jak jsem se nasupil. "Ale jaks řekl, nic mně po tom není. Už do toho nebudu šťourat. Ani na to nepomyslím. Ale udělej mně laskavost, jo? Neříkej mně Krvavá ruko. Víš, že vám Rejvič udělal v džungli něco hodně zlého. Slyšel sem, že to nebyl žádný vejlet a žeš tam málem zkapal. Ale jedno si ujasníme, jo?"

Nemáte přesilu. Moji chlapi vás mají celou dobu na mušce. Takže mě určitě nechcete naštvat. Protože kdybyste mě naštváli, mohlo by se vám přihodit něco, proti čemu by to, co udělal Rejvič, vypadalo jako podělaný piknik plyšovejch medvídků."

"Pro jistotu," ozval se Dieterling, "bychom měli slova tohoto důvěryhodného muže brát vážně. Souhlasíš, Tannere?"

"Uzavřeme to tím, že nám oběma ujely nervy," pronesl jsem po dlouhém, těžkém tichu.

"Jo," řekl Vasquéz, "to se mně zamlouvá. Mirabel a já sme prostě krapet nervní chlapi, proto musíme jeden jako druhý projevít krapet vzájemnýho porozumění vůči citům toho druhýho. Skvělý. Takže než se Rejvič pohne, můžeme si loknout pisco."

"Nechci odcházet příliš daleko od Mostu."

"Žádný problém."

Vasquéz nám lhostejně razil cestu mezi podvečerními chodci. V nejnižším patře budovy z kontejnerů vyhrávala tahací harmonika melodii pomalou a vznešenou jako žalozpěv. Ulice zaplňovaly spíš páry místních obyvatel než aristokratů, ale vyšňořených, jak jim to prostředky dovozovaly - bezstarostní, sebejistí, usměvaví a pohlední mladí lidé, kteří neměli jiné starosti, než se rozhodnout, kam by se šli navečeřet nebo si zahrát hazard či poslechnout hudbu. Všechna se válka určitě nějakým způsobem dotkla, možná ztratili přátele nebo někoho milovaného, z Nueva Valparaíso však bylo na bojiště dost daleko, válečné vraždění nepatřilo k jejich nejdůležitějším myšlenkám. Těžko se jim dalo nezávidět a nepřát si, abych si mohl s Dieterlingem sednout do baru, zpít se pod obraz a na všechno zapomenout. Zapomenout na pistoli v kapse, zapomenout na Rejviče, zapomenout na důvod, proč jsem přijel k Mostu.

Dnes večer se venku pochopitelně procházeli i jiní lidé. Vojáci na dovolence se dali okamžitě rozpoznat, přestože na sobě měli civil, podle bojovně sestřižených vlasů, působivě vypracovaných svalů, proměnlivého chameleoniho tetování na pažích a legračně opálených tvářích; kolem jednoho oka, kterým obvykle hleděli přes zaměřovačí stínítko sklopené z přílby, měli bledou skvrnu. Víceméně bez omezení se tu mohli pohybovat vojáci obou nepřátelích stran, na pořádek dohlížely hlídky milice DMZ. V demilitarizované zóně nesměl být nikdo jiný ozbrojený, a tak milice v naškrobených uniformách a bílých rukavičkách vystavovala své bouchačky světu na odiv. Hlídky si nás nevšímaly, neobtěžovaly by nás, ani kdybychom neměli za průvodce Vasquéze. Dieterling i já jsme sice nejspíš vypadali jako gorily nacpané do šatů, ale s vojáky v aktivní službě by si nás nikdo nespletl. Především jsme byli moc staří, oba jsme už dosáhli středního věku. Na Skyově vítězství to v podstatě představovalo totéž co po většinu historie lidstva, od čtyřiceti do šedesáti let. To není moc na lidský život.

Udržovali jsme se s Dieterlingem v kondici, ale ne do té míry jako vojáci v aktivní službě. Svaly vojáků vlastně ani nevypadaly jako lidské, připomínaly spíš karikatury. Za mých časů jsme aspoň mohli tvrdit, že potřebujeme pořádné svaly, abychom unesli zbraně. Výzbroj se od té doby, co jsem se stal ostroočkem, zdokonalila, ale vojáci na ulici dnes večer měli těla jako z komiksu, který vytvořil kreslíř se sklonem k absurdní nadsázce. V poli celkový efekt ještě zvyšovaly odlehčené zbraně, jaké byly nyní v oblibě. Takové hory svalů na nošení zbraní, které by uneslo i dítě.

"Sem," řekl Vasquéz.

Zvolil jednu ze staveb, jimiž hnisalo okolí paty Mostu. Vedl nás do krátké tmavé uličky a pak neoznačenými dveřmi olemovanými hologramy hadů. Uvnitř byla kuchyně jako pro celý regiment, naplněná oblaky páry. Přimhouřil jsem oči, setřel si pot z tváře a sehnul hlavu před řadou zlomyslných pánv. Napadlo mě, jestli je Vasquéz vůbec kdy na vaření použil.

Zašeptal jsem Dieterlingovi: "Proč je Krvavá ruka vlastně tak háklivý na svou přezdívku?"

"To je dlouhý příběh" odpověděl Dieterling, "a nejde jen o tu ruku."

Tu a tam se z páry vynořil uspěchaný kuchař s holou hrudí, obličej zpoza zakrytý plastovou dýchací maskou. Vasquéz se dvěma kuchaři promluvil, zatímco Dieterling sebral něco z hrnce - ponořil prsty hbitě do vroucí vody - a zkusmo ukousl.

"Tohle je Tanner Mirabel, můj podělanej přítel," řekl Vasquéz staršímu kuchaři. "Bejval čarostřelec, tak do něho moc nerejte. Chvilku tu zůstaneme. Přines nám něco k pití. Pisco podělaný sour. Mirabeli, seš hladověj?"

"Ani ne. A vidím, že Miguel se už obsloužil"

"Skvělý. Ale myslím, že ta krysa není dneska nejlepší, Hade."

Dieterling pokrčil rameny. "Už jsem jedl horší, věř mi."

Vložil si do úst další sousto. "Hm. Vlastně je to hodně dobrá krysa. Norvegicus, mám pravdu?"

Vasquez nás odvedl z kuchyně do prázdného hráčského salonu. Zpočátku jsem si myslel, že jej máme jen pro sebe. Místnost byla diskrétně osvětlená, luxusně vybavená v zeleném sametu, na strategicky rozmístěných podstavcích čekaly vodní dýmky. Stěny pokrývaly malby vyvedené v hnědých odstínech, jenže když jsem se podíval blíž, uvědomil jsem si, že to vůbec nejsou malby, ale obrazy sestavené z kousků dřeva, pečlivě vyřezaných a slepených dohromady. Jeden z těch kousků se dokonce zvláště mihotal, což znamenalo, že pochází z kůry pythoniho stromu. Téma obrazů bylo zcela obvyklé: výjevy ze života Skye Haussmanna. Pět lodí Flotily překonává prostor ze Sluneční soustavy do naší. Titus Haussmann se svítilnou v ruce spěchá tmou po velkém výpadku za synkem. Sky u otcova lůžka na ošetřovně Santiaga, ještě než Titus zemře na zranění, která utržil při záchraně lodě před záškodníkem. Také skvěle vyvedené zločiny i slavné skutky Skye Haussmanna, včetně toho, co udělal, aby Santiago doletěl k naší planetě dřív než ostatní lodě Flotily - mrazicí moduly se rozlétají do kosmu jako chmýří pampelišek. A poslední intarzie znázorňovala trest, který lidé na Skye uvalili - ukřižování.

Mlhavě jsem si vzpomněl, že se to stalo někde poblíž. Ale tenhle salon nebyl jen Haussmannovou svatyní. Ve výklencích podél stěn stály obvyklé výherní automaty, u šesti opuštěných stolů se mělo zřejmě hrát až v noci. Neslyšel jsem víc než cupitání krys někde ve stínech.

Uprostřed místnosti se zvedala polokoule, dokonale černá kupole alespoň pět metrů široká, obklopená polstrovanými křesly zvednutými na teleskopických trnožích tři metry nad podlahu. Každé křeslo mělo na jedné boční opěrce hrací ovladače, kdežto na druhé intravenózní aparát. Asi polovina křesel byla obsazena, ale postavy byly tak dokonale nehybné, jakoby mrtvé, že jsem si jich nejprve vůbec nepovšiml. Choulily se v křeslech, tváře ochablé, oči zavžené. Všechny měly ten nedefinovatelný aristokratický glanc - auru bohatství a nedotknutelnosti.

"Tady se neuklízí?" zeptal jsem se. "Zapomněli jste je vyhodit, když jste dneska ráno zavírali?"

"Kdepak, tohle je stálej inventář, Mirabeli. Hrají hru, co trvá celý měsíce, sázejí na dlouhodobý výsledky válečných tažení. Ted'ka je kvůli dešt'ům klid. Jako by ani žádná válka nebyla. Ale měl bys vidět, když tihle holomci začnou lítat kolem."

Na tomhle doupěti bylo něco, co se mi nelíbilo. Nešlo jen o život a dílo Skye Haussmanna v obrazech, přestože na tom měly podstatný podíl.

"Měli bychom se pohnout dál, Vasquezi."

"Přece bys nepřišel o svůj pití?"

Než jsem se rozhodl, co odpovím, vstoupil vrchní kuchař. Hlasitě funěl přes plastovou masku a postrkoval malý vozík naložený nápoji. Pokrčil jsem rameny a vzal si pisco sour, hlavou jsem kývl k výzdobě. "Sky Haussmann je tady v okolí pořád velký kšeft?"

"Víc než si myslíš, chlape."

Vasquéz něco udělal a polokoule náhle ožila, už nebyla zcela temná, ale objevil se neobyčejně podrobný pohled na polovinu Skyova vítězství, černá obruba se zvedala z podlahy jako ještěřčí mžurka. Nueva Valparaíso byla vidět škvírou v mracích jen jako zářivá jiskra na západním pobřeží Poloostrova.

"Opravdu?"

"Lidi tady kolem sou docela zbožný. Když si nedáš bacha, mohl bys jejich víru pošlapat. Tady musí bejt člověk uctivej, chlape."

"Slyšel jsem, že kolem Haussmanna založili jakési náboženství, ale to je asi tak všechno, co o tom vím." Znovu jsem kývl k výzdobě, poprvé jsem si povšiml podivně hrbolaté a zvrásněné lebky delfina. "Jak se to sem dostalo? Koupil jsi tuhle hernu od Haussmannových fanatiků?"

"Ne, vlastně ne."

Dieterling zakašlal. Ignoroval jsem ho.

"Tak co? Že ty ses k nim dal?"

Vasquéz uhasil cigaretu, stiskl si nosní můstek a nakrčil ten svůj malý kousek čela. "O co kráčí, Mirabeli? Chceš mě vytočit, nebo seš jenom nevzdělanej prevít?"

"Vlastně nevím. Domníval jsem se, že spolu vedeme zdvořilou konverzaci."

"Jo. Jasně. A řekls mi před chvilkou Krvavá ruko jenom tak náhodou, to ti prostě jenom tak uklouzlo."

"Myslel jsem, že jsme to už uzavřeli." Napil jsem se pisca. "Nechtěl jsem tě popudit, Vasquezi. Nemohlo mi však uniknout, že jsi neobvykle háklivý chlapík."

Znovu něco udělal, jen jakési nenápadné gesto jednou rukou, jako by luskl prsty.

To, co následovalo, bylo pro oko příliš rychlé, zaznamenal jsem pouze kovovou šmouhu a závan vzduchu, který se rozletěl místností. Zpětně jsem vydedukoval, že se ve stěnách a stropě otevřela asi desítka otvorů, z nichž vylétly stroje.

Byli to automatictí strážní sršni, létající černé koule se šterbinou na obvodu, z níž trčely tři nebo čtyři hlavně namířené na Dieterlinga a na mě. Sršni kroužili pomalu kolem nás, bzučeli jako vosy, útočnost z nich jen čísla.

Neodvažovali jsme se ani nadechnout, ale nakonec to byl Dieterling, kdo se rozhodl promluvit: "Hádám, že už bychom byli mrtví, kdyby ses na nás opravdu našel, Vasquézi."

"Máš pravdu, navíc je to bezvadnej výrok, Hade." Zvýšil hlas. "Zapnout bezpečnostní režim." Potom znovu luskl prsty jako prve. "Slyšels to, chlape? Zdálo se ti to stejný, co? Jenže ne tyhle místnosti. Kdybych systém nevypnul, poznala by příkaz, že má vyřídít všechny přítomný, kromě mě a těch zazobanců v hracích křeslech."

"To jsem rád, žeš to udělal," řekl jsem.

"Jo. Jen se směj, Mirabeli." Opět luskl prsty. "Tohle taky vypadalo stejně, že jo? Jenže ani to nebyl stejnej příkaz. Na tohle by ti sršni ustřelili ruce hezky jednu po druhý. Mám to naprogramovaný na dvanáct dalších povelů a věř mně, že po některých bych nerad viděl účet za úklid." Pokrčil rameny. "Takže si konečně rozumíme?"

"Myslím, že jsme pochopili."

"Skvělý. Vypnout bezpečnostní modus. Sršni odlet."

Stejná šmouha a stejný závan. Vypadalo to, jako by stroje prostě zmizely.

"Udělalo to na tebe dojem?" zeptal se mě Vasquez.

"Ani ne." Cítil jsem, jak se mi na čele perli pot. "S opravdu výkonným bezpečnostním systémem bys měl mít už dávno prověřeného každého, kdo se dostal tak daleko. Ale domnívám se, že na nějakém večírku by to mohlo prolomit ledy."

"Jo. Taky že jo." Vasquéz na mě hleděl pobaveně, evidentně spokojený, že dosáhl požadovaného účinku.

"Ale současně jsem stále zvědavější, proč jsi tak háklivý."

"Kdybys byl v mý podělaný kůži, byl bys zatraceně víc než jen háklivý." Pak udělal něco, co mě překvapilo. Vytáhl pravačku z kapsy natolik pomalu, abych měl dost času zjistit, že v ní nedrží pistoli. "Vidíš tohle, Mirabeli?"

Nevím, co jsem čekal, ale zaťatá pěst, kterou mi předváděl, vypadala docela normálně. Nebyla znetvořená ani nijak mimořádná. Vlastně ani nebyla krvavá.

"Vypadá to jako ruka, Vasquézi."

Když zaťal pěst ještě pevněji, stalo se něco zvláštního. Z prstů mu začala kapat krev, napřed pomalu, ale pořád rychleji. Sledoval jsem, jak cáká na podlahu, rudá na zelenou.

"Proto mně tak říkají. Protože mně krvácí ruka. Zatraceně originální, co?" Otevřel pěst, abych viděl, že mu krev prýští ze středu dlaně. "O tohle jde. Je to stigma, něco jako znamení Kristovo" Druhou rukou si sáhl do kapsy a vytáhl kapesník, zmuchlal ho a přitiskl na ránu, aby krvácení zastavil. "Někdy to dokážu spustit jenom silou vůle."

"Haussmannovi sektáři tě dostali, vid', ozval se Dieterling. "Klidně Skye ukřižovali. Probodli mu hřebem pravou ruku."

"Nerozumím," hlesl jsem.

"Mám mu to říct?"

"Jak je libo, Hade. Tenhle chlap očividně potřebuje vzdělání."

Dieterling se otočil ke mně. "Význační Haussmannova kultu se během posledního století rozštěpili na hromadu různých sekt. Jsou mezi nimi kající mniši, kteří dobrovolně podstupují bolest, jakou zakusil Sky. Zavírají se do tmy, dokud je izolace nezbaví rozumu nebo dokud nezačnou mít vidiny. Někteří si useknou levou paži, jiní se dokonce ukřižují. Občas při tom zemrou." Odmlčel se a pohlédl na Vasqueze, jako by ho žádal o svolení, zda může pokračovat. "Jedna nejextrémnější sekta dělá ještě víc. Nestačí jim vlastní trýznění. Šíří své poselství nikoli slovem či písmem, ale indoktrinačním virem."

"Pokračuj," požádal jsem.

"Museli jim ho vyrobit bioinženýři, třeba Ultrové, nebo se někdo vypravil až k Přetvářečům, aby změnili jeho chemické pochody v neuronové tkáni, to není tak důležité. Rozhodující je, že se infekce šíří vzduchem a jen málokdo je imunní."

"Virus změnil normálního člověka na sektáře?"

"Ne." Vasquéz vytáhl novou cigaretu. "Dělá to s tebou všelijaký kejkle, ale neudělá to z tebe jednoho z nich, rozumíš?"

Máš představy a sny, někdy cejtíš potřebu..." Odmlčel se a ukázal na vypreparovanou hlavu delfína trčící ze stěny.

"Vidíš tu podělanou rybí lebku? Stála mě nehorázný prachy. Tohle bejval Hladkej, jeden z těch na lodi. Když mám kolem sebe tyhle podělaný krámy, uleví se mně a dostanu se z toho. Aspoň co mě se teje."

"A co ruka?"

Vasquéz řekl: "Některý viry ti můžou hodně ublížit. Měl jsem svým způsobem štěstí. Oslepneš nebo seš podělanej z tmy nebo ti uschne a upadne celá levačka. Viš, ta trocha krve mě ani moc netrápí. Než se to rozkríklo, tak to bylo dobrý. Fakticky jsem tím dokázal lidi pořádně vyděsit. S někým vyjednáváš, rozumíš, a najednou na něho začneš cákat. Jenže potom se rozneslo, o co jde - že mě nakazili sektáři."

"A lidi napadlo, jestli jsi vážně tak tvrdý chlap, jak se povídá," poznamenal Dieterling.

"Jo. Správně." Vasquéz se na něj podezřívavě zahleděl. "Výbudovat si pověst, jakou mám, to chce čas."

"O tom nepochybuju," řekl Dieterling,

"Jo, chlape. A takováhle pitomost ti ji na šup podělá."

"Nemůžou z tebe ten virus vypláchnout?" zeptal jsem se, než Dieterling stačil něco říct.

"Jasně, Mirabeli. Na orbitě mají hory haraburdí, který by to sfouklo. Jenže orbitu zrovna nemám na seznamu bezpečnejch míst, kam bych si odskočil na vejlet, tos nevěděl?"

"Tak s tím žiješ. Ale už to není infekční - nebo je?"

"Kdepak, žádný riziko. Teďka už nikoho nenakazím." Cigaretta ho trochu uklidnila. Krvácení ustalo, mohl strčit zraněnou ruku zpátky do kapsy. Napil se piva. "Někdy si přeju, abych byl pořád ještě infekční nebo abych si z té doby schoval trochu své krve. To by byl hezký dárek na rozloučenou, stříknout někomu pár kapek do žíly."
"Jenže to bys dělal přesně to, co sektáři od začátku chtěli," namítl Dieterling. "Šířil jejich víru."
"Jo. Já se spíš chystám šířit svoji víru, jestli někdy chytну toho podělaného prevíta, co mně to udělal..." Odmlčel se, jako by jeho pozornost zaujalo něco jiného. Zíral do dálky jako člověk stížený paralýzou, pak promluvil: "Ne. To v žádném případě, chlape. Tomu nevěřím."
"Co se děje?" zeptal jsem se.
Vasquez přestal mluvit nahlas a dál hovořil neslyšně, viděl jsem, jak pohybuje svaly na krku. Musel mít spojení se svými poskoky.
"Rejvič," řekl konečně.
"Co je s ním?" zeptal jsem se.
"Ten holomek mě vypekl."

2

Bludiště temných a vlhkých průchodů spojovalo podnik Krvavé ruky Vasqueze s terminálem Mostu, vedlo přímo skrze černé zdi budovy. Svítíl nám na cestu tím labyrintem baterkou, odkopával krysy, které se mu připletly pod nohy.
"Špek," prohlásil nechápavě. "Nikdy by mě nenapadlo, že mu skočím na špek. Sledovali jsme toho holomka celý dny." Řekl to, jako by šlo přinejmenším o měsíce, jako by chtěl naznačit, jak umí nadlidsky předvídat a plánovat.
"Za tu dobu by zmizela hromada lidí," řekl jsem.
"Hele, klídek, Mirabeli. To byl tvůj podělanej nápad, že toho chlapa nemáme sejmut hned, jak ho uvidíme. To by vůbec nebylo těžký zařídit." Protáhl se řadou dveří do další chodby.
"Jenže by to nemusel být Rejvič, ne?"
"Nemusel, jenže stačilo prohlédnout mrtvolu, a kdyby to byl někdo jiný, rozhlídli bysme se po tom pravým."
"Chlape, máš pravdu," řekl Dieterling. "Přestože mě bolí, že to musím přiznat."
"Sem tvůj věčný dlužník, Hade."
"Jo, tak ať ti to nestoupne do hlavy."
Vasquez odkopl další krysu do tmy. "Co se tam v té džungli doopravdy stalo, že kvůli tomu zahájil podělanou vendetu?"
Řekl jsem: "Zdá se, že už jsi dost dobře informovaný."
"Proskakují všelijaký kecý. Zvlášť když to koupí někdo takovej jako Cahuella. Povídá se o bezvládí a podobný voloviny. Divím se, že ste z toho oba vylezli živí. Slyšel sem o tom přepadení nějaký přehnaný žvásty."
"Nebyl jsem těžce zraněný," řekl Dieterling. "Tanner na tom byl mnohem hůř než já. Přišel o nohu."
"Nic hrozného," odbyl jsem to. "Paprskomet ránu vypálil a zastavil krvácení."
"Jo. Jasně," řekl Vasquez. "Prostě takový škrábnutí, skvělý. Nemůžu se vás nabažit, chlapi. Fakt nemůžu."
"Dobře, ale budeme raději mluvit o něčem jiném."
Moje zdrženlivost nepramenila jenom z jednoduché nechuti mluvit o té nepříjemnosti zrovna s Krvavou rukou Vasquezem. Pravda byla taková, že jsem si zkrátka nepamatoval žádné detaily. Možná jsem je znal před narkózou, než jsem upadl do regeneračního spánku, během něhož mi narostla nová noha, ale nyní jsem měl pocit, jako by se to všechno odehrálo v hluboké minulosti, nikoli před několika týdny.
Upřímně jsem věřil, že to Cahuella přežije. Zdálo se totiž, že ne já, ale on je ten šťastlivec, protože mu laserový paprsek proletěl hrudníkem, aniž poškodil důležité orgány, jako by jeho dráhu naplánoval zkušený torakochirurg. Pak se však přidaly komplikace, jenže nemohl odletět na orbitu, protože by byl okamžitě zatčen a popraven, jakmile by opustil Poloostrov. Musel se spokojit s nejlepšími pokoutními felčery, jací se dali sehnat. Náhrada amputované nohy není složitá, jedná se o běžné zranění, jaké lze ve válce snadno utřízt, kdežto komplikované poškození vnitřních orgánů vyžaduje mnohem vyšší odbornost, která se zkrátka u pokoutních šarlatánů koupit nedá.
Proto zemřel.
A já se teď hnal za chlapem, který měl smrt Cahuely a jeho ženy na svědomí, chystal jsem se ho zlikvidovat jediným šikovným výstřelem z pistole na klíček.
Než mě Cahuella zaměstnal jako bezpečnostního experta, sloužil jsem v armádě. Tenkrát se o mně říkalo, že jsem natolik vynikající odstřelovač, že dokážu nepřítele trefit do hlavy a vyřadit mu jakékoli mozkové centrum, které si vyberu. Není a nikdy to nebyla pravda. Ale dobrý jsem byl, rád jsem to dělal čistě, rychle a přesně.
Upřímně jsem doufal, že mě Rejvič nezklame.
K mému překvapení vyústil tajný průchod přímo do zešeřelé hlavní haly terminálu, kde byl výtah ukotven. Zjistil jsem, že jsme se vyhnuli bezpečnostní bariéře, kde stráž skenovala lidi, zda neschovávají zbraně, a ověřovala totožnost pro případ, že by se z planety pokoušel dostat válečný zločinec. Mechanickou pistoli v mé kapse by skener neodhalil, což byl jeden z důvodů, proč mi ji Miguel vybral. Ucítil jsem záchvěv rozladění, že moje důkladná příprava byla zbytečná.
Vasquez se zastavil na prahu. "Chlapi, dál s váma nejdu."
"Myslel jsem, že to tady máš pod palcem," Dieterling se rozhlédl. "Copak? Bojíš se, že by se ti odtud ani za nic nechtělo?"
"Něco takovýho, Hade." Vasquez nás poplácal po zádech. "Tak jo. Běžte sejmut toho podělaného nadsmrtelného holomka, chlapi. Jenom nikomu neprozradte, kdo vás sem přivedl."
"Bez obav," ujistil ho Dieterling. "Nehodláme tvé zásluhy nijak zveličovat."
"Skvělý. A nezapomeň, Hade..." Zase napodobil výstřel.

"Co ten lov, sme dohodnutý?"

"Považuj se za zapsaného, přinejmenším na předběžný seznam."

Vasquéz zmizel v průchodu a nechal nás stát v hale. Chvilí jsme nemluvili, protože nás ohromila neobvyklá budova terminálu.

Hala měla tvar prstence sevřeného kolem nástupiště nad ukončovací částí vlákna. Pod stropem, který byl mnoho pater nad námi, vedly křížem krážem visuté chodníky a tranzitní trubice. V obvodové zdi byly umístěny kdysi luxusní obchody, butiky a restaurace, ale dnes byly buď zavřené, nebo přestavěné na kapličky či krámky s devocionáliemi. Bylo tam skoro liduprázdno, z orbity sotva někdo přijede a na nástupiště mířila jen hrstka cestujících. Hala byla temnější, než stavitelé plánovali, strop se dal stěží zahlédnout, celá budova měla kouzlo katedrály, v níž probíhá neviditelný, jen tušený posvátný obřad. V téhle atmosféře se nehodilo spěchat ani hlasitě rozmlouvat. Na samé hranici slyšitelnosti se ozývalo vytrvalé bzučení, jako by v suterénu pracovaly generátory. Anebo se ve sklepe tlačí sbor mnichů, pomyslel jsem si, a drmolí pohřební písně.

"Takové to tady bylo vždycky?"

"Ne. Vždycky to byl zapadákov, ale je znatelně zapadlejší od doby, co jsem tady byl naposledy. Ještě tak před měsícem tu muselo být plno až k prasknutí. Cestující se tlačili, aby se dostali na loď."

Přilet mezihvězdné lodě ke Skyovu vítězství byl vždycky událost. Je-li planeta ve srovnání se spoustou ostatních osídlených světů chudá a zaostalá, nebývá zrovna klíčovým hráčem v proměnlivém spektru mezihvězdného obchodu. Nevváželi jsme mnoho, kromě válečných zkušeností a nezajímavých bioproduktů natrhaných v džungli. Velmi rádi bychom nakoupili cizokrajné technologické zázraky a techniku ze světů Demarchů, ale pouze ti nejbohatší na Skyově vítězství si je mohli dovolit. Když nás naštvilil obchodníci, obvykle se mělo za to, že byli vytlačeni z lukrativních trhů Žlutozem-Sluneční soustava nebo z Fand-Žlutozem-Vznešený Teton, nebo že se prostě museli někde zastavit, aby provedli nutné opravy. Stávalo se to asi tak jednou za deset standardních let, vždycky nás osídili.

"Tak tady Haussmann zemřel?" zeptal jsem se.

"Někde poblíž," odpověděl Dieterling, když jsme přecházeli rozlehlou halu plnou ozvěn. "Neví se určitě, kde se to stalo, protože tenkrát ještě neměli přesné mapy. Ale muselo to být v okruhu několika kilometrů, rozhodně v hranicích Nueva Valparaíso. Napřed chtěli mrtvolu pohřbit, ale nakonec ji nabalzamovali a vystavili pro výstrahu ostatním."

"Tehdy ještě nebyl žádný kult?"

"Ne. Haussmannovi pochopitelně zbylo několik skalních stoupenců, ale nemělo to nic společného s vírou. Ta přišla mnohem později. Na palubě Santiaga nevládla zrovna duchovní atmosféra, jenže tak snadno se náboženské dění vymýtit nedá. Sektáři spojili Skyovy skutky s tím, co si zapamatovali z domova, něco překroutili a něco rovnou vynechali, jak se jim to hodilo do krámu. Trvalo několik generací, než všechno do detailu propracovali, a pak už nebylo síly, která by je zastavila."

"Ale jak to všechno souvisí s Mostem?"

"Sektářům se podařilo získat Haussmannovu mumii. Tehdy už si říkali Skyova církev. Když byl postaven Most, z praktických důvodů, když už pro nic jiného, usoudili, že Sky musel skonat nedaleko, vlastně přímo na pozemku pod ním. Začali rozhlašovat, že Most vůbec žádný kosmický výtah není, a pokud ano, tak jde jenom o vedlejší funkci, protože ve skutečnosti je to znamení od Boha, svatyně zločinů a slavných skutků Skye Haussmanna."

"Jenže Most navrhli a postavili lidi."

"Z boží vůle. Copak to nechápeš? Neexistuje žádný argument, Tannere. Vzdej to."

Mínuli jsme dva muže a jednu ženu, kteří se nejspíš hlásili k sektě, kráčeli opačným směrem než my. Jakmile jsem je spatřil, pocítil jsem záchvěv něčeho známého, ale nedokázal jsem si vzpomenout, zda jsem je už někdy viděl. Všichni tři měli dlouhé vlasy a haleny popelavé barvy. Jeden muž měl na hlavě připevněnou jakousi korunu, zřejmě mu měla způsobovat bolest, druhý měl prázdný levý rukáv připíchnutý k boku. Žena byla na čele poznačena cejchem malého delfína. Připomněl jsem si, jak se na palubě Santiaga Sky Haussmann spřátelil s delfíny a jak s těmi stvůrami, jimž se posádka vyhýbala, trávil většinu času.

Znenadání mi přišlo podivné, že jsem si vzpomněl na takový detail. Nebo mi to někdo vyprávěl?

"Máš pistoli připravenou?" zeptal se Dieterling. "Jeden nikdy neví. Můžeme zahnout za roh a narazit na toho parchanta, jak si zavazuje tkaničku."

Dotkl jsem se pistole, abych se ujistil, že ji mám pořád v kapse. "Tohle nejspíš nebude náš šťastný den, Migueli."

Prošli jsme do vnitřní části haly, hlasy prozpěvujících mnichů byly nyní neklamně lidské, skoro dokonale se jim dařilo udržet tón, ale opravdu jen skoro.

Poprvé od chvíle, co jsme vstoupili do ukotvovan stanice, jsme uviděli pás. Nástupní zóna, kam jsme mířili, byla velká kruhová prostora obklíčená ochozem, na němž jsme se zastavili. Pás procházel irisovým uzavěrem ve stropě a končil stovky metrů pod námi, kde byl ukotven na skutečném dně terminálu. Tam se skrývaly servisní stroje, které čistily a opravovaly vagóny, a odtamtud vycházel zpěv, díky zvláštní akustice vyvěral vzhůru jako vřídlo.

Mostní pás vlastně nebyl nic jiného než jediné, neuvěřitelně dlouhé hyperdiantové vlákno, které vedlo až na synchronní orbitu. Mělo pouze pět metrů v průměru (vevnitř bylo prakticky duté), kromě posledního kilometru nad zemí, kde se pozvolna rozšiřovalo do sloupu o průměru třiceti metrů. Sloup měl výhradně psychologickou funkci, neboť nejednoho cestujícího by od cesty na orbitální satelit odradilo, kdyby na vlastní oči spatřil, jak je vlákno ve skutečnosti tenké. Proto dala Správa mostu rozšířit část pásu viditelnou z terminálu, ačkoli to nebylo zapotřebí.

Vagóny kosmického výtahu přijížděly a odjížděly každých pár minut, klesaly a stoupaly po protilehlých stranách sloupu. Hladké válce přidržovaly na pásu elektromagnetické klešťové závěsy. Několikapatrové kabiny měly jídelní, rekreační a spací oddělení. Osobní vagóny, svištěcí nahoru a dolů, byly sice osvětlené, ale převážně prázdné. Pouze každý pátý či šestý vezl hrstku cestujících. Na Most dolehla ekonomická krize, ale výtah jezdit nepřestal; náklady na

provoz byly natolik zanedbatelné, že ani v nejmenším neovlivnily jízdní řád. Z dálky se nedaly plné vagóny od prázdných odlišit, takže se zdálo, že orbitální výtah prosperuje, ačkoli veškeré naděje na zisk byly marné přinejmenším od doby, co terminál obsadila Hausemannova sekta. Období monzunových dešťů, které se na Poloostrov přihnaly, snad vytvářelo iluzi, že válce nastaly psí časy, jenže ve skutečnosti se už dávno plánovala další tažení a na bitevních počítačích se simulovaly nové útoky a ofenzivní operace.

Z ochozu vybíhal nad závratnou hloubku skleněný jazyk bez jakékoli podpěry, dosahoval málem až k vláknku, zůstalo místo pouze na průjezd vagónu. Čekala tam už skupinka cestujících se zavazadly a několik přepychově oblečených aristokratů. Rejvič mezi nimi nebyl, ani nikdo, kdo by připomínal jeho společníky. Pasažéři tlumeně hovořili nebo na poblikávajících obrazovkách, které pluly vzduchem jako ploché obdélníkové tropické rybky, sledovali obchodní zpravodajství či interview s místními celebritami.

U paty jazyka seděla v pokladně, kde se prodávaly jízdenky, znučená žena.

"Počkej tady na mě," řekl jsem Dieterlingovi.

Pokladní zvedla oči, když jsem se před ní postavil. Měla na sobě pomačkanou uniformu Správy mostu a kruhy pod očima, víčka opuchlá a oči zarudlé. "Přejete si?"

"Jsem přítel Argenta Rejviče. Nutně s ním potřebuji mluvit."

"Obávám se, že to není možné."

Přesně to jsem čekal. "Kdy odjel?"

Měla nosový přízvuk, nezřetelně vyslovovala souhlasky. "Bohužel, tuto informaci vám nemohu poskytnout..."

Rychle jsem přikývl. "Nepopíráte však, že prošel nástupištěm?"

"Obávám se..."

"Podívejte, nechte toho, ano?" Zmínil jsem svou poznámku úsměvem, o němž jsem doufal, že je vstřícný. "Omlouvám se, nechtěl jsem být nezdvořilý, ale je to velice naléhavé. Pochopte, něco pro něj mám, cennost z dědictví rodiny Rejvičů. Můžu se s ním nějak spojit, zatímco jede nahoru, nebo musím počkat, až bude na orbitě?"

Pokladní zaváhala. Ať mi řekne cokoli, určitě tím poruší předpisy. Musel jsem jí však připadat upřímně a opravdově nešťastný, že jsem svého přítele zmeškal. A také očividně bohatý.

Mrkla na monitor. "Můžete mu poslat vzkaz, aby se s vámi spojil, jakmile dorazí na konečnou stanici."

Znamenalo to, že na orbitu ještě nedorazil, že je stále někdo nade mnou a jede po vláknku.

"Zřejmě bude nejrychlejší, když vyrazím za ním," řekl jsem. "Neztratím tak zbytečně čas. Předám mu příslušný předmět rovnou na satelitu a pak se zase vrátím."

"Ano, také si myslím, že by to bylo rozumné." Zahledla se na mě, možná vycítila, že v mém chování něco není úplně v pořádku, nedůvěřovala však vlastním instinktům natolik, aby mě zadržela. "Ale musíte si pospíšet, na nástupiště právě přistávají další vagóny."

Podíval jsem se na jazyk natažený k vláknku. Z úvratěového prostoru vyjížděla prázdná kabina. "Tak to mi raději dejte jízdenku."

"Předpokládám, že chcete zpáteční" Pokladní si promnula oči. "Dělá to pět set padesát jižních."

Vytáhl jsem z peněženky tuhé jižanské bankovky. "To je skandál. Podle množství energie, kterou Správa mostu vynaloží, aby mě dostala na orbitu, bych měl zaplatit pouhou desetinu. Ale předpokládám, že něco shrábne Skyova církev, ne?"

"Netvrdím, že ne, ale neměl byste mluvit proti církvi, pane. Ne tady."

"Tady rozhodně ne. Slyšel jsem. Ale vy k nim nepatříte, že?"

"Ne." Podala mi jízdenku. "Jenom tady pracuju." Haussmannovi stoupenci obsadili Most asi před deseti roky, když sami sebe přesvědčili, že právě tady byl Sky ukřižován. Jednou večer Most prostě zabrali dřív, než si někdo povšiml, co se děje. Vyhlásili, že v celém terminálu nastražili výbušné plechovky s indoktrinačním virem, pak pohrozili, že je odpálí, zasáhne-li milice. Vítr zrovna vál od moře, virus by zamořil celý Poloostrov, pokud ho ovšem bylo tolik, jak sektáři tvrdili. Možná blušovali, ale nikdo nechtěl riskovat rozšíření kultu mezi miliony obyvatel. Sektáři terminál udrželi, dovolili však Správě mostu, aby výtah dál provozovala i za tu cenu, že zaměstnanci museli být preventivně očkováni. Vedlejší účinky antivirové vakcinace byly natolik nepříjemné, že se na tuhle práci zrovna nikdo nehrnul, zvláště když to navíc znamenalo poslouchat věčné propěvování mnichů.

Pokladní mi vrátila drobné.

"Snad dorazím na orbitu včas."

"Poslední obsazený vagón odjel před hodinou. Jestli byl váš přítel právě v něm..." Odmlčela se a já věděl, že žádné jestli nepadá v úvahu. "Máte velkou naději, že bude dosud na tranzitní stanici, až tam dorazíte?"

"Jenom doufám, že mi po tomhle všem bude dostatečně vděčný."

Zkusila se usmát, ale vpůli cesty to vzdala. Koneckonců by to bylo příliš namáhavé. "Určitě to patřičně ocení."

Strčil jsem jízdenku do kapsy, poděkoval - náhle mi té ženy přišlo líto, že tady musí pracovat - a vrátil se k Dieterlingovi. Opíral se o nízké skleněné hrazení a civěl dolů na sektáře. Tvářil se nezúčastněně, klidně, přesto jsem z něj cítil ostražitost. Vzpomněl jsem si, jak mi v džungli zachránil život při útoku pythonů. Tehdy měl stejný neutrální výraz jako člověk, který hraje šachy proti soupeři o třídu lepšímu.

"Tak co?" zeptal se, když jsem byl na doslech.

"Už odjel."

"Kdy?"

"Asi před hodinou. Mám jízdenku. Taky by sis měl jednu koupit, ale neprozrad', že cestujeme spolu."

"Neměl bych s tebou jezdit, brácho."

"Nic se ti nestane." Ztišil jsem hlas. "Na nástupišti imigrační kontrola nebude. Svezíš se hezky nahoru a dolů, aniž by

tě zatkli."

"Tobě se to mluví, Tannere."

"Přesto tvrdím, že budeš v bezpečí."

Dieterling zavrtěl hlavou. "Možná jo a možná ne. Stejně by nebylo rozumné, abychom oba cestovali v jednom vagónu, když vůbec netušíme, jestli nemá Rejvič halu pod dohledem."

Chtěl jsem oponovat, ale došlo mi, že má pravdu. Dieterling nemohl opustit Skyovo vítězství, aniž by podobně jako Cahuella riskoval, že bude zatčen za válečné zločiny. Oba byli vedeni v databázi soustavy 61 Cygni A, a pomineme-li fakt, že Cahuella byl po smrti, na obě jejich hlavy byla vypsána slušná odměna.

"Tak dobře," řekl jsem. "Nakonec máš přece pádný důvod, abys tady zůstal. Nějaký čas teď budu mimo domov - nejmiň tři dny. Někdo kompetentní by měl na Pavilon plazů dohlédnout."

"Určitě zvládneš Rejviče sám?"

Pokrčil jsem rameny. "Vždyť jde o jediný výstřel, Migueli."

"A spoušť stiskneš ty." Viditelně se mu ulevilo. "Tak tedy dobrá. Dneska v noci se vrátím do Pavilonu plazů. A budu dychtivě čekat na novinky."

"Pokusím se tě nezklamat. Popřej mi hodně štěstí."

"To ti přeju." Dieterling mi potřásl rukou. "Buď opatrný, Tannere. Na tvou hlavu sice není vypsána odměna, jenže to neznamena, že nebudeš muset nejdřív zodpovědět pár všetečných dotazů, než tě tam pustí na procházku. Nechávám na tobě, jak se pistole zbavíš."

Přikývl jsem. "Doufám, že ti nebude chybět. Kdyby ano, nevěš hlavu, slíbil jsem ti přece k Vánocům novou."

Zahleděl se na mě, jako by chtěl ještě něco dodat, ale pak jenom kývl a otočil se zády k vlákn. Díval jsem se za ním, jak opouští ochoz a vrací se do šera haly. Za chůze si začal upravovat barvu pláště, a jak se vzdaloval, jeho postava s širokými rameny se zatřpytila.

Otočil jsem se čelem k přistavenému vagónu. A pak jsem strčil ruku do kapsy a položil dlaň na chladný, diamantově tvrdý povrch zbraně.

3

"Pane? Pokud se hodláte připojit k ostatním pasažérům, večere se podává za patnáct minut na dolní palubě"

Leknutím jsem až nadskočil, protože jsem na schodišti nezaslechl kroky. Domníval jsem se, že jsem docela sám. Všichni cestující se odebrali do svých kupé bezprostředně po nastoupení, protože cesta byla právě tak dlouhá, aby ospravedlnila vybalení zavazadel, ale já rovnou vyšel na vyhlídkovou palubu, abych mohl pozorovat odjezd. Měl jsem sice vlastní kupé, ale nevezl jsem s sebou nic, co bych mohl vybalit.

Výtah se rozjel hladce jako přízrak, až se mi zdálo, že pořád stojíme. Neozval se žádný rachot, nic se ani nepohnulo.

Vagón plynule a sotva znatelně nabíral tempo. Snažil jsem se dole zahlédnout sektáře, ale měl jsem špatný úhel pohledu, a tak jsem spatřil pouze několik opozdílů, nikoli zbožný pěvecký sbor, který musel být přímo pod námi.

Zrovna jsme projeli stropním uzávěrem, když mě vylekal stevardův hlas.

Otočil jsem se. Neoslovil mě člověk, nýbrž servulus. Měl vysunovací paže a nepřiměřeně stylizovanou hlavu, neměl nohy ani kola, trup mu končil jakýmsi "vosím pasem". Robot jezdil po stropní koleji, visel na zahnutém závěsu, který mu trčel ze zad.

"Pane?" spustil znovu, tentokrát severštinou. "Večere se podává..."

"Rozuměl jsem ti." Zvažoval jsem riziko a usoudil jsem, že budu mňí podezřelý, pokud se přidám ke skutečným aristokratům, než kdybych se držel stranou. Raději s nimi posedím a předvedu jim fiktivní osobnost, která by je mohla uspokojit, než bych riskoval, že popustí uzdu fantazii a budou si vymýšlet divoké nesmysly o tajupném uzavřeném cizinci. Promluvil jsem severštinou, přestože jsem se v ní nutně potřeboval procvičit: "Připojím se ke společnosti asi za čtvrt hodiny. Ještě chvíli bych si rád vychutnával vyhlídku."

"Dobře, pane. Připravím vám místo u stolu."

Robot se otočil a nehlučně odjel z vyhlídkové paluby.

Obrátil jsem se k panoramatickému oknu. Nebyl jsem si zcela jist, co jsem vlastně očekával, ale určitě se to ani v nejmenším nepodobalo tomu, čemu jsem musel čelit. Projeli jsme stropem ukotvovací stanice, celý terminál byl však mnohem vyšší, a tak jsme stále stoupali horními prostory stavby. A právě tam jsem se setkal s vrcholným projevem posedlosti sektářů Skyem Hausmannem. Po ukřižování mrtvolu nabalzamovali a ovinuli nějakou látkou s matně šedozeleným leskem olova, pak mumii připevnili na velikou zvednutou lodní příď, která vyčnívala ze stěny budovy skoro až k vlákn. Hausmannova mrtvola vypadala jako figurína pod čelem plachetnice.

Svlékli ho do půl těla, doširoka mu roztáhli paže a připevnili k litinovému nosníku tvaru kříže. Nohy měl přivázané, ale zápěstí pravé ruky bylo probodeno hřebem (nikoli dlaň, což byl detail, v němž se virus vyvolávající stigma odchyloval od skutečnosti), kdežto pahýl levé ruky byl proražen mnohem větším kusem kovu. Tyto detaily a strnulý výraz agónie na Hausmannově tváři byly milosrdně zmírněny látkou, již byl obalen. Přestože se nedaly rozeznat rysy, každý odstín jeho bolesti byl vepsán do prohnutého krku a do zaťatých čelistí, jako by trpěl mukami na elektrickém křesle. Měli ho popravit na elektrickém křesle, pomyslel jsem si. To by bylo milosrdnější, bez ohledu na zločiny, které spáchal.

Ale to by bylo příliš prosté. Nepopravovali jen tak nějakého chlapa, který se dopustil příšerných činů, ale glorifikovali člověka, který jim dal celou planetu. Ukřižováním mu vyjádřili zbožňování stejně vroucně jako nenávisť. A od té doby se nic nezměnilo.

Vagón projel pouhé metry kolem Skye, a já ucukl hlavou, přál jsem si, abychom byli co nejrychleji pryč. Měl jsem pocit, že to je dozvuková komora, v níž neustále přetrvává ozvěna nekonečné bolesti.

Zasvědila mne dlaň. Trěl jsem si ji o zábradlí. Zavřel jsem oči, dokud jsme nevyjeli z terminálu a nezačali stoupat do

nocí.

Ještě trochu vína, pane Mirabeli?" zeptala se aristokratova manželka s tváří špičatou jako liška, která seděla proti mně. "Nikoli," odpověděl jsem a poťukal si kultivovaně rty ubrouskem. "Pokud dámy dovolí, vzdám se. Rád bych si ještě trochu užil vyhlídky."

"To je ale škoda." Žena zklamaně našpulila rty.

"Vskutku," souhlasil její manžel. "Po vašich historkách se nám bude stýskat, Tannere."

Usmál jsem se. Ve skutečnosti jsem se tou hodinou afektovaných řečíček během večere pouze prošklebil. Tu a tam jsem konverzaci okořenil nečekanou anekdotou, ale jen proto, abych vyplnil rozpačité ticho, které se rozhostilo nad stolem, když se některý stolovník dopustil poznámky, která byla považována za netaktní podle neustále se měnících pravidel aristokratické etikety. Několikrát jsem usmířil rozepři mezi severní a jižní frakcí, a díky tomu jsem se stal jakýmsi arbitrem skupiny. Moje přestrojení nemohlo být stoprocentně přesvědčivé, i Seveřané si patrně uvědomovali, že nemám žádné blízké svazky s Jižanskými rody.

Vlastně na tom nezáleželo. Dokázal jsem zapůsobit na ženu v pokladně, že jsem aristokrat, takže mi prozradila víc, než byla ochotná. Přestrojení mi rovněž umožnilo smísit se s těmito aristokraty, ale dříve či později je budu muset odložit. Byl jsem koneckonců nežádoucí člověk, kdosi s nejasnou minulostí a nejasnými kontakty. Nemohl jsem si uškodit tím, že jsem si říkal Tanner Mirabel, bylo to mnohem bezpečnější, než kdybych se pokoušel vyrukovat s přesvědčivým aristokratickým původem jenom tak vytřepaným z rukávu. Naštěstí to bylo neutrální jméno, které mohl nosit kdokoli, třeba i aristokrat. Na rozdíl od mých společníků u večere jsem nemohl vystopovat svůj rodokmen zpět až k přiletu Flotily a bylo celkem pravděpodobné, že jméno Mirabel se objevilo na Skyově vítězství o dobrého půl století později. V aristokratických termínech jsem představoval nevychovaného zbohatlíka, nikoli však natolik neotesaného, aby na to mohli dělat nářázky. Všichni byli dlouhověcí, dokázali vysledovat své předky nejen k Flotile, ale přímo k seznamu pasažérů, od kterých je dělila pouze jedna či dvě generace, a tak zcela přirozeně předpokládali, že také já mám upravené geny a přístup k technikám gerontoterapie.

Přestože Mirabelové přiletěli na Skyovo vítězství někdy po přistání Flotily, nepřivezli si žádné geny dlouhověčnosti.

Možná první generace žila déle, než je obvyklé, ale tuto výhodu potomkům nepředala.

A já neměl ani peníze, abych si něco takového koupil. Cahuella mě platil dobře, ale ne zas tak dobře, abych si mohl dovolit tajně obchodovat s Ultry. A vlastně mně na tom ani nezáleželo. V populaci naší planety měl takové ošetření stejně jen jeden z dvaceti. Ostatní zabředli do války anebo se prodírali skulinami mezi válkou. Měli dost starostí, jak přežít příští měsíc, a ne příští století. Konverzace kolem stolu začala být znatelně rozpačitá, jakmile se stočila k technologiím gerontoterapie. Nejraději bych tam jen tak seděl a nechal plynout slova kolem, ale sotva vyvstal jakýkoli spor, vždycky mě dotlačili do nevídané role arbitra. "Tanner to bude vědět" říkali, otáčeli se ke mně, a čekali, až vyslovím rozhodnutí, ať se problém, který je zavedl do slepé uličky, týkal čeho chtěl.

"To je poněkud komplikovaná záležitost," odpovídal jsem nejednou.

Nebo: "Inu, zjevně jsou zde mnohem hlubší souvislosti" Nebo: "Nebylo by ode mne etické, kdybych se o této věci podrobněji šířil. Obávám se, že je to poněkud důvěrné, zajistě chápete, že?"

Asi po hodině jsem už byl zralý na to, abych unikl do soukromí.

Vstal jsem od stolu, omluvil se a odešel, vyšlapal po točitém schodišti na vyhlídkovou palubu nad jídelním a spacím oddělením. Těšil jsem se, až se zbavím té aristokratické kůže, a poprvé za celé hodiny jsem cítil trochu profesionálního uspokojení. Měl jsem všechno pod kontrolou. Jakmile jsem byl nahoře, objednal jsem si u servula guindado. Dokonce i způsob, jakým mi líkér zamlžoval jasnou mysl, nebyl nepříjemný. Měl jsem spoustu času, abych stihl vystřízlivět - chladný mozek vraha nebudu potřebovat dřív než za sedm hodin.

Teď už jsme jeli svižně. Jakmile vagón opustil terminál, zvýšil rychlost stoupání na pět set kilometrů za hodinu. ale i při této rychlosti by pořád trvalo čtyřicet hodin, než bychom se dostali na orbitální satelit tisíce kilometrů nad našimi hlavami.

Výtah však znásobil rychlost čtyřikrát, jakmile se už nemusel prodírat atmosférou, což se stalo někdy během prvního úseku cesty.

Měl jsem vyhlídkovou palubu jen pro sebe.

Ostatní cestující se po večeri rozptýlí do pěti kruhových kupé nad jídelní palubou. Do vagónu se pohodlně vešlo padesát lidí, ale dnes nás tu bylo včetně mé maličkosti jen sedm. Celá cesta měla trvat deset hodin. Oběh kotevního satelitu kolem Skyova vítězství byl synchronizován s rotací planety, takže neustále visel přesně nad Nueva Valparaíso přímo na rovníku. Věděl jsem, že na Zemi měli kosmické mosty šestatřicet tisíc kilometrů dlouhé, ale protože se Skyovo vítězství otáčelo trochu rychleji a mělo poněkud nižší gravitaci, stacionární dráha byla o šestnáct tisíc kilometrů níž.

Přesto bylo vlákno dvacet tisíc kilometrů dlouhé a poslední horní kilometr byl zatížen hmotností devatenácti tisíc kilometrů vlákna napnutého pod ním. Vlákno bylo duté, stěny krystalové mříže hyperdiamantu byly piezoelektricky zpevněny, jeho hmotnost, jak jsem slyšel, se však blížila dvaceti milionům tun. Kdykoli jsem na vyhlídkové palubě udělal krok, musel jsem myslet na to, že každým pohybem přidávám k namáhání vlákna další nepatrné mechanické zatížení. Popíjel jsem višňový líkér a uvažoval o limitu pevnosti vlákna, jak velkou toleranci konstruktéři orbitálního výtahu stanovili, aby byla ještě zajištěna bezpečnost. Pak mi racionální část mysli připomněla, že v současnosti vlákno nese pouze zlomek nákladu, který zvládne, a tak jsem se mnohem směleji procházel kolem panoramatického okna.

Napadlo mě, jestli je zrovna teď taky Rejvič natolik klidný, aby si mohl dát panáka.

Vyhlička měla být velkolepá, ale dosud viditelnou část poloostrova, nezahalenou nocí, skrývala monzunová mračna.

Zhruba každých sto dní, když se planeta na oběžné dráze přiblížila ke slunci, nastávalo monzunové proudění, ale nezabíralo z krátkého roku víc než deset patnáct dní. Nad ostrou křivkou horizontu tmavla obloha od blankytné do tmavomodra. Už se daly spatřit první jasné hvězdy, ale daleko nade mnou visela na konci vlákna jediná stálice -

orbitální satelit. Zvažoval jsem, zda se nemám na několik hodin prospat, za léta v armádě jsem si vypěstoval skoro zvířecí schopnost rychle se dostat do stavu naprosté bdělosti. Zakroužil jsem zbytkem likéru ve sklenice a znovu se napil. Jakmile jsem pomyslel na spánek, ucítil jsem, jak mne zaplavuje vyčerpání jako voda z protržené hráze. Všudypřítomná únava číhala na sebemenší ochabnutí ostražitosti.

"Pane?"

Tentokrát jsem nadskočil jen mírně, neboť jsem poznal servula.

"Pane, máte hovor z povrchu," pokračoval uhlazený strojový hlas. "Mohu vám jej přepojit do vašeho oddělení nebo si ho můžete vzít zde."

Zvažoval jsem, zda nemám přece jen zajít do kupé, byla by však věčná škoda přijít o vyhlídku. "Přepoj to sem, ale pokud by se někdo objevil na schodech, ukonči hovor."

"Dobře, pane."

Musel to být Dieterling, ačkoli se ještě nemohl vrátit do Pavilonu plazů, podle mého odhadu měl za sebou přibližně dvě třetiny cesty. Bylo trochu brzy, aby se mě pokusil kontaktovat - stejně jsem to ani nečekal - což ovšem rozhodně nebyl důvod, proč bych se měl cítit znepokojený.

Jenže obličej, který se rozzářil na vagonovém okně, patřil Krvavé ruce Vasquézovi. Kamera, jež mne odněkud poblíž snímala, seřídila můj obraz tak, že to vypadalo, jako bychom stáli tváří v tvář, neboť mi hleděl přímo do očí.

"Tannere. Poslouchej mě, chlače."

"Poslouchám," řekl jsem a napadlo mě, zda je podráždění slyšet i v mém hlase. "Co je tak důležitého, žeš mi musel zavolat sem, Krvavá ruko?"

"Trhni si nohou, Mirabeli. Za třicet vteřin už ti do smíchu nebude."

Způsob, jakým to řekl, mi připadal spíš jako varování než hrozba. Připravil jsem se na špatné zprávy. "Oč jde? Rejvič nás zase doběhl?"

"To nevím. Poslal sem pár chlapů, aby se krapet poptali kolem, a sem si zatraceně jistě, že je vagon nejvyšší dva nad tebou, jak už ses nejpíš taky informovanej."

"Takže proto mi nevoláš."

"Ne. Volám ti proto, že Had je mrtvej."

Bezděčně jsem se zeptal: "Dieterling?"

Jako by mohlo jít o někoho jiného.

Vasquéz přikývl. "Jo. Jeden můj chlap ho našel asi před hodinou, jenže nevěděl, kdo to je, takže chvílku trvalo, než se to dostalo ke mně."

Mé rty začaly tvořit slova bez vědomého úsilí myslí: "Kde byl? Co se stalo?"

"Byl v tvý podělaný káře, v jednokoláku, pořád parkuje na Norquincovy ulici. Z chodníku se nedalo poznat, že je někdo uvnitř, musel by ses schválně podívat. Můj chlap prostě tu káru jenom prověřoval. Našel Dieterlinga zhrouceného vevnitř. Ještě dechal."

"Co se stalo?"

"Někdo ho sejmul. Musel tam čekat, až se Had vrátí od Mostu. Nejspíš zrovna nastoupil do káry a chystal se odjet."

"Jak byl zastřelen?"

"Já nevím, chlače. Nejsem žádné podělanej ohledávač mrtvol, jasný?" Vasquéz se kousl do rtu, pak pokračoval:

"Nějakéj paprskovej krám, myslím. Koupil to zblízka, rovnou do prsou."

Sklopl jsem pohled na guindado, které jsem pořád držel v ruce. Připadal jsem si nesmyslně, jak jsem tam stál a mluvil o smrti přítele s likérem v ruce, jako by to byl nezávazný společenský rozhovor. Jenže jsem neměl sklenku kam odložit.

Napil jsem se a odpověděl chladně, až mě to překvapilo: "Sám dávám přednost paprskometům, ale rozhodně bych je nepoužil, kdybych chtěl někoho nenápadně zabít. Paprskomet vydává silnější záblesk než většina střelných zbraní."

"Leda by to bylo úplně zblízka, jako bodnutí. Hele, je mně to líto, chlače, ale vypadá to, že přesně tak se to stalo. Musel mu strčit podělanou hlaveň rovnou pod kabát. Žádnéj rámus ani záblesk, a pokud něco, tak to zakryla kára. Stejně se tady dneska v noci hodně slavilo. Kousek od Mostu se kdosi rozdováděl, místní nic víc nepotřebujou pro divokou noc. Nemyslím si, že by si někdo všiml výstřelu z paprskometu, Tannere."

"Dieterling by tam neseděl a nečekal, až někdo něco takového udělá."

"Mohl ho překvapit."

Zamyslel jsem se nad tím. Na jisté úrovni jsem si začínal Miguelovu smrt uvědomovat, ale důsledky - nemluvě o emocionálním šoku - mi dojdou mnohem později. Alespoň jsem se dokázal přinutit pokládat správné otázky:

"Pokud ho překvapil, potom buď nedával pozor, nebo ho zabil někdo, koho znal. Říkáš, že ještě dýchal?"

"Jo. Ale byl v bezvědomí. Nemohli sme pro něho nic moc udělat, Tannere." "Určitě nic neřekl?"

"Mně ne, ani tomu chlapovi, kterej ho našel."

"Setkali jsme se s tím chlapem dnes večer?" "Ne. Byl s mejma lidma, který sem poslal, aby celej den sledovali Rejviče."

Přesně takhle musím pokračovat, pomyslel jsem si. Vasquéz sám nic nevyklopí, musím to z něho vytáhnout. "Jak dlouho je u tebe? Už se s ním Dieterling někdy viděl?"

Bylo to bolestně pomalé, ale pochopil, kam mě otázky míří. "Hele, tak tohle ne, chlače. V žádném případě s tím nemá nic společného, přísahám, Tannere."

"Přesto je podezřelý. To platí o všech, se kterými jsme se dnes setkali - včetně tebe, Krvavá ruko."

"Neblázní, já bych ho přece nezabil. Chtěl sem, aby mě vzal na lov podělanejch hadů."

Jeho odpověď byla až dojemně sobecká, takže to nejspíš byla taky pravda.

"No, zdá se mi, žeš přišel o příležitost."

"Nemám s tím nic společného, Tannere."

"Ale stalo se to na tvém území, ne?"

Už se chystal odpovědět a já se už chystal zeptat, co udělal s tělem a co v té záležitosti podnikne dál, když se obraz rozplynul do poruch. Ve stejném okamžiku nastal silný záblesk, který jako by přicházel najednou odevšad, a zaplavil palubu odporně bílým jasnem.

Trvalo to pouze zlomek sekundy.

Ale stačilo to. V prudkém výbuchu obnažujícího světla bylo něco, nač se nedalo zapomenout, něco, co jsem už jednou viděl. Nebo víc než jednou? Na okamžik jsem se zamyslel a vzpomínal na oslnivé karafiáty rozkvétající na pozadí mezihvězdné temnoty. Jaderné exploze.

Osvětlení vagónu na několik vteřin vypadlo a ucítil jsem, jak se má hmotnost snížila a zase vrátila k normálu. Někdo odpálil atomovku.

Musel nás zasáhnout elektromagnetický impuls, na chvíli způsobil ochromení elektrické sítě výtahu. Neviděl jsem explozi jaderné zbraně od dětství, podle jedné z mála rozumných zásad, jimiž se naše válka řídila, se omezila na konvenční zbraně. Nedokázal jsem odhadnout sílu výbuchu, aniž bych věděl, v jaké dálce se zablesklo, ale protože jsem neviděl hřibovitý oblak, k explozi muselo dojít dost vysoko nad povrchem. Nedávalo mi to smysl. Odpálení atomové střely mohlo být předejrou standardního útoku, ale na to bylo zrovna špatné roční období. Exploze vysoko v atmosféře se zdála ještě nesmyslnější, protože vojenská komunikační síť byla vůči elektromagnetickému superblesku chráněná.

Tedy nehoda?

Ještě pár vteřin jsem si nad tím lámal hlavu, ale pak jsem uslyšel, jak někdo běží nahoru po točitém schodišti mezi palubami. Uviděl jsem jednoho z aristokratů, s nimiž jsem před chvílí večeřel. Nenamáhal jsem se zapamatovat si, jak se jmenuje, ale jeho levantská stavba kostí a zlatohnědá pokožka ho téměř s jistotou identifikovaly jako Seveřana. Byl honosně oblečený, plášť po kolena kypěl akvamarínovými a smaragdovými odstíny. Byl rozrušený, jeho manželka s ostrou liščí tváří se mu zastavila za zády na posledním schodu a znepokojeně nás pozorovala.

"Viděl jste to?" zeptal se. "Spěcháme nahoru, abychom měli lepší výhled. Vy jste to odtud musel vidět přímo báječně.

Vypadalo to na něco pořádně velkého. Skoro jako..."

"Atomový výbuch?" doplnil jsem. "Domnívám se, že to vskutku atomová střela byla." V zorném poli mi dosud plavaly temné skvrny s růžovými obrysy.

"Díky bohu, že to nevybuchlo blíž."

"Podívám se, co na to říká veřejná zpravodajská síť." Žena se zahleděla na displej na náramku. Musela se připojit na méně zranitelný kanál než Vasquéz, neboť na její diskrétní obrazové jednotce se rozblikaly záběry doprovázené textem. "Nuže, má drahá," pobídl ji manžel, "už mají nějakou teorii?"

"Ještě nevím, ale..." Zaváhala, upřeně hleděla na displej a mračila se. "Ne! To nemůže být pravda. To prostě nemůže být pravda!"

"Copak je? Co říkají?"

Podívala se na manžela a pak na mě. "Došlo k útoku na Most. Exploze přetrhla vlákno."

V těch neskutečných okamžicích, které následovaly, vagón stále pokračoval v plynulé jízdě.

"Kdepak." Aristokrat se ze všech sil snažil o klidný tón, ale moc se mu to nedařilo. "Spletli se. Určitě to popletli."

"Modlím se, abys měl pravdu," vzlykla žena. "Poslední neuronový sken jsem absolvovala před šesti měsíci..."

"K čertu se šesti měsíci!" okřikl ji manžel. "Já nebyl skenován celých deset let!"

Žena ztěžka vydechla. "Rozhodně se mýlí. Vždyť tady stále spolu hovoříme, ne? Nepadáme dolů na planetu a vyděšeně neječme." Opět se podívala na náramek a ještě víc se zamračila.

"Co říkají, má drahá?" zajímal se manžel. "Přesně totéž jako před chvílkou."

"Je to buď omyl, nebo zlomyslná lež, nic jiného."

Zvažoval jsem, do jaké míry by bylo rozumné, abych se v této chvíli prozradil. Byl jsem pochopitelně víc než jen osobní strážce. Za ta léta, co jsem pracoval pro Cahuelli, mi na Skyově vítězství uniklo jen málo věcí, ačkoli můj zájem byl obvykle motivován vojenským využitím. Nepředstíral jsem, že mám orbitální výtah v malíčku, ale věděl jsem něco o hyperdiamantovém vlákně, superpevné modifikaci uhlíku, která tvořila jeho základ.

"Obávám se," řekl jsem, "že by mohli mít pravdu."

"Ale nic se nezměnilo!" zvolala žena.

"To bych ani nečekal." Přinutil jsem se zklidnit, přepojil jsem se do krizového stavu myslí, jak jsem se to naučil během let vojenské služby. Někde vzadu v hlavě pronikavě křičel můj soukromý strach, ale v tuto chvíli jsem se ze všech sil snažil jej ignorovat. "Pokud se vlákno Mostu přetrhlo, kde k tomu došlo? Podle intenzity záblesku soudím, že exploze mohla nastat přinejmenším tři tisíce kilometrů pod námi."

"Co to s tím má společného?"

"Hodně." Vyloudil jsem šibeniční úsměv. "Zkuste si Most představit jako lano zavěšené z orbitálního satelitu a napnuté vlastní vahou."

"Zkouším to, můžete mi věřit, že to zkouším."

"Výborně. A teď si představte, že lano uprostřed přeríznete. Horní část vám pořád visí ze satelitu, ale dolní část začne okamžitě padat na zem."

"Takže jsme v naprostém bezpečí," usoudil aristokrat, "vždyť jsme nad řezem." Pohlédl ke stropu. "Vlákno je až k orbitální stanici netknuté. Pokud tedy budeme dál stoupat, dokážeme to, díky bohu."

"Ještě bych mu neděkoval"

Dotčeně mě sjel pohledem, jako bych kazil společenskou hru zbytečnými připomínkami. "Co tím naznačujete?"

"Pouze to, že ještě zdaleka nejsme v bezpečí. Jestliže přeríznete takové dlouhé lano napjaté vlastní vahou, část nad řezem se švihnutím vymršť vzhůru."

"Jistě, to chápu." Výhružně na mě hleděl, jako bych tyto námitky pronášel ze zlomyslnosti. "Očividně to však neplatí pro nás, protože se nic nestalo."

"Ale stalo," pravil jsem. "Netvrdím, že švihnutí nastane okamžitě po celé délce. K přetržení vlákna došlo hodný kus pod námi, proto bude nějaký čas trvat, než se kmitání dostane až sem."

Poněkud bázlivě se zeptal: "Jak dlouho?"

Neměl jsem přesnou odpověď. "Sám nevím. Šíření zvuku v hyperdiamantu nebude příliš odlišné od přírodního diamantu, myslím, že zhruba patnáct kilometrů za sekundu. Jestliže k přetržení došlo tři tisíce kilometrů pod námi, zvuková vlna by nás měla zasáhnout asi dvě stě sekund po atomovém záblesku. Kmity vlákna postupují pomaleji..., ale přesto nás dostihnou dřív, než se dostaneme nahoru."

Mé načasování bylo skvělé, neboť sotva jsem dokončil větu, dorazil akustický ráz - náhlý tvrdý otřes, jako by vagón v rychlosti dvou tisíc kilometrů za hodinu najel na hrbol.

"Jsme stále v bezpečí," vyjekla žena, "nebo ne?" Nepříjemně se blížila hysterii. "Pokud je konec přetrženého vlákna pod námi... Proboha, jak bych si přála, abychom se nechávali skenovat častěji."

Její aristokratický manžel uštěpačně prohlásil: "Nebyla jsi to náhodou ty, má drahá, kdo tvrdil, že výlety na skenovací kliniku jsou natolik drahé, že si z nich rozhodně nemůžeme udělat zvyk?"

"Neměl jsi mne brát doslovně."

Zvýšil jsem hlas, abych je umlčel. "Domnívám se, že nám hrozí smrtelné nebezpečí. Pokud se k nám šíří jenom podélné vlnění, máme určitou šanci. Jestliže však vlákno nabere jakýkoli boční pohyb jako bič..."

"Zatraceně, kdo vlastně jste?" zahřímál aristokrat. "Nějaký inženýr?"

"Ne," odpověděl jsem. "Docela jiný odborník."

Na schodech se znovu ozvaly kroky, přicházeli další cestující. Otřes vagónu je musel přesvědčit, že se stalo něco vážného.

"Co se děje?" zeptal se statný Jižan, o třicet centimetrů vyšší než ostatní.

"Jedeme po přetrženém vláknu," odpověděl jsem. "Na palubě téhle kocábky jsou skafandry, že? Navrhují, abychom se do nich co nejrychleji oblékli."

Jižan se na mne zahleděl, jako bych zešílel. "Pořád stoupáme! Je mi naprosto jedno, co se děje pod námi. My jsme v pořádku. Tenhle výtah postavili tak, aby vydržel spoustu mizérie."

"Ale ne až tolik," řekl jsem.

V tu chvíli přijel servulus zavěšený na stropní koleji. Požádal jsem ho, aby nás zavedl ke skafandrům. Správně bych ho o to ani nemusel žádat, ale tato situace se natolik vymykala robotovým zkušenostem, že naprosto nedokázal rozpoznat, co hrozí jeho lidským svěřencům. Napadlo mě, zda již zprávy o přetrženém vláknu dorazily na orbitální stanici. Zcela určitě ano - a zcela určitě nemohli pro lidi ve vagónech, které dosud stoupaly po vláknu, nic udělat.

Přesto bylo pořád lepší být na horní části vlákna než na dolní. Představil jsem si tisíc kilometrů dlouhý kus zvedající se z pozemního terminálu. Bude trvat několik minut, než přetržený konec udeří do planety, ve skutečnosti bude vlákno ještě dlouho vypadat, že "stojí" jako kouzelný provaz. Jenže na světě nebylo síly, která by mohla jeho pád zastavit. Představil jsem si, jak milion tun těžké vlákno, navíc zatížené vagóny, sviští vzduchem. A v některých vagónech jsou cestující. Čekaje pomalý a nevýslovně děsivý pád do záhuby.

Kdo to mohl udělat?

Kdyby to nemělo nic společného se mnou, byla by to příliš velká náhoda. Kdo věděl, že nám v Nueva Valparaíso proklouzl Rejvič mezi prsty? Nebýt útoku na Most, ještě pořád bych se vyrovnával s Dieterlingovou smrtí. Jenže jsem si nedokázal představit, že by explozi mohl způsobit Krvavá ruka Vasquéz, přestože jsem ho dosud nevyloučil z okruhu podezřelých z vraždy mého přítele. Vasquéz prostě neměl dost fantazie ani prostředků, aby se o něco takového pokusil. A kvůli indoktrinačnímu viru, kterým ho sektáři nakazili, mohl stěží i pomyslet na to, že by posvátný Most poškodil. Přesto se zdálo, že se mne někdo pokouší zabít. Bomba mohla být umístěna do vagónu kdesi pode mnou v domnění, že jsem uvnitř nebo někde ještě níž. Nebo střelu vypustili a špatně odhadli cíl. Mohl za tím stát Rejvič, byť pouze teoreticky. Jen on má přátele se správnými konexemi. Nikdy bych však nepředpokládal, že by mohl spáchat tak brutální čin, jen tak vymazat z existence několik stovek nevinných lidí, aby si pojistil smrt jediného muže.

Ale možná se Rejvič učí.

Následovali jsme servula k nouzové přechodové komoře, kde byly skřínky a v každé jeden kosmický skafandr. Podle měřítek mezihvězdného cestování to byly hotové starožitnosti, uživatel se do nich musel sám nasoukat, místo aby se jednoduše uzavřely kolem něj. Všechny skafandry vypadaly, že jsou alespoň o jedno číslo menší, ale oblékl jsem se poměrně rychle a zručně, jako by to byla obyčejná bojová výstroj. Nenápadně jsem ukryl mechanickou pistoli v objemné kapse, kde měla být signalizační světlice.

Nikdo si zbraně nevšímal.

"To přece není nutné!" tvrdil jižanský aristokrat. "Nepotřebujeme si navlékat nějaké proklaté -"

"Poslyšte," přerušil jsem ho, "až nás zasáhne rozryv vlákna - a dojde k tomu každou chvíli - můžeme být odhozeni stranou takovou silou, že si polámeme všechny kosti. Proto potřebujete skafandr. Poskytne alespoň nějakou ochranu." Možná ne dostatečnou, pomyslel jsem si.

Pomáhal jsem do skafandrů dalším pěti cestujícím, přestože ani je jsem tak docela nepřesvědčil. Za minutu dvě byli hotovi, s výjimkou rozložitého aristokrata, který si v jednom kuse stěžoval, že skafandry jsou malé, jako by měl k dispozici všechen čas ve vesmíru. Ustaraně si prohlížel další a další ochranné obleky ve skřínkách a nejspíš měl pocit, že všechny jsou schválně tak titěrné.

Představil jsem si, jak k nám po vláknu běží zdánlivě pomalá vlna a jak hltá kilometry jeden za druhým. "Pospěšte si. Prostě se do jednoho skafandru navlečte a s nějakými odřeninami nebo modřinami si dělejte starosti až potom." Už

musela minout nižší vagóny. Napadlo mě, zda je opravdu tak divoká, aby je smetla z vlákna.

Ještě jsem o tom uvažoval, když udeřila. Skutečnost byla mnohem horší než všechny mé pochmurné představy. Vlna smýkla vagónem do boku, síla nárazu nás odhodila na zábradlí kolem schodiště. Křuplo několik kostí, ale než lidé začali křičet, už to s námi praštilo opačným směrem na panoramatické okno. Kolem mne proletěl servulus, který se vytrhl z koleje, a přestože sklo pod nárazem těžkého ocelového těla popraskalo bílou pavučinou, nerozpadlo se. Vagón zpomaloval, nejspíš se poškodila nějaká součástka indukčního motoru, a zdánlivá gravitace klesala.

Hlava jižanského aristokrata pukla jako přezrálý meloun a rozplizla se do nechutné rudé kaše. Jakmile se výkyvy zmírnily, začal kdosi křičet. Aristokratova bezvládná mrtvola plula vyhlídkovou palubou. Všichni jsme utrpěli nějaká zranění, někteří na tom byli mnohem hůř než já. V tomto okamžiku mi však noradrenalin veškeré nepříjemné pocity vymazal.

Vibrace vagónu pominuly. Věděl jsem, že jakmile vlna doletí na konec, odrazí se zpět, ale dříve než za několik hodin se nevrátí. Navíc už nebude tak prudká, neboť se její kinetická energie vyzáří formou tepla.

Na okamžik jsem se odvážil zadoufat, že ještě máme naději.

Pak jsem si vzpomněl na kabiny pod námi. Některé se také zastavily, jiné mohly být odhozeny z vlákna. Předpokládal jsem, že automatické zabezpečovací systémy jsou propojené, ale nemohl jsem se o tom nijak ujistit. Jestliže další vagón stoupá obvyklou rychlostí, brzo do nás narazí.

Než jsem promluvil, důkladně jsem si to rozmyslel. "Je mi líto, že vás musím znovu vyděsit," pozvedl jsem hlas nad sténání raněných, "ale právě mě napadlo..."

Nebyl čas na vysvětlování. Museli mě buď následovat, nebo si sami přičíst následky, pokud zůstanou v kabině. Nebyl dokonce ani čas použít nouzovou přetlakovou komoru, trvalo by nejméně minutu, než by sedm lidí - vlastně pouze šest - prošlo. Čím rychleji unikneme ven, tím dál se dostaneme od vlákna, a budeme ve větším bezpečí, až dojde ke kolizi vagónů. Jiné řešení nebylo.

Rukou v neforemně rukavici jsem nešikovně vytáhl pistoli z kapsy skafandru. Přesné míření nepřicházelo v úvahu, ale naštěstí nebylo zapotřebí. Prostě jsem zbraň otočil proti popraskanému oknu.

Kdosi se mě pokusil zadržet, neboť nechápal, že se snažím všem zachránit život, ale byl jsem silnější. Stíkl jsem spoušť. Pružina v pistoli se rozvinula a uvedla do chodu mechanismus, který uvolnil akumulovanou energii. Z hlavně vyrazila mlha šipek, sklo doširoka popraskalo a vydulo se ven, pak se rozlomilo na myriádu bílých střepin. Prudký proud vzduchu nás protáhl zubatým otvorem do kosmu.

Svíral jsem zbraň, lpěl jsem na ní, jako by to byla jediná pevná věc ve vesmíru. Horečně jsem se rozhlížel a snažil se určit polohu ve vztahu k ostatním. Rozletěli se do všech stran jako prskavka, ale přestože naše dráhy byly odlišné, všichni jsme padali dolů.

Pod námi byla pouze planeta.

Skafandr se pomalu otočil, a zase jsem uviděl náš vagón. Zdálo se, že stoupá po vlákně, neboť byl vteřinu za vteřinou menší, ale to proto, že já klesal. Potom jsem zahlédl téměř nezřetelný obrys dalšího vagónu, který proletěl kolem mne obvyklou rychlostí, a vzápětí došlo k explozi téměř tak oslnivé, jako byl výbuch jaderné nálože.

Potom záblesk pohasl a nezbylo po něm nic - dokonce ani vlákno.

4

Sky Hausmann měl tři roky, když spatřil to světlo.

Ještě o mnoho let později, v dospělosti, si dokázal ten den vybavit, byla to jeho nejstarší vzpomínka spojená s konkrétním časem a prostorem, o níž věděl, že pochází ze skutečného světa, nikoli z fantazie, jež přestoupila mlhavou hranici mezi realitou a dětskými sny.

Rodiče ho poslali do dětského pokoje. Neposlechl je a navštívil delfinárium, temné, vlhké a zakázané místo v útrobách obrovité lodě, která se jmenovala Santiago. Byla to vlastně Konstance, která ho svedla na scestí, to ona ho provedla propletením železničních tunelů, spojovacích průchoďů, nástupišť a schodišť, aby se dostali k ukrytým delfinům. Konstance byla pouze o dva tři roky starší než Sky, ale jemu se zdála skoro dospělá a taky neuvěřitelně moudrá jako dospělí. Všichni tvrdili, že Konstance je génius a že se jednoho dne, až se bude Flotila blížit ke konci dlouhého a pomalého letu, stane kapitánem. Říkalo se to zpola žertem, zpola vážně. Sky tajně doufal, že ho potom udělá svým zástupcem a budou spolu sedět na velitelském můstku, kam ještě nesměl. Nebyla to zas tak směšná představa. Dospělí rovněž tvrdili, že také on je neobvykle chytré dítě, i Konstanci dokázal někdy překvapit svými nápady. Ale přes veškerou chytrost, jak si Sky připomněl později, nebyla Konstance neomylná. Dokázala je dostat do delfinária, aniž by je někdo viděl, jenže už je nedokázala dostat nepozorovaně zpátky.

Ale stálo to za to.

"Dospěláci nemají delfiny rádi," řekla Konstance, když přistoupili ke stěně velikánské nádrže. "Byli by raději, kdyby vůbec neexistovali."

Mřížky sběrné kanalizace, na kterých stáli, byly mokré a kluzké. Za vysokými skleněnými stěnami svítilo slabé namodralé světlo, takže bylo vidět desítky metrů hluboko do nádrže. Sky mžoural do šera. Šedé stíny delfinů v tyrkysové dálce se neustále proměňovaly, jak se světlo lámalo ve vodě. Nevypadali vlastně ani jako zvířata, spíš jako figurky vyřezané z mýdla, smekavé a skoro nesku tečné.

Sky přitiskl ruku na sklo. "Proč je nemají rádi."

Konstance rozvážně odpovíděla: "Něco s nimi není v pořádku, Skyi. Tohle nejsou delfini, kteří se dostali na loď, než opustila Merkur. Jsou to jejich vnoučata nebo pravnoučata, ani nevím co. Nikdy nepoznali nic jiného než tuhle nádrž a vlastně ani nemají rodiče."

"Já jsem taky nepoznal nic jiného než tuhle loď."

"Ale ty nejsi delfín. Netoužíš plavat v oceánu." Konstance se odmlčela, protože jeden kytovec opustil své druhy na protějším konci nádrže, kde se shlukli u řady monitorů s různými obrazy, a připlaval k dětem. Jakmile se objevil v průzračné vodě těsně za sklem, získal realnost, jaká mu ještě před chvílí chyběla. Náhle to byl veliký, potenciálně nebezpečný tvor z masa a kostí, a ne přízrak na hranici neviditelnosti. Sky si prohlížel snímky delfínů v dětském pokoji, ale s tímhle tvorem opravdu nebylo něco v pořádku - jeho hlavu pokrývala síť chirurgicky tenkých linek a kolem očí měl geometricky rozmístěné boule a hřebeny, důkaz kovových a keramických předmětů schovaných hned pod kůží. "Nazdar." Sky zaťukal na sklo.

"To je Hladký," řekla Konstance. "Aspoň myslím, že je to Hladký. Patří k nejstarším."

Delfín se na něho zahleděl. Díky křivce čelisti vypadal, jako by se usmíval, proto Skyovi připadalo tohle zkoumání současně vlnivé i pomatené. Pak sebou Hladký mrskl, postavil se čelem k němu, a Sky cítil, jak se sklo zachvělo neslyšitelnou vibrací. Ve vodě před delfínem se něco zformovalo, jakási črta z prchavých bublinek. Zpočátku se shluky bublinek zdály nahodilě jako první tahy štětcem na čistém plátně, ale pak byly mnohem ucelenější a záměrnější. Hladký čile škubal hlavou, jako by trpěl mukami na elektrickém křesle. Představení trvalo pouze několik vteřin, ale to, co delfín vytvořil, byl nepochybně obličej, a navíc trojrozměrný. Chyběly mu jemnější detaily, ale Sky věděl, že to není náhoda. Na to byla tvář příliš symetrická a měla správné proporce. Objevily se na ní dokonce emoce, ačkoli vyjadřovaly nejspíš děs nebo obavy.

Když Hladký výtvar dokončil, odplul s pohrdavým mrsknutím ocasní ploutve.

"Taky nás nenávidí," řekla Konstance. "Ale nemůžeme se jim divit."

"Proč to Hladký udělal? A jak?"

"Hladký má v melounu, v tom hrbole nad očima, stroje. Implantace se provádějí, když jsou ještě mláďata. Delfini tím melounem normálně vysílají signály, ale díky strojům je dovedou líp ovládat, takže můžou kreslit bublinkami. Ve vodě jsou totiž takové mřížavé mikroorganismy, které se rozsvítí, když je zvuk zasáhne. Dospěláci, kteří tohle vymysleli, doufali, že s nimi budou mluvit."

"Myslel bych, že za to budou delfini vděční."

"Možná by byli, kdyby nemuseli podstupovat všelijaké operace. A taky kdyby mohli plavat někde jinde než v téhle příšerné nádrži."

"Ano, ale až dorazíme k Cíli..."

Konstace se na něj podívala smutnými očima. "To už bude příliš pozdě, Skyi, alespoň pro tyhle. Už nebudou naživu. I my budeme dospělí a naši rodiče staří nebo mrtví."

Delfín se vrátil s druhým, o něco menším kytovcem a začali spolu ve vodě něco kreslit. Vypadalo to jako člověk, kterého trhají na kusy žraloci, ale Sky se odvrátil dřív, než se o tom ujistil.

Konstace pokračovala: "Stejně už jsou na tom moc špatně, Skyi."

Sky se znovu otočil k delfinovi. "Přesto je mám rád. Přesto jsou krásní. Dokonce i Hladký."

"Jsou zlí, Skyi. Psychotičtí. To je to slovo, které používá můj otec." Pronesla to váhavě, jako by se styděla za svou přemoudřelost.

"Mně na tom nezáleží. Vráť se sem, zase se s nimi setkám." Zaťukal na sklo a promluvil mnohem hlasitěji: "Vráť se zpátky, Hladký. Mám tě rád."

Konstace poplácala Skye mateřsky po rameni, přestože byla jen o něco málo vyšší než on. "Nic tím nezměníš."

"Stejně přijdu."

Slib, který dal právě tak sobě jako Konstanci, myslel upřímně. Chtěl delfinům porozumět, komunikovat s nimi, nějak ulehčit jejich utrpení. Představoval si rozlehlé oceány na Cíli. Klaun, jeho přítel v dětském pokoji, mu řekl, že na planetě budou oceány, a tak si představoval delfíny náhle vysvobozené z tohoto bezútěšného místa. Představoval si, jak plavou s lidmi a vytvářejí ve vodě veselé zvukové obrazy, vzpomínky na dobu strávenou na palubě Santiaga vyblednou jako strašidelný sen.

"Pojď," vyzvala ho Konstace, "raději bychom měli jít, Skyi."

"Zase mě sem přivedeš, ano?"

"Samozřejmě, jestli chceš."

Vyšli z delfinária a vydali se na složitou cestu zpátky, proplétali se temnými průchody Santiaga jako děti, které se snaží najít cestu začarovaným lesem. Jednou či dvakrát míjeli dospělé, ale Konstace se chovala natolik sebejistě, že se na nic neptala, alespoň do té doby, než byli hluboko uvnitř malé oblasti loď, kterou Sky považoval za známé teritorium. Právě tam je našel jeho otec.

Titus Haussmann byl přísný, avšak laskavý, mezi živými na Santiagu známá postava. Autoritu nezískal tím, že by vzbuzoval strach, ale rozvážným jednáním. Tyčil se nad dvojicí dětí, Sky však vycítil, že se nemračí vztekem, pouze úlevou.

"Skyi, tvá matka se mohla samými starostmi zbláznit," zahřímal otec. "Moc jsi mne zklamala, Konstace. Vždycky jsem tě považoval za rozumnou."

"Chtěl jenom vidět delfíny."

"Aha, tak o delfíny šlo?" zeptal se otec překvapeně, jako by čekal jinou odpověď. "Myslel jsem, že tě nezajímají živí, Skyi, ale naši drazí momios."

To je sice pravda, pomyslel si Sky, ale jedno po druhém.

"Nejsi zklamaný," pokračoval jeho otec, "že nebyli takoví, jak jsi čekal? Taky je mi jich líto. Hladký a ostatní to nemají v hlavě v pořádku. Nejlepší by bylo všechny uspat, ale musí vychovávat mláďata, a každá generace je víc..."

Psychotická," řekl Sky.

"...Ano." Otec se na něj zvláště zahleděl. "Psychotičtější než ta předchozí. Když se teď tvůj slovník tak významně

rozšířil, byla by škoda s tím přestat, nemyslíš? Musíme ti poskytnout možnost, aby sis ho ještě zdokonalil." A pocuchal Skyovi vlasy. "Mluvím o dětském pokoji, mladíku, kde teď strávíš nějakou dobu. Tam si nemůžeš ublížit." Nedalo se říct, že by Sky dětský pokoj nenáviděl nebo že by v něm nepobýval rád. Když tam však byl vyhnán, nemohl si pomoci, ale cítil to jako trest.

"Chci vidět matku."

"Pracuje venku, Skyi, takže za ní nemůžeš běžet, jestli náhodou nemá jiný názor. A stejně víš, že i kdybys to udělal, řekla by ti přesně totéž. Neposlechl jsi nás, a tak potřebuješ lekci." Otočil se ke Konstanci, zavrtěl hlavou. "A pokud jde o tebe, mladá dámo, myslím, že by mohlo být ku prospěchu, kdybyste si se Skyem nějakou dobu nehráli, nemyslíš?"

"My si nehrajeme." Konstance se zamračila. "My roznmlouváme a bádáme."

"Jistě," řekl Titus s dlouhým, utrápeným povzdechem. "A chodíte do sekcí, které vám byly výslovně zakázány. Obávám se, že tohle nemůže projít beztrestně." Jeho hlas změkl jako vždy, když se chystal hovořit o něčem zvlášť důležitém. "Tato loď je náš domov - jediný skutečný domov - a my se zde také tak musíme cítit. To znamená vědět, kde jsme v bezpečí a kam není radno chodit. Ne proto, že by tam byly nějaké příšery nebo něco podobně hloupého, ale protože tam číhá nebezpečí, dospělácké nebezpečí. Stroje a energetické systémy. Roboti a přetlakové komory. Věřte mi, viděl jsem, co se stane, když lidé chodí na místa, kam nemají, a nikdy to nebyl příjemný pohled."

Sky slova svého otce ani na okamžik nezpochybňoval. Titus Haussmann byl šéfem bezpečnosti na lodi, kde většinou vládla politická i sociální harmonie, a tak se při svých povinnostech setkával obvykle jen s nehodami, výjimečně se sebevraždami. Titus sice vždycky vynechal bližší detaily o tom, jak lze na palubě Santiaga zahynout, jenže Skyova fantazie se už postarala o zbytek.

"Mrzí mě to," řekla Konstance.

"O tom nepochybují, ale tím nezměníš nic na faktu, žeš zavedla mého syna do zakázané sekce. Promluvím si s tvými rodiči, Konstance, a pochybuji, že je to potěší. Teď utíkej domů, možná za týden či dva situaci znovu zhodnotíme. Souhlasíš?"

Mlčky přikývla a rozběhla se z křižovatky, kde je Titus zastavil, jednou zatočenou chodbou. Neměla to domů nijak daleko. Obytné jednotky hlavního habitatu od sebe nebyly příliš vzdáleny, konstruktéři Santiaga se však rafinovaně vyhnuli přímým chodbám, s výjimkou havarijních průlezů a železničních tratí v lodní páteři. Zatočené chodby vyvolávaly iluzi, že loď je značně větší, než tomu ve skutečnosti bylo, rodiny mohly žít kousek od sebe, a přesto měly pocit, že bydlí v úplně jiných zónách.

Titus odvedl syna do jejich příbytku. Sky litoval, že matka je venku, neboť navzdory tomu, co prohlásil Titus, byly její tresty většinou o chlup mírnější než otcovy. Doufal, že se matka třeba vrátila ze směny dřív, že práce na plášti skončila v předstihu a že už na něho čeká. Ale nebylo po ní vidu ani slechu.

"Dovnitř," přikázal Titus. "Klaun se o tebe postará. Přijdu pro tebe za dvě, možná za tři hodiny."

"Já nechci dovnitř."

"Ne? Kdybys chtěl, tak by to asi nebyl žádný trest, že?"

Dveře dětského pokoje se otevřely. Titus postrčil syna kupředu, aniž sám překročil práh.

"Nazdar, Skyi," řekl Klaun, který už na něho čekal.

Dětský pokoj byl plný hraček, některé dokázaly vést omezenou konverzaci, dokonce krátkodobě působit dojmem skutečné inteligence. Sky cítil, že byly vytvořeny pro děti jeho věku, aby zapadaly do chápání světa typického pro tříleté dítě. Většinou mu začaly připadat příliš jednoduché a hloupé nedlouho po jeho druhých narozeninách. Ale Klaun byl jiný, vlastně to ani nebyla opravdová hračka, ačkoli ani skutečný člověk. Klaun byl se Skyem tak dlouho, jak si pamatoval, vyskytoval se pouze v dětském pokoji, a dokonce ani tam nebyl vždy. Klaun se nemohl dotýkat věcí a Sky se nemohl dotknout jeho, a když Klaun promluvil, jeho hlas nepřicházel přesně z místa, kde stál nebo kde se zdálo, že stojí.

Neznamenalo to však, že Klaun je výplod jeho fantazie. Viděl všechno, co se děje v dětském pokoji, a nikdy nezapomněl žalovat rodičům, když Sky provedl něco, co vyžadovalo pokárání. Byl to Klaun, kdo rodičům prozradil, že polámal houpacího koně, že to nebyla vina další chytré hračky, jak se jim Sky snažil namluvit. Za tuhle zradu Klauna nenáviděl, ale ne dlouho. Dokonce i Sky pochopil, že Klaun je - kromě Konstance - jediným skutečným přítelem, kterého má, a že ví některé věci, které nezná dokonce ani Konstance.

"Ahoj," pozdravil Sky žalostně.

"Byl jsi sem vykázan, jak jsem pochopil, protože jsi navštívil delfiny." Klaun stál osaměle v holém bílém pokoji, ostatní hračky byly pořádkumilovně uklizeny. "Nebylo to správné, Skyi. Delfiny jsem ti mohl ukázat já."

"To není totéž. Nejsou skuteční. A už jsi mi je ukazoval."

"Ale ne takhle. Divej se!"

A náhle spolu stáli v loďce na moři pod modrou oblohou. Všude kolem vyskakovali z vln delfini, hřbety se jim leskly ve sluneční záři jako mokré oblázky. Iluzi, že jsou skutečně na moři, kazila pouze úzká černá okénka na stěně pokoje.

Sky jednou našel v pohádkové knížce obrázek bytosti, jako byl Klaun, oblečené v nadměrných pruhovaných šatech s velikými bílými knoflíky, komickou tváří věčně rozesmátou, s rozčepýřenými oranžovými vlasy a s měkkou pruhovanou čapkou na hlavě. Když se dotkl obrázku v knize, klaun se začal hýbat a dělal stejné zábavné kousky jako jeho vlastní Klaun. Sky se mlhavě pamatoval na dobu, kdy ho takové figle dokázaly rozesmát, kdy nadšeně tleskal, jako by v celém vesmíru nebylo nic lepšího než šaškovské šprýmy.

Nyní ho tak trochu nudil dokonce i Klaun. Podvoloval se mu, ale jejich vztah prošel hlubokou proměnou, která se už nikdy nedala vrátit. Pro Skye se Klaun stal problémem, jemuž musí porozumět, který musí rozpitvat a definovat. Napadlo ho, zda Klaun také není jenom obrázek jako ten z bublinek, který ve vodě ztvárnil delfin - projekce vytvořená

světlem místo zvukem. A doopravdy v žádné loďce nebyli. Pod nohama cítil podlahu pokoje stejně tvrdou a rovnou, jako když ho otec strčil dovnitř. Sky tak docela nechápal, jak tahle iluze vzniká, ale byla natolik realistická, že stěny dětského pokoje jako by zmizely.

"Hladký a ostatní delfini v nádrži v sobě mají stroje," řekl Sky. Taky se docela dobře mohl něco dozvědět, když už byl vězněm. "Proč?"

"Aby mohli líp zaměřit sonar."

"Ne. Neptám se, na co ty stroje jsou. Chci vědět, koho vůbec napadlo je tam delfinům dát."

"Aha. To byli nejspíš chimerici."

"Kdo to je? Letí s námi?"

"Odpověď na druhou otázku zní ne, ačkoli si to hodně přáli." Klaun mluvil vysokým a roztřeseným, téměř ženským hlasem, ale vždycky nekonečně trpělivě. "Vzpomeň si, Skyi, že v době, kdy Flotila opustila oběžnou dráhu Merkuru ve Sluneční soustavě, kde je Země, a odletěla do mezihvězdného prostoru, byly známe světy prakticky ve válce. Ozbrojené konflikty v té době sice již většinou ustaly, ale mírové podmínky ještě nebyly dojednány, vládla v podstatě válečná pohotovost a kdykoli se mohly boje obnovit. Mnoho politických stran vidělo v závěrečných fázích války poslední příležitost, jak získat vliv, přitom některé nebyly o nic víc než dobře zorganizovaní banditi. Chimerici mezi ně rozhodně patřili, přesněji řečeno jedna frakce chimeriků, která vytvořila delfiny. Chimerici celkově kyborgizaci přeháněli, kombinovali lidi a zvířata se stroji. Zmíněná frakce však hnala biokybernetiku do takových krajností, až se jich tradiční chimerici zřekli."

Sky pozorně naslouchal. Klaunův odhad jeho poznávacích schopností byl dostatečně na výši, takže neskouzl do nepochopitelnosti, přestože chlapce nutil, aby se soustředil na každé slovo. Sky si byl vědom, že většina tříletých by nechápala, co Klaun říká, ale ani v nejmenším mu to nedělalo starosti.

"A delfini?"

"Pro jaký účel je chimerici vytvořili, vůbec nedokážeme odhadnout. Možná aby sloužili jako vojáci při invazi v pozemských oceánech. Nebo byli jen výsledkem experimentu, který předčasně skončil současně s válkou. Ať to bylo jakkoli, rodinku delfinů odebrali chimerikům agenti Confederación Sudamérica."

Sky věděl, že to byla organizace, která sestavila Flotilu. Confederación zůstávala během války svědomitě neutrální, soustředila se na cíle přesahující omezené lokální zájmy ve Sluneční soustavě. Shromáždila kolem sebe hrstku spojenců, postavila a vypustila Flotilu, první vážný pokus lidstva překročit mezihvězdný prostor.

"My jsme vzali Hladkého a ty další s sebou?"

"Ano, protože jsme si mysleli, že by mohli být na Cíli užiteční. Ale odstranit kybernetiku, kterou je vybavili chimerici, bylo mnohem těžší, než se předpokládalo. Nakonec bylo jednodušší nechat ji tam, kde byla. Když se pak narodila další generace delfinů, zjistilo se, že neumí řádně komunikovat s dospělými bez stejných implantátů. Tak jsme je zkopírovali a voperovali mláďatům."

"Ale skončili jako vyšinutí psychotici."

Podávalo se mu Klauna překvapit, odpověď nepřišla okamžitě. Později se Sky dozvěděl, že ve chvílích, kdy Klaun ztuhl, hledal radu, jak nejlépe odpovědět, u jeho rodičů nebo u některého z ostatních dospělých.

"Ano..." ozval se Klaun konečně. "Ale to není nezbytně naše chyba."

"Cože? To není naše chyba, že je vězníme v nádrži? Že můžou plavat jen v několika hektolitrech vody?"

"Věř mi, podmínky, v nichž je nyní držíme, jsou mnohem lepší než v experimentální laboratoři chimeriků."

"Jenže není zrovna pravděpodobné, že by si to pamatovali, že ne?"

"Jsou šťastnější, věř mi."

"Jak to můžeš vědět?"

"Protože jsem Klaun." Věčně usměvavá maska se roztáhla do ještě zoufalejšího úsměvu. "Klaun vždy ví."

Sky se chystal zeptat, co tím přesně myslí, když se náhle zabýsklo. Bylo to velmi jasné a čisté světlo, proudilo řadou okének ve stěně. Sky zavřel oči, pořád je však viděl - zlověstně zrůžovělé obdélníky.

"Co to bylo?" zeptal se a rychle mrkal.

Ale Klaunovi se přihodilo něco vážného, stejně jako celé scéně. V okamžiku záblesku se Klaun zdeformoval, roztáhl se po stěnách, jeho znetvořený výraz ztuhl. Loďka, na níž zdánlivě stáli, se pokrčila v nepřírozené perspektivě.

Vypadalo to, jako by se celá scéna potáhla tlustou vrstvou vlhké barvy, do které někdo šťoural klackem.

Doposud Klaun nikdy nedopustil, aby se něco takového stalo.

Horší však bylo, že zářivý obraz na stěnách, jediný zdroj osvětlení, potměl, pak zhasl. Zbyla jen slabá mléčná záře z vysoko posazených oken. Ale dokonce i ta po chvíli zmizela, takže Sky zůstal sám v naprosté tmě.

"Klaune?" zavolal nejprve tiše, potom stále naléhavěji.

Neozvala se žádná odpověď. Sky pocítil něco podivného a nevídaného. Přicházelo to z hlubin jeho nitra. Vzednutí strachu a úzkosti, které měly hodně společného s typickou reakcí tříletého dítěte na situaci, a vůbec nic s pozlátkem dospělosti a předčasnou zralostí, jež běžně Skye oddělovala od ostatních dětí jeho věku. Náhle byl malý chlapec, samotný ve tmě, který nechápe, co se děje.

Znovu zavolal Klauna, tentokrát už zoufale. Pochopil, že Klaun by mu dávno odpověděl, kdyby to bylo možné. Ne, Klaun byl pryč, v jindy osvětleném dětském pokoji byla tma a zima - opravdu zima - a on neslyšel nic, dokonce ani běžné pozadí zvuků na palubě Santiaga.

Sky lezl po kolenou, až narazil na zeď, pak postupoval kolem pokoje, snažil se najít dveře. Jenže když byly zavřené, uzamkly se, takže nedokázal nahmatat ani štěrbinu tenkou jako vlas, která by prozradila, kde jsou. Zevnitř nebyla klika ani ovladač, neboť za normálních okolností a kdyby tady nebyl za trest, by mu Klaun na jeho žádost dveře otevřel."

Nevěděl, jak zareagovat, a zjistil, že ať se mu to líbí nebo ne, reakce se dostavila sama. Rozplakal se, což se mu už

hodně dlouho nestalo.

Plakal a plakal, ale nakonec mu došly slzy a oči ho bolely, když si je protřel.

Znovu zavolal Klauna a pak napjatě naslouchal, ale pořád se nic neozvalo. Zkusil křičet, avšak ani to nebylo k ničemu dobré, a zanedlouho měl tak ochraptělé hrdlo, že nemohl vydat ani hlásku.

Nejspíš byl sám pouze dvacet minut, ale čas se pro něj tak natáhl, že mu to připadalo napřed jako hodina, pak dvě hodiny a nakonec mučivé spousty hodin. Za jiných okolností by mu ta doba připadala dlouhá, ale protože nechápal situaci - napadlo ho, že možná jde o nějaký přísnější trest, o němž mu otec neřekl - byla to hotová věčnost. Pak mu dokonce i představa, že ho tak Titus trestá, začala připadat nepravděpodobná, a zatímco se celý třásl, začal v duchu prozkoumávat děsivější možnosti. Představil si, že dětský pokoj se odtrhl od lodě a padá vesmírem, pryč od Santiaga, pryč od Flotily, a než to někdo zjistí, bude příliš pozdě, aby ho mohli zachránit. Nebo loď napadly kosmické příšery a v tichosti vyhladily všechny na palubě, takže je jediný člověk, kterého dosud nenašly, přestože to je pouze otázka času...

Z druhé strany dveří uslyšel škrábání.

Samozřejmě to byli dospělí. Chvilí jim trvalo, než dveře otevřeli, a když se to konečně podařilo, napříč podlahou se rozlil klín jantarového světla. První vstoupil otec. Jména dalších čtyř, pěti dospěláků, kteří ho doprovázeli, Sky neznal. Viděl vysoké nahrbené postavy, obličejové měli ve světle svítilen bílé jako křída, tvářili se pochmurně jako králové z pohádek. Vzduch, který vnikl do pokoje, byl chladnější než jindy, Sky se roztřásl ještě víc, a dospělým šla od úst pára jako drakům.

"Nic mu není," řekl otec ostatním.

"Dobře, Tite," pravil jeden z mužů. "Odved' ho někam do bezpečí, my budeme pokračovat v kontrole."

"Schuylere, pojd' sem." Otec si klekl a rozevřel náruč. "Pojd' sem, chlapče. Už je to v pořádku. Nemusíš se bát.

Tys plakal, vid'?"

"Klaun zmizel," podařilo se odpovědět Skyovi.

"Klaun?" zeptal se jeden muž.

Otec se k němu otočil. "Jenom vzdělávací program dětského pokoje. Byl to určitě jeden z prvních nedůležitých systémů, který byl ukončen."

"Udělej, ať se Klaun vrátí," žadonil Sky. "Prosím."

"Později," řekl otec. "Klaun... odpočívá, to je všechno. Za chvíli se vrátí. A ty, můj chlapče, bys teď rád něco k jídlu a pití, ne?"

"Kde je matka?"

"Je..." Otec se odmlčel. "Teď tady nemůže být, Schuylere, ale posílá ti pusu."

Jeden muž se dotkl otcovy paže. "Bude mu líp s ostatními dětmi v jeslích, Tite."

"Není jako ostatní děti," řekl otec.

Potom ho odvedli z dětského pokoje do té zimy. Kromě poskakujících ostrůvků světla z baterek dospěláků byla na chodbě tma.

"Co se stalo?" zeptal se Sky, neboť si teprve teď uvědomil ze se celá událost netýkala jen jeho mikrokosmu, ale zasáhla i svět dospělých. Takhle ještě loď neviděl

"Něco hodně, hodně ošklivého," řekl otec.

5

Vynořil jsem se ze sna o malém Skyovi a na okamžik jsem se domníval, že sním jiný sen, jehož hlavním rysem je hrůzostrašný pocit ztráty a dezorientace. Pak jsem si uvědomil, že to žádný sen není.

Byl jsem vzhůru, ale přesto jsem měl dojem, že půlka mého mozku stále tvrdě spí, právě ta část, v níž je uložena paměť, vědomí totožnosti a znalost místa, kde jsem a jak jsem se sem dostal, prostě sebemenší, byť tenoučké spojení s minulostí. Jenže s jakou minulostí? Očekával jsem, že jakmile se ohlédnu zpátky, objevím jasné detaily - přinejmenším své jméno, ale bylo to, jako bych se snažil zaostřit pohled v šedé mlze.

Přesto jsem uměl pojmenovat věci, názvosloví jsem stále ovládal. Ležel jsem na tvrdém lůžku pod hnědou pletenou příkrývkou. Připadal jsem si čilý a odpočatý - a naprosto bezmocný. Rozhlédl jsem se, ale v hlavě mi nic necvaklo, nedostavil se ani nejslabší pocit něčeho povědomého. Když jsem zvedl ruku před oči a prohlížel si naběhlé žíly na hřbetu, vypadaly jen o něco méně cize než celá místnost.

Podrobnosti snu jsem si naproti tomu pamatoval docela dobře. Byl neuvěřitelně živý, vůbec ne takový, jaký by sen měl být, tedy nesouvislý, s přesouvající se perspektivou a popletenou logikou, ale spíš jako přesný úsek dokumentu. Jako bych tam se Skyem Haussmannem byl. Ne že bych se díval přímo jeho očima, ale jako bych ho sledoval jako duch.

Něco mě přinutilo ruku otočit.

Uprostřed dlaně jsem měl pravidelnou narezlou skvrnu zaschlé krve, další krev jsem našel na prostěradle. Byla rovněž zaschlá, musel jsem tedy krváčet dávno před tím, než jsem se probudil.

V šedivé mlze vzpomínek se cosi málem zhmotnilo, téměř získalo tvar.

Vstal jsem z lůžka a rozhlédl se. Nahrubo omítnuté stěny nebyly vytesané do skály, ale zřejmě vyžděné z hlíněných cihel a natřené oslnivě bílou barvou. Vedle lůžka stála židle a nevelká skříň, ale dřevo, z něhož je vyrobili, jsem nepoznával. Kromě hnědé vázičky postavené ve výklenku jedné stěny nebyla v pokojíku žádná výzdoba.

V hrůze jsem zíral na tu vázu.

Naplňovala mě děsem. A přestože jsem okamžitě pochopil, že ta hrůza je iracionální, nemohl jsem s ní nic dělat. Nejspíš jsi utrpěl otřes mozku, slyšel jsem se říkat, pořád umíš jazyk, ale máš hlubkové poškození limbického systému či neokortexu, nebo která část je vlastně zodpovědná za ten prastarý vynález savců, který se nazývá strach. Ale když

jsem začal pátrat po příčině strachu, uvědomil jsem si, že s vázou rozhodně nemá žádnou spojitost.

Pramenil z výklenku.

Něco se tam skrývá, něco příšerného. Sotva mi to přišlo na mysl, povolily mi nervy. Srdce se mi rozbušilo. Musel jsem se odtamtud dostat pryč, musel jsem uniknout před čímsi, z čeho mi tuhla krev v žilách.

Dveře v protější stěně byly otevřené, a přestože jsem nevěděl, kam vedou, bylo mi to jedno.

Vypotácel jsem se ven.

Bosýma nohama jsem se dotkl trávy. Byl jsem nahý. Stál jsem na kousku vlhkého, úhledně posekaného trávníku ze dvou stran obklopeného bujně zarostlou skálou. Za chatkou, kde jsem se probral, se zvedal svah, okolní porost hrozil, že domek zavalí. Jenže svah se zvedal pořád výš a zatáčel do příkré stěny, ale tím to nekončilo, ohýbal se pořád dál v závratném oblouku, takže porost připomínal špenátový protlak přilepený na stěny mísy. Bylo těžké odhadnout vzdálenost, ale zelený strop mohl být zhruba kilometr vysoko. Na čtvrté straně půda mírně klesala, leč za úzkým údolím zase stoupala vzhůru, až se nad mou hlavou setkala se svahem, který začínal za mými zády.

Vlevo a vpravo jsem za křovinami, stromy a skalisky taktak rozeznal vzdálené konce tohoto světa, neostré a zamlžené namodralým ovzduším. Habitat vypadal na první pohled jako hodně dlouhý válec, ale ve skutečnosti nebyl tak dlouhý, aby se oba konce zužovaly díky perspektivě. Usoudil jsem, že konstrukce má tvar vřetena - dvou kuželů spojených podstavami - a že chatka a já stojíme přibližně uprostřed maximálního průměru.

Prohrabával jsem paměť, jestli mi tenhle typ habitatu něco neříká, ale kromě vytrvalého pocitu, že tohle místo je něčím výjimečné, jsem nic nevyšťoural.

Středem prostoru se přes celou délku vřetena táhla modrobílá nitka, nejspíš plazmová trubice, která se asi dala ztlumit a zhasnout, aby mohli simulovat soumrak a tmu. Zeleně osvěžovaly malé vodopády, dovedně uspořádané strmé útesy působily jako detaily japonského akvarelu. Na protější straně jsem viděl terasovité vinice, obdělávané zahrady a plošky zemědělských políček jako digitalizovaný obraz rozčleněný na pixely. Tu a tam byly jako bílé oblázky rozesety další chatky a občas větší dům. Zahlédl jsem dokonce visky propojené závity kamenných cest běžících po vrstevnicích údolí. Čím blíž ke špičkám kuželů a ose otáčení, tím slabší musela být odstředivá síla, tedy i iluze gravitace. Napadlo mě, zda je vřetenovitý tvar habitatu nezbytný pro udržení momentu hybnosti.

Zrovna když jsem začal vážně uvažovat o tom, kde vlastně jsem, vynořil se z porostu objekt na článkovaných kovových končetinách a zamířil na loučku. Automaticky jsem sáhl po zbrani, jako by mou ruku poháněl motorický reflex, ale žádnou jsem neměl.

Robot se zastavil a sám pro sebe si tikal. Pavoucí nohy podpíraly zelené vejčité tělo, jediným označením byla stylizovaná, jasně modrá sněhová vločka. Ustoupil jsem. "Tanner Mirabel?"

Hlas sice vycházel ze stroje, ale byl to lidský, ženský hlas, tak trochu nejistý. "Nevím."

"Dobrotivý Bože. Moje španělština není zrovna nejlepší..." řekla žena severštinou, pak přešla na můj mateřský jazyk, mluvila však ještě váhavěji než prve. "Doufám, že mi rozumíte. Nemám ve španělštině velký cvik. Já - ehm - doufám, že jste poznal vaše jméno, Tannere. Měla bych spíš říct, Tannere Mirabeli. Ehm, vlastně pane Mirabeli. Rozumíte mi?"

"Ano," řekl jsem. "Ale můžeme mluvit severštinou, jestli je to pro vás pohodlnější a pokud vám nebude vadit, že tentokrát budu já obtížně dolovat zaprášené znalosti."

"Mluvíte oběma jazyky velmi dobře, Tannere. Mohu vám říkat Tannere?"

"Už to tak vypadá, že mi klidně můžete říkat, jak se vám líbí."

"Aha. Nastala tedy drobná amnézie, předpokládám správně?"

"Jste velmi laskavá, ale mám-li být upřímný, určitě nebude jen drobná."

Uslyšel jsem povzdech. "Inu, právě proto tady jsme."

Kvůli tomu tady skutečně jsme. Ne že bychom něco takového našim hostům přáli, to je snad samozřejmé, ale pokud se - Bůh chraň - něco podobného přihodí, jsou u nás opravdu na tom nejlepším místě. Ne že by snad měli příliš na vybranou, ačkoli... Můj ty Bože, vždyť plácám hlouposti, že? To dělám vždycky. Musíte si připadat už tak dost zmatený, i bez mého tlachání. Víte, nečekali jsme, že se probudíte tak brzy. Proto u toho nebyl nikdo, kdo by vás přivítal." Ozval se další povzdech, mnohem věcnější, jako kdyby se chystala pustit do práce. "Takže. Nejste v nebezpečí, Tannere, ale bude lepší, jestliže se prozatím nebudete vzdalovat z příbytku."

"Proč? Děje se něco?"

"Inu, především jste úplně nahý."

Přikývl jsem. "A vy nejste jen robot, že? Omlouvám se. Obvykle skutečně chodím oblečený."

"Není důvod k omlouvám, není nejmenší důvod. Je naprosto pochopitelné, že jste trochu dezorientovaný. Koneckonců jste spal mimořádně dlouhou dobu. Fyzicky vás nepostihly žádné devastující vedlejší účinky... Alespoň ne viditelné..." Odmlčela se, potom jako by se vytrhla ze zasnění, pokračovala: "Ale duševně, inu... Vlastně se to dalo očekávat. Přechodná ztráta paměti je ve skutečnosti mnohem obvyklejší, než oni tvrdí."

"Jsem opravdu rád, že jste použila výraz 'přechodná'."

"Ano, většinou tomu tak je."

Usmál jsem se a napadlo mě, jestli to byl pokus o vtip, nebo jen netaktní citování statistiky.

"A když už jsme u toho, kdo jsou oni?"

"Samozřejmě lidé, kteří vás sem dopravili. Ultrové." Klekl jsem si a prsty se dotkl trávy, drtil stébla, až jsem cítil zelenou kaši na prstech. Přičichl jsem k ní. Jestli tohle je simulace, tak je neobvykle přesná. Dokonce i projektanty bitev by ohromila. "Ultrové?"

"Přiletěl jste na jejich lodi, Tannere. Během cesty jste byl zmražen. Nyní máte amnézii po oživení."

Tohle slovní spojení způsobilo, že úlomek mé minulosti zapadl na místo. Někdo mi říkal o amnézii po oživení, buď velmi nedávno, nebo naopak velmi dávno. Vypadalo to, že obě možnosti můžou být správné. Byl to kyborgizovaný člen

posádky mezihvězdné lodi.

Snažil jsem se rozpomenout na podrobnosti, ale bylo to jako hledat ve stejné šedé mlze jako před chvílí, jenže tentokrát jsem měl pocit, že v ní číhají špičaté zlomky paměti - křehké zkamenělé stromy, které natahovaly ztuhlé větve, aby se spojily s přítomností. Dřív nebo později se vpotácím do hustého houští.

Prozatím jsem si vybavil pouze ujišťování, že bych se neměl bát, protože amnézie po oživení je moderní mýtus, že je mnohem zřidkavější, než se tvrdí. Což by se dalo označit přinejmenším za mírné překroucení faktů. Kdyby naproti tomu přiznali, že ztráta paměti je bezmála normální průvodní jev, výnosnému obchodu by to příliš neprospělo.

Tohle jsem nečekal," řekl jsem.

"Legrační je, že to neočekává téměř nikdo. Těžké případy si dokonce ani nepamatují, že měly co dělat s Ultry. Vy na tom nejste tak zle, že ne?"

Ne," připustil jsem, "a díky tomu se cítím mnohem líp."

"Díky čemu?"

"Díky vědomí, že se vždycky najde nějaký ubohý parchant, který je na tom hůř než já."

"Hmm," zabručela nesouhlasně. "Nejsem si jista, zda jste zvolil správný přístup, Tannere. Nicméně nepochybuji, že zanedlouho budete zase úplně v pořádku. Určitě to nepotrvá dlouho. A teď - proč se nevrátíte do chatky? Najdete tam přiměřený oděv. Ne že bychom v našem hospici byli nějak zvlášť pruderní, ale takhle si přivodíte smrt."

"To nebylo mým záměrem, věřte mi."

Napadlo mě, jak by asi viděla mé naděje na rychlé uzdravení, kdybych se přiznal, že jsem musel z domku utéct, protože mě vyděsil obyčejný výklenek.

"Ne, jistěže ne," řekla, "tak si raději zkuste šaty. Jestli se vám nebudou líbit, vždycky je můžeme vyměnit. Zanedlouho budu u vás, abych se podívala, jak vám to jde."

"Děkuji. Mimochodem, kdo jste?"

"Já? Nikdo důležitý. Velmi malé kolečko v úžasné velikém soukolí, dalo by se říct. Jsem sestra Amélie."

Takže jsem se nepřeslechl, když nazvala habitat hospicem. "Kde vlastně jsem, sestro Amélie?"

"Inu, to je prostě. Nalézáte se v péči řádu ledových mendikantů. Náš hospic se jmenuje Tišina, ale někteří mu zlomyslně přezdívali hotel Amnézie."

Nic mi to neříkalo. O hotelu Amnézie ani o Tišině jsem v životě neslyšel, natož o řádu ledových mendikantů.

Zamířil jsem do chatky, robot mě následoval v uctivé vzdálenosti. Když jsem se blížil ke dveřím, zpomalil jsem. Bylo to hloupé, ale přestože strach zmizel téměř okamžitě, jakmile jsem se dostal ven, nyní se vrátil se stejnou silou. Pohlédl jsem do bílého výklenku. Připadalo mi, že z něj číší propastné zlo, jako by tam vyčkávalo něco svinutého a pozorovalo mne to se zlovlnými záměry.

"Jenom se obleču a zase odejdu," mumlal jsem si nahlas španělsky. "Až přijde sestra Amélie, požádám ji o neurologické vyšetření. Pochopí to. Určitě se to tady stává v jednom kuse."

Prohlédl jsem si šaty, které na mě čekaly ve skříni. Nebyly zrovna přepychové a vůbec jsem je nepoznával. Vypadaly zhotovené ručně - černý pletený svetr s výstřihem do věčka, volné kalhoty bez kapes a měkké střevice. Po loučce jsem se v tom procházet mohl, ale nic víc. Přestože mi oděv dokonale padl, cítil jsem se divně, jako by to nebylo oblečení, na které jsem zvyklý.

Prozkoumal jsem skříň, doufal jsem, že najdu něco osobnějšího, ale byla prázdná. V rozpacích jsem usedl na lůžko a zasmušile hleděl na obílenou hrbolatou stěnu, až můj pohled padl na výklenek. Po letech zmrazení se musela chemie mého mozku usilovně vracet k rovnováze, a než se jí to podaří, aspoň si vyzkouším, jak chutná psychotický strach. Cítil jsem silné nutkání stočit se do klubíčka a vypudit svět ze svých smyslů. Zadržovalo mne pouze vědomí, že jsem byl už v horších situacích, že jsem čelil nebezpečí děsivějšímu než výplodům mé zmatené mysli, která se zaměřila na prázdný výklenek, a že jsem přežil. Nezáleželo příliš na tom, že jsem si nedokázal připomenout jediný konkrétní případ. Stačilo mi vědět, že je to pravda, a jestli nyní nevydržím, zradím svou pohřbenou část, která zůstává plně při zdravém rozumu a nejspíš si všechno pamatuje.

Nemusel jsem na sestru Amélii čekat dlouho. Vstoupila do chatky a sotva popadala dech, byla uzardělá, jako by rychle vyběhla ze dna údolí nebo vyšplhala po útesu. Ale usmívala se, jako by ji taková námaha těšila. Měla černou plachetku a řeholní roucho, na hrdle jí na řetízku visela sněhová vločka. Pod lemem hábitu vykukovaly zaprášené černé boty.

"Jak vám padnou šaty?" zeptala se a položila ruku na robotovo vejčité tělo. Třeba se jen potřebovala zklidnit, ale vypadalo to spíš jako projev náklonnosti ke stroji. "Sedí dobře, díky."

"Určitě? Není problém je vyměnit, Tannere. Prostě je shodíte a... Inu, můžeme vám okamžitě poskytnout jiné."

Usmála se.

"Vyhovují mi." Podrobně jsem si prohlížel její tvář. Byla velmi bleďá, víc, než jsem kdy u koho viděl. Její oči téměř neměly pigment, obočí měla tak jemné, jako by je načrtl kaligraf.

"Tak dobře," řekla, jako bych ji docela nepřesvědčil. "Co si tedy vlastně pamatujete?"

"Myslím, že vím, odkud jsem přišel. Což je počátek, jak předpokládám."

"Jenom se do ničeho nenuťte. Sestra Duša - naše neuroložka - míní, že si brzy začnete vzpomínat, ale nemáte si dělat starosti, když vám to bude chvílku trvat."

Amélie se posadila na krajíček lůžka, na němž jsem ještě před několika málo minutami spal. Přetáhl jsem přikrývku přes krvavé skvrny. Z nějakého důvodu jsem se styděl za to, co se stalo, a snažil jsem se, aby Amélie neviděla zranění na mé dlani.

"Snad to opravdu bude jen chvilka."

"Víte, že vás sem dopravili Ultrové. To je víc, než si pamatuje většina hostů, jak už jsem se zmínila. A je vám rovněž známo, odkud pocházíte?"

"Domnívám se, že ze Skyova vítězství."

"Ano. Ze soustavy 61 Cygni A."

Přikývl jsem. "Jenže my našemu slunci říkáme Labuť. Není to takový jazykolam."

"Ano, už jsem to slyšela. Měla bych si takové detaily pamatovat, ale projdou tudy lidé z mnoha různých koutů Galaxie. Upřímně řečeno, občas jsem pořádně zmatená, když se snažím zorientovat, kde je kde a co je co."

"Naprosto vás chápu, zejména také proto, že pořád ještě nevím, kde vlastně jsem. Snad bude všechno jasné, až se mi vrátí paměť, ale přesto mám pocit, že jsem nikdy neslyšel o těch... Co jste povídala, že jste?"

"Ledoví mendikanti."

"Naprosto nic mi to neříká."

"To je pochopitelné. Náš řád nemá zastoupení v soustavě Skyova vítězství. Pracujeme pouze tam, kde je rušný mezihvězdný provoz."

Chtěl jsem se zeptat, co je vlastně tohle za sluneční soustavu, ale usoudil jsem, že se brzy k tomuto detailu dostane.

"Možná byste mi mohla povědět trochu víc, sestro Amélie."

"Klidně. Odpusťte mi však, bude-li vám mé vyprávění připadat poněkud naučené. Inu, nejste první ani poslední, komu to musím objasnit."

Vysvětlila mi, že řád ledových mendikantů je asi sto let starý, datuje se od poloviny čtyřicátého století. Přibližně v té době se mezihvězdné lety vymanily z výhradní kontroly vlád a supervelmocí a staly se samozřejmostí. Ultrové se začali formovat jako samostatná skupina lidstva. Nejenže létali na lodích, ale trávili na nich celé životy, mnohem delší, než je běžné, kvůli účinkům dilatace času. Nadále přepravovali pasažéry ze soustavy do soustavy, aniž by příliš dbali na úroveň poskytovaných služeb.

Stávalo se, že letěli jinam, než kam slíbili, a cestující uvízli roky letového času daleko od místa, kam se chtěli dostat. Rovněž se stávalo, že se vinou nemoderních nebo špatně udržovaných kryogenických jednotek probudili značně zestárlí či s dokonale vymazaným mozkem, aniž pro ně kdo hnul prstem.

Do tohoto vakua v oblasti sociálních služeb vstoupili ledoví mendikanti, v desítkách soustav zřídili kongregace a nabízeli pomoc spáčům, jejichž oživení neproběhlo tak hladce, jak mělo. Nepečovali pouze o spáče z mezihvězdných lodí, ale také o lidi, kteří prospali desítky let v kryokryptách, aby unikli ekonomické recesi nebo politickým zmatkům, a kteří po oživení často zjistili, že mají zkonfiskovaný majetek, nulové úspory a pošramocenou paměť.

"Teď mi nejspíš prozradíte," pravil jsem, "jaký je v tom háček."

"Hned od počátku vám musí být jasné," řekla Amélie, "že v tom není žádný háček. Budeme se o vás starat tak dlouho, dokud na tom nebudete natolik dobře, abyste mohl odejít. Pokud se s námi budete chtít rozloučit dřív, nebudeme vám bránit, a kdybyste chtěl zůstat déle, další pár rukou na polích upotřebíme vždycky. Jakmile jednou hospic opustíte, nebudete nám nic dlužen, ani o nás znovu neuslyšíte, pokud si to nebudete přát."

"Jak potom vůbec dokážete hradit všechny výdaje?"

"Daří se nám to. Mnoho bývalých hostů nám z dobré vůle poskytuje dary, ale rozhodně je po nikom nežádáme. Naše provozní náklady jsou pozoruhodně nízké, neměli jsme finanční závazky ani za výstavbu Tišiny."

"Takový habitat nemůže být levný, sestro Amélie. Nic není zadarmo. Dokonce ani materiál, vytvarovaný zástupy nemyslicích robotů."

"Byl mnohem levnější, než si myslíte, přestože jsme museli pro základní plán přijmout jisté kompromisy."

"Tvar vřetena? Přiznávám, že mě udivil."

"Až se budete cítit lépe, něco vám ukážu. Pak to pochopíte." Odmělčela se, robot nalil trochu vody do sklenky. "Vypijte to. Musíte být vyprahlý. Určitě o sobě chcete vědět víc. Například jak jste se sem dostal a kde jste."

Vzal jsem sklenici a vděčně se napil. Voda měla neznámou příchut', ne však nepříjemnou.

"Určitě nejsem v soustavě Skyova vítězství. Nemůžu však být daleko od hlavního dopravního centra, jinak byste tady vůbec nebyli."

"Jsme v soustavě Epsilon Eridani nedaleko Žlutozemě." Zdálo se, že zkoumá mou reakci. "Nevypadáte překvapeně."

"Tušil jsem to, jenže si nepamatuju, proč jsem sem přiletěl."

"To si vybavíte. Vlastně máte štěstí. Někteří naši hosté jsou naprosto zdraví, ale příliš chudí, aby mohli odletět na planetu. Pracují u nás, aby si vydělali alespoň na cestu do Rživého pásu. Nebo jim zprostředkujeme krátkodobou smlouvu u jiných organizací, což bývá rychlejší, ale většinou méně příjemné. Vám však nehrozí jedno ani druhé, Tannere. Jste docela zámožný člověk, soudě podle peněz, s nimiž jste k nám dorazil. A také záhadný. Třeba to pro vás nic neznamená, ale Skyovo vítězství jste opouštěl jako hotový hrdina."

"Teď si děláte legraci."

"Kdepak. Došlo tam k nehodě a vy jste zachránil nemálo životů."

"Vůbec si to nepamatuju."

"Ani Nueva Valparaíso? Tam se to totiž stalo."

Něco se mi matně vybavilo, jako bych si připomněl knihu nebo hru, kterou jsem četl či viděl před lety. Ale zápletky a hlavní protagonisté, nemluvě o finále, zůstávali zahalení tajemstvím. Hleděl jsem do mlhy.

"Pořád mi to nic neříká. Ale povězte mi, jak se jmenovala loď, na níž jsem přiletěl."

"Orvieto. Opustila vaši soustavu asi před patnácti lety."

"Musel jsem mít pořádný důvod, když jsem se na ni nalodil. Cestoval jsem sám?"

"Pokud víme, tak ano. Pořád ještě zpracováváme náklad. Na palubě bylo dvacet tisíc spáčů, dosud byla rozehráta pouze čtvrtina."

Když se nad tím zamyslíte, nemáme proč spěchat. Cesta kosmickým prostorem trvala patnáct let, takže zpoždění několika týdnů na jejím konci už mnoho neznamená."

Náhle jsem měl podivný pocit, že musím něco velice naléhavě udělat, přestože jsem nedokázal blíže určit, čeho se to týká. Jako bych se probudil ze sna, jehož detaily mi unikají, ale přesto jsem ještě celé hodiny nervózní.

"Tak mi řekněte, co víte o Tanneru Mirabelovi."

"Ani zdaleka tolik, kolik bychom si přáli. Jenže to není nic divného. Na vaší planetě je válka, vedete ji už celá staletí. A naše záznamy jsou právě tak děravé jako vaše. Ultrové se nijak zvlášť nezajímají, koho vezou, za předpokladu, že zaplatí, Tannere."

To jméno bylo příjemné jako stará rukavice. A také dobrá kombinace. Tanner bylo lidové jméno, tvrdé a přímé, mohlo patřit někomu, kdo má rád své věci v pořádku. Naproti tomu Mirabel znělo mírně aristokraticky okázale.

S takovým jménem bych dokázal žít.

"Proč jsou vaše záznamy děravé? Netvrdíte mi, že jste taky válčili."

"Kdepak," pravila Amélie zdrženlivě. "Kdepak, způsobilo to něco jiného. Docela jiného. Proč se ptáte? Připadalo mi, jako by vás to potěšilo."

"Třeba jsem bývalý voják."

"Unikl jste s válečnou kořistí, kterou jste získal za cenu ohavných krutostí?"

"Copak vypadám jako ohavný kručák?"

Usmála se, ale v jejím výrazu nápadně chybělo veselí. "Nevěřil byste, Tannere, jací lidé tudy projdou. Můžete být kdokoli a to, jak vypadáte, s tím má jen málo společného." Pak udiveně pootevřela ústa. "Počkejte! V chatce přece není zrcadlo. Už jste se viděl?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Tak pojďte se mnou. Krátká procházka vám jenom prospěje."

Vyšli jsme z chaty a sestupovali po loudavé stezce do údolí, Améliin robot uháněl před námi jako nadšené štěně.

Amélie se cítila v přítomnosti stroje naprosto přirozeně, ale mně z něj běhal mráz po zádech, jako kdybychom šli na procházku s jedovatým hadem.

Vzpomněl jsem si na svou reakci, když se robot prvně objevil, jak jsem bezděčně sáhl po zbrani. Nebylo to teatrální gesto, ale velmi dobře zažitý podmíněný reflex. Téměř jsem cítil váhu zbraně, kterou jsem neměl, dokonalý tvar pažby v dlani, pod povrchem vědomí vykukovaly rozsáhlé balistické znalosti.

Znám zbraně a nemám rád roboty.

"Povídejte mi o mém přiletu," požádal jsem.

"Inu, jak jsem už říkala, přivezl vás sem světlohonec Orvieto. Samozřejmě je dosud v soustavě, protože ještě není vyložený. Ukáži vám ho, jestli chcete."

"Myslel jsem, že mi chcete ukázat zrcadlo."

"Dvě mouchy jednou ranou, Tannere."

Pěšina sestupovala hlouběji, klikatila se do stinné pukliny překryté baldachýnem větví. Muselo to být údolí, které jsem viděl pod chatkou.

Amélie měla pravdu. Trvalo mi celá léta, než jsem se dostal do Tišiny, a tak pár dnů klidu, než se mi vrátí paměť, nemá význam. Jenže to poslední, co bych cítil, byla právě trpělivost. Od chvíle probuzení na mne cosi pořád doráželo. Něco musím udělat. Něco natolik naléhavého, že i několik hodin navíc může způsobit zásadní rozdíl mezi úspěchem a nezdarem.

"Kam jdeme?" vyzvídal jsem.

"Na tajné místo. Správně bych vás tam vůbec neměla vodit, ale nedokáži odolat. Nebudete na mě žalovat, že ne?"

"Už jsem napnutý jako malé triko."

Zastíněná trhlina nás zavedla na dno údolí, na nejvzdálenější místo od podélné osy hotelu Annézie. Byli jsme na okraji, kde se dva kónické díly habitatu spojovaly. Zde byla gravitace nejvyšší, a pohyb znamenal nepříjemnou námahu.

Améliin robot se zastavil a otočil se proti nám.

"Co je mu?"

"Nemůže jít dál. Naprogramování mu to nedovoluje." Stroj nám zahrazoval cestu, proto Amélie opustila pěšinu a brouzdala se po kolena vysokou trávou. "Snaží se nám bránit pro naše vlastní bezpečí, ale na druhé straně se nás aktivně nepokusí zastavit, jestliže ho obejdeme. Ze ne, poslušný chlapče?"

Opatrně jsem prošel kolem robota. "Zmínila jste se o mém hrdinském kousku."

"Zachránil jste život pěti lidem, když se v Nueva Valparaíso zřítíl orbitální Most. Rozebírali to ve všech informačních sítích, dokonce i tady."

Jako by mi připomněla historku, kterou jsem kdysi slyšel, neměl jsem daleko k tomu, abych si na podrobnosti vzpomněl sám. Orbitální Most byl přetržen nukleární explozí a dolní část vláknů se zřítíla na planetu, zatímco horní švihla vzhůru. Následky byly tragické. Podle oficiální verze to způsobila střela, která se vymkla kontrole, některá snaživá militaristická frakce nacvičovala palbu, špatně zamířila a střele se podařilo proniknout ochrannými štíty Mostu. Měl jsem však neodbytný pocit, přestože nepodložený, že to bylo jinak, že jsem tam nebyl náhodou a že to zkrátka nebyla jen směla.

"Co přesně se stalo?"

"Byl jste ve vagónu nad místem přetržení. Zastavil se a nic by nehrozilo, kdyby pod vámi nejely vzhůru další vagóny. Uvědomil jste si to a přesvědčil jste cestující, že si zachrání život jedině tehdy, jestli vyskočí do vesmíru."

"To mi nepřipadá zrovna jako geniální řešení, dokonce ani ve skafandru."

"Jenže vy jste věděl, že jen tak máte naději přežít. Byli jste poměrně vysoko nad atmosférou. Celých jedenáct minut padání, než do ní narazíte."

"Skvělé. K čemu dalších jedenáct minut, když stejně umřete?"

"Bylo to jedenáct minut života darovaného Bohem, Tannere. A navíc se ukázalo, že to bylo dost času, aby vás

posbíraly záchranné čluny. Musely se přiblížit až k atmosféře, aby vás všechny naložily, dokonce i muže, který už byl mrtvý."

Pokrčil jsem rameny. "Nejspíš mi šlo jen o vlastní záchranu."

"I kdyby, pouze skutečný hrdina by se k tomu přiznal. Takže skutečně jste hrdina, Tannere Mirabeli."

"Stejně musely zahynout stovky lidí," řekl jsem. "To není příliš heroický výsledek, že?"

"Udělal jste, co jste mohl."

Několik minut jsme kráčeli dál mlčky, pěšina byla stále zarostlejší a nezřetelnější, ještě víc klesala pod úroveň dna údolí. Musel jsem na chůzi vydávat stále víc energie, což vysávalo mé síly.

Šel jsem první, Amélie se za mnou na chvíli zastavila, jako by ještě někoho čekala. Potom mne dohonila a předešla. Nad námi se klenuly rostliny a postupně se uzavíraly v temný zelený tunel. Amélie kráčela šerem mnohem jistěji než já. Když už byla docela tma, rozsvítila malou kapesní svítilnu a namířila úzký paprsek před sebe, ale měl jsem dojem, že spíš kvůli mně než kvůli sobě. Vytušil jsem, že sem chodí natolik často, aby znala každou díru a kam šlápnout, aby se jí vyhnula. Postupně se však stávala svítilna nadbytečná - před námi se začala rozlévat mléčná záře, pravidelně se zatmívala, odhadem tak každou minutu.

"Kde jsme?" zeptal jsem se.

"Ve starém montážním tunelu ještě z dob, kdy byla Tišina budována. Většinu jich zasypali, ale na tenhle museli zapomenout. Často sem dolů chodívám sama, kdykoli potřebuji přemýšlet."

"Projevujete mi velkou důvěru, když jste mě sem přivedla."

Ohlédla se, její tvář byla proti záři téměř nezřetelná.

"Nejste jediný, koho jsem sem vzala. Ale opravdu vám věřím, Tannere. Je to zvláštní. A má to jen málo společného s tím, že jste hrdina. Připadáte mi jako laskavý člověk. Je kolem vás taková aura klidu."

"Totéž se říká o psychopatech."

"Inu, děkuji vám za tuto perlu moudrosti."

"Promiňte, měl bych raději mlčet."

Kráčeli jsme bez jediného slova ještě několik minut, ale zanedlouho se tunel otevřel do prostoru podobného jeskyni s nepřírovnalou rovnou podlahou. Opatrně jsem vstoupil na hladký povrch a podíval se dolů. Podlaha byla ze skla a pod ní se pohybovaly hvězdy. A planety.

Při každém otočení habitatu se objevila krásná žlutohnědá planeta, doprovázená mnohem menším narudlým měsícem. Pochopil jsem, odkud se bere ta pravidelná záře.

Amélie ukázala na velkou planetu: "To je Žlutozem. A měsíc s dlouhým řetězem kráterů je Markovo oko, pojmenované po Marku Ferrisovi, který na Žlutozemí objevil kalderu."

Nějaký popud mě přiměl pokleknout, abych lépe viděl. "Takže jsme Žlutozemí pořádně blízko."

"Ano. Nacházíme se v Lagrangeovu bodu soustavy planeta-měsíc, kde se přitažlivé a odstředivé síly vyrovnávají.

Obíháme kolem Žlutozemě šedesát stupňů za Markovým okem ve stejné vzdálenosti a za stejnou dobu jako tento měsíc. Tady parkují velké lodě." Chvilí počkala. "Pohleďte, opět se vynořují."

Uviděl jsem seskupení lodí, jejichž diamantové pláště pokrýval led, hladkých a třpytivých jako ceremoniální meče. Co světlohonec, to malé město tři čtyři kilometry dlouhé, na tu vzdálenost však vypadaly jako hejno lesklých tropických rybek. Kupily se kolem jiného habitatu, menší lodě k němu byly ukotveny jako ostny na ježovce. Celé seskupení mohlo být dvě či tři sta kilometrů daleko. Jak se náš karusel otáčel, začínaly se zase ztrácet z dohledu, Amélie mi však ještě stihla ukázat světlohonec, který mě sem dopravil.

"Tamhle, na konci zaparkovaného shluku, to je Orvieto, předpokládám."

Představil jsem si, jak loď proniká mezihvězdným prostorem a jak patnáct roků letí těsně pod hranicí rychlosti světla.

Na chvíli jsem niterně procítil, jak nezměrný prostor jsem za ten zdánlivý okamžik spánku beze snů překročil ze Skyova vítězství až sem.

"Už není cesty zpátky, že?" uvažoval jsem. "I kdyby se některá z těch lodí vracela na Vítězství, i kdybych měl prostředky, abych se dostal na palubu, nevrátil bych se domů. Byl bych hrdina z minulosti vzdálené třicet let, pravděpodobně dávno zapomenutý. Někdo, kdo se narodil dlouho po mně, by se třeba rozhodl, že mne označí za válečného zločince a nařídí mou popravu, jakmile se probudím."

Amélie pomalu přikývla. "Většina lidí se nikdy domů nevrátí, to je pravda. Dokonce i když tam není válka, změní se příliš mnoho. Ale většinou se s tím smířili ještě před odletem."

"Chcete snad naznačit, že já ne?"

"To nevím, Tannere. Zdáte se jiný, to je jisté." Náhle se tón jejího hlasu změnil. "Ach, podívejte! Tamhle je jeden svlečený!"

"Kdo je zase svlečený?"

Sledoval jsem směr jejího pohledu. Uviděl jsem prázdný kuželovitý plášť, který vypadal stejně velký jako zaparkované lodě.

"Mnoho o světlohoncích nevím, Tannere, ale vím, že jsou svým způsobem živé, dokážou se měnit, zdokonalovat, takže nikdy nezastarají. Někdy se upravují pouze vevnitř, ale jindy se proměna týká celého tvaru - loď se kupříkladu zvětší nebo naopak zeštíhlí, aby se dostala blíž k rychlosti světla. Tehdy světlohonec obvykle starý diamantový pancíř odhodí. Je to levnější než ho strhnout a přestavovat kus po kuse. Říká se tomu svlékání kůže - jako když se had zbaví staré pokožky."

"Aha." Pochopil jsem. "A ten pancíř jsou pak ochotni prodat za směšně nízkou cenu."

"Dokonce ho ani neprodávají. Prostě nechají tu pozeňnanou schránku na orbitě, ať si klidně do něčeho narazí. My ji zachytíme, stabilizujeme rotaci a zatížíme kamením z Markova oka. Musíme dlouho čekat, než dostaneme druhý kus,

který se bude hodit, ale jakmile získáme dvě skořápky, spojíme je a máme další hospic."

"To vás vyjde levně."

"Inu, pořád nás ještě čeká spousta práce. Ale ten tvar nám docela dobře vyhovuje. Přinejmenším potřebujeme mnohem méně vzduchu než pro válec o stejné délce. A když stárneme, stáváme se křehčími a už nejsme schopni zastat své povinnosti na místě, kde jsou pláště spojeny dohromady, můžeme trávit víc času při práci ve výšinách s nízkou gravitací, takže postupně se přibližujeme ke konci - blíž k nebi, jak říkáme."

"Doufám, že ne příliš blízko."

"Tam nahoře to není tak zlé." Amélie se usmála. "Naši drazí senioři mohou koneckonců shlížet dolů na ostatní."

Za námi se ozvaly tiché kroky. Amélie ztuhla. Svaly se mi napjaly, ruka jako by se opět chystala uchopit zbraň. Do jeskyně se vkradla stěží viditelná postava, okamžik vyčkávala, ozyvalo se pouze její oddechování. Mlčel jsem a trpělivě čekal, až se znovu objeví planeta a vrhne na neznámého trochu světla.

Promluvil: "Amélie, dobře víš, že bys sem neměla chodit. Není to dovoleno."

"Bratře Alexeji," odpověděla, "upozorňuji tě, že nejsem sama."

Ozvěna jeho smíchu - falešného a teatrálního - se odrazila od stěn jeskyně. "Ale jdi, Amélie. Víš, že jsi sama. Sledoval jsem tě, chápeš? Viděl jsem, že s tebou nikdo není."

"Mýlíš se. Nejspíš jsi mne zahlédl právě ve chvíli, kdy jsem zůstala pozadu. Zdálo se mi, že nás sleduješ, ale neměla jsem jistotu."

Stále jsem mlčel.

"Nikdy jsi neuměla lhát, Amélie."

"Ani to nemám zapotřebí, protože říkám pravdu - vidíte, Tannere?"

Promluvil jsem v okamžiku, kdy na muže dopadlo světlo: "Samozřejmě."

Pochopil jsem, že je to mendikant, ale byl oblečen jinak než Amélie, v prostém černém plášti s kápí. Paže měl bezstarostně zkřížené na prsou pod sponou se znakem sněhové vločky a tvářil se spíš lačně než vyrovnaně. Opravdu působil jaksi hladově - bledý a vyzáblý, propadlé tváře ještě prohloubené stínem.

Přistoupil o krok blíž. "Tak to se na tebe líp podívám, ty mražená makovice." Jeho zapadlé oči se zaleskly ve tmě, když si mě prohlížel. "Jak dlouho jsi vzhůru?"

"Teprve několik hodin." Klidně jsem stál, aby se pořádně podíval, z čeho jsem udělaný. Byl vyšší než já, ale měli jsme stejnou váhu. "Přesto už dokážu poznat, že se mi nelíbí, když mi někdo říká mražená makovice. Co je to - oblíbený výraz zastydlých bratří? Nejste zase tak svatí, jak předstíráte, co?"

Alexej se uchechtl. "Co ty víš."

Vykočil jsem k němu po skleněné podlaze, pod níž kroužily hvězdy. Byl jsem již dokonale v obraze. "Libuješ si v obtěžování Amélie, že? Sleduješ ji pokaždé až sem. Co děláš, když ji zastihneš samotnou, ledoborče Alexeji?"

"Něco božského."

Chápal jsem, proč se Amélie opozdila. Všimla si, že ji Alexej zase špehuje, a chtěla, aby dospěl k závěru, že je sama. Tentokrát si nejspíš opravdu přála, aby ji do jeskyně následoval. Jak dlouho to už asi trvá - a jak dlouho musela čekat, než najde mezi oživenými někoho, komu bude moci důvěřovat?

"Dej si pozor," varovala ho Amélie. "Tanner je hrdina z Nueva Valparaíso. Zachránil pět lidí. Není to obyčejný nezkušený turista."

"A co z toho?"

"Skoro nic," odpověděl jsem za ni. Současně jsem překonal poslední dva metry, které mě od Alexeje dělily, tvrdě jsem ho přitlačil na stěnu jeskyně a zaklesl mu paži pod bradu, ale stiskl jsem jen tolik, aby se domníval, že ho rdousím. Tenhle chvat mi připadal stejně snadný a přirozený jako zívnutí.

"Přestaň..." zasténal. "Prosím... To bolí."

Z ruky mu vypadla motýčka s nabroušeným ostřím. Odkopl jsem ji stranou.

"Jsi hlupák, Alexeji. Přineseš si zbraň, ale klidně ji odhodíš."

"Škrtíš mě!"

"Kdybys tě škrtil, nebyl bys schopen si ani postěžovat. Už bys byl dávno v bezvědomí." Přesto jsem sevření uvolnil a postrčil ho do tunelu. Zakopl a ztěžka dopadl na zem. Něco se mu vykutélelo z kapsy. Předpokládal jsem, že další podomáčku vyrobená zbraň.

"Prosím..."

"Dobře poslouvej, Alexeji. Tohle bylo jen varování. Jestli nám ještě jednou zkřížíš cestu, zlomím ti ruku, rozumíš? A strašně nerad bych se dozvěděl, že ses tady znovu objevil." Zvedl jsem motýčku a hodil mu ji. "Vrat' se zpátky k zahradničení, ty siláku."

Sledovali jsme, jak vstává, mumlá si něco pod vousy a potom peláší do tmy.

"Jak dlouho vás obtěžuje?"

"Několik měsíců," přiznala Amélie velmi tiše. Hleděli jsme na Žlutozem a hejno zaparkovaných lodí, které se mezitím znovu objevily. "K tomu, co říkal - co se snažil naznačit - nikdy nedošlo. Zatím se mu jen povedlo pořádně mě vystrašit. Ale pokaždé zajde o kousek dál. Děsí mě, Tannere. Jsem ráda, že jste se mnou."

"Schválně jste mě zavedla právě sem, že? Doufala jste, že se dneska o něco pokusí."

"Jenže pak jsem se bála, že byste ho mohl zabít. Dokázal byste to, vidíte? Kdybyste chtěl."

Stejnou otázku jsem si kladl i já. Poznal jsem, že zabít Alexeje by pro mě byla hračka, stačila jen drobná obměna chvatu, který jsem použil. Nestálo by mě to žádné větší úsilí a rozhodně bych kvůli tomu neztratil klid, který jsem během celého incidentu cítil.

"Škoda námahy," zabručel jsem, natáhl ruku a zvedl věcičku, která Alexejovi vypadla. Nebyla to zbraň, ale injekční

stříkačka s tmavou tekutinou, tmavě rudou nebo černou, ale spíš to první. "Co je to?"

"Tohle by v Tišině nemělo být. Dáte mi to, prosím? Nechám to zničit." Ochotně jsem jí stříkačku podal, k ničemu mi nebyla. Amélie ji s odporem strčila do kapsy. "Vrátí se, Tannere, vrátí se, až nás opustíte."

"S tím si budeme dělat starosti později - a já nikam nespěchám, dokud mám paměť v takovém stavu." Snažil jsem se jí trochu zvednout náladu, a dodal jsem: "Chtěla jste mi předvést v plné kráse, jak vlastně vypadám."

Odpověděla váhavě: "Ano, to jsem chtěla."

Vytáhla malou svítilnu, kterou používala v tunelu, a požádala mne, abych si zase klekl a pohlédl na podlahu. Když Zlutozem i s měsícem zmizely a v jeskyni opět zavládla tma, posvítla na můj obličej. Podíval jsem se na odraz ve skle. Vůbec jsem neměl pocit, že hledím na neznámou tvář. A proč taky, když už jsem si od chvíle, co jsem se probudil, ohmatl prsty své rysy alespoň desetkrát? Usoudil jsem, že můj obličej bude docela hezký, a taky byl. Vypadal jsem jako průměrně úspěšný herec nebo průměrně podezřelý politik. Tmavé vlasy, něco málo přes čtyřicet. A věděl jsem, že na Skyově vítězství znamenalo čtyřicet opravdu čtyřicet, nemohl jsem být nějak drasticky starší, neboť naše gerontoterapie zůstávala pozadu o celá staletí za zbytkem lidstva.

Další úlomek vzpomínek zapadl na místo.

"Děkuju." Když už jsem viděl dost, vstal jsem. "Myslím, že to pomohlo. Má amnézie nebude trvat věčně."

"To se stává málokdy."

"Nechci být příliš zvědavý, ale naznačujete, že jsou takoví, kterým se vzpomínky nikdy nevrátí?"

"Ano," řekla s neskrývaným smutkem. "Paměť jim neslouží natolik dobře, aby mohli odletět na Rzivý pás nebo na Zlutozem."

"Co se s nimi v takovém případě stane?"

"Zůstanou tady. Naučí se pomáhat, obdělávat zahrady. Někdy dokonce vstoupí do řádu."

"Ubohé duše."

Amélie vstala a vybidla mě, abych ji následoval. "Inu, jsou horší osudy, Tannere. Já to musím vědět."

6

Bylo mu deset let, šel vedle otce po zaoblené ploše nákladové paluby, podrážky bot povrzávaly na lesklém povrchu, po němž se pohybovaly jejich temné odrazy - muž a chlapec. Snad celou věčnost kráčeli vzhůru, jako by zdolávali stále strmější kopec, ale přesto měli pocit, že jdou po rovině.

"Letíme ven, že?" zeptal se Sky.

Titus se podíval dolů na syna. "Proč si to myslíš?"

"Jinak bys mě sem nepřivedl."

Titus mlčel, ale jeho závěr nepopřel. Sky na nákladové palubě ještě nebyl, dokonce ani s Konstancí během jejich tajných výprav na zakázaná území Santiaga. Kdysi ho zavedla k delfinům a byl za to potrestán, ale Titův trest nebyl ničím ve srovnání s mukami, která následovala po prudkém záblesku, když byl tak dlouho zavřený sám v dětském pokoji, ve tmě a chladu. Připadalo mu to už strašně dávno, ale co všechno se vlastně tehdy stalo, nechápal plně ani teď. Otec o tom nechtěl nikdy mluvit. Příčinou nebyla jen umíněnost, důvod byl hlubší než prostý Titův žal nad smrtí Skyovy matky. Cenzura se vztahovala na všechny dospělé, s nimiž Sky mluvil, měnili téma hovoru nebo opomíjeli jeho otázky, což bylo mnohem jemnější než přímé odmítnutí. Přestože mu nikdo nechtěl vysvětlit, proč byla tenkrát celá loď temná a studená, měl pořád všechny události jasně v paměti.

Připadalo mu to jako celé dny, a když nad tím nyní uvažoval, pravděpodobně trvalo celé dny, než se dospělým podařilo uvést do provozu hlavní světla a obnovit recyklaci atmosféry. Jakmile znovu začal cirkulovat vzduch, všiml si lehkého vánku, který vůbec nevnímal, dokud nezmizel. Otec mu později vysvětlil, že než začaly ventilátory zase fungovat, dýchali čím dál zatuchlejší ovzduší, protože se v něm hromadil oxid uhličitý vydechovaný sto padesáti lidmi, kteří byli vzhůru. Za několik dní by to znamenalo vážný problém. Naštěstí k tomu nedošlo. Loď se pomalu ohřívala až na teplotu, kdy bylo možné chodit po chodbách bez zimomřivého chvění. Sekundární systémy, vyřazené během výpadku, byly postupně přivedeny k činnosti. Lodní páteří opět jezdily vlaky dopravující techniku a náklad. Zase mohl klást otázky informační síti, která znovu ožila. Taky strava se zlepšila, Sky však nepostřehl, že během výpadku brali jídlo z železných zásob.

Ale ani potom dospělí nechtěli mluvit o tom, co se opravdu stalo.

Jakmile se život na lodi konečně vrátil do normálních kolejí, podařilo se Skyovi proklouznout do dětského pokoje. Kajuta byla osvětlená, ale k jeho překvapení vše vypadalo víceméně tak, jak to opustil - Klaun byl pořád ztuhlý v znetvořené podobě, kterou získal po záblesku. Sky se připlížil blíž, aby prozkoumal svého přítele. Zjistil, že Klaun nikdy nebyl nic jiného než mozaika drobných barevných čtverečků promítaných na stěny, podlahu a strop dětského pokoje. Byl jen pohyblivý obraz a vypadal skutečně jedině ze Skyova pohledu. Sice se zdálo, že Klaun je v pokoji doopravdy přítomen, nikoli jenom vykreslený na stěně, protože obraz stále zachovával dokonale správnou perspektivu podle místa, kde se právě Sky nacházel. Kdyby se dokázal přesunout jinam dostatečně rychle, rychleji než pokoj upravoval Klaunův obraz, dávno by tenhle trik prokoukl. Jenže Klaun byl vždycky mnohem rychlejší než Sky. Celé tři roky ani na chvíli nezapochoyboval, že je Klaun živý, dokonce i přesto, že se nemohl ničeho dotknout, ani Sky jeho. Rodiče přenesli svou odpovědnost na klamné zdání.

Teď však takové myšlenky zahnal, protože měl smířlivou náladu, rozlehlá nákladní paluba v něm vzbuzovala respekt a těšil se na výlet, který ho nejspíš čeká. Celý prostor mu připadal ještě větší, neboť tam byli sami dva, obklopeni pouze louží světla, jež je sledovala. Zbytek hangáru si mohl jenom představovat, rozměry se daly odhadnout pouze podle vysoké hradby kontejnerů s nákladem a manipulačních strojů, která mizela ve tmě. Parkovala tam různá kosmická plavidla, jednomístné tahače či manipulátory pro práci na lodním plášti, také taxíky s vlastní podporou života pro přelet

mezi plavidly Flotily. V případě nouze mohly taxíky vstoupit do planetární atmosféry, ale nebyly zkonstruovány tak, aby překonaly gravitaci a vrátily se zpátky do vesmíru. Vylodovací čluny s deltovitým křídlem, určené k opakovaným letům z orbity na povrch Cíle a zpátky, byly příliš velké na uložení ve skladu, proto byly ukotveny k trupu Santiaga zvnějšku, a pokud člověk nepracoval ve vnější četi jako Skyova matka, než zemřela, nemohl je spatřit na vlastní oči. Titus se zastavil u malého člunu. "Ano, letíme ven. Dospěl čas, abys to sám uviděl."

"Co mám uvidět?"

Místo odpovědi si Titus odhrnul manžetu uniformy a tiše řekl do náramku: "Zpřístupnit exkurzní plavidlo patnáct." Bez nejmenší prodlevy, bez jakéhokoli ověřování pravomoci taxi okamžitě uposlechl. Na trupu ve tvaru klínu se rozblikala světla, hladké písty zvedly poklop pilotní kabiny a přepravní plošina, na níž byl člun připevněn, se otočila, aby měli průlez blíž, a vyrovnala taxík s odletovou dráhou. Z otvorů na bocích člunu se vyvalila pára a Sky uslyšel, jak uvnitř zašpičatělého trupu sílí kvílení turbín. Ještě před několika vteřinami to byl jen kus mrtvého kovu, ale teď měli k dispozici hroznou energii.

U dveří zaváhal, dokud ho otec nevyzval, aby nastoupil: "Běž první, Skyi, a sedni si nalevo od přístrojového sloupku. Ničeho se nedotýkej."

Sky skočil do kosmického člunu, ucítil, jak mu pod nohama vibruje podlaha. V taxíku bylo ztuhlá těsněji, než se zvenčí zdálo, trup měl silné plátování a pancéřování. Musel se sehnout a přikřčit, aby se dostal dopředu, hlavou zavadil o vnitřní potrubí, které vypadalo jako chrupavčitý hrtan. Vklouzl na sedadlo a zápasil s ocelově modrou přezkou, až si ji pevně zacvakl na prsou. Před sebou, pod obloukovým oknem se zlatavým nádechem, měl chladně zelenou obrazovku, na níž se stále měnila čísla a spleť diagramů, a napravo sloupek ručního řízení s vyrovnanými páčkami a přepínači a jedním černým pákovým ovladačem.

Titus se posadil do sedadla napravo. Poklop se zavřel, a náhle bylo tišeji, kromě neustálého syčení cirkulace vzduchu. Otec se dotkl prstem tyrkysové zelené obrazovky, údaje se změnil, potom soustředěně mhouřil oči a studoval výsledky.

"Dám ti radu, Skyi. Nikdy nevěř těm zatraceným přístrojům, když ti budou tvrdit, že je všechno v pořádku. Vždycky se ujisti sám."

"Ty přístrojům nevěříš?"

"Když jsem jim věřil." Otec posunul řídicí páku dopředu, taxi začalo klouzat po odletové dráze, pohybovalo se kolem zaparkovaných řad dalších dopravních prostředků. "Jenže stroje nejsou neomylné. Namlouvali jsme si, že jsou, protože to byl jediný způsob, jak si zachovat zdravý rozum na téhle lodi, kde na nich závisíme každým nadechnutím. Naneštěstí to nikdy nebyla pravda."

"Proč jsi změnil názor?"

"Za chvíli uvidíš." Sky promluvil do vlastního náramku - poskytoval mu omezený přístup k některým funkcím jednotky jeho otce - a požádal loď, aby ho spojila s Konstancí. "Nikdy neuhodneš, odkud ti volám," řekl, když se na displeji rozsvítila její drobná a veselá tvář. "Letím ven."

"S Titem?"

"Ano, otec je tady."

Konstanci bylo třináct, ačkoli s oběma často jednali, jako by byli starší. Nesouviselo to s jejich vzhledem, neboť zatímco Konstane alespoň vypadala na svůj věk, malému a bledému Skyovi by každý hádal podstatně méně, než kolik mu bylo, těžko by kdo uvěřil, že se brzy dostane do puberty. Oba však byli intelektuálně předčasně vyspělí. Konstane již pracovala víceméně na plný úvazek v Titově bezpečnostní skupině. Na palubě lodi s tak nepočetnou posádkou měly její povinnosti většinou jen málo společného s vynucováním pravidel, spíše jen dohlížela na složité bezpečnostní systémy a studovala simulace operací. Přestože to byla náročná práce - Santiago byl mimořádně složitý na to, aby mu rozuměl jediný člověk - dožadista nevyžadovala, aby Konstane opustila loď. Od doby, kdy začala pracovat pro Skyovu otce, nebylo jejich přátelství už tak pevné, na rozdíl od Skye měla odpovědnost a pohybovala se ve světě dospělých. Nyní však na ni určitě udělá dojem, stoupne v jejích očích.

Ale Konstane odpověděla jinak, než čekal: "Cítím s tebou, Skyi. Ví, že to nebude snadné, ale taky se domnívám, že to musíš vidět."

"Nechápu, proč mě lituješ."

"Vím, co ti Titus chce ukázat." Odmělna se. "Vím to už dlouho, Skyi, od toho dne, co jsme spolu byli poprvé u delfinů. Tenkrát se to stalo. Ale nebylo rozumné o tom s tebou hovořit. Až se vrátíš, promluvíme si, jestli budeš chtít."

Navztekal se. Nemluvila s ním jako přítelkyně, ale povýšeně jako starší sestra, alespoň předpokládal, že by s ním tak mluvila, kdyby nějakou měl. A jeho otec tomu nasadil korunu, když mu konejšivě položil ruku na předloktí.

"Konstane má pravdu, Skyi. Zvažoval jsem, jestli tě mám upozornit předem, ale nakonec jsem se rozhodl, že to neudělám. Má pravdu i v tom, že to nebude příjemné, ale skutečnost je vždycky tvrdá. Snad už jsi dostatečně připraven."

"Na co připraven?" zeptal se otce. Pak si uvědomil, že s Konstancí nepřerušil spojení: "Tys o tomhle výletu věděla, že?"

"Tušila, že tě chci vzít ven," řekl otec dřív, než se dívka mohla začít bránit. "Nic víc. Z ničeho ji neobviňuj. Opouštíme Santiago, a tak jsem měl povinnost informovat bezpečnost, a protože neletíme k jiné lodi, musel jsem rovněž uvést důvod."

"A mně ho tajíš?"

"Dozvíš se, co se stalo tvé matce."

Zatím dorazili ke svislé přepážce. Kruhová propust se otevřela, taxi sklouzlo z přepravní plošiny do rudě osvětlené komory jen o málo širší než člun. Čekali asi minutu, než pumpa odčerpala vzduch, potom se taxík zprudka propadl do

šachty. Titus ještě stačil upravit Skyovi pásy, a pak už byli v kosmu - pod nimi temnota, nad hlavami sotva viditelná křivka lodního trupu. Pocit závratě byl nesmírně intenzivní, přestože dole nebylo nic, podle čeho by mohl odhadnout hloubku.

Pořád padali. Trvalo to jen chvíli, ale přesto se Skyovi zvedl žaludek. Stejný nepříjemný pocit už párkrát zažil, když se náhodou ocitl poblíž lodní osy, kde gravitace klesala téměř k nule. Vtom zabraly motory, a tělo zase získalo zdání hmotnosti. Otec zkušeně vedl taxi dál od obrovské loď, jako pianista se zlehka dotýkal spínačů a upravoval kurz zášlehy korekčních trysek.

"Chce se mi zvracet," hlesl Sky.

"Zavři oči. Za chvíli ti bude dobře."

Přestože Skye zneklidnilo, když se dozvěděl, že výlet má něco společného se smrtí jeho matky, nedokázal potlačit vzrušení, jakmile se ocitl venku z loď. Rozepjal sponu na bezpečnostních pásech a klekl si na sedadlo, aby měl lepší výhled. Otec mu mírně vyhuboval a dobrácky mu doporučil, aby se raději pěkně posadil. Obloukem zamířil s taxikem zpátky a pousmál se, když se před nimi objevila obrovitá loď, kterou před chvílí opustili.

"Tohle je tvůj domov, Skyi. Žiješ na něm už deset let. Jiný nemáš a nikdy mít nebudeš. Nemusíš skrývat své pocity. Vím, že není zrovna krásný."

"Ale je velký."

"Musí být. Jen si představ, co všechno vezeme s sebou. Jsi šťastnější než já, ty alespoň uvidíš Cíl."

Sky přikývl. Přestože otec prohlásil zcela vyrovnaně, že se konce cesty nedožije, bylo mu z toho smutno.

Podíval se na Tita a pak zpátky na loď.

Santiago byl dva kilometry dlouhý, delší než kterákoli loď, jež se kdy plavila pozemskými oceány, a v době startu Flotily se vyrovnal všem velkým kosmickým plavidlům křižujícím Sluneční soustavu. Kostru prakticky tvořila stará nákladní loď s fúzním pohonem, zdokonalená pro let mezihvězdným prostorem. Také ostatní loď Flotily byly s malými obměnami přestavěny podobným způsobem.

Tak daleko ode všech hvězd nedopadaly na loď téměř žádné světelné paprsky. Nebýt světla, které se rozlévalo z drobounkých okének rozsetých po celém trupu, byla by neviditelná. Zcela vpředu byla mohutná koule ověšená světly, velitelská sekce s navigačním můstkem, kde trávila posádka většinu času, když byla ve službě. Odtamtud stále mířily astronavigační a vědecké přístroje k cílové hvězdě, již říkali Labuť, ale Sky znal skutečný název - 61 Cygni A, který nebyl tak poetický. Věděl, že je to chladnější, rudá polovina dvojhvězdy v nahodile roztroušené skupině hvězd, již v dávnověku dali jméno Cygnus. Teprve na konci letu změní loď pozici a namíří na Labuť, aby mohla začít zpomalovat tlakem záření proudícího z motorů.

Za velitelskou koulí byl válec o stejném průměru a v něm nákladová paluba, odkud před chvílí vyletěli. Za ním se táhla dlouhá úzká páteř, vyčnívaly z ní spací moduly, pravidelně rozmístěné jako dinosauři obratle. Páteř končila složitými a děsivými motory, které kdysi loď urychlily na současnou cestovní rychlost a které se jednou, až bude Sky úplně dospělý, znovu zapálí, ale to se stane až za nesmírně dlouhou dobu.

Sky znal všechny lodní části, mnohokrát viděl modely a hologramy, ale spatřit ji poprvé na vlastní oči zvenčí, to bylo něco úplně jiného. Celá loď se pomalu a majestátně otáčela kolem dlouhé osy, aby na zaoblených palubách vytvořila iluzi gravitace. Sky se díval, jak rotuje, pozoroval, jak mizí světla, aby se o deset vteřin později zase objevila. Uviděl drobný otvor v nákladovém válci, odkud vyletělo taxi, hrozně mrňavý, ale možná ne tak mrňavý, jak by měl být, vzhledem k tomu, že tato loď byla celý jeho svět a nic jiného neznal. Vlastně neznal ani tu loď. Teď byl mladý, dovolili mu poznat pouze malou část, ale zanedlouho se určitě dopodrobna seznámí s celým Santiagem.

Pak si všiml ještě něčeho, co na modelech ani hologramech nebylo. Jak se loď otáčela, na jedné straně se zdála tmavší než na druhé.

Co to mohlo znamenat?

Ale zapomněl na tuto nesouměrnost téměř ve stejném okamžiku, kdy si jí povšiml. Žasl nad obrovitostí loď, nad ostrostí, s jakou viděl jednotlivé detaily přes kilometry vzduchoprázdna, a představoval si, kde jsou z tohoto nového pohledu jeho oblíbená místa. Zatím se ještě s Konstancí nedostali moc daleko do páteře, dospělí jim to odvážně dobrodružství předčasně překazili. Nikdo jim to však příliš nevyčítal. Bylo přirozené, že chtěli vidět neživé, jakmile se o nich dozvěděli.

Samozřejmě nebyli doopravdy neživí - jen zmrazení.

Kilometr dlouhá páteř zabírala polovinu lodní délky. V řezu měla hexagonální tvar, na šestici dlouhých, úzkých stěn bylo umístěno po šestnácti spacích modulech ve tvaru disku, propojených s páteří jakousi pupeční šňůrou. Disků bylo celkem devadesát šest. Sky věděl, že v každém je deset trojúhelných oddělení a v každém oddělení jeden spáček - momio - a velký stroj, který o něho pečuje. Devět set šedesát zmrazených pasažérů, skoro tisíc lidí ponořených na celou cestu k Labuti do ledového spánku. Nikdo mu nemusel zdůrazňovat, že spáčky jsou nejdrahocennější lodní náklad, bez něhož by se žádná výprava nekonala. Sto padesát živých členů posádky mělo na starosti jen blaho momios a udržovat loď ve stanoveném kurzu.

Sky si znovu uvědomil, že o fungování loď vlastně mnoho neví. Znal asi deset lidí, ale to jenom proto, že byl záměrně vychováván v ústraní. Brzy se seznámí s většinou posádky. Otec říkal, že má sto padesát členů, protože je to podle sociologické terminologie magické číslo. Sto padesát lidí je ideálně velká pospolitost, k níž směřuje každá rodová či klanová skupina, s nejlepšími vyhlídkami na vnitřní harmonii a obecný prospěch příslušníků kmene, společenství dostatečně velké, aby jednotlivcům umožňovalo pohybovat se v širších kruzích, pokud si to přejí, ale ne zas příliš velké, aby hrozilo nebezpečí rozkolů. V tomto smyslu byl "starouš" Balcazar náčelníkem kmene a Titus Haussmann šamanem, protože měl mimořádné schopnosti a odvracel nebezpečí, nebo třeba vůdcem lovců. V každém případě měl Skyův otec autoritu a dospělí mu někdy říkali caudillo, což znamenalo vůdce, a to byl dobrý příslib pro jeho vlastní

budoucnost. Dospělí otevřeně hovořili o tom, že kapitán Santiago je už stařec. Starouš Balcazar a jeho otec úzce spolupracovali, kapitán vždycky Tita vyslechl a běžně žádal Skyova otce o radu. Tento výlet do kosmu vyžadoval Balcazarovo svolení. Čluny byly nenahraditelné, proto se lety maximálně omezovaly.

Sky ucítil, jak se nepravá gravitace opět snížila, když otec vypnul pohon.

"Dobře se dívej," řekl Titus.

Prolétali kolem obrovských motorů, ohromující soustavy nádrží, trubic a rour nálevkovitě rozšířených jako zívající ústa nebo trumpety.

"Antihmota." Titus to vyslovil tiše jako zaklínadlo. "Je to ďábelská látka. Trochu máme i v tomto člunu. Sice jen tolik, aby zažehla jadernou syntézu, ale i z té kapky mi naskakuje husí kůže. A když pomyslím na množství na palubě Santiaga, vstávají mi vlasy na hlavě."

Titus ukázal na dvě ohromné nádrže na lodní zádi - magnetické nádoby na skladování velkého množství čistého antilithia. Větší z obou nádrží už byla prázdná, palivo zcela spotřebovali během počáteční urychlovací fáze na mezihvězdnou cestovní rychlost. Ačkoli se to zvenčí nedalo poznat, menší nádrž byla stále plná antihmoty udržované ve stabilním stavu ve vakuu ještě dokonalejším, než jaké obklopovalo loď. Na zpomalení letu bylo sice potřeba méně antihmoty, neboť hmotnost lodě bude na konci letu nižší než na začátku, pořád ji však bylo dost, aby z toho měli zlé sny.

Nikdo, alespoň pokud Sky věděl, nikdy nežertoval o antihmotě.

"Už to stačilo," řekl otec. "Teď si zase hezky sedni a zapni si pásy."

Jakmile se připoutal, Titus na to šlápl a postupně zvýšil tah na maximum. Santiago se zmenšoval, až z něj zbyl jen tenký šedivý střípek, který se dal na pozadí nehybných hvězd stěží rozpoznat, a ještě těžší bylo uvěřit, že se pohybuje. Loď letěla osmi setinami rychlosti světla, rychleji než kterákoli loď s lidskou posádkou, a přesto se to proti obrovitým mezihvězdným vzdálenostem zdálo jako nic.

Proto byli cestující zmrazení, zatímco se během cesty o ně budou postupně starat tři generace posádky. Pasažérům v uzavřených kryogenických pouzdrech se přezdívalo momios - vypadali totiž jako momias, mumie - neboť při každodenní konverzací posádka pořád užívala kastilštinu.

Sky Hausmann patřil k posádce. Jako všichni, které znal.

"Už vidíš další loď?" zeptal se otec.

Sky se musel dlouho rozhlížet, než jednu našel. Oči se mu již přizpůsobily temnotě, přesto bylo těžké ji rozeznat. Nebo si ji jen představoval?

Ne, byla tam, napravo, drobounká jako hračka.

"Tamhle" ukázal Sky.

Otec přikývl. "To je Brazílie, alespoň myslím. Palestina a Bagdád tam jsou taky, ale mnohem dál."

"Vidíš je?"

"Ne, pokud si trochu nepomůžu."

Titova ruka přeběhla po přístrojovém panelu, na okně se vytvořila síť barevných linek jasných jako čáry křídou na černé tabuli. Ohraničily Brazílii a dvě vzdálenější lodě, ale teprve až se Brazílie přiblížila, dokázal Sky rozeznat střípky obou dalších plavidel.

Brazílie vypadala naprosto stejně jako jeho domov, včetně disků na páteři.

Sky hledal na okně průsečík, který by označil čtvrtou loď, ale nic nenašel.

"Islámábád je za námi?" zeptal se.

"Ne," odpověděl otec tiše, "není za námi."

Otcův tón Skye znepokojil, jenže ve tmě kabiny nedokázal rozpoznat, jak se tváří. Možná zhasl světla schválně.

"Tak kde je?"

"Nikde." Otec chvíli váhal. "Už dost dlouho. Flotile zbyly jenom čtyři lodě, Skyi. Před sedmi lety se s Islámábádem něco stalo."

V taxíku se rozhostilo nekonečné ticho, dokud Sky nenašel sílu se zeptat: "Co se stalo?"

"Výbuch. Takový výbuch, jaký si ani neumíš představit." Otec se odmlčel, než znovu promluvil: "Jako by na kratičký okamžik zazářil milion sluncí. Jen okamžik, Skyi, a představ si, jak se v tom okamžiku tisíc lidí změnilo na popel."

Sky si vzpomněl na záblesk, který uviděl v dětském pokoji, když mu byly tři. Znepokojoval by ho víc, kdyby ho tenkrát nevyděsilo, že se pokazil Klaun. Nikdy na ten záblesk nezapomněl, ale ve vzpomínkách byla mnohem důležitější zrada kamaráda, tvrdé poznání, že Klaun byl odjakživa pouze fata morgana složená z barevných bodů poblikávajících na stěně. Jak mohl nějaký krátký, jasný záblesk znamenat ještě něco horšího?

"Kdo to způsobil?"

"Nemyslím, že by to někdo udělal záměrně. Ale mohli experimentovat."

"S motory?"

"Pravděpodobně." Otcův hlas byl stále tišší, téměř spiklenecký. "Naše lodě jsou dost staré, Skyi. Já se narodil na Santiagu stejně jako ty. Můj otec byl velmi mladý, stěží dospělý, když s první generací posádky opustil orbitu Merkuru. To bylo před sto lety."

"Ale loď se neopotřebovává," řekl Sky.

"Ne." Titus důrazně přikývl. "Naše lodě jsou skoro stejně dobré jako toho dne, kdy byly postaveny, ale ani o nic lepší. Lidé na Zemi, kteří nás podporují, nám pořád pomáhají. Dlouhé roky usilovně přemýšleli o konstrukci lodí a snažili se je vylepšit. Odvysílali nám návrhy na modernizaci systémů na podporu života a spacích mrazáků. Během prvních let cesty jsme totiž ztratili desítky spáčů, Skyi. Ale tím zdokonalením jsme situaci stabilizovali."

I tohle byla novinka. Nebylo snadné si představit, že také spáči mohou zemřít. Vždyť i zmrazení představovalo jakýsi

druh smrti. Ale otec mu vysvětlil, že se spáćům může přihodit spousta věcí, které zabrání řádnému oživení.

"Poslední dobou, přinejmenším za tvého života, Skyi, je všechno mnohem lepší. Za posledních deset let jsme měli pouze dvě úmrtí."

Sky se později ptal sám sebe, co se s těmi mrtvými stalo, zda je stále ještě vezou na lodi. Dospělí se o momios starali bezmála jako náboženská sekta, již byla svěřena péče o neuvěřitelně vzácné a křehké relikvie.

"Jenže jsme dostali ještě jiné návrhy na vylepšení," pokračoval otec.

"Motorů?"

"Ano," odpověděl. "Motory jsou teď vypnuté a zůstanou vypnuté, dokud nepřiletíme k Cíli, kdyby však existoval způsob, jak je zdokonalit, mohli bychom účinněji zpomalovat, až se tam dostaneme. Za současného stavu začneme brzdít celé roky od Labutě, ale s lepšími motory bychom mohli zůstat na stávající rychlosti déle. Dostali bychom se tam dřív. Dokonce i minimální vylepšení, které by zkrátilo let o pár roků, by za to stálo, hlavně pokud bychom opět ztráceli spáče."

"A začneme je ztrácet?"

"To nebudeme vědět ještě celá léta. Ale za padesát roků, až budeme blízko Cíle, budou kryogenické přístroje už hodně staré. Je to jeden z mála systémů, který se musí složitě opravovat za chodu, nemůžeme ho vypnout, abychom ho mohli zmodernizovat. Ale zkrátit délku letu je vždycky dobré. Pamatuj na má slova - za padesát let bys dal cokoli, jen aby se cesta zkrátila byť jen o měsíc."

"Dostali lidé na Zemi nějaký nápad, jak by mohly motory pracovat líp?"

"Ano, dostali." Otce potěšilo, že to uhlodl. "Všechny lodě Flotily vysílání pochopitelně zachytily. Navrhované úpravy se daly provést. Napřed jsme všichni váhali. Kapitáni svolali sněm. Kapitán Chán byl pro, ale náš kapitán Balcazar a tři další se domnívali, že je to nebezpečné. Nabádali k opatrnosti, argumentovali, že můžeme pozemský návrh zkoumat dalších čtyřicet padesát let, než se rozhodneme. Co když Země objevila v plánech chybu? Zpráva už může být na cestě k nám, naléhavý vzkaz, abychom úpravy zastavili. Nebo třeba za dva tři roky vymyslí něco lepšího, jenomže pokud provedeme původní návrh, zbavíme se možnosti uskutečnit další."

Sky si znovu vzpomněl na čisté a jasné světlo záblesku. "Tak co se stalo Islámábádu?"

"Jistě to nebudeme vědět nikdy. Kapitáni se shodli, že nic nepodnikneme, dokud nepřijdou další informace, a tím sněm skončil. Minul rok a stále se diskutovalo. A pak se to stalo."

"Třeba to byla jenom nehoda."

"Třeba," připustil otec pochybovačně. "Potom... Exploze naštěstí nezpůsobila žádné vážné poškození ostatních lodí. Zpočátku to vypadalo dost špatně. Elektromagnetický impuls ochromil polovinu našich elektrických systémů. Kromě záložních zdrojů pro spací moduly a magnetickou nádrž jsme neměli energii. Ani ve velitelské sekci. Vůbec žádnou energii. Dokonce ani recyklace vzduchu hned nenaskočila, to mohlo naši výpravu ohrozit. V chodbách bylo naštěstí dost vzduchu, takže jsme měli několik dní k dobru, dost času na opravy, na propojení elektronických cest a improvizovanou náhradu poškozených dílů. Postupně jsme všechno uvedli do chodu. Pochopitelně nás zasáhly trosky - Islámábád nebyl anihilován beze zbytku - a některé úlomky proletěly kolem nás polovinou rychlosti světla. Záření záblesku silně ožehlo lodní plášť, proto je loď na jedné straně tmavší než na druhé."

Otec chvíli mlčel, ale Sky věděl, co přijde.

"Tak zahynula tvá matka, Skyi. Lukrécie byla venku, když se to stalo. Pracovala v technické skupině, která kontrolovala plášť."

Věděl, že jeho matka toho dne zemřela, věděl dokonce, že byla venku, ale nikdo mu nikdy neřekl, jak se to stalo.

"Proto jsi mě vzal ven?"

"Nejen proto."

Taxík se naklonil v široké zatáčce, která vedla zpátky k Santiagu. Sky ucítil malé bodnutí zklamání. Doufal, že ho tenhle výlet zavede na některou další loď, ale takové návštěvy byly ve skutečnosti velmi zřídka. Přemýšlel, zda by se měl pokusit uronit pár slz, když mluví o matčině smrti, přestože se mu vůbec plakat nechtělo, a trpělivě čekal, až Santiago vyvstane z temnoty jako pruh přátelského pobřeží za bouřlivé noci.

"Něco bys měl pochopit," řekl Titus nakonec. "Islámábád už neexistuje, ale nijak neohrozil úspěch výpravy. Zbývají čtyři lodě, řekněme čtyři tisíce osadníků, kolonii bychom však mohli založit, i kdyby na Cíl bezpečně doletěla jenom jedna loď."

"Chceš říct, že bychom mohli být jedinou lodí, která se tam dostane?"

"Ne," odpověděl otec. "Chci říct, že bychom mohli být jednou z těch, která tam nedorazí. Zkus pochopit, Sky, že každý z nás je nahraditelný, a uděláš tím pořádný krok k porozumění, jak Flotila funguje, jaká rozhodnutí můžou být přijata za padesát let, kdyby došlo k nejhoršímu. Je nutné, aby doletěla aspoň jedna loď." "Ale jestli vybuchne další..."

"Tentokrát by se nám nestalo vůbec nic. Po výbuchu Islámábádu jsme lodě rozmístili mnohem dále od sebe. Je to bezpečnější, ale vzájemné návštěvy jsou obtížnější. V budoucnu se třeba ukáže, že to nebyl zrovna dobrý nápad. Vzdálenost podporuje podezřavost a může způsobit, že se o nepřátelích přestane uvažovat jako o lidských bytostech. Zabití by se mohlo zdát mnohem snazší." Titův hlas byl chladný a nepřítomný, téměř cizí, ale pak jeho tón změkkl.

"Pamatuj si to, Skyi. Jsme v tom všichni společně, nezávisle na tom, jak těžké to jednou může být."

"Myslíš, že bude?"

"Nevím, ale určitě to nebude snazší. A v době, kdy na tom začne záležet, kdy se už přiblíží konec našeho letu, budeš v mém věku, budeš zastávat odpovědné postavení, i kdybys zrovna nevelel lodí."

"A to bych mohl?"

Titus se usmál. "Nepochyboval bych o tom, kdybys neznal jistou nadanou mladou dámu jménem Konstance."

Mezitím se Santiago zvětšil, ale blížili se k němu z jiného úhlu, koule velitelské sekce se vynořovala jako miniaturní

šedý měsíc zkrášlený rýhami plátování a hranatými výrůstky detektorů. Sky přemýšlel o Konstanci, když se o ní teď otec zmínil, a napadlo ho, že na ni možná tenhle výlet přece jen udělal dojem. Koneckonců byl venku, přestože to pro ni nebylo takové překvapení, jak původně doufal. A nepřipadalo mu zas tak těžké vyrovnat se s tím, co se dozvěděl. Ale Titus ještě neskončil.

"Dobře se dívej." Jak se loď otočila, uviděli tmavší stranu koule. "Tady prováděla kontrolu skupina tvé matky. Byli připoutáni k trupu magnetickými popruhy. Loď pochopitelně rotovala stejně jako teď, a kdyby měli jen trochu štěstí, pracovali by na druhé straně, když Islámábád vybuchl. Jenže exploze je zasáhla naplno. Měli na sobě pouze lehké skafandry."

Nyní pochopil, proč ho otec vzal ven. Nechtěl mu jen objasnit, jak matka zemřela, nebo ho zasvětit do tragédie, při níž přestala existovat pětina Flotily. To byla jenom předehra.

Hlavní poselství bylo zapsáno na lodním plášti.

Když záblesk skupinu zasáhl, těla zastínila plášť před hlavním nápořem záření. Shořeli rychle - později si uvědomil, že pravděpodobně necítili žádnou bolest - a v okamžiku smrti zanechali na ožehlém trupu světlejší skvrny, své negativní stíny. Bylo tam sedm ztuhlých, jakoby zmučených lidských siluet, ale možná to byly jenom normální pracovní polohy. Jinak vypadaly všechny stíny stejně, nedalo se poznat, který patřil jeho matce.

"Viš, který to je?" zeptal se.

"Ano," odpověděl Titus. "Nejistil jsem to sám, to udělal někdo jiný, ale vím, který patřil tvé matce."

Sky se znovu zahleděl na stíny a snažil se vypálit si jejich tvar do paměti, neboť věděl, že už nikdy nebude mít odvahu se na ně podívat. Později se dozvěděl, že schválně nebyly odstraněny, zůstaly tam jako památník nejen sedmi mrtvým technikům, ale i tisícovce lidí, kteří zahynuli v záblesku spalujícím duše. Loď ty stíny nesla jako truchlivou jizvu.

"Tak co?" zeptal se Titus trochu netrpělivě. "Chceš to vědět?"

"Ne," odpověděl Sky. "Ne, nechci se to nikdy dozvědět."

7

Příštího dne přinesla Amélie do chatky mé věci. Přestože jsem byl zvědavý a hrozně rád bych si je prohlédl, nedokázal jsem se soustředit. Znepokojilo mne, že se mi zase zdálo o Skyovi Hausmannovi, opět jsem nedobrovolně nahlížel do jeho soukromí. První sen, který jsem si pamatoval, musel proběhnout během ožívování. Časový sled však byl správný, podruhé byl Sky zjevně starší. Jako bych se seznamoval s jeho životem na pokračování.

Dlaň mi opět krvácela, ránu překryl nový škraloup zaschlé krve. Prostěradlo hyzdily rezavé skvrny.

Nepotřeboval jsem žádnou velkou fantazii, abych se dovtipil, že jedno souvisí s druhým. Vybavilo se mi, jak byl Hausmann popraven - zranění na mé dlani je stigma jeho ukřižování. Uvědomil jsem si, že jsem se setkal s člověkem, který měl podobnou ránu a rovněž nedobrovolně trpěl podobnými sny. Připadalo mi, že se to stalo nedávno a současně neuvěřitelně daleko v minulosti.

Potlačil jsem myšlenky na Hausmanna a soustředil se na předměty, které přinesla Amélie. Všechno, co jsem vlastnil - kromě majetku kdesi u hvězdy 61 Cygni A - leželo ve skromném kufříku, který se mnou přiletěl na Orvietu. Třeba tyhle věci mé sny vysvětlí.

Našel jsem jižanské bankovky vysoké hodnoty, dohromady asi půl milionu jižních. Na Skyově vítězství by to bylo docela slušné jmění, alespoň podle Améliiných informací, ale v soustavě Epsilon Eridani a na Žlutozemí měly zanedbatelnou hodnotu. Proč jsem je tedy s sebou bral?

Odpověď byla prostá. I když započítám inflaci, budou mít i za třicet let aspoň nějakou cenu, ačkoli možná pokryjí jen jednu noc v hotelovém pokoji. Znamenalo to, že jsem měl v úmyslu vrátit se zase domů.

Takže jsem neemigroval. Přiletěl jsem pracovně.

Abych něco udělal.

Také jsem měl s sebou prožívače, datové válečky velikosti tužky naplněné záznamy. Zřejmě jsem měl v úmyslu prodat je po svém oživení. Pokud člověk nebyl Ultra specializovaný na obchod se špičkovou technikou, byly prožívače v podstatě jediný způsob, jak si mohl bohatý člověk zachovat něco ze svého majetku, jakmile překročil mezihvězdný prostor. Obchodovalo se s nimi všude, nezávisle na technické úrovni planety, samozřejmě za předpokladu, že tam mají alespoň primitivní přehrávače. V tomto ohledu nebude Žlutozem žádný problém, neboť poslední dvě staletí byla doslova líhň technického a sociálního pokroku, který se odtud šířil dál do celého lidského vesmíru.

Prožívače byly neprodyšně uzavřeny v průhledném plastu. Bez přehrávače jsem nemohl zjistit, co obsahují.

Co je tu dalšího?

Nějaké naprosto neznámé bankovky podivné struktury, s neznámými portréty a s různou, jakoby nahodilou hodnotou. Zeptal jsem se Amélie, co jsou zač.

"To jsou žlutozemské peníze, Tannere, z Kaldery." Ukázala na mužskou podobiznu na líci jedné bankovky. "To je Lorean Sylveste. Nebo by to mohl být Marco Ferris. Prostě nějaká postava z dávných dějin."

"Tyhle peníze musely cestovat ze Žlutozemě na Skyovo vítězství a potom zase zpátky, takže jsou nejméně třicet let staré. Mají ještě nějakou hodnotu?"

"Inu, jen malou. Nevyznám se v tom, snad by to mohlo stačit na cestu do Kaldery, ale určitě ne dál."

"A jak se dostanu do Kaldery?"

"To není těžké, dokonce ani v těchto časech. Můžete letět courákem na Nový Vancouver na orbitě Žlutozemě. Tam přestoupíte na kolos, abyste se dostal na povrch. Peníze by vám měly vystačit, pokud jste ochoten vzdát se jistého luxusu."

"Například?"

"Inu, například záruky, že tam bezpečně dorazíte."

Usmál jsem se. "Svěřím se pod křídla Štěstěny."

"Ale nemáte v úmyslu nás již opustit, že ne, Tannere?" zeptala se Amélie na odchodu.

"Ne," odpověděl jsem. "Ještě ne."

Osaměl jsem. V kufříku zbyly dvě obálky - jedna tmavá a plochá, druhá o něco tlustší. Vysypal jsem obsah ploché obálky na lůžko.

Čekal jsem nějaké důležité poselství z minulosti, ale nic takového tam nebylo. Naopak, jako by mě někdo chtěl ještě víc známt, objevila se desítka pasů a laminovaných identifikačních karet s mou podobenkou, všechny platné v době, kdy jsem nastoupil na loď, a všechny k použití pro některou část Skyova vítězství a okolní vesmír. Některé byly prostě vytištěny, do jiných byly zapuštěny počítačové čipy.

Většina lidí by jistě vystačila pouze s jedním či dvěma takovými doklady, za předpokladu, že existovaly oblasti, kam nemohli běžně vstoupit, ale z obsahu dokladů jsem vyrozuměl, že jsem mohl svobodně cestovat do válečných zón a států kontrolovaných milicí, do neutrálních enkláv a habitatů na nízké orbitě. Byly to doklady člověka, který potřeboval cestovat neomezeně a bez potíží. Objevil jsem však jisté odchylky. Vypadalo to jako bezvýznamné nepřesnosti v osobních datech, místu narození a oblastech, které jsem navštívil. V některých dokladech jsem byl evidován jako voják Jižního sboru, zatímco v jiných jsem byl přičleněn k Severní koalici jako taktický specialista. V dalších jsem neměl s vojskem vůbec nic společného, byl jsem označen pouze jako osobní bezpečnostní poradce nebo jako zástupce společnosti pro import a export.

Náhle mě tato pestrá směsice přestala mást a došlo mi, co jsem byl zač. Byl jsem muž mnoha tváří a životů - většinou falešných. Potřeboval jsem proklouznout přes hranice jako duch. Vedl jsem nebezpečný život, nejspíš jsem si dělal snáze nepřátele než přátele, ale určitě jsem si s tím zřídkakdy dělal starosti. Dokázal jsem zakroutit krkem perverznímu mnichovi, aniž bych se zapotil, ale klidně jsem toho kroucení nechal, protože mi bylo líto vydávat na něj i tu trochu energie.

Vzadu v obálce ještě něco zbylo, co hned nevypadlo. Opatrně jsem ohmatl prsty hladký povrch a vytáhl tři fotografie. Na prvním snímku byla pozoruhodně krásná tmavovlasá žena, na rtech jí pohrával nervózní úsměv, pozadí vypadalo jako okraj mýtiny v džungli. Fotografie byla pořizena v noci. Naklonil jsem obrázek, abych se podíval za ni, ale viděl jsem pouze záda dalšího muže, který kontroloval zbraň. Skoro jsem to mohl být já, ale kdo v tom případě pořizoval snímek a proč jsem ho měl s sebou?

"Gitta." Bez sebemenšího úsilí jsem si vybavil její jméno. "To je přece Gitta."

Na druhém snímku stál muž na cestě tak zarostlé, že z ní zbyla vlastně jen pěšina plná dř, krytá z jedné strany džunglí. Muž kráčel k osobě, která pořizovala snímek, na rameni nesl masivní černou zbraň. Měl na sobě košili a náramenní nábojový pás, a ačkoli stavba jeho těla i věk byly zhruba stejné jako moje, tvář byla jiná. Za ním ležel padlý kmen, který blokoval pěšinu, jenže ten kmen končil zakrváceným pahýlem, okolí pokrývala tlustá vrstva sedlé krve, husté jako pasta.

"Dieterling," vyslovil jsem jeho jméno, neboť náhle odněkud vyskočilo. "Miguel Dieterling."

A taky jsem věděl, že to byl můj dobrý přítel a že je nyní mrtev.

Potom jsem se podíval na třetí snímek. Nebylo na něm ani stopy po nějaké důvěrnosti jako na tom prvním, dokonce ani pochybný triumf jako na druhém, neboť ten člověk vůbec nevěděl, že ho někdo fotografuje. Byl to neostrý obrázek pořízený teleobjektivem. Někjaký muž rychle kráčel nákupním střediskem, kvůli dlouhé expozici se neonové reklamy slily do pruhů. Muž byl také poněkud rozmazaný, ale ne natolik, aby se nedal rozeznat. Dost na to, abych ho poznal, pomyslel jsem si.

Také na jeho jméno jsem si vzpomněl.

Potom jsem vysypal tlustší obálku. Komplikované ostrohranné součástky, které vypadly na lůžko, jako by mě vybízely, abych je složil dohromady. Skoro jsem cítil, jak se mi ten předmět tiskne do dlaně, připravený k použití. Díly byly perleťově zabarvené jako poloprůsvitné sklo.

Nebo jako hyperdiamant.

"Tohle je blok," řekl jsem Amélii. "Znehybnila jste mě, a přestože jsem vyšší a silnější než vy, nemůžu udělat žádný pohyb, aby mi nezpůsobil bolest."

Vyčkávavě na mě pohlédla. "A co teď?"

"Teď mi seberte zbraň." Kývl jsem bradou na zahradnickou motyčku, kterou jsme při nácviku používali. Volnou rukou mi ji zlehka vytáhla ze sevření a odhodila ji, jako by byla jedovatá.

"Pustil jste ji příliš snadno."

"Ne," řekl jsem. "Když tlačíte na tenhle nerv, musím se naopak ze všech sil snažit, abych ji neupustil. Obvyčejné zákony biomechaniky, Amélie. Domnívám se, že s Alexejem si poradíte ještě snadněji."

Stáli jsme na loučce před chatkou, v hospici Tišina nastalo pozdní odpoledne - záření středové sluneční trubice se změnilo z bílé na zasmušile oranžovou barvu. Bylo to podivné odpoledne, protože světlo setrvalo pořád v jednom místě nad hlavou, nenabízelo žádné lichotivé osvětlení, ani nevytvářelo dlouhé stíny jako západ slunce na skutečné planetě. Ale stejně jsme tomu nevěnovali skoro žádnou pozornost. Během dvou hodin jsem Amélii ukázal několik základních chvatů sebeobrany. První hodinu jsme strávili tím, že na mě útočila a snažila se dotknout libovolné části mého těla ostřím motyčky. Nepodařilo se jí to ani jednou, dokonce i když jsem si přál, aby pronikla mou obranou. Zatínal jsem zuby a sliboval si, že tentokrát ji nechám vyhrát, ale nikdy k tomu nedošlo. Alespoň se prokázalo, že stačí správná technika, a necvičený útočník nemá šanci. Amélie se však rychle učila, a když jsme si během druhé hodiny vyměnili role, dělala ještě větší pokroky. Konečně jsem byl alespoň schopen držet se zpátky a pohybovat se natolik pomalu, aby si osvojila správné bloky pro každou situaci. Byla velmi dobrý žák, za hodinu uměla tolik, co normálně

zabere dva dny. Nepohybovala se zrovna půvabně, ještě si nevytvořila dokonalou senzomotorickou koordinaci, podmíněné reflexy se dosud nezabudovaly do neuronů. Navíc dávala příliš najevo své úmysly, ale při střetu s amatérem jako bratr Alexej nemůžou tyhle chyby vadit.

"Mohl byste mi taky ukázat, jak ho zabít, že?" zeptala se, když jsme odpočívali na trávníku, nebo spíš, zatímco lapala po dechu a já čekal, až ho chytí.

"Chcete?"

"Ne, pochopitelně ne. Chci ho jenom odradit."

Rozhlédl jsem se po kónické Tišině, postavy malé jako tečky se pachtily na zemědělských terasách na protější straně, spěchaly, dokud je dost světla na práci. "Po tom, co se stalo v jeskyni, se už nevrátí, Amélie. Ale jestli ano, budete mít nad ním převahu. A jsem si ztraceně jistý, že potom už se nevrátí určitě. Znáám tenhle typ. Prostě se zaměří jinam, kde to bude mít snazší."

Chvilí o tom přemýšlela, nepochybně v duchu litovala příští Alexejovu oběť, která bude muset projít stejným martyriem. "Vím, že bych to neměla říkat, ale nenávidím ho. Mohli bychom si zítra všechny chvaty projít znovu?"

"Samozřejmě. Vlastně na tom trvám. Jste pořád nejistá, ačkoli jste už hodně pokročila."

"Díky. Tannere, vadilo by vám, kdybych se vás zeptala, jak je možné, že to všechno znáte?"

"Pracoval jsem jako bezpečnostní poradce," citoval jsem z dokladů, které jsem našel v obálce.

"Tak tohle je vaše profese?"

Nevesele jsem se pousmál. Napadlo mě, kolik toho asi ví o obsahu obálky. "Ještě pár dalších."

"Prý jste býval voják."

"Ano, býval. Jenže na Skyově vítězství nenajdete člověka, který by nebyl nějak spjatý s válkou, živého a vlastně ani mrtvého. Nemůžete zůstat stranou. Převládá názor, že nejste-li součástí řešení, jste součástí problému. Pokud nepatříte k jedné straně, automaticky se předpokládá, že sympatizujete s druhou." Můj výklad byl samozřejmě příliš zjednodušený, neboť jsem opominul fakt, že si bohatá aristokracie kupovala neutralitu jako nové šaty, ale průměrný nemajetný občan Poloostrova to tak víceméně skutečně vnímal.

"Zdá se, že se docela dobře rozpomínáte."

"Ledacos se mi začíná vybavovat. Pomohlo mi, že jsem si prohlédl mé osobní věci"

Povzbudivě na mě kývla, a mne trochu bodlo svědomí, že jsem lhal. Fotografie udělaly mnohem víc, než jen popostrčily vzpomínky, ale pro tuto chvíli jsem ještě simuloval částečnou ztrátu paměti. Zkrátka a dobře jsem doufal, že mne Amélie neprokoukne, ale při dalších krocích si musím dávat pozor a mendikanty nepodceňovat.

Opravdu jsem byl voják, ale hromada pasů a identifikačních karet dokazovala, že životem vojáka to rozhodně nekončilo, spíš to bylo pouze jádro, z něhož se odvíjely další dovednosti. Dosud jsem si nevzpomínal na všechno naprosto zřetelně, ale věděl jsem mnohem víc než včera.

Narodil jsem se v aristokratické rodině, která stála na dolním konci stupnice bohatství, nebyli jsme úplně chudí, ale museli jsme se hodně snažit, abychom si udrželi fasádu bohatství. Žili jsme v Nuevo Iquique na jihozápadním pobřeží Poloostrova. Upadající osadu chránilo před válkou pásmo nebezpečných hor, takže byla ospalá a klidná dokonce i v těch nejtemnějších letech války. Seveřani se často plavili podél pobřeží a zastavovali se v Nuevo Iquique, aniž by měli strach z násilí, přestože jsme byli v zásadě nepřátelé, a sňatky mezi jednotlivými liniemi Flotily nebyly nijak vzácné. Než jsem vyrostl, naučil jsem se čist smíšený jazyk nepřitele téměř stejně plynule jako náš. Připadalo mi divné, proč nás naši vůdci podněcují, abychom Seveřany nenáviděli. Všechny dějepisné knihy se shodovaly v tom, že jsme byli spojenci, když lodě opustily Merkur.

Jenže potom se toho tolik stalo.

Když jsem byl starší, začal jsem chápat, že i když nemám nic proti genům nebo ideálům lidí sjednocených v Severní koalici, pořád to budou naši nepřátelé. Spáchali svůj díl ukrutností, stejně jako my. A přestože jsem nepřítelem neopovrhoval, bylo mou morální povinností přispět svým dílem, aby byla válka dovedena ke zdárnému konci tak rychle, jak jen to bude možné. A tak jsem se ve věku dvaadvaceti let přihlásil do Jižního sboru. Nebyl jsem z vojenské rodiny, ale rychle jsem se učil. Musel jsem. Zvláště když mě vrhli do boje pouhých pět týdnů po tom, co mi dali první zbraň. Ukázalo se, že jsem velmi schopný střelec. Později, s řádným výcvikem, jsem začal ve střelbě přímo vynikat, a měl jsem nezvyklé štěstí, že má jednotka náhodou potřebovala odstřelovače.

Pamatuji si první akci, při níž jsem zabil člověka, vlastně hned několik lidí.

Zaujali jsme vyvýšené postavení na pahorcích v džungli, dívali se dolů na mýtinu, kde vojáci SK vynášeli zásoby z nákladního vznášedla. Sebejistě jsem si připravil pušku, bezcitně přiložil oko k zaměřovacímu dalekohledu a po řadě zaměřil nitkovým křížem všechny muže. V zásobníku jsem měl infrazvukovou trhavu mikromunici, absolutně nehluchnou, časové rozněcovače nastavené na patnáctisekundové zpoždění. Dost na to, abych střelou velikosti komára zasáhl každého nepřátelského vojáka na mýtině. Viděl jsem, jak se ospale plácají po krku, jako by je štípl neškodný hmyz. Než si poslední, osmý muž všiml, že něco není v pořádku, bylo příliš pozdě.

Celé družstvo kleslo k zemi téměř najednou. Když jsme později sestoupili z pahorků, abychom zrekvírovali zásoby, překračovali jsme mrtvolu groteskně nafouklé nitrotělní explozí.

Tehdy jsem se vlastně poprvé setkal se smrtí, ale připadalo mi to neskutečné jako ve snu.

Někdy mě napadá, co by se stalo, kdyby bylo zpoždění rozněcovačů nastaveno na méně než patnáct vteřin, a první muž by padl dřív, než bych stačil trefit ostatní. Měl bych opravdu kuráž pravého odstřelovače, tu chladnou vůli dotáhnout to do konce? Nebo by mě natolik silně zasáhl šok z toho, co dělám, že bych s odporem odhodil zbraň? Ale vždycky jsem si říkal, že nemá smysl zabývat se tím, co by se mohlo stát. Vím jenom, že po téhle první sérii neskutečných poprav jsem s tím už nikdy neměl problémy.

Téměř nikdy.

Patřilo k povaze práce odstřelovače, že nepřítel byl jen neosobní terč, většinou příliš daleko, takže neviděl rysy jeho tváře či výraz bolesti, když střela našla cíl. Téměř nikdy jsem nepotřeboval vystřelit podruhé. Dlouho jsem si myslel, že jsem našel bezpečné místo, kam na mě nedosáhnou nejhorší psychologické účinky, které přináší válka. V jednotce si mě cenili, chránili mě jako talisman. Přestože jsem neudělal nic heroického, stal jsem se hrdinou na základě dovednosti, s jakou jsem dokázal zadržet zbraň. Byl jsem šťastný, pokud je to vůbec možné v jakémkoli druhu válečného konfliktu. Vlastně jsem věděl, že to je možné - viděl jsem muže a ženy, pro něž byla válka rozmarň a zlomyslný milenec, který sice vždy ublíží, ale k němuž se pokaždé vrací, byť zranění a hladoví. Největší lež, kterou kdy propaganda rozšiřovala, zněla, že válka nás sužuje všechny stejně, že kdybychom si sami mohli doopravdy vybrat, zbavili bychom se jí navždy. Pokud by tomu tak bylo, lidé by možná vedli o něco lepší život, ale proč bychom válku vždycky tak neradi vyměňovali za mír, kdyby neměla zvláštní temné kouzlo? Šlo to mnohem hlouběji než jen k obyčejnému zvyku, že válka je normální. Znal jsem muže i ženy, kteří se vychloubali sexuálníм vzrušením, když zabili nepřítele, zcela propadli erotickému účinku svého činu.

Mé štěstí však bylo prostší. Zrodilo se z pochopení, že jsem si našel tu nejšťastnější z rolí. Své skutky jsem si morálně zdůvodnil jako správné a současně jsem byl chráněn před skutečným rizikem smrti, které obvykle doprovázelo jednotky na frontě. Domníval jsem se, že to tak bude pořád, že mě postupem času povýší, a jestli nezůstanu odstřelovačem až do konce války, tak jen proto, že mé dovednosti jsou pro armádu příliš cenné, než abych ohrozil svůj život na frontě. Považoval jsem za možné, že mě zařadí do tajného zabíjáckého komanda, což bylo samozřejmě mnohem riskantnější, ale zdálo se mi pravděpodobnější, že má kariéra vyvrcholí poddůstojnickou hodností, převelením do výcvikového tábora a brzkým odchodem do výslužby, takže se pak budu moci samolibě holedbat, že jsem pomohl urychlit konec války, pokud by snad do té doby skončila.

Všechno bylo pochopitelně docela jinak.

Jedné noci nás přepadl předsunutý oddíl SK a během několika minut jsem poznal pravý význam poněkud eufemistického označení "boj zblízka". Žádné paprskomety, žádná zpožděná nanomunice. Boj muže proti muži se spíše podobal tomu, co znali bojovníci před tisíci lety - ječící vztekli lidé namačkaní jeden na druhém, takže jediný efektivní způsob, jak se navzájem pozabíjet, byl nasadit bajonety, bodat dýkami nebo chytit nepřítele za krk holýma rukama, případně mu vrazit prsty do očních důlků. A jediný způsob, jak přežít, bylo vyřadit vyšší mozkové funkce a vrátit se k myšlení zvířecích předků.

Tak jsem to udělal. A přitom jsem pochopil hlubokou pravdu o válce. Trestala ty, kteří s ní flirtovali. Přinutila je, aby si ji zamilovali. Jakmile člověk jednou otevřel dveře tomu zvířeti, nikdy je už nedokázal zavřít.

Pokud to situace vyžadovala, sloužil jsem i nadále jako elitní odstřelovač, nikoli však výhradně. Předstíral jsem, že jsem ztratil přesnou mušku, že už mi nemůžou svěřovat zvlášť důležité cíle. Byla to docela věrohodná lež. Odstřelovači jsou šileně pověřiví, mnozí si vytvořili psychosomatický blok, který jim znemožňuje pokračovat v práci. Procházel jsem různými jednotkami, stále jsem žádal o přeložení a pokaždé jsem byl blíž frontě. Získal jsem zběhlou ve zbraních, která sahala mnohem dál než k pouhému střeleckému mistrovství - dokázal jsem se přizpůsobit jako geniální hudebník, který rozezná libovolný nástroj. Dobrovolně jsem se hlásil na akce hluboko v týlu Severní koalice, trávil za nepřátelskými liniemi celé týdny a živil se přesně dávkovaným proviantem. (Biosféra Skyova vítězství je zdánlivě podobná pozemské, ale na úrovni makromolekulární chemie je naprosto neslučitelná, většina původního rostlinstva má buď nulovou výživnou hodnotu, nebo rovnou spustí smrtelný anafylaktický šok.) Během dlouhých období samoty jsem dovoloval tomu nezkracenému zvířeti, aby se znovu probudilo, uvedlo mne do stavu téměř nekonečné trpělivosti a tolerance pro nepohodlí.

Stal se ze mě osamělý střelec, už jsem nedostával rozkazy obvyklými subordinačními cestami, ale od záhadných kontaktů napojených přímo na velení Sboru. Mé akce byly čím dál podivnější a úkoly nepochopitelnější. Cíle se různily, od naprosto zřejmých - vyšších důstojníků SK - až ke zdánlivě náhodným, ale nikdy jsem nepochyboval, že za tím zabíjením je nějaká logika, že je součástí rafinovaného a pečlivě naplánovaného schématu. Přestože jsem nejdou dostal příkaz zasáhnout terče, které nosily stejnou uniformu jako já, nakonec jsem pokaždé usoudil, že to byli špióni či potenciální zrádci nebo - a to byl ten nejméně přijatelný závěr - jen loajální lidé, kteří museli zemřít, protože jejich život nějak ohrožoval zdáné naplnění toho schématu.

Už mě nezajímalo, zda mé činy slouží vyššímu dobru. Později jsem přestal přijímat rozkazy úplně, zpretrhal jsem vztahy s nadřízenými a bral práci od každého, kdo zaplatil. Přestal jsem být vojákem a stal se žoldákem.

A tehdy jsem potkal Cahuelli.

"Jsem sestra Duša" pronesla starší ze dvou řeholnic, hubená žena vážného vystupování. "Možná jste o mně již slyšel. V našem hospici se specializují na nemoci nervového systému. Je mi líto, Tannere Mirabeli, ale s vaším mozkem není všechno v pořádku."

Sestry Duša a Amélie stály ve dveřích chatky. Teprve před půlhodinkou jsem Amélii prozradil, že hodlám během dne opustit Tišinu.

Amélie se tvářila kajicně. "Promiňte, Tannere, ale musela jsem to sestře Duše říct."

"Neomlouvěj se, sestro." Duša panovitě prošla kolem své podřízené. "Ať se mu to líbí nebo ne, udělala jsi správně, když jsi mne informovala o jeho úmyslech. Nuže, Tannere Mirabeli. Kde začneme?"

"Kdekoli se vám zlíbí. Já přesto odcházím."

Kolem Amélie vběhl dovnitř robot s vejčitým tělem a cvakal nohama po kamenné podlaze. Chtěl jsem vstát z lůžka, ale sestra Duša mi pevně položila ruku na rameno. "Ne. Žádně takové nesmysly. Prozatím nikam nepůjdete."

Pohlédl jsem na Amélii. "Neříkala jste snad, že můžu odejít, kdykoli budu chtít?"

"Inu, můžete svobodně odejít, Tannere..." Přestože to Amélie tvrdila, její slova nezněla přesvědčivě.

"Ale nebude chtít, až se dozví fakta." Duša si ke mně přisedla. "Dovolíte mi to vysvětlit? Když jsme vás ohřáli, Tannere, provedli jsme velmi pečlivé lékařské vyšetření, zaměřené především na mozek. Měli jsme podezření, že se u vás projeví amnézie, ale museli jsme se ujistit, že nedošlo k závažnému poškození nebo že nemáte implantáty, které by bylo nutné vyjmout."

"Nemám žádné implantáty."

"Ne, to nemáte. Obávám se však, že k poškození došlo - svým způsobem."

Luskla prsty na robota, který přicvakal blíž. Nyní nebylo na lůžku nic, ale ještě před minutou jsem sestavoval mechanickou pistoli, skládal ji metodou pokusu a omylu. Už jsem ji měl zpola pohromadě, když jsem spatřil Amélii s doprovodem kráčet přes loučku před chatkou. Taktak jsem stačil zbraň zastrčit pod polštář. Teď už by nikdo nepochyboval, k čemu slouží. Dokud byla rozmontovaná v obálce, mohla se Amélie podívat nad hyperdiamantovými díly, když mi prohlížela věci, ale určitě si neuvědomila, co to je. Nyní to bylo jednoznačné. Zeptal jsem se: "Jaké poškození, sestro Dušo?"

"Ukáži vám to."

Obrazovku, která se vysunula z robota, zaplnila zvolna rotující namodralá lebka plná přízračných útvarů podobných bílým obláčkům. Pochopitelně jsem nepoznal, že zrovna takhle je moje, ale logicky jsem usoudil, že mi těžko bude předvádět svoji.

Sestra Duša přejela prsty po snímku. "Tyto světlé skvrny jsou váš problém, Tannere. Než jste se probral, vstříkla jsem vám bromodeoxyuridin. Je to syntetická obdoba tymidinu, jedné z nukleových kyselin v DNA, nahrazuje jej v nově vznikajících mozkových buňkách a funguje jako indikátor vývoje choroby, značuje nové mozkové buňky. Světlé skvrny udávají ohniska nedávného buněčného růstu."

"Nevěděl jsem, že v mozku rostou nové buňky."

"Tento mýtus jsme pohřbili již před pěti sty lety, Tannere, ale v jistém smyslu máte pravdu. U vyšších savců je to stále zřídka proces. Na skenu je však vidět cosi mnohem aktivnějšího - koncentrované specializované oblasti nedávné a stále pokračující cerebralizace. Jsou to funkční neurony organizované do složitých struktur a napojené na vaše původní neurony. Všechno je to velmi záměrné. Vidíte, jak jsou ty světlé skvrny umístěny nedaleko vašich smyslových center? Obávám se, že je to velmi charakteristické, i kdybychom nevěděli, co máte na ruce."

"Co mám na ruce? Prsty."

"Máte na dlani ránu. Je symptomatická pro infekci některým indoktrinačním virem rodu Haussmann." Odmlčela se.

"Sotva jsme ten virus začali hledat, hned jsme ho ve vaší krvi rozpoznali. Jakmile došlo k absorpci, zabudoval se do vaší DNA a začal vytvářet tyto nové cerebrální struktury."

Už nemělo smysl nic předstírat. "Jsem překvapen, že jste poznala, oč jde."

"Za ta léta jsem to už mnohokrát viděla," řekla sestra Duša. "V každé skupině mražených... v každé skupině spáčů, kteří sem přiletí ze Skyova vítězství, je pár nakážených. Na začátku jsme byli zmatení. O způsobu, jakým Haussmannova sekta šíří své bludy, jsme nic nevěděli - snad ani nemusím zdůrazňovat, že naprosto neschvaluje, že si přivlastnila ikonografii naší víry - a dlouho nám trvalo, než jsme si uvědomili, že se jedná o mechanismus virové nákazy a že máme co dělat s oběťmi, nikoli sektáři."

"Je to značná svízeľ," pravila Amélie, "ale můžeme vám pomoci, Tannere. Předpokládám správně, že se vám zdává o Schuyleru Haussmannovi?"

Mlčky jsem přikývl.

"Není problém virus vyplavit," navrhla mi sestra Duša. "Infekce časem odezní sama od sebe a pro organismus nepředstavuje enormní zátěž, ale jestli si přejete, můžeme celý proces urychlit."

"Jestli si to přeju? Překvapuje mě, že jste mě toho už dávno nezbavili."

"Dobrotivě nebe, to my nikdy neděláme. Mohl jste si přece virózu přivodit dobrovolně. V tom případě bychom neměli právo vás vyléčit." Sestra Duša poplácala robota, který zasunul obrazovku a odcvakal si to ven, pohyboval se jako taktíkovský kovový krab. "Ale jestli se chcete viru zbavit, můžeme okamžitě začít."

"Jak dlouho to bude trvat?"

"Pět šest dní. Pochopitelně bychom při tom rádi monitorovali celý postup. Někdy potřebuje trochu doladit."

"V tom případě si sám bude muset najít cestu ven."

Sestra Duša nesouhlasně mlaskla. "V tom případě je to na vaši odpovědnost." Rozmrzele odešla z chatky, robot se k ní poslušně připojil.

"Tannere, já..." začala Amélie.

"Nechci o tom mluvit, ano?"

"Musela jsem jí to říct."

"Já vím a vůbec se na vás nezlobím. Prostě jen nechci, abyste se mi snažila odchod rozmluvit, chápete?"

Neřekla nic, ale bylo jasné, že už se o to nepokusí.

Strávil jsem s ní ještě půlhodinu a trochu jsme cvičili. Pracovali jsme mlčky, takže jsem měl spoustu času přemýšlet nad tím, co mi ukázala sestra Duša. Krvavá ruka Vasquéz mě ujistil, že už není infekční. S největší pravděpodobností byl právě on nositelem viru, ale nemohl jsem vyloučit, že jsem se nakazil nešťastnou náhodou na Mostě v blízkosti tolika Haussmannových sektám.

Ale sestra Duša řekla, že nejde o enormní zátěž. Možná má pravdu. Doposud se viróza projevila pouze stigmaty a dvěma sny. Neviděl jsem Skye kolem sebe za denního světla, ani jsem o něm nesnil s otevřenými očima. Necítil jsem ani náznak posedlosti Haussmannem, neměl jsem touhu obklopit se předměty, které by měly vztah k jeho životu a době, ani mne nejímala posvátná účta jen při pouhém pomyšlení na něj. Jako doposud pro mne byl prostě jen historická postava, člověk, který udělal něco strašlivého a byl za to strašlivě potrestán. Jenže jsme na něho nemohli jen

tak zapomenout, protože právě on nám daroval naši planetu, náš domov. Vždyť existují i starší historické postavy s pochybnou pověstí a skutky podobně temnými, a přesto si je připomínáme. Neměl jsem v úmyslu začít Haussmanna uctívat jen proto, že se mi ve spánku zdá o jeho životě. Jsem natolik silný, že to nedopustím.

"Nechápu, proč tolik spěcháte s odletem," začala Amélie, když jsme si udělali přestávku, a odhrnula si z čela vlhký pramen vlasů. "Trvalo vám patnáct let, než jste se sem dostal - co znamená dalších pár dní?"

"Nejsem zkrátka ten správný typ pacienta, Amélie." Když jsem viděl, jak pochybovačně se tváří, pokusil jsem se o jakési ospravedlnění: "Podívejte, těch patnáct let pro mne neexistuje. Případá mi to, jako bych se teprve včera nalodil."

"Ale přesto uběhly. Odletíte o týden dva později a uvidíte, že se budete cítit mnohem příjemněji."

Jenže to právě nebudu, pomyslel jsem si. Naopak by to bylo velmi nepříjemné, jenže jsem Amélii v žádném případě nemohl prozradit pravdu. Proto jsem nenuceně odpověděl: "Vlastně... Mám docela pádný důvod, abych odletěl co nejdřív. Nejspíš to nemáte v záznamech, ale vzpomněl jsem si, že jsem cestoval s jedním mužem, který už musel být oživen."

"To je možné, pokud byl uložen do mrazicího pouzdra na Orvietu dříve než vy."

"Přesně to mě napadlo. Ani nemusel projít hospicem, pokud neměl žádné komplikace, že? Jmenuje se Rejvič."

Zdála se překvapená, nikoli podezřívavá. "Pamatuji se na něho. Měli jsme ho tady. Nejmenoval se Argent? Argent Rejvič?"

Usmál jsem se. "Ano, to je on."

8

Argent Rejvič.

Kdysi dávno pro mě to jméno určitě nic neznamenalo, ale teď se tomu dalo těžko uvěřit. Příliš dlouho už bylo tohle jméno i člověk, jemuž patřilo, bolavým středem mého vesmíru. Přesto jsem si velice dobře pamatoval, kdy jsem je uslyšel poprvé. Začalo to jedné noci na terase Pavilonu plazů, kde jsem učil Gittu zacházet se zbraní. Vzpomněl jsem si na to, když jsem Amélii předváděl, jak se má bránit proti bratru Alexejovi.

Cahuellův palác na Skyově vítězství byl dlouhý dům ve tvaru písmene H, ze všech stran obklopený hustou džunglí. Z přízemí se zvedalo první patro o něco menší, takže kolem dokola vedla terasa s nízkou zídou. Pokud se člověk nenaklonil přímo přes zidku, nemohl vidět stometrový pruh vykloučené a vyčištěné půdy kolem Pavilonu plazů. Z terasy to vypadalo, jako by se zelená vlna vysokého a neproniknutelného tropického pralesa co nevidět chystala dům zaplavit. V noci byla džungle jen hroznou temnou stěnou zbavenou jakékoli barvy, z níž vycházely neznámé zvuky tisíců původních živočišných forem. V okruhu stovek kilometrů nebylo žádné další lidské sídlo.

Noc, kdy jsem učil Gittu střilet, byla neobvykle jasná, obloha se od vrcholů stromů až k nadhlavníku třpytila hvězdami. Skyovo vítězství nemá žádné větší měsíce a několik zářivých orbitálních habitatů zapadlo pod horizont. Terasu osvětlovaly pochodně zasunuté do tlam pythonů, zlaté sochy stály na piedestalech podél zidky. Cahuella byl posedlý lovem, posedlý pythony. Toužil chytit nedorostlý, skoro dospělý kus, ne jenom pouhé mládě, které odchytí vloni a choval je v zajetí v podzemí Pavilonu plazů.

Když dostal to pythoní mládě, byl jsem jeho zaměstnancem teprve krátce, a právě při lovecké výpravě jsem poprvé spatřil jeho ženu. Jednou či dvakrát vystřelila z manželových velkých pušek, ale bylo zřejmé, že se předtím zbraně nedotkla. Cahuella mě požádal, abych s Gittou střelbu trochu procvičil, což jsem udělal, a přestože se o něco zlepšila, věděl jsem, že z ní elitní střelec nebude. Moc na tom nezáleželo, stejně ji lov dvakrát nezajímá, a přestože pobyt v džungli snášela stoicky klidně, nesdílela manželovu atavistickou vášeň pro zabíjení.

Cahuella si brzy uvědomil, že snaha udělat z Gitty lovice je ztráta času. Přesto vyžadoval, aby se kvůli sebeobraně naučila zacházet s menšími zbraněmi.

"Je to nutné?" zeptal jsem se ho, když jsme byli sami ve sklepním sále s prázdnými nádržemi pro obojživelníky.

"Najímáš lidi, jako jsem já, aby si lidi jako Gitta nemuseli dělat starosti o své bezpečí."

"Mám nepřátele, Tannere. Jsí dobrý a chlapi, které máš pod sebou, jsou taky dobří, ale nikdo z vás není neomylný. Osamělý zabiják by mohl vaší obranou proniknout."

"Jistě," řekl jsem, "ale kdyby někdo tak dobrý existoval, nedělalo by mu problémy sprovodit vás dva ze světa dřív, než byste vůbec vytušili, že to má v plánu."

"Někdo tak dobrý jako ty, Tannere?"

Zvážil jsem bezpečnostní opatření, jimiž jsem PAVILON plazů zajistil vně i uvnitř, a odpověděl jsem: "Ne, musel by být zatraceně lepší než já, Cahuello."

"A najdou se tam venku takoví lidé?"

"Vždycky se najde někdo lepší. Záleží jedině na tom, jestli se také najde někdo, kdo mu náležitě zaplatí."

Opřel se o neobsazené vivárium. "Proto se to musí Gitta naučit. Možnost bránit se špatně je lepší než žádná možnost."

Musel jsem uznat, že to má logiku. "Naučím ji to... Když na tom trváš."

"Proč se tak zdráháš?"

"Zbraně jsou nebezpečné hračky."

Usmál se, v měkkém žlutém světle zářivek nad prázdnými vivárii se mu zaleskly zuby. "Proto si taky s nimi hrajeme."

Začali jsme cvičit střelbu nedlouho po tomto rozhovoru. Gitta se snažila, ale zdaleka nebyla tak rychlá jako Amélie. Nemělo to nic společného s inteligencí, jenom jí chyběla pohybová obratnost. Hlavní slabinou byla vizuálně motorická koordinace, která by se nikdy neprojevila, kdyby Cahuella na výcviku netrval. Což ovšem neznamenalo, že to s ní bylo beznadějně. Amélie by zvládla základní návyky za hodinku, ale Gitta s nimi zápolila celý den. V mé staré jednotce bych se s podobně nešikovným nováčkem vůbec nenamáhal, dostal by ho na starost někdo jiný nebo bych mu našel zařazení odpovídající jeho schopnostem, třeba vyhodnocování informací.

Cahuella si však přál, aby se Gitta naučila střílet.

Jeho přání mi bylo rozkazem. Nelámá jsem si s tím hlavu, byla to koneckonců jeho věc, jak mých služeb využíval, a trávit čas s jeho manželkou mi nebylo proti mysli. Gitta byla nádherná žena, oslnivá kráska severského původu, s vystouplými lícními kostmi, pružná jako tanečnice. Než jsme začali s nácvikem střelby, ani malíčkem jsem se jí nedotkl, dokonce jsem neměl příležitost s ní mluvit, přestože jsem o tom často snil.

Když jsem teď musel upravovat její postoj jemným tlakem na paži, rameno či záda, pokaždé se mi zcela absurdně rozbušilo srdce. Snažil jsem se mluvit umírněně a rozvážně, jak to situace vyžadovala, ale měl jsem dojem, že ze mě vycházejí příškrčené pubertální skřeky. Jestli si Gitta něčeho povšimla, nedala to znát. Soustředila pozornost výhradně na výcvik.

Kolem části terasy jsem nainstaloval vysokofrekvenční generátor pole a propojil ho s procesorem v digitálních brýlích, které si nasadila. Jednalo se o standardní zařízení užívané ve výcvikových táborech, vypůjčil jsem si je z Cahuellovy skryše přečpané výstrojí, odcizenou z armádních skladů nebo pořízenou na černém trhu, kterou Cahuella během let nashromáždil. Na sklech brýlí se zjevovaly siluety, z Gittina pohledu jako by se pohybovaly po terase. Pouze některé představovaly nepřítel, během zlomku vteřiny se musela rozhodnout, koho zastřelit a koho ne.

Byla to vlastně fraška. Do Pavilonu plazů by dokázal proniknout pouze špičkový zabiják, jenže ten by jí žádný čas na rozhodování neposkytl.

Při páté lekci si Gitta nevedla tak špatně a z devadesáti procent střílela na správné terče. S touto mezní hodnotou jsem se už dokázal smířit, pokud ovšem nebudu mít smůlu a nebudu patřit mezi těch deset nevinných obětí.

Pořád však nedokázala zamířit a vystřelit dost rychle. Nabil jsem pistoli ostrými náboji, neboť naše paprskomety byly pro sebeobranu příliš objemné a těžké. Mohl jsem zbraň naprogramovat tak, aby nespustila, pokud budou v palebné čáře živé osoby nebo Cahuellovi zlatí pythoni, ale měl jsem pocit, že kdyby byla zbraň byt' na okamžik vyřazena z provozu, nebyl by výcvik dost autentický, a proto by byl neúčinný. Raději jsem použil inteligentní střelivo. V každém náboji se skrýval integrovaný obvod napojený na Gittiny brýle. Pokud by mikroprocesor usoudil, že je dráha střely nebezpečná, nepatrnými výtrysky plynu by let projektilu odklonil. Kdyby byl požadovaný úhel vychýlení příliš ostrý, střela by se okamžitě sama zničila, sublimovala by do obláčku horkých kovových výparů, možná ne zcela neškodného, ale rozhodně bezpečnějšího než projektil malého kalibru, který čirou náhodou míří člověku přímo mezi oči.

"Jak si vedu?" zeptala se Gitta, když jsme museli zbraň znovu nabít.

"Zlepšila jste se ve výběru terče. Mířte níž, střílejte raději na hrudník než na hlavu."

"Kam byste mířil vy, Tannere? Manžel tvrdí, že dokážete zabít člověka jedinou ranou do hlavy."

"Mám víc zkušeností než vy."

"Je pravda, co se o vás říká, že dokážete -"

"Vyřadit mozkové centrum, které si vyberu?" dokončil jsem za ni. "Nesmíte věřit všemu, co se povídá, Gitto. Dokážu nanejvýš trefit jednu nebo druhou hemisféru."

"To přece není špatná pověst."

"Nejspíš není. Ale je to jenom pověst."

"Kdyby to říkali o manželovi, dokázal by toho náležitě využít." Nenápadně se ohlédla na dům. "Jenže vy se zásadně nevychloubáte, proto mi to připadá pravděpodobné."

"Nechlubím se, protože nechci, abyste si myslela, že jsem něco, co nejsem."

Pohlédla na mě. "Nevidím na tom nic závadného, Tannere. Myslím, že přesně vím, kdo jste. Muž s čistým svědomím, který shodou okolností pracuje pro někoho, kdo v noci nespí zrovna nejlépe."

"Moje svědomí není tak docela neposkvřené, věřte mi."

"Měl byste vidět manželovo." Na chvíli se na mě zahleděla. Přerušil jsem spojení pohledů a podíval se na zbraň. Gitta pozvedla hlas o celou oktávu: "Vida, my o vlku -"

"Zase mluvíte o mně?" Cahuella vyšel z domu na terasu. V ruce se mu zaleskla sklenka pisco. "Vlastně se ani nemůžu divit, co? Jak pokračuje výcvik?"

"Děláme značné pokroky," odpověděl jsem.

"Vůbec mu nevěř," zasmála se Gitta. "Jsem přišerná, ale Tanner je tak zdvořilý, že to nepřizná."

"Žádná dovednost se nezískává snadno," odpověděl jsem. Pak jsem řekl Cahuellovi: "Gitta už umí asi tak na devadesát procent odlišit přítele od nepřítel. Není to sice nic zázračného, ale zaslouží si uznání, protože tvrdě pracovala, než toho dosáhla. Jestli ale chceš, aby byla ještě lepší, mohlo by se ukázat, že to nebude jednoduché."

"Proč by neměla pokračovat, když má tak skvělého učitele?" Ukázal na zbraň, do níž jsem právě zasunul plný zásobník.

"Předved' nám ten svůj trik."

"Který by to měl být?" Snažil jsem se udržet vztek na uzdě. Obvykle si Cahuella dával dobrý pozor, aby neoznačoval mé tvrdě získané schopnosti jako triky.

Napil se koktejlu. "Viš, který mám na mysli."

"Dobrá, zkusím to uhodnout."

Přeprogramoval jsem zbraň, aby mikropočítač neodkláněl střely z nebezpečného směru. Když chce trik, má ho mít, ať to stojí co stojí.

Pokud jsem nestřílel z paprskometu, ale z pistole, zaujal jsem vždy základní postoj - nohy mírně rozkročené kvůli stabilitě, jednou rukou jsem svíral pažbu a druhou si ji zespolu podepíral, paži nataženou v úrovni očí a zapřenou proti zpětnému rázu. Ted' jsem však držel pistoli v jedné ruce u pasu jako starodávný pistolník s šestiranným koltem a hleděl dolů na zbraň, nikoli na terč. Mohl jsem si to dovolit, protože jsem měl tuhle pozici natolik zažitou, že jsem přesně věděl, kam střela poletí.

Stiskl jsem spoušť a umístil kulku do zlatého pythona.

Pak jsem se šel podívat, jakou škodu nadělala.

Kolem vstřelu se zlato symetricky rozteklo, jako když rozkvetne žlutý lotos. Můj zásah byl rovněž perfektně symetrický - přesně doprostřed čela, dalo by se říct, že rovnou mezi oči, kdyby je pythoni neměli v tlamě.

"Výborně," pochválil mě Cahuella nepřesvědčivě. "Máš vůbec představu, kolik jsem za tu sochu dal?"

"Míň, než kolik platíš mně." Nastavil jsem na pistoli bezrizikový režim, než na to zapomenou.

Chvilí hleděl na zničenou sochu, pak zavrtěl hlavou a zasmál se. "Máš pravdu. A navíc máš pořád dobrou mušku."

Luskl prsty na Gittu. "Fajn. Pro dnešek končíte. Potřebuju si s Tannerem promluvit, proto jsem vlastně přišel."

"Ale vždyť jsme sotva začali," protestovala.

"Ještě budeš mít dost příležitostí. Přece se nechceš naučit všechno najednou, ne?"

Ne, pomyslel jsem si. Doufal jsem, že se nikdy nenaučí všechno, protože jinak bych neměl důvod setrvávat v její blízkosti. Nebezpečná myšlenka - copak jsem vážně pomýšlel na to, že se o něco pokusím, zatímco Cahuella není dál než v nejbližším pokoji Pavilonu plazů? Bylo to bláznovství, protože až do dnešního večera neudělala Gitta nic, co by naznačovalo, že je přitažlivost vzájemná. Pouze mne občas překvapila svými řeči. Možná si jen uprostřed džungle připadala osamělá.

Z domu vyšel Dieterling a odvedl Gittu dovnitř, další muži rozebírali generátor pole. Cahuella a já jsme zamířili k zídce na kraji terasy. Vzduch byl teplý a dusný, ani náznak vánku. Vlhkost bývala během dne nesnesitelná, vůbec se to nedalo srovnat s mírným pobřežním klimatem v Nuevo Iquique, kde jsem prožil dětství. Cahuella v černém kánonu se vzorem skákajících delfínů stál na tvarovaných dlaždicích bosýma nohama. Měl vysokou postavu, rozložitá ramena, široký obličej a kolem úst tvrdý rys, jenž mu dodával výraz člověka, který se zásadně nesmíří s porážkou. Husté černé vlasy ulízané dozadu se mu ve světle loučí leskly jako tepaný kov. Přejel prsty poškozenou sochu a shýbl se pro kousek zlata tenký jako lístek, který kdysi užívali iluminátoři k výzdobě kodexů.

Zamračeně jej promnul mezi špičkami prstů a pokusil se ho zatlačit do otvoru po kulce. Socha znázorňovala dospělého hada v poslední fázi před spojením se stromem, jak se ovíjí kolem kmene.

"Omlouvám se, že jsem ti ho poškodil, ale řekl sis o ukázkou."

Zavrtěl hlavou. "Na tom nezáleží. Ve sklepě jich mám desítky. Možná ji tady nechám, vypadá zajímavě, co říkáš?"

"Jako odstrašující příklad?"

"To by mělo svůj význam, nemyslíš?" Ztišil hlas. "Něco se chystá, Tannere. Potřebuju, abys šel dnes v noci se mnou."

"Dneska v noci?" Bylo dost pozdě, ale Cahuella si obvykle vybíral neobvyklé hodiny. "Co plánuješ? Noční lov?"

"Nebyl bych proti, ale jde o něco úplně jiného. Čekám návštěvu. Máme se setkat na mýtině asi dvacet kilometrů hluboko v džungli. Pojedeme po staré cestě. Chci, abys mě tam zavezl."

Důkladně jsem se zamyslel, než jsem odpověděl: "O jaké návštěvě vlastně mluvíme?"

Téměř láskyplně pohladil prostřelenou pythoní hlavu. "Neobvyklé."

Za půl hodiny jsme už byli na cestě vznášedlem. Cahuella se stačil převléknout, měl kalhoty a košili barvy khaki a kožený lovecký kabát se spoustou důmyslných kapes. Opatrně jsem manévroval mezi zarostlými ruinami kolem Pavilonu plazů, než jsem našel starou stezku těsně před tím, než se nořila do džungle. Za několik měsíců už bychom tudy vůbec neprojeli, džungle si pomalu léčila řeznou ránu. Cesta se musí zase vyčistit plamenomety.

Pavilon plazů byl kdysi součástí zoologické zahrady, postavené během nadějných období, kdy byla zastavena palba. Klid zbraní trval asi deset let, ale tenkrát se muselo zdát, že mír vydrží, jinak by lidé nezačali stavět něco tak vojensky bezcenného a tak občanský prospěšného jako zoo. Záměrem bylo umístit pozemské i místní exempláře v podobných expozicích, aby se zdůraznily podobnosti a rozdíly mezi Zemí a Skyovým vítězstvím. Zoo však nebylo nikdy dostavěno, hotový byl pouze Pavilon plazů, z něhož si Cahuella vytvořil osobní rezidenci. Pavilon mu vyhovoval. Stál o samotě a dal se snadno ubránit. Cahuella snil o tom, že zaplní vitríny vlastními trofejemi a sklepní terária nejlepší soukromou sbírkou ulovených zvířat. Největší chloubou se měl stát pythoní nedorostek, jenže toho musel teprve chytit. Zatím měl jenom mládě, které zabíralo největší sklepní prostor, na velkého pythona bude potřebovat novou halu, nemluvě o zcela nových odborných znalostech péče o tvora s podstatně jinou biochemií, než měl v mladší fázi. Pavilon už byl doslova plný kůží, zubů i kostí zvířat - Cahuellových loveckých trofejí. Živí tvorové mu nic neříkali, chtěl je pouze kvůli hostům, jímž muselo být okamžitě jasné, že polapení živých exemplářů vyžadovalo mnohem větší dovednost, než kdyby je odstřelil rovnou v džungli.

Větvě a lány šlehalo do kapoty vznášedla, když jsem se řítit stezkou, turbíny přeřvaly všechny tvory široko daleko.

"Prozrad' mi něco o těch návštěvnících." Hrdelní mikrofon předal má slova Cahuellovi do sluchátek.

"Za chvíli je uvidíš."

"Kdo navrhl mýtinu jako místo setkání?"

"To byl můj nápad."

"Jestlipak tuší, kterou mýtinu jsi měl na mysli?"

"To ani není třeba." Ukázal vzhůru. Odvážil jsem se mrknout na lesní baldachýn, který se na chvíli rozdělil a odhalil oblohu. Nad námi se vznášel oslnivě jasný objekt jako trojúhelník vyřiznutý do nebeské klenby. "Sledují nás od chvíle, co jsme opustili Pavilon."

"To není naše vznášedlo."

"Vůbec to není vznášedlo, Tannere. Je to kosmický člun."

Asi po hodině jízdy stále hustší džunglí jsme dorazili na zarostlé spáleniště, kam musela před několika lety dopadnout neuvěřitelně špatně navedená řízená střela. Možná dokonce mířila na Pavilon plazů. Cahuella měl dost nepřátel, takže takhle možnost byla docela pravděpodobná. Naštěstí většina z nich neměla ani ponětí, kde žije. Mýtina už začínala zarůstat, ale porost byl dosud natolik nízký, aby umožňoval přistání.

Vystoupili jsme z kabiny. Kosmické plavidlo se zastavilo nad námi, tiché jako netopýr. Mělo tvar delty, a jak klesalo níž,

všiml jsem si, že spodní strana je poseta tisíci jasně žhnoucími tělisky. Mohlo být padesát metrů dlouhé, zhruba jako půlka mýtiny. Ucítil jsem závan horka a na hranici slyšitelnosti jsem postřehl bezmála infrazvukové bručení. Džungle ztichla.

Sotva se člun snesl pod vrcholky stromů, pod hroty šípů se roztáhly tři převrácené polokoule. Začal jsem se z toho vedra potit. Před ostrým svitem jsem si musel dlaní zastínit oči.

Pak se zář ztlumila do cihlově červené. Poslední metry klesal člun volným pádem, až dosedl na polokoule, které náraz ztlumily jako pružné svaly. Chvilí se nic nedělo, potom se z přídě vysunula rampa jako vyplazený jazyk a z otevřeného průlezu se rozlilo modrobílé světlo. Ozářená džungle jako by zkameněla. Koutkem oka jsem zahlédl, jak noční zvěř mizí ve stínech.

Když ve světle průchodu stanuly dvě postavy, Cahuella zamířil k rampě.

"Chystáš se snad na palubu téhle plechovky?"

Ohlédl se, proti světlu jsem viděl jen jeho siluetu. "To jsi teda uhadl. A ty jdeš se mnou."

"Nikdy jsem s Ultry nejednal."

"Teď máš jedinečnou příležitost."

Následoval jsem ho se zbraní v ruce. Přišlo mi to směšné, tak jsem ji zastrčil za opasek a už se jí ani nedotkl. Dvojice Ultronautů na nás mlčky čekala, znuděně tam postávali, jeden se ledabyly opíral o hranu průlezu. Asi v půlce cesty k parkujícímu člunu se Cahuella sehnul a rozhrnul travu. Zazdalo se mi, že jsem zahlédl jakýsi potlučený plechový plát, ale než jsem si ho mohl lépe prohlédnout nebo se zamyslet, co by to mohlo být, Cahuella mě pobídl, abych si pospíšil. "Nejsou pověstní nekonečnou zásobou trpělivosti."

"Ani jsem nevěděl, že je na oběžné dráze nějaká loď Ultrů," řekl jsem co nejtěšeji.

"Neví o nich mnoho lidí." Cahuella vstoupil na rampu. "Dávají si záležet, aby jejich lodě nebyly vidět, a tak můžou provádět jisté obchody, které by nebyly možné, kdyby všichni věděli, že tam jsou."

Ultronauti, kteří na nás čekali, muž a žena, byli hubení jako kostlivci, ale kostlivci ověšení ortézami, protézami a všelijakými mechanismy. Byli bledí, měli vysedlé lící kosti, tmavé rty a temné oči jakoby obtažené černou tužkou. Zkrátka vypadali jako mrtvolně bledé zombie. Tmavé vlasy měli spletené do tuhých copánků připomínajících hnízda zmijí. Muž měl paže jako z kouřového skla, pod kterým světélkovaly, blikaly a pulzovaly drobné stroje a tenké vyživovací hadičky. Žena zase měla otvor přímo skrze břicho.

"Nedej se vyvést z míry," zašeptal Cahuella. "Zastrašování patří k jejich obchodním trikům. Vsadím se, že kapitán pro nás poslal nejvýstřednější monstra, abychom znervózňeli."

"V tom případě se mu to povedlo."

"Mám s Ultry zkušenosti a můžeš mi věřit, jsou to hotoví domácí mazlíčci."

Stoupali jsme po rampě. Žena, která se opírala o průlez, se napřímila, stiskla rty a lhostejně si nás prohlížela. "Vy jste Cahuella?"

"Jo. A tohle je Tanner. Jde se mnou. O tom diskutovat nebudeme."

Pohlédla na mě. "Jste ozbrojený."

"Samozřejmě." Trochu mě vykojelo, že vidí zbraň i pod šaty. "Chcete mi snad namluvit, že vy ne?"

"Máme jisté prostředky. Vstupte na palubu, prosím."

"Moje zbraň tedy není problém?"

Pohrdavý úšklebek byl první projev emoce, který dala najevo. "To opravdu není. Kdepak."

Jakmile jsme byli na palubě člunu, vytáhli rampu a zavřeli průlez. Uvnitř vládla neosobní, bezmála nemocniční atmosféra, samé světlé barvy a nablýskané přístroje. V páru rozměrných pilotních křesel si hověli další dva Ultrové, zavalení obrazovkami a ovládacími pákami. Oba piloti byli nazí, měli purpurovou pokožku a neuvěřitelně šikovní prsty. Hlavy jim rovněž zdobily copánky, ale měli jich podstatně víc.

Žena s otvorem v břiše řekla: "Zvedni to šetrně, Pellegrino. Nechceme, aby naši hosté omdleli."

Zašeptal jsem Cahuellovi: "Poletíme nahoru?" Přikývl. "Užij si to, Tannere. Já se těším. Proslychá se, že zanedlouho už mi nedovolí opustit povrch, že se mě budou stranit dokonce i Ultrové."

Přidělili nám dvě volná křesla. Téměř ve stejném okamžiku, kdy jsme se připoutali, se člun vznesl do vzduchu.

Průhlednými částmi stěn jsem viděl, jak se vypálená mýtiny pod námi propadá, až vypadala jako osamělá stopa malého zvířete. Daleko na horizontu zářil jediný bod, musel to být Pávilon plazů. Zbytek džungle byl temný jako oceán.

"Proč jste si k našemu setkání vybrali právě tuto mýtinu?" zeptala se Ultra.

"Vypadali byste pořádně hloupě, kdybyste se snažili přistát na vrcholcích stromů."

"Přistávací plochu jsme mohli s minimálním úsilím vytvořit kdekoli. Ale ten palouk má nějaký význam, že?" Pronesla to, jako by ji to v podstatě nezajímalo. "Před přistáním jsme paseku proskenovali. V zemi je dutina s pravidelnými stranami. Sklepení plné strojů."

"Každý má nějaké tajemství," řekl Cahuella. Žena se na něj pozorně zahleděla, pak mávla rukou, čímž celou záležitost ukončila.

Člun prudce zrychlil, přetížení mě zamáčklo do křesla. Usilovně jsem se snažil nedat najevo nepohodlí, ale příjemné to nebylo. Ultrové se tvářili chladně jako kusy ledu, potichu mluvili odborným slangem o letové rychlosti a směrových vektorech. Dvojice, která nás uvítala, se připoutala do křesel vybavených tlustými stříbrnými hadicemi, které jim zřejmě během startu usnadňovaly okysličování a prokrvení jako pupeční šňůry.

Opustili jsme atmosféru a dál stoupali nad denní stranou Skyova vítězství. Modrozelená planeta vypadala líbezně, ošidně mírumilovně, jak se musela zdát toho dne, kdy se Santiago dostal na orbitu. Dokud jsem blízko obzoru nezahlédl černé pápeří hořících ropných pramenů, po válce nebylo ani stopy.

Poprvé jsem Vítězství viděl takhle, dosud jsem ve vesmíru nebyl.

"Blížíme se k Orvietu," oznámil pilot jménem Pellegrino. Mateřská loď se zvětšovala, mohutná a temná jako dřímající vulkán, ostrý kužel čtyři kilometry dlouhý. Světlohonec - jak své lodě Ultrové nazývali - dokázal ukrájovat prostor pouze o zlomek pomaleji než světlo. Nemohlo to na mě nezapůsobit. Motory, díky nimž tyto lodě létaly, byly nesrovnatelně modernější než vše, s čím jsem se kdy na Skyově vítězství setkal, mnohem pokročilejší než cokoli, co jsem si uměl představit.

Ultrům musela naše planeta připadat jako experiment sociální psychologie - jako časová schránka se zakonzervovanou technikou a ideologií starou tři čtyři staletí. Pochopitelně to nebyla jenom naše vina. Když na konci 21. století Flotila opustila Merkur, vezla na palubě nejmodernější stroje, jenže trvalo půldruhého století, než se připloužila k soustavě 61 Cygni A. Ve Sluneční soustavě se vývoj řítí kupředu mílovými kroky, kdežto na lodích Flotily stagnoval.

Než lodě dosáhly Labutě, ostatní světy už létaly vesmírem téměř rychlostí světla, a naše úsilí najednou vypadalo jako nepochopitelné, žalostně dojmavé gesto, směšný trest, který jsme na sebe sami uvalili.

Když k nám konečně tyhle nové rychlé lodě přiletěly, napěchované technologickými postupy, které by nás mohly posunout do přítomnosti, zuřila už válka.

Věděli jsme, jaké úrovně můžeme dosáhnout, ale chyběl nám čas i zdroje, abychom si sami vyrobili, co vymysleli jinde, a na zakoupení technických zázraků od vesmírných obchodníků jsme neměli finanční prostředky. Pokud se vůbec něco nakupovalo, tak výhradně vojenská technika, a přesto nás to málem zruinovalo. Takže jsme celá staletí posílali do boje pěchotu, tanky a trysková letadla, používali jsme palné zbraně s prachovými náložemi, primitivní chemické bomby, zastaralé jaderné granáty a hlavice. Pouze zřídka jsme postoupili k zářivým výšinám částicových zbraní nebo nanotechniky.

Nemohli jsme se divit, že se k nám Ultrové chovali tak pohrdavě, ve srovnání s nimi jsme byli divoši. Nejhorší na tom bylo, že měli pravdu.

Člun vplul do doku Orvieta.

Na palubě to vypadalo v podstatě jako ve zvětšené verzi člunu, světlé chodby samá zátáčka, všude páchla dezinfekce. Ultrové simulovali gravitaci rotací části lodě, byla o něco málo vyšší než na Skyově vítězství, asi jako kdybych vláčel těžký batoh. Světlohonec fungoval jako nákladní i osobní loď, byl napěchovaný tisícovkami spacích mrazáků. Pár cestujících už bylo na palubě, potkali jsme několik aristokratů, kteří si halasně stěžovali na způsob, jak je s nimi zacházeno. Ultrům to však bylo jedno. Aristokrati museli za privilegium, že se proletí vesmírem, sáhnout do kapsy pořádně hluboko, ale i na ně se Ultronauti dívali jako na barbary, snad jen o trochu čistší a bohatší než ostatní divoši. Naši průvodci nás zavedli na rozlehlý velitelský můstek. Kapitán trůnil v ohromném křesle zavěšeném na kloubovém ramenu, mohl se libovolně přemisťovat po celém prostorově zobrazeném vesmíru. Vyšší členové posádky se rozvalovali v podobných sedadlech, ale jakmile jsme vstoupili, nenápadně se od nás odsunuli k nástěnným obrazovkám a začali studovat složité diagramy. Cahuella a já jsme se zastavili na lávce opatřené nízkým zábradlím, která se s námi vysunula do poloviny můstku.

"Pane... Cahuella," pravil kapitán na uvítanou vysokým, téměř ženským hlasem, "vítejte na mé lodi. Jsem kapitán Orcagna."

Kapitán Orcagna byl jen o chloupek méně impozantní než jeho loď. Od brady po paty vězel v lesklé a hladké černé kůži, na vysokých holínkách měl ostré špičky, na rukou sepijatých pod bradou černé rukavice. Hlava mu seděla ve stojatém límečku jako vejce v kalíšku a na rozdíl od posádky ji měl zcela holou, bez jediného vlásku. Jeho vyhlazená bezvýrazná tvář mohla patřit dítěti - nebo mrtvole.

"A vy jste?" Ukázal na mě.

"Tanner Mirabel," řekl Cahuella dřív, než jsem stačil promluvit. "Můj soukromý bezpečnostní specialista. Kam jdu já, tam jde i Tanner. O tom -"

"Nebudeme diskutovat. Jistě, pochopil jsem." Orcagna se zamyšleně zahleděl na cosi v prostoru, co mohl vidět pouze on. "Tanner Mirabel... Jistě, bývalý voják, jak vidím, pak vás zaměstnal Cahuella. Svěřte se mi, Mirabeli, postrádáte morální zábrany, nebo nechápete, pro koho pracujete?"

Cahuella opět odpověděl za mě: "Kvůli tomu, co dělá, Orcagno, rozhodně v noci špatně nespí."

"A jaké by měl spaní, kdyby věděl víc?" Kapitán na mě znovu pohlédl, ale jeho výraz byl nečitelný, klidně jsme mohli mluvit s panákem řízeným umělou inteligencí z lokální sítě. "Prozradte mi, Mirabeli, jste si vědom, že váš zaměstnavatel je v některých končinách považován za válečného zločince?"

"Tak u nás označují pokrytci každého, kdo neprodává zbraně jenom jim."

"Stejná šance na bojišti je lepší než silnější nepřítel," prohlásil Cahuella. Bylo to jeho oblíbené rčení.

"Jistě. Jenomže vy se nezabýváte výhradně obchodem." Kapitán se opět zahleděl na něco, co nám nehodlal ukázat.

"Taky zbraně kradete a leckdy kvůli nim i zabíjíte. Průkazní materiál vás usvědčuje nejméně ze třiceti vražd, všechny souvisí s černým trhem na Vítězství. Ve třech případech jste zodpovědný za užití bojových prostředků zakázaných válečnými konvencemi. Dále existují nepřímé důkazy, že jste ve čtyřech až pěti případech prodlužoval nebo opětovně rozněcoval regionální konflikty, přestože mohlo být dávno uzavřeno příměří. Vaší vinou byly zmařeny desítky lidských životů -"

Cahuella začal protestovat, ale Orcagna se nenechal přerušit: "Žene vás touha po zisku. Naprosto postrádáte morálku, nerozlišujete dobro od zla. Fascinují vás plazi... Určitě v nich vidíte odraz sebe sama, neboť jste lstivý jako had."

Kapitán se podrbl na bradě a dovolil si prchavý úsměv. "Krátko řečeno, velice se mi podobáte... Jste člověk, s nímž mohu obchodovat, jak doufám." Rychle pohlédl na mě. "Ale řekněte mi, Mirabeli, proč vy pro něho pracujete? Vaše minulost nenaznačuje, že máte s vaším zaměstnavatelem něco společného."

"Platí mi."

"To je vše?"

"Nikdy mě nepožádal, abych udělal něco, co by se mi přičilo. Jako bezpečnostní specialista chráním jeho a jeho okolí. Zadržuju kulky a laserové paprsky, které jsou určeny jemu. Někdy připravím obchod nebo zajedu pro nového dodavatele. To je taky riskantní práce. Ale co se stane, jakmile zbraně změní majitele, už není moje starost."

"Hm." Kapitán si malíčkem poškrábal koutek úst. "Asi by měla být."

Otočil jsem se ke Cahuellovi. "Má tahle schůzka nějaký význam?"

"Jistě, jako vždy," odsekl Orcagna. "Samozřejmě obchodní, vy nedočkavče. Proč bych jinak riskoval, že zaneřádím svou loď planetární špínou?"

Takže přece jen obchodní setkání.

"Co prodáváte?" zeptal jsem se.

"Jako obvykle - zbraně. Nic jiného váš šéf ani nikdy nechtěl. Typický místní postoj. Při několika příležitostech nabídlí moji obchodní partneři vaši planetě gerontoterapeutické postupy, na jiných světech naprosto běžné, ale pokaždé byli odmítnuti kvůli hloupým výrobkům zbrojního průmyslu..."

"Protože za gerontoterapii chcete tolik, že by to zruinovalo půlku Poloostrova," řekl Cahuella. "I mně by to udělalo pořádnou díru do rozpočtu."

"Není lepší díra do rozpočtu než díra do země?" přemítal Orcagna. "Ale jak je libo. Když tak spěcháte do hlíny, je to vaše věc. Něco však musím poznamenat. Ať ode mne koupíte cokoli, dohlédnete na to, ano? Hluboce by mne zarmoutilo, kdyby to opět padlo do špatných rukou."

Cahuella si povzdychl. "Copak můžu za to, že teroristi oloupili mé zákazníky?"

Incident, o němž se zmínil, se stal před měsícem. Na Skyově vítězství se o tom ještě pořád mluvilo, přinejmenším mezi těmi, kteří něco věděli o složitých transakcích na černém trhu. Uzavřel jsem dohodu s legitimní armádní frakcí, s níž jsme měli stálou smlouvu. Akci kryla řada zastíracích manévřů, dodavatel zboží zůstal utajený. Řídil jsem překládku zbraní na podobné mytíně v džungli, jako byla ta, kde jsme se setkali s Ultry, a tam má účast taky skončila. Jenže jiná, oč nelegitimnější, o to bojovnější frakce dostala hlášku a přepadla tu první frakci, když si zbraně odvážela.

Cahuella nazýval druhou frakci teroristy, ale ve skutečnosti mezi nimi nebyl příliš velký rozdíl. Ve válce, v níž se zásady a pravidla ozbrojených konfliktů a kategorie válečných zločinů co týden měnily, se odlišovala legální frakce od nelegální pouze tím, co se o ní zrovna tvrdilo. Spojenectví se neustále přesouvala, události se stále upravovaly, aby se jejich účastníci dostali do jiného světla. Pravdou bylo, že Cahuella nyní mnozí neutrální pozorovatelé považovali za válečného zločince, ale za sto let může být oslavován jako hrdina... a já jako jeho spolehlivý druh ve zbraní.

Už se staly podivnější věci.

Jenže pobitím vojáků legitimní frakce to neskončilo. Týden nato použili teroristi uloupené zbraně v Nuevo Santiagu k vyvraždění skoro celé aristokratické rodiny.

"Nepamatuji si jméno toho klanu."

"Rejvičové nebo tak nějak," odpověděl Cahuella. "Poslyšte, kapitáne, ti teroristi jsou zvířata, v tom s vámi souhlasím. Kdybych mohl, stáhl bych je zaživa z kůže a vytapetoval si pokoj. A z jejich kostí bych si udělal nábytek. Jenže to neznamená, že vůči Rejvičům překypuju sympatiemi. Byli dost bohatí, aby dávno odletěli z téhle podělané díry. Celé Vítězství je podělaná díra. Jestli chtěli žít v míru a pokoji, měli k tomu celou Galaxii."

"Mám jistou informaci, která by vás mohla zajímat," řekl Orcagna. "Nejmladší syn rodu Rejvičů, Argent Rejvič, přežil a přísahal vám pomstu."

"Přísahal pomstu? To má být nějaká hra na morálku?" Cahuella zvedl ruku. "Podívejte. Už se celý třesu."

"Není to nic závažného," řekl jsem Cahuellovi. "Neobtěžoval jsem tě s tím, protože jsem usoudil, že to za to nestojí. Proto mě přece platíš, aby sis nemusel dělat starosti s každým cvokem, který se na tebe naštal."

"Jenže ten mladík není žádný cvok, jak jste se vyjádřil." Orcagna zkoumal svoje černé rukavice a začal si jeden prst po druhém natahovat, až byly napnuté k prasknutí. "Podle našich informací získal onen mladý aristokrat zbraně od téhož militantního útvaru, který vyvraždil jeho rodinu. Baryonovou výzbroj - spolehlivě postačí na přímý útok proti kterékoli pevnosti. Naše detektory zaznamenaly jejich charakteristiku, takže je lze použít v boji."

Ultra se odmlčel, pak jakoby náhodou dodal: "Mohlo by vás pobavit, když vám prozradím, že se tyto detekované stopy pohybují Poloostrovem směrem na jih - k Pavilonu plazů."

"Dejte mi jeho polohu," zasáhl jsem. "Setkám se s tím klukem a zjistím, oč mu jde. Je docela možné, že chce jenom další zbraně. Třeba ještě nezjistil, že dodavatel jsi byl ty."

"Jasně," řekl Cahuella, "kdekdo přece ví, že obchoduju se značkovým vínem. Zapomeň na to, Tannere. Domníváš se, že na tu veš potřebuju machra jako ty, že ho sám neznáš? Nepošlu profika proti amatérovi." Obrátil se na kapitána:

"Postupuje ze severu? Jak je daleko, ve kterém teritoriu?"

"Tuto informaci vám mohu za určitých okolností poskytnout."

"Zatracený vyřídíchu." Na okamžik byla jeho tvář prázdňá, pak se na Ultranauta usmál. "Libíte se mi, kapitáne. Opravdu se mi líbíte. Jste zatracená pijavice, ale zatraceně šikovná pijavice. Jaká je cena? Nemusím vědět přesně, kde je, stačí přibližná poloha. Jinak by to přece nebyla žádná zábava, že?"

"Co ksakru zamýšlíš?" vyletělo ze mě dřív, než jsem svá slova stačil cenzurovat. "Rejvič je možná nezkušený, ale to ještě neznamená, že není nebezpečný. Zvláště pokud má stejné zbraně, kterými teroristi vybili jeho rodinu."

"Aspoň to bude sportovní. Právě safari. A když už budeme v tom, mohl bych rovnou ulovit taky pythona."

"Rád sportujete," pravil Orcagna chápavě.

Konečně jsem porozuměl. Kdyby u toho kapitán nebyl, Cahuella by se tak nikdy nezachoval, ale udělal by jedinou logickou věc - nařídil by mi, abych si vzal chlapy a Rejviče sejmul bez většího hluku, než jaký nadělá spláchnutí záchodu. Bylo pod jeho úroveň plýtvat na někoho takového časem. Jenže před Ultry nemohl nebo nechtěl dát najevo slabost. Musel si hrát na lovce. A pak už nebylo cesty zpátky.

Když bylo po všem, když výprava proti Rejvičovi zkrachovala a když byli Gitta a Cahuella zabiti a Dieterling a já zraněni, jedno mi bylo jasnější nade všechno ostatní.

Byla to moje vina.

Vinou mé neobratnosti zahynula Gitta. Zavinil jsem, že později zemřel Cahuella. Obě úmrtí byla neodlučně spjatá. A Rejvič, na jehož rukou ulpěla krev manželky muže, jemuž přísahal pomstu, neutrpěl ani škrábnutí. Také si musel myslet, že Cahuella přežije, neboť jeho zranění nevypadala tak nebezpečně jako moje. Kdyby opravdu přežil, trpěl by nevýslovnou bolestí po dlouhý čas, což by bylo vítězství mnohem méně banální než obyčejná smrt. Podle Rejvičova plánu měl Cahuella po zbytek života truchlit pro Gittu. Nemohl mu způsobit nic horšího než bolest z této ztráty.

Domnívám se, že Gitta byla jedinou bytostí v celém vesmíru, kterou Cahuella miloval.

Jenže místo toho ji vzal Rejvič mně.

Vzpomněl jsem si, jak se Cahuella smál Rejvičově přísaze, že se pomstí. Vždy existovala jen tenká hranice mezi absurditou a rytířstvím. Ale přesně to jsem udělal i já - přísahal jsem, že zabiju Rejviče, i kdybych ho měl pronásledovat do konce života, že pomstím Gittu. Kdyby mi tehdy někdo řekl, že Rejvičovu smrt ani já nepřežiju, pokorně bych to přijal jako součást dohody.

V Nueva Valparaíso mi proklouzl mezi prsty. Musel jsem udělat vážné rozhodnutí, zda nechat Rejviče Rejvičem, anebo pokračovat v pronásledování mimo soustavu Labutě.

Když se ohlédnou zpátky, nebylo to nijak těžké rozhodování.

"Nevzpomínám si, že by pan Rejvič trpěl nějakými potížemi," řekla Amélie. "Měl přechodnou amnézii, ale nebyl to tak těžký případ jako váš. Trvala pouze několik hodin, pak si začal všechno skládat dohromady. Sestra Duša se ještě chtěla postarat o jeho implantáty, ale velmi pospíchal."

"Skutečně?" Snažil jsem se ze všech sil, aby to znělo překvapeně.

"Ano. Jen Bůh ví, čím jsme ho urazili."

"Určitě v tom nic takového nebylo." Zajímalo mě, co se stalo jeho implantátům, že potřebovaly opravu, ale usoudil jsem, že to může počkat. "Doufám, že je na Žlutozemi nebo někde poblíž. Nerad bych se moc opozdil, protože už bych ho nemusel dohonit. Přece si nebude všechnu legraci užívat sám, že?"

Zkoumavě si mě přeměřila. "Vy jste byli přátelé, Tannere?"

"No, svým způsobem."

"Tedy společníci na cestách?"

"Teď jste to vyjádřila přesně."

"Aha."

Tvářila se lhostejně, ale dokázal jsem si představit, co si myslí - jednak se Rejvič nezmínil, že by s někým cestoval, a pokud naše přátelství vůbec kdy existovalo, muselo být hodně nerovné.

"Vlastně jsem tak trochu doufal, že na mě počká."

"Inu, buď nechtěl v hospici zabírat místo, protože naši péči nepotřeboval, anebo přece jen nějaké mezery v paměti měl. Můžeme se pokusit s ním spojit. Nebude to jednoduché, ale kvůli případným komplikacím si vedeme evidenci všech oživených poutníků."

A taky kvůli tomu, pomyslel jsem si, že někteří za pohostinství v Tišině rádi zaplatí, jakmile jsou v bezpečí na Žlutozemi a jakmile pochopí, že mendikanti představují ideální prostředek, jak získat mezi přistěhovalci vliv.

Řekl jsem pouze: "Je to od vás milé, ale není to nutné. Nejlepší bude, když se s ním setkám osobně."

Upřeně mě pozorovala, než odpověděla: "Takže budete chtít jeho adresu na planetě."

Přikývl jsem. "Chápu, že jsou jisté důvěrné informace, ale..."

"Bude v Kaldeře," řekla Amélie, jako by již vyslovení toho názvu bylo kacířství, jako by město bylo nejtemnější jáma pekelná. "Největším žlutozemským sídlištěm. Také nejstarším."

"Ano, už jsem o Kaldeře slyšel. Nešlo by to trochu konkrétněji?" Snažil jsem se, aby to neznělo příliš sarkasticky.

"Pomohla by mi aspoň čtvrt'."

"Opravdu vám nemohu pomoci. Neřekl nám, kam přesně má namířeno. Ale domnívám se, že byste měl začít Nebesy."

"Nebesy?"

"Nikdy jsem tam nebyla. Ale říká se, že je nelze přehlédnout."

Následujícího dne jsem se nechal propustit.

Nedělal jsem si iluze, že jsem naprosto v pořádku, ale kdybych čekal ještě déle, vyhlídky na to, že znovu narazím na Rejvičovu stopu, by se snížily na nulu. A přestože některé části paměti se mi ještě nevrátily naprosto jasně, mohl jsem existovat i bez nich a pokračovat v práci, kterou jsem měl před sebou.

Vrátil jsem se do chatky pro kufrík, doklady a diamantovou pistoli. Výklenek ve zdi, který mě zpočátku tak děsil, opět přitáhl mou pozornost. Dokázal jsem v chatce usnout, ale neoznačil bych svůj spánek za klidný, neboť sny, které se mi většinou zdály, okupoval Sky Haussmann. Krev na prostěradle každého rána to dosvědčovala. Na tom výklenku mne pořád něco znepokojovalo, něco stále stejně iracionálního. Vzpomněl jsem si, co sestra Duša říkala o mé infekci, a napadlo mě, zda tuhle bezdůvodnou fobii nevyvolává právě indoktrinační virus tím, že se napojil na špatné mozkové buňky. Ale současně jsem uvažoval o tom, že obojí třeba nemá žádné spojení.

Později za mnou přišla Amélie, šli jsme spolu mlčky po dlouhé klikaté pěšině do nebe, kráčeli jsme výš a výš ke kuželovitému konci habitatu. Stoupání bylo natolik mírné, že chůze nevyžadovala zvláštní úsilí, ale měl jsem pocit euforické lehkosti, protože se mi snižovala hmotnost, a s každým krokem jako bych byl rozjařenější.

Po deseti patnácti minutách jsem se zeptal: "Pochopil jsem správně, co jste mi naznačila, Amélie? Že jste bývala jednou z nás?"

"Myslíte pasažér? Ano, ale byla jsem ještě dítě, skoro jsem neuměla mluvit. Loď, která nás sem dopravila, byla poškozena, většina údajů o spáčích zničena. Nabírala cestující v několika soustavách, proto se nedalo zjistit, odkud vlastně pocházím."

"Vy ani nevíte, na které planetě jste se narodila?"

"Inu, mohu jen hádat, ale dnes už mě to nijak zvlášť nezajímá." Stezka se zvedala strměji, Amélie náhle vyrazila přede mne, aby svah zdolala. "Teď je můj svět zde, Tannere. Není právě velký, ale ani špatný. Kdo se může pochlubit, že viděl všechno, co může jeho svět nabídnout?"

"No právě. Copak to není nudné?"

"Ale vůbec ne. Pořád se to tady mění." Ukázala na zatačku habitatu. "Ten vodopád tady nebyl vždycky. A tam dole, co je to jezero, kdysi bývala malá vesnička. Tak to u nás chodí. Neustále přemísťujeme pěšiny, abychom zabránili erozi, každý rok musím své okolí znovu poznávat. Střídají se tu roční období, někdy není sklizeň tak dobrá jako v jiných letech a jindy zase máme přebytek, pochválen budiž Bůh. A vždycky je co zkoumat. Neustále tudy procházejí noví lidé a někteří se připojí k řádu." Ztišila hlas. "Naštěstí nejsou všichni jako bratr Alexej."

"V každém koši se najde shnilé jablko."

"Já vím. Neměla bych to říkat, ale po tom, co jste mě naučil, bezmála doufám, že se o to Alexej znovu pokusí."

Chápal jsem, jak se cítí. "Pochybuju, že to udělá, ale pokud ano, nechtěl bych být v jeho kůži."

"Nebojte, budu s ním zacházet jemně."

Nastalo rozpačité ticho, během něhož jsme zdolali poslední svah na konci kuželu. Vážil jsem pravděpodobně jen desetinu toho co v chatce, ale pořád jsem mohl jít, měl jsem jenom pocit, jako by se mi země při každém kroku vzdalovala. V houští stromů, které rostly v nízké gravitaci nazdařbůh, jsem uviděl pancéřové dveře.

"Takže nás opravdu opouštíte?" zeptala se Amélie.

"Čím dřív se dostanu do Kaldery, tím líp."

"Bude docela jiná, než čekáte, Tannere. Přála bych si, abyste s námi zůstal déle, mohli bychom urychlit..." Odmlčela se, neboť si uvědomila, že se nenechám přesvědčit.

"Nedělejte si se mnou starosti. Dohoním vlastní minulost sám." Usmál jsem se na ni a současně jsem se nenáviděl za to, že jsem jí lhal, přestože jsem věděl, že to jinak nejde. "Děkuji za vaši vlídnost, Amélie."

"Potěšení bylo na mé straně, Tannere."

"Vlastně..." Rozhlédl jsem se, zda nás někdo nepozoruje, ale byli jsme sami. "Velmi rád bych vám něco dal." Sáhl jsem pod svetr a vytáhl pistoli. "Raději se neptejte, proč mám zbraň, Amélie. Myslím však, že by nebylo dobré, kdybych si ji ponechal."

"Asi bych ji od vás neměla přijmout, Tannere."

Vtiskl jsem jí pistoli do dlaně. "Tak mi ji zabavte."

"To bych mohla. Funguje?"

Přikývl jsem. Nebylo zapotřebí zacházet do detailů. "Kdybyste se někdy dostala do vážných potíží, bude se vám hodit."

Schovala zbraň. "Zabavuji vám ji."

"Děkuji."

Potřásla mi rukou. "Bůh s vámi, Tannere. Doufám, že najdete svého přítele."

Otočil jsem se, aby mi neviděla do tváře.

9

Prošel jsem pancéřovými dveřmi.

V chodbě z naleštěné oceli mě zaskočila tvrdá realita, naplno jsem si uvědomil, že Tišina není planeta, jen smontovaná konstrukce rotující ve vzduchoprázdnu. Místo vzdáleného zurčení minivodopádů jsem uslyšel bzučení cirkulačních ventilátorů a elektrických generátorů. Ve vzduchu se objevil nemocniční pach, který jsem ještě před chvilkou necítil.

"Pan Mirabel? Slyšeli jsme, že odcházíte. Tudy, prosím."

První ze dvou mendikantů, kteří na mě čekali, mi pokynul, abych ho následoval. Plavně jsme prošli chodbou k výtahu, který nás dopravil na krátkou vzdálenost směrem k ose otáčení Tišiny, potom následovala podstatně delší jízda až na konec habitatu či vlastně kdysi odhozeného hyperdiamantového lodního pláště. Vyhovovalo mi, že jsme nemluvili. Předpokládal jsem, že mendikanty konverzace s oživenými dávno nezajímá, nemohl jsem jim prozradit nic, co by už stokrát neslyšeli. Kdyby se mě však zeptali na mé plány, co bych popravdě odpověděl?

"Mám v plánu zabít člověka."

Určitě by bylo zajímavé sledovat, jak by se zatvářili.

Ale nejspíš by si jen pomysleli, že jsem nedoléčený pacient, který se nechal propustit příliš brzy.

Zanedlouho už výtah projížděl průhlednou tubicí nad vnějším pláštěm Tišiny. Umělá gravitace se vytratila, museli jsme zastrčit ruce i nohy do polstrovaných smyček na stěnách kabiny. Mendikanti se pobaveně usmívali, když jsem se nemotorně pokoušel zaháknout.

Výhlídka však za to stála.

Mnohem zřetelněji jsem viděl obrovské hejno mezihvězdných lodí, které mi Amélie ukázala přede dvěma dny, každá velká jako Tišina, a přesto drobná jako střípka ve srovnání s celým houfem. Občas hejno na okamžik fialově zazářilo, když některý světlohonec zažehl pomocné motory, aby upravil polohu na parkovací dráze mezi ostatními plavidly. Buď se řídil nepsanými pravidly, nebo se vychytrale snažil o výhodnější pozici, anebo to byl jen nutný manévř, aby se vyhnul kolizi. Světla těch vzdálených lodí mě dojímalá. Byla znamením úspěchu lidstva a současně připomínala, jak je v tom nekonečném prostoru křehký a nepatrný. Nezáleželo na tom, zda patří karavele zmínané vlnami rozbouraného

oceánu nebo vesmírné lodi s diamantovým pláštěm, která se vrátila z mezihvězdného prostoru.

Mezi hejnem světlohonců a Tišinou jsem zahlédl jednu či dvě zářivé skvrny, mohly to být plameny šlehaající z trysek tranzitních člunů nebo kosmických lodí, ať přilétaly či odlétaly.

Zblízka vypadal vnější konec kužele Tišiny jako nepřehledné seskupení přistávacích plošin, servisních úseků, karanténních stanic a hospitalizačních zón pro příjem pacientů. U hospice kotвило asi deset malých člunů, většinou vypadaly jako servisní kocábky pro opravy habitatu zvenčí, a pouze dvě větší plavidla, i když ve srovnání s kterýmkoli světlohoncem to byly hotové mřenky.

První plavidlo mělo štíhlý žraloci tvar, muselo být zkonstruováno pro lety v atmosféře. Černý trup, pohlcující světlo, pokrývaly stříbrné Harpyje a Néreovery, mořské nymfy. Okamžitě jsem poznal, že právě tento člun mě odvezl z ukotvovacího satelitu nad Nueva Valparaíso na Orvieta, jakmile jsme byli po zkáze Mostu zachráněni. Člun byl připoután k Tišině průsvitnou pupeční cévou, kterou se pomalu, avšak vytrvale valil nekonečný proud kryogenických jednotek se zmrazenými spáči. Rytmičkový pohyb složený z postupných kontrakcí, který je posunoval, se podobal střevní peristaltice. Taky mi to připomnělo dlouhé kladélko hmyzích samiček - jako by člun kladl do Tišiny vejce.

"Pořád vykládají?" podivil jsem se.

"Ještě zbývá pár spacích oddílů," odpověděl první mendikant.

"Vsadím se, že vás pořádně deprimuje, jak sem všechny ty mražené makovice pumpují," poznamenal jsem, aby řeč nestála.

"Ale vůbec ne," řekl druhý mendikant bez valného nadšení. "Všechno se děje z Boží vůle."

Druhé velké plavidlo, k němuž mířila naše kabina, se od vyloďovacího člunu Orvieta značně lišilo. Dokonce víc než jen značně, protože na první pohled vypadalo jako hromada náhodně vysypaného šrotu, kterou drží pohromadě jen zázrak nebo fyzikální zákon, o němž nemám ponětí. Nevěřil jsem, že by mohla držet pohromadě i pak, až se pohne.

"Snad nepoletím v téhle popelnici?"

"To je starý dobrý Strelnikov," prohlásil první mendikant. "Hlavu vzhůru. Není tak nebezpečný, jak vypadá."

"Nebo že by nebyl tak bezpečný, jak vypadá?" nadhodil druhý mendikant. "Jak to vlastně je, bratře? Pořád se mi to plete."

"Mně taky, proto bych to raději na vlastní kůži ani nezkoušel."

Sáhl pro cosi do habitu. Nevím, co jsem čekal, že z rukávu vytáhne, ale určitě ne dřevěný obušek. Nejspíš byl přiřiznutý z topůrka a na jednom konci opatřený řemínkem, zatímco na druhém několika zajímavými skvrnami a rýhami. Druhý mendikant mě popadl zezadu a držel, zatímco mi první vyráběl na obličeji modřiny na rozloučenou. Nemohl jsem nic dělat, jednak měli výhodu v nulové gravitaci a jednak neměli svaly jako mniši, ale spíš jako zápasníci. Nemyslim, že mi obuškem opravdu něco zlomil, ale když se mnou skončil, měl jsem hlavu jako nahnílé ovoce, nebo mi tak aspoň připadala. Jedno oko se mi zavřelo a na druhé jsem stěží viděl.

Vyplivl jsem kousek ulomeného zubu a nesrozumitelně jako imbecil zahuhňal: "A tohle bylo co?"

"Dárek na památku," řekl první mendikant.

"Od bratra Alexeje," dodal druhý mendikant.

"Nic důležitého, milý pane Mirabeli. Jen malá připomínka, abyste se příště nepletl do našich věcí."

Vyplivl jsem kuličku krve a díval se, jak pluje za zubem na druhou stranu kabiny. "Smůla, hoši, ale ode mě žádný dárek nedostanete."

Jeden bratr mě chtěl ještě krapet zpracovat, ale druhý se začal bát, aby mi nerozmlátil hlavu; po krátké debatě došli k závěru, že by raději žádné další mikrotrauma mozku riskovat neměli. Pochopil jsem, že mají strach ze sestry Duši. Zkusil jsem jim dát najevo ždíbec vděčnosti, ale neměl jsem na to správnou náladu.

Výtah se mezitím přiblížil ke konci své dráhy natolik, že jen letmý pohled jedním okem ve mně vyvolal zdrcující dojem. Strelnikov měl zhruba tvar cihly dvě stě metrů dlouhé, desítky řidicích, obytných a pohonných modulů kdosi splácal dohromady s nadšením, jaké se hned tak neuvidí, a omotal je pokroucenými střevy ve stavu dekompozice, která by se s trochou dobré vůle dala považovat za palivové roury, a nakonec je vyzdobil nádržemi připomínajícími perforované žaludky. Sem tam jsem zahlédl zbytky plátování trupu, ale plotny byly okousané jako cáry kůže na zdechlině prožrané červy. Některé kusy už z té popelnice nejspíš párkrát upadly a zase je přilepili zpátky lesklými klky epoxidové pryskyřice, jiné opraváři teprve přivařovali, protože v prolukách prskaly elektronové paprsky, nebyl jsem si však jistý, zda je připevňují na správné místo. Z šesti sedmi děr vyvěral nějaký plyn, ale nikomu to evidentně nevadilo.

Napadlo mě, že i kdyby se člun nacházel v ještě horším stavu, stejně by to bylo jedno. Let na Třpytný pás, jak se jmenovalo seskupení habitatů na nízké orbitě Žlutozemě, nebyl dostih, ale dřina pro soumaru. Kolem Skyova vítězství taky kroužila desítky strategických velitelství, na létání z jednoho na druhé v nulové gravitaci nebylo zapotřebí žádné velké akcelerace, s minimální údržbou mohly čluny fungovat celá staletí, dokud je havárie posledního důležitého systému neproměnila na morbidní kosmickou plastiku. Náklady na takový provoz byly zanedbatelné, a přestože pár významných podnikatelů vlastnilo rychlé jachty, rozpad řadových plavidel byl úměrný šetrnosti jejich majitelů. Na samé dno této stupnice patřily rakety s chemickým pohonem a příšerně pomalé přivozy s iontovými motory. Přišlo mi, že můj courák zase není tak špatný, i když určitě nepatří do vyšší kategorie.

Strelnikov však přesto znamenal nejrychlejší cestu na Třpytný pás. Rychločlun by se tam pochopitelně dostal dřív, jenže na Tišinu žádný nezastavoval. Nepotřeboval jsem ekonomického teoretika, abych pochopil proč - většina pacientů v péči ledového bratrstva neměla ani na skrovný milodar, natož na přímý let do Kaldery. Kdybych si to mohl dovolit, musel bych se napřed dopravit k hejnu světlohonců a zajistit si místo na rychločlunu, ovšem bez záruky, že v nejbližších letech nějaké bude. Amélie mi stejně radila, abych to nedělal, protože v okolí Žlutozemě již není tolik rychlých člunů jako před tím - před čím jsem se nestačil zeptat - a že úspora času ve srovnání s courákem by byla v nejlepším případě zanedbatelná.

Konečně výtah dorazil ke spojovací chodbě do Strelnikova a moji noví přátelé z řad mendikantů se s úsměvem rozloučili, jako by se na mých modřinách ani v nejmenším nepodíleli, jako by byly jen všeobecně známým psychosomatickým projevem Hausmannova indoktrinačního viru.

"Hodně štěstí, pane Mirabeli." První mendikant mi zvesela zamával obuškem.

"Díky. Pošlu vám pohled. Anebo se vrátím, abyste viděli, jak se mi daří."

"To by nás nesmírně potěšilo."

Šikovně jsem jim poslal do kabiny ještě jednu krvavou kuličku. "Tím bych si nebyl moc jistý."

Opatrně jsem se protáhl průlezem za skupinkou novopečených přistěhovalců, kteří si něco drmolili záhadnou řečí. Uvnitř jsme byli postupně směřováni nepřehlednou řadou úzkých a klikatých chodeb, až jsme se dostrkali do útrob couráku, kde nám byly na dobu letu ke Třpytnému pásu přiděleny kajuty.

Když jsem se konečně dostal na svoji pryčnu, necítil jsem se dvakrát dobře. Byl jsem utahaný a rozbolavělý. Připadal jsem si jako kocour, který se porval s jiným kocourem, jenže za kočkou šel ten druhý. Vděčně jsem zalezl do kajuty, abych si mohl olízat utržené šrámy. Nebyla zrovna voňavá a čistá, ale nebyla ani vysloveně špinavá, prostě zažloutlý hybrid obou stavů. Strelnikov neměl umělou gravitaci, což mě potěšilo, neboť jsem nepovažoval za prozíravé člun roztočit nebo prudce urychlit. Kromě pryčny s pásy kvůli beztížnému stavu jsem měl k dispozici sanitární zařízení, při jehož výrobě měli nulovou gravitaci naštěstí na paměti, a nějaké požitaviny. Vysloužilý terminál pro napojení na síť vypadal, že by měl být s láskou opatrován v muzeu kybernetiky. Na každém, byť jen trochu vhodném povrchu jsem nacházel skvrnité a vybledlé varovné nápisy s poučením, co bych na člunu neměl provádět a jak se mám co nejrychleji dostat ven, kdybych to provedl. Z reproduktoru se v pravidelných intervalech ozývalo hlášení o zpoždění odletu, ale nakonec nám týž hlas se silným přízvukem oznámil, že jsme se odpoutali od Tišiny, zažehli motory a už jsme na cestě. Start proběhl natolik hladce, že jsem si toho vůbec nevšiml.

Osahal jsem si uražený zub, prozkoumal barvu, rozsah a bolestivost modřin, které mi obětavě vyrobili mendikanti, abych měl nač vzpomínat, a poněmhu jsem usnul.

10

Od toho dne, kdy se probudil cestující, už nic nebylo jako dřív.

Sky a jeho dva nejlepší kamarádi projížděli páteří Santiaga, služební vlak rachotil po jednokolejné trati úzkými tunely, které vedly z přídě až na zád'. Ploužili se rychlostí několika kilometrů za hodinu, často zastavovali kvůli vykládce materiálu nebo čekali, až jiný vlak opustí úsek před nimi. Skyovi přátelé si krátili čas nepravděpodobnými příběhy a holedbáním, Sky však nedokázal sdílet podobnou zábavu, choval se jako d'áblův advokát a kazil jim každou legraci, kdykoli se naskytla příležitost.

"Viglietti mi včera něco prozradil." Norquingo pozvedl hlas nad rachot vlaku, aby ho bylo slyšet. "Prý tomu sám nevěří, ale znal lidi, kteří tomu věřili. Totiž, týká se to Flotily."

"Tak nás překvap," řekl Sky.

"Jednoduchá otázka - kolik bylo původně lodí, než vybuchl Islámábád?"

"Samozřejmě pět," odpověděl Goméz.

"Co když to není pravda? Co když jich bylo šest? Jedna explodovala, to víme, ale co když ta další někde tam venku pořád je?"

"Museli bychom ji vidět."

"Nemuseli, pokud je bez života, pokud je to jenom prázdný lodní plášť plný strašidel, který se vleče za námi."

"Dobře vymyšleno," řekl Sky. "Nemá čirou náhodou nějaké jméno, že ne?"

"Totiž..."

"To jsem věděl."

"Prý se jmenuje Caleuche."

Sky si povzdychl, protože mu bylo jasné, že to bude zase jedna z těch cest. Před mnoha lety, když ještě nechápali, jaké podstupují riziko, představovala lodní železnice dobrodružství. Bylo to místo jako stvořené pro nebezpečné hry, rozvíjení fantazie, pro duchařské povídky a zkoušky odvahy. Z hlavních tratí odbočovaly neužívané tunely k tajným nákladním prostorům, jak si šeptali, nebo ke skrytým černých pasažérů, které na poslední chvíli propašovaly na palubu soupeřící vlády. Sky s kamarády se popichovali, kdo se svezle na střeše vagónu, a pak si odírali záda o strop tunelu. Dnes se nad těmito klukovinami jen jízlivě ušklíbal, zpola hrdý na to, že tolik riskovali, zpola zděšený tím, jak blízko měli k přišerné smrti.

Bylo to strašně dávno. Dnes měli vážnější zájmy a pracovali jako ostatní. V těchto těžkých časech museli všichni přiložit ruku k dílu, Sky a jeho kamarádi mívali zcela pravidelně službu při rozvážení materiálu pracovníkům v páteři a motorové sekci. Obvykle pomáhali s vykládáním vagónů, odnášeli bedny průlezy a přístupovými šachtami, kam bylo zapotřebí, takže to zdaleka nebyla tak snadná práce, jak by se mohlo zdát. Sky zřídka kdy skončil směnu bez nových odřenin a modřin, ale na druhé straně si vypěstoval svaly, o jakých se mu ani nesnilo.

Tvořili nesourodé trio. Goméz se snažil získat zařazení do motorového úseku, do posvátné svatyně obsluhy pohonu. Tu a tam se mu podařilo svést se vlakem až na zád', a dokonce se osmělil tiše oslovit kvantové mechaniky, pokoušel se na ně udělat dojem znalostí jaderné fyziky a záhad teorie antihmotového pohonu. Sky naslouchal těmto rozhovorům a povšiml si, že Gomézovy postřehy nejsou pokaždé odbyty mávnutím ruky, občas na mechaniky i docela zapůsobil, což naznačovalo, že bude jednoho dne připuštěn do jejich společenství, kde se hovořilo pouze šeptem.

Norquingo byl jiný, dokázal se zcela ponořit do problému, až to hraničilo s posedlostí, nechal se uchvátit čímkoli, ovšem za předpokladu, že to je dostatečně složité a hluboké. Horlivě pečoval o datové množiny, zcela okouzlený sériovými čísly a jejich tříděním. Nepřekvapovalo, že jeho oblíbenou oblastí byl odpudivě komplikovaný nervový

systém Santiaga, počítačová síť, která prostupovala celou loď a kterou od startu nesčetněkrát upravovali, přeměrovali a přepisovali jako palimpsest, naposledy po tom velkém výpadku proudu. Většina dospělých se zdravým rozumem se nesnažila pochopit víc než drobné podskupiny celé spleti, ale Norquince naopak přitahoval celek, zcela zvráceně ho vzrušoval, přestože pokus porozumět mu by většina lidí považovala za patologický projev.

Ostatní tým odstrašoval. Počítačovní technici používali k odstranění většiny závad sítě dobře vyšlapané chodníčky, nepotřebovali, aby jim někdo předváděl, jak to udělat účinněji. Žertovali, že by kvůli tomu přišli o práci, ale pouze tím zdvořile dávali najevo, že je Norquince rozčiluje. A tak jezdil se Skyem a Gomézem, aby nedělal potíže.

"Caleuche," opakoval Sky. "Předpokládám, že tohle jméno má nějaký skrytý význam."

"To má." Norquincovi neunikl Skyův výraz hlubokého pohrdání. "Na ostrově, odkud pochází můj rod, se vyprávěly hromady strašidelných historek, mimo jiné taky o Caleuchi." Mluvil klidně, jeho obvyklá roztěkanost zmizela.

"Doufám, že nám poskytneš náležité poučení."

"Byla to strašidelná loď."

"Jaké překvapení. Nikdy bych to neuhodl."

Goméz do Skye šťouchl. "Hele, zmlkni a nechej Norquince, ať povídá dál."

Norquince přikývl. "Slychávali ji za noci. Z paluby zněla tahací harmonika, protože mrtví pořádali slavnost, která nikdy nekončila. Někdy Caleuche dokonce připlul do přístavu nebo přibíral námořníky z jiných lodí. Posádku tvořili čarodějové, brujos. Zahalili loď oblakem, který plul všude s ní. Tu a tam ji někdo zahlédl, ale nikdy se nedostal dost blízko. Buď se potopila pod hladinu, nebo se proměnila ve skálu."

"Aha," řekl Sky, "takže tu tvou loď nikdo neviděl, protože byla zakrytá mrakem, a když se někdo přiblížil, zcela zázračně se najednou změnila na skálu? To je pozoruhodné, Norquince, skutečně vědecký důkaz kouzel."

"Já přece netvrdím, že ta strašidelná loď doopravdy existovala," odpověděl podrážděně Norquince. "Tehdy. Ale teď, kdo ví? Možná ta báje vyprávěla o nějaké lodi, která se teprve má objevit."

"Čím dál lepší. Fakt, čím dál lepší."

"Heleďte," řekl Goméz, "zapomeňte na Caleuche, zapomeňte na hlouposti se strašidelnou lodí. Norquince má v jistém smyslu pravdu. Mohlo by se to stát, nebo ne? Docela klidně mohla existovat šestá loď, ale postupem času zbyly jen mlhavé informace."

"Když myslíš. Taky to může být jenom důmyslná lež, vybájená zoufale znuděnou posádkou generační lodě, aby si na chvíli zpestřila život tajuplným mýtem." Sky se odmlčel, protože vlak zahrnul do vedlejšího tunelu a magnetický podvozek zarachotil na výhybkách. Jak se blížili k plášti, gravitace se zvyšovala.

"Mně je jasné, v čem je tvůj problém," pousmál se Norquince. "Nechceš uvěřit kvůli tvému tátovi. Nedokážeš si představit, že by o něčem tak důležitém nevěděl."

"Nenapadlo tě, že to třeba ví?"

"Takže připouštíš, že šestá loď může být skutečná."

"Ne. Jenom..."

Ale Goméz ho přerušil, protože jej předmět hovoru už zjevně zaujal. "Vlastně mi vůbec nepřipadá tak nepravděpodobné, že kdysi existovala šestá loď. Vypustit šest místo pěti by neznamenal o mnoho větší obtíže, ne? Když se potom lodě dostaly na cestovní rychlost, mohlo dojít ke katastrofě..., k tragické události, ať záměrné nebo ne, a loď zůstala v podstatě bez života. Letí dál, ale celá posádka je mrtvá - a pravděpodobně taky všichni momios. Musí mít dost reziduální energie, aby udržela antihmotu v magnetické nádrži, ale té by nebylo moc zapotřebí."

"Cože?" podivil se Sky. "A všichni na ni jen tak zapomněli?"

"Jestli měly ostatní lodě nějaký podíl na její zkáze, nebylo by těžké upravit záznamy celé Flotily a odstranit každou zmínku o tom zločinu, nebo že šestá loď vůbec kdy existovala. Tehdejší posádky mohly přísahat, že nic neprozradí svým potomkům, našim rodičům."

Goméz nadšeně přikývl. "Takže zbyly jen pověsti, zpola zapomenutá pravda pomíchaná s legendou."

"Nic víc opravdu nemáme," řekl Norquince.

Sky jen zavrtěl hlavou, protože věděl, že je zbytečné se s nimi dál přít.

Vlak zastavil v překládkové stanici, z níž se zásobovala tato část páteře. Všichni tři opatrně vystoupili a šoupali přilnavými podrážkami po nástupišti, dokud se nepřichytily. Tady měli stěží pocit gravitace, neboť byli blízko osy otáčení.

Předměty sice pořád padaly na podlahu, ale poněkud váhavě, a nebylo těžké zranit si hlavu o strop, pokud člověk udělal příliš rázný krok.

Takových stanic pro zabezpečení skupin momios byla celá řada. Kolem této části páteře bylo připojeno šest spacích modulů, v každém bylo deset individuálních kryogenických jednotek. Vlaky nejezdily blíž, všechno vybavení a zásoby musely být dopraveny ručně šachtami s žebříky a průlezy, kde táhl průvan. Nákladní výtahy a manipulační roboti se příliš často nepoužívali. Zvláště roboti vyžadovali pečlivé naprogramování a údržbu, i ten nejjednodušší úkol jim musel být vysvětlen jako zaostalým dětem. Obvykle bylo rychlejší, když to člověk udělal sám. Proto se ve stanicích vždycky našlo dost znuděných techniků, opírali se o přepravní palety, kouřili ručně ubalené cigarety nebo poťukávali pisátky po psacích destičkách a ze všech sil se snažili vypadat aspoň trochu zaměstnaně navzdory faktu, že se vlastně nic nedělo. Technici většinou nosili modré kombinézy se znakem úseku, ale oděv měli obvykle potrhaný nebo mizerně zalátaný, takže z něj vykukovala neuměle potetovaná pokožka. Sky je pochopitelně všechny znal, na lodi s pouhými sto padesáti živými lidmi to nebylo těžké, ale o jejich jménech měl jen mlhavou představu a skoro žádnou o tom, co dělají, když nejsou v práci. Mimo službu se technici zdržovali ve vlastní oblasti Santiaga a stýkali se pouze mezi sebou, dokonce i pokud šlo o plození potomků. Mluvíli vlastním dialektem prošípovaným tajemným žargonem.

Ted' však byla atmosféra jiná. Nikdo se nepoflakoval, nikdo nepředstíral práci. Na překladišti postávalo jenom pár

neklidných lidí, jako by měl být každou chvíli vyhlášen poplach.

"Co se děje?" zeptal se Sky.

Muž, který váhavě vystoupil ze stínu naskládaných přepravních palet, nebyl technik. Opřel se o pochromované rameno zakrslého manipulačního robota, jako by hledal oporu, na čele se mu leskl pot.

"Tati?" řekl Sky. "Co tady děláš?"

"Mohl bych ti položit stejnou otázku, leda by tě sem poslali pracovat."

"Pochopitelně! Vždyť jsem ti říkal, že vypomáháme u vlakové čety."

"Ano... ano, říkal. Zapomněl jsem." Titus působil ustaraně. "Tak běžte vyložit náklad a pak odtud vypadněte, rozumíš?"

Sky se zahleděl na otce. "Nechápu."

"Prostě to udělej, ano?" Titus Hausmann se obrátil na technika s hustým plnovousem a přehnaně svalnatými předloktími, složenými na prsou jako šunky: "Totéž platí pro tebe a tvoje chlapy, Xaviere. Všichni ustupte dozadu páteři. Než se do toho dáme, vyklidte celé překladiště." Odhrnul si rukáv a zašeptal do náramku příkaz, ačkoli Sky měl dojem, že to bylo spíš doporučení, jenže starouš Balcazar přece vždycky dá na radu Tita Hausmanna. Pak se otec otočil a zamrkal překvapením, když zjistil, že tam jeho syn pořád stojí. "Snad jsem ti právě řekl, Skyi, co máš dělat. Nežertoval jsem."

Norquingo a Gómez se už připojili k vykládkové četě, otevřeli nákladní vagón a tak rychle, až si odírali klouby na rukou, vytahovali bedny a odnášeli je z překladiště k průlezu, aby později mohly být přepraveny na úroveň spacích mrazáků.

"Tati, co se děje?" naléhal Sky.

Čekal, že ho otec pokárá, ale Titus jen zavrtěl hlavou. "To nevím. Alespoň zatím. S jedním pasažérem není něco v pořádku. Dělá mi to trochu starosti."

"Co není v pořádku?"

"Jeden z těch zatracených momios se probouzí." Otfel si čelo. "To se nemělo stát. Byl jsem v jeho kóji, ale vůbec tomu nerozumím. Máme vážný problém. Proto chci, aby byla tahle oblast vyklizena."

To tedy žasnu, pomyslel si Sky. Žádný cestující se dosud neprobudil, ačkoli několik zemřelo. Ale zdálo se, že z toho otec nemá zrovna radost. Přesněji řečeno, byl hluboce znepokojený.

"Proč je to problém, tati?"

"Protože se nemají co probouzet, proto. Pokud k tomu dojde, znamená to, že to tak bylo od samého začátku naplánováno. Ještě než jsme opustili Sluneční soustavu."

"Ale proč vyklízíš celou oblast?"

"Kvůli tomu, co řekl můj otec mě, Skyi. Teď udělej, co jsem poručil já tobě, pomoz vyložit vlak a pak odtud hezky rychle vypadni."

V té chvíli zabrzdil na překladišti druhý vlak, který přijel z opačného směru, lokomotivy stály čelem proti sobě. Z nového vlaku vystoupili čtyři Titovi podřízení, tři muži a jedna žena, a připínali si plastová brnění, příliš rozměrná, aby je na sobě měli během cesty. Prakticky to byl celý akceschopný operační sbor, lodní policie i armáda současně, mnozí dokonce ani nesloužili u bezpečnosti na plný úvazek. Jednotka začala hmotně vytahovat z nákladního oddílu zbraně, s naleštěnými neposkvřněnými puškami zacházeli poněkud úzkostlivě. Otec vždycky tvrdil, že na lodi žádné zbraně nejsou, ale nikdy příliš přesvědčivě.

Sky se odjakživa chtěl o bezpečnostním sboru dozvědět co nejvíc, Titova nevelká, sevřená a efektivní organizace ho fascinovala, ale nikdy nesměl s otcem pracovat. Vysvětlení znělo rozumně - Titus by nemohl zachovat nestrannost a spravedlivost, kdyby měl ve sboru syna, byť by byl sebešikovnější. Jenže pilulka, kterou musel Sky spolknout, nebyla kvůli tomu o nic méně hořká. Přidělovali ho na práci, jež měla tak málo společného s bezpečností, jak to jen mohl Titus zařídít. Nic se na tom nedalo změnit, dokud otec bezpečnosti šéfoval, a oba to chápali.

Sky tedy následoval kamarády a pomáhal s vykládkou vlaku. Pracovali rychle, nepoflakovali se jako jindy. Jeho přátelé byli nervózní. Dělo se něco neobvyklého, Titus Hausmann nebyl člověk, který by předstíral krizi, pokud žádná neexistovala.

Sky po očku pokukoval po bezpečnostní jednotce. Nasadili si na krátkce ostříhané hlavy sluchátka, zkoušeli mikrofony a ověřovali komunikační frekvenci. Nakonec si narazili neprůstředné přílby a před jedno oko sklopili plochá stínítka.

Tenký černý vodič propojoval přílby a optická mířidla na zbraních, takže nemuseli stát čelem k tomu, nač stříleli.

Nepochybně měli taky infračervené a ultrazvukové detektory, které budou užitečné v tmavých mezipatrech.

Jakmile jednotka zkontrolovala výzbroj, přesunula se k veliteli, který jim rychle a tiše předal instrukce s minimálním projevem nervozity. Sky pozoroval, jak se otcovy rty pohybují. V přítomnosti vlastní jednotky se Titus tvářil naprosto vyrovnaně. Tu a tam udělal prudké, přesné gesto rukou nebo zavrtěl hlavou. Klidně jim mohl přednášet dětské říkanky. Zdálo se, že mu i pot na čele uschl.

Pak Titus Hausmann opustil jednotku, šel k vlaku a vytáhl vlastní zbraň, stejně lesklou a neposkvřněnou jako ostatní čtyři. Neměl brnění ani přílbu, jenom pušku s odlehčenou pažbou a srpovitým zásobníkem pod hlavní. Zacházel s ní spíš opatrně než nenuceně - jako s hadem, kterému se chystá odebrat jed.

To všechno kvůli jedinému nespavému pasažérovi?

"Tati..." Sky nechal vykládku vykládkou. "Oč doopravdy jde? Co se stalo?"

"Nic, s čím by sis měl dělat starosti."

Titus pověřil jednoho příslušníka jednotky střežením překladiště, tři odvedl do průlezu, který vedl do spojovací šachty ke spacímu modulu. Drnění žebříku bylo čím dál slabší, trvalo dlouho, než zcela ztichlo.

Když si byl Sky jistý, že ho otec nemůže slyšet, přistoupil k hlídce, která tam zůstala. "Co se děje, Konstance?"

Zvedla si stínítko. "Proč si myslíš, že to dostaneš ze mě, když ti to neřekl Titus?"

"Nevím. Zkousím to, protože jsme bývali přátelé."

Poznal ji, sotva vyskočila z vlaku. Vzhledem k závažnosti situace bylo jisté, že bude v jednotce.

"Promiň," řekla Konstance, "všichni jsme trochu nervózní, chápeš?"

"Ovšem." Prohlížel si její obličej, pořád stejně krásný a divoký, a napadlo ho, jaké by to asi bylo pohladit ji po tváři.

"Slyšel jsem, že jde o spáče, který se probouzí moc brzo. Je to pravda?"

"Víceméně," odpověděla jakoby skrze zaťaté zuby.

"A kvůli tomu potřebujete víc palébné síly, než jsem kdy viděl? Víc než jsem tušil, že na lodi vůbec máme?"

"O způsobu řešení jednotlivých případů rozhoduje tvůj otec, ne já."

"Musel vás informovat. Co je na tom cestujícím tak zvláštního?"

"Podívej, já nevím, jasné? Prostě se to nemělo stát. Momios se nemají probouzet předčasně, to zkrátka není možné, jedině by někdo jejich spací mrazák právě tak naprogramoval. A nikdo by to neudělal, pokud by k tomu neměl závažný důvod."

"Pořád nechápu, proč by se někdo chtěl probudit předčasně?"

"Jednoduše proto, aby nám zabránil letět dál." Ztíšila hlas, nehty nervózně ťukala do zbraně. "Nemusí to být obyčejný spáč, ale časovaná bomba. Řekněme terorista na sebevražedné akci, dobrovolník nebo zločinec, který nemá co ztratit, fanatik nebo někdo pořádně rozzlobený, zkrátka někdo, kdo nás chce zabít. Nezapomeň, že než Flotila odstartovala, nebylo vůbec snadné získat místo v mrazáku. Confederación si nadělala právě tolik přátel jako nepřátel, když loď stavěla. Nebylo by těžké najít někoho, kdo by byl ochoten zemřít, kdyby nás tím současně mohl zničit."

"Stejně tak by nebylo jednoduché dostat ho na palubu."

"Nesměl bys zapomenout podplatit správné lidi na správných místech."

"Možná máš pravdu. Když říkáš časovaná bomba, nemyslíš to doslovně, že ne?"

"Ne, ale tak absurdní nápad to zas není. Co když je na každé lodi záškodník? Na Islámábádu se třeba probudil jako první, jenže je nic nevarovalo."

"Kdyby to byla živá bomba, varování by jim moc nepomohlo."

Na chvíli stiskla rty. "Soudím, že to brzy zjistíme. Třeba se jen porouchala kryogenická jednotka."

Vtom uslyšeli výstřely.

Přestože se to odehrávalo desítky metrů pod překladištěm, výstřely se ozývaly děsivě hlasitě. Zaslechli rovněž výkřiky. Skyovi se zdálo, že uslyšel otce, ale nebyl si jistý, jednak byla slova nezřetelná a jednak akustika plechové šachty smazala rozdíly v zabarvení hlasů, všechny zněly stejně kovově.

"Do háje!" Konstance na okamžik ztuhla, než se rozběhla k průlezu. Ještě blýskla po Skyovi vystrašenýma očima.

"Zůstaneš tady!"

"Jdu s tebou. Je tam můj otec!"

Výstřely ustaly, ale pořád ječely hlasy, pozvednuté až k hysterii, doprovázené údery, jako by se házelo těžkými předměty. Konstance překontrolovala zbraň, pověsila si ji na rameno a chystala se vstoupit na žebřík do hlubin plných ozvěn.

"Konstance..."

Strhl jí zbraň z ramene dřív, než mohla zareagovat. Naštvaně se otočila, ale už stačil ustoupit, a přestože na ni přímo nemířil, ani se nesnažil otočit hlavě jinam. Neuměl s puškou zacházet, ale musel vypadat dostatečně odhodlaně.

Konstance couvla od průlezu, zírala na zbraň, kterou měla pořád propojenou s přílbou černým vodičem napnutým k prasknutí.

"Sundej to z hlavy." Sky ukázal hlavní na přílbu.

"Koleduješ si o pořádný průšvih, Skyi."

"Proč? Protože jdu za otcem, když je v nebezpečí? Myslím, že ne. Nanejvýš slíznu mírné pokárání." Znovu pokynul hlavní. "Tu přílbu, Konstance."

Zaškaredila se, ale přílbu si sundala. Sky si ji nasadil, ani nepožádal o sluchátka. Podbradník mu byl trochu malý, ale na úpravu nebyl čas. Sklopil si před oko stínítko a potěšilo ho, když se rozsvítilo a ukázal se obraz z mířidla. Viděl samé šedozelené stíny, překryté nitkovým křížem, číselníkem dálkoměru a přehledem o stavu zbraně. Nic mu to sice neříkalo, ale když namířil pušku Konstanci na hlavu, spatřil, jak jí nos trčí z obličeje jako bílá horká šmouha. Infračervené zobrazení. Víc nepotřeboval vědět.

Vlezl do šachty, Konstance ho v uctivé vzdálenosti následovala.

Výkřiky sice utichly, přitlumený hovor však nepůsobil klidně. Zcela zřetelně zaslechl otce, ale jeho hlas nezněl ani trochu přirozeně.

Dorazil do spojovacího uzlu všech kóji tohoto modulu. Paprsky průchodů se rozbíhaly desíti směry, ale pouze jedny dveře byly otevřené. Odtamtud vycházely hlasy. Namířil pušku před sebe a udělal krok do jindy naprosto temné chodbičky, potrubí svítilo na stínítku neduživými odstíny šedozelené. Zjistil, že se bojí. Strach měl pořád, celou dobu, ale teprve nyní, když měl zbraň a slezl dolů, měl čas věnovat mu pozornost. Nebyl to pro něj tak úplně neznámý pocit. Poprvé zakusil doopravdy strach v dětském pokoji, osamělý, zrazený a opuštěný. Teď pozoroval, jaké strašidelné tvary kreslí jeho stín na stěně, a na letný okamžik si přál, aby tady s ním byl Klaun a poskytl mu radu a přátelství. Představa, že by se vrátil do dětského pokoje, byla náhle velmi lákavá. Byl to svět neposkvrněný historkami o strašidelných lodích, záškodnících a domnělém či skutečném utrpení.

Kradl se zatačkou průchodu, před ním se otevřelo trojúhelníkové oddělení zaplněné automaty pro podporu života jediného spáče. Jako by to byl slavnostně otevřený, starobylostí a posvátnou bázní čpící komorový hrob v pyramidě.

Kóje byla ještě před krátkou dobou chladná, viděl olivově zelené až černé barvy.

Konstance za jeho zády řekla: "Vrať mi pušku, Skyi, a nikdo se nedozví, žeš mi ji vzal."

"Vrátím ti ji, až nebezpečí pomine."

"Ještě ani nevíme, jaké nebezpečí hrozí. Možná jen někomu omylem spustila zbraň."

"A mrazák se čirou náhodou porouchal? To určitě."

Vešel do oddělení a rychle zhodnotil situaci. Byli tam tři členové hlídky a jeho otec - světlezelné tvary, tu a tam přecházející doběla.

"Konstance," řekl někdo, "domníval jsem se, žeš měla hlídat... Zatraceně. To nejsi ty, že ne?"

"Ne. To jsem já, Sky Haussmann." Zvedl stínítko, všechno kolem náhle ztmavlo.

"Kde je Konstance?"

"Sebral jsem jí pušku a přilbu. Udělal jsem to proti její vůli." Ohlédl se a doufal, že Konstance slyšela, jak se ji pokusil zbavit viny. "Bránila se, to mi věřte."

V modulu bylo deset kójí, ke každé vedl průchod ze spojovacího uzlu. Od startu Flotily je otevřeli nejvýš jednou dvakrát. Systémy pro podporu života momios byly citlivé a komplikované jako antihmotový pohon, kdyby s nimi manipuloval kdokoli jiný než odborník, mohlo by se stát něco nenapravitelného. Podobně jako před nimi faraóni ani spáči nečekali, že místo jejich odpočinku bude narušeno, dokud nedosáhnou vlastní varianty života po životě - přiletu k hvězdě 61 Cygni A. Nebylo ani trochu příjemné sem vůbec vstupovat.

Jenže mnohem nepříjemnější byl pohled na otce.

Titus Haussmann ležel na podlaze, horní polovinu těla mu podpíral příslušník jednotky. Prsa měl pokrytá hustou temnou tekutinou, Sky pochopil, že je to krev. V uniformě zely hluboké řezné rány jako kaňony, z nichž se jako z jezírek vylévala krev a nepříjemně bublala při každém otcovu namáhavém nádechu.

"Tati..." zašeptal Sky.

"Bude v pořádku," řekl někdo. "Lékařský tým už je na cestě."

Sky si pomyslel, že vzhledem k všeobecným znalostem medicíny na palubě Santiaga bude asi tak užitečný jako kněz. Nebo hrobař.

Pohlédl na spací pouzdro. Podlouhlá kryogenická jednotka podobná rakvi zabírala většinu kóje zaplněné přístroji. Z rozbité horní poloviny trčely špičaté střepy. Ostré úlomky tvořily na zemi nahodilou skleněnou mozaiku. Vypadalo to přesně tak, jako by se někdo snažil násilím dostat z jednotky. Uvnitř ležel cestující.

Muž byl mrtvý nebo skoro mrtvý, to bylo zřejmé. Na první pohled vypadal celkem normálně, až na zranění po střelách - nahý člověk pokrytý dráty monitorovacích aparátů, prošípovaný kanylami a katétry. Vypadal mladší než většina spáčů. Jinými slovy, pomyslel si Sky, ideální kandidát pro extremistické verbíře. Měl holou hlavu a jeho tváří chybělo svalové napětí, vypadala jako maska, takže byl lehce zaměnitelný s tisícovkou jiných spáčů. Až na to předloktí.

Leželo na podlaze, prázdné jako dlouhá rukavice, olemované roztrženými kusy rozervané kůže, nebyla vidět kost ani svaly a vyteklo velmi málo krve. Pahýl muže v mrazáku také nebyl v pořádku. Několik centimetrů pod loktem mizela pokožka i kost v kovové protéze - komplikované a zakrvácené ohavnosti, která nekončila ocelovými prsty, ale hrozivým trsem čepelí.

Sky si představil, co se asi odehrálo. Muž v rakvi se probudil, pravděpodobně podle plánu stanoveného dávno před tím, než Flotila opustila Merkur.

Měl se probrat nepozorovaně, rozbít pouzdro a osvobodit se. Potom měl nenápadně poškodit loď, jak se to možná stalo na Islámábádu, pokud je Konstancina hypotéza správná. I jediný člověk mohl napáchat velkou škodu, pokud mu nezáleželo na vlastním přežití.

Jenže jeho probuzení neprošlo bez povšimnutí. Musel právě probíhat oživovací proces, když do kóje vstoupila bezpečnostní jednotka. Skyův otec se nejpíš sklonil nad pouzdro, aby je zkontroloval, když záškodník rozbil kryt zbraní, kterou měl místo předloktí. Přestože do něho příslušníci jednotky usilovně vyprazdňovali zásobníky, bez problému Tita probodl, neboť měl v krvi bioexcitační chemikálie potlačující bolest, takže si pravděpodobně vůbec nevšiml, jak ho provrtávají kulky.

Zastavili ho, možná dokonce zabili, ale Titovi už stačil způsobit vážné zranění.

Sky poklekl vedle otce. Titus měl oči otevřené, ale zdálo se, že nedokáže zaostřit pohled. "Tati? To jsem já, Sky. Zkus ještě chvíli vydržet, ano? Doktoři jsou na cestě. Budeš v pořádku."

Ucítil dotek na rameni. "Tvůj otec je silný chlap, Skyi. Dokáže to... Musel jít dovnitř první, tak to vždycky dělal."

"Chcete říct, že tak to dělá."

"Ovšem. Zvládne to."

Chtěl odpovědět, slova se mu už sbírala v hlavě, ale náhle se cestující pohnul, nejprve pomalu jako ve snu, potom děsivě rychle. Na jediný ospalý okamžik tomu Sky nemohl uvěřit, záškodník byl přece příliš těžce zraněn, aby byl schopen pohybu, natož pohybu tak svižného a prudkého.

Mrštně jako šelma vyskočil z pouzdra, okamžitě vstal, jediným plynulým švihnutím paže prosekl jako kosou hrdlo nejbližšímu muži, který se zhroutil na kolena, z rány mu tryskala krev. Záškodník se zarazil, ruku zakončenou zbraní napřaženou před sebe, hrozen nožů zavířil a zacvakal, jedna čepel se zatáhla a jiná vyjela, namodrale lesklá jako skalpel. Cestující celý proces okouzleně sledoval.

Vykročil ke Skyovi.

Sky pořád svíral pušku, ale měl tak velký strach, že ji nedokázal ani výhrůžně pozvednout. Pasažér na něho pohlédl, pod kůži obličej se mu podivně zavlnily mimické svaly, jako by se mu po lebce plazily desítky poslušných červů. Jakmile vlnění ustalo, Sky civěl na hrubou napodobeninu vlastní tváře. Pak se svaly zase zavlnily, ale ten nový obličej Sky nepoznal.

Muž se usmál a vrazil čistou čepel Skyovi do prsou. Zprvu necítil bolest, pouze měl pocit, jako by ho udeřil do žeber. Svalil se bokem, cestujícímu z cesty, a zalapal po dechu.

Dva nezranění strážní za ním drželi zbraně připravené k palbě.

Sky bojoval o každý doušek dechu. Bolest byla náhle intenzivní, nádech mu nepřinášel žádnou úlevu. Usoudil, že mu nůž propíchl plíce, úder mu také mohl zlomit žebro. Naštěstí čepel minula srdce, a protože stále pohyboval nohama, nepoškodila ani páteř.

Uplynula další chvíle a Sky se začal divit, proč hlídka ještě nezačala střílet. Viděl pasažérova záda, museli mít zcela nekrytý cíl.

Samozřejmě kvůli Konstanci. Stála přímo před pasažérem, takže kdyby na něho vystřelili, střely by pravděpodobně prolétly jeho tělem a roztrhaly ji. Mohla ustoupit, ale spojovací dveře k ostatním kójím byly zavřené, nedokázala by je tak narychlo otevřít, takže jediná ústupová cesta vedla vzhůru po žebříku. A cestující by byl okamžitě za ní. Za normálních okolností by mu skutečnost, že má jen jednu lidskou paži, překážela při výstupu po žebříku, jenže v jeho případě se nedaly normální fyziologické zákony uplatnit.

"Skyi..." řekla. "Skyi. Máš mou pušku. Máš lepší úhel pro střelbu než ostatní. Okamžitě vystřel."

Pořád zápasil o dech, slyšel jak mu rána v plicích brumlá jako dítě. Zvedl zbraň a namířil ji na pasažera, který klidně kráčel ke Konstanci.

"Hned to udělej, Skyi."

"Nemůžu."

"Udělej to. Jde o bezpečnost celé Flotily."

"Nemůžu."

"Udělej to!"

Ruka se mu třásla, stěží byl schopen pušku udržet, natož aspoň přibližně zamířit, ale nasměroval hlaveň cestujícím na záda, pak zavřel oči, a přestože se snažil přemoci černou vlnu bezvědomí, stiskl spoušť.

Výstřel byl krátký a ostrý jako hlasité hluboké říhnutí. Současně se ozvalo kovové staccato - zvuk kulek bušících nikoli do masa, ale do pancéřových plátů chodby.

Cestující se zastavil, jako by se chtěl otočit a vrátit pro něco, co zapomněl, pak padl.

Konstance dosud stála.

Udělala krok a kopl do pasažera, aniž by vyvolala viditelnou odpověď. Skyovi vyklouzla puška z ruky, ale to už další dva bezpečáci mířili na záškodníka.

Sky bojoval o dech, aby mohl promluvit. "Mrtvý?"

"Nevím," řekla Konstance. "V každém případě už nemá napilno. Jsi v pořádku?"

"Nemůžu dýchat."

Přikývla. "To přežiješ. Měl jsi vystřelit hned, jak jsem ti přikázala."

"Udělal jsem to."

"Ne, neudělal. Střílels nazdařbůh a náhodou ho zasáhla odražená střela. Mohl jsi nás všechny zabít."

"Nezabil."

Sehnula se a vzala si zbraň. "Tohle je můj." "Tohle je můj."

V té chvíli už po žebříku slézal lékařský tým. Nebyl čas je informovat, a tak okamžik váhali, koho ošetřit dřív. Vážený a vysoce postavený člen posádky byl těžce raněn, dva muži měli rány, které rovněž mohly být životu nebezpečné. Byl tady však také zraněný cestující, příslušník elity, již sloužili celý život. Nepovšimli si hned, že momio není tak úplně tím, čím měl být.

Jeden ošetřovatel prohlédl Skye, pak mu přiložil na tvář respirátor, a konečně zaplavil jeho zubožený dýchač systém čistým kyslíkem. Ucítil, jak ta černá vlna o trochu ustoupila.

"Pomozte Titovi." Sky ukázal na otce. "A udělejte, co půjde, i pro pasažera."

"Opravdu to chce?" zeptal se ošetřovatel, který již mezitím musel pochopit, co se tu odehrálo.

Než Sky odpověděl, přitiskl si masku na tvář, jeho myslí pádily představy, co všechno by mohl pasažerovi udělat, celá plejáda možností, jak způsobit bolest zabijákovi.

"Ano, opravdu to chci."

11

Probudil jsem se roztřesený. Snažil jsem se vymanit z přediva snu o Hausmannovi. Přetrvávající dojem byl znepokojivě živý, pořád jsem měl pocit, že jsem se Skyem a dívám se, jak odnášejí jeho zraněného otce. V slabém světle nad pryčnou jsem si prohlédl ruku, krev uprostřed dlaně byla černá a hustá jako asfalt.

Podle sestry Duši viróza nepředstavovala pro můj organismus enormní zátěž, ale zjevně jsem měl ještě hodně daleko k tomu, abych ji sám překonal. V žádném případě jsem nemohl odložit pronásledování Rejviče, jenže najednou mi návrh neuroložky, abych zůstal v Tišině o týden déle a nechal si virus vyplavit z těla odborníky, připadal nekonečně vhodnější než čekat, až infekce odezní. A přestože zátěž mohla být ve srovnání s jinými chorobami slabá, neměl jsem záruku, že jsem už přestál nejhorší stádium.

Najednou mě přepadl známý, ale nevídaný pocit - žaludeční nevolnost. Nebyl jsem na nulovou gravitaci zvyklý a mendikanti mi nedali žádná psychofarmaka, která by učinila můj výlet o něco snesitelnější. Několik minut jsem uvažoval, zda vůbec stojí za námahu opustit kajutu, nebo zda mám zůstat ležet a smířit se s bolestmi v nadbříšku, než dorazíme ke Třpytnému pásu. Nakonec žaludek vyhrál, proto jsem se rozhodl, že se vydám do společenského centra. Instruktažní nálepka mi totiž prozradila, že si tam můžu zakoupit něco na zmírnění nejhorších potíží.

Jenže se ukázalo, že dostat se do centra je dobrodružnější zážitek, než jsem skutečně potřeboval. Nacházelo se někde v přední části člunu, člověk se tam musel proplazit bludištěm těsných jednosměrných průlezů, které obtáčely motorové díly a někdy vedly i přes ně. Nálepka v kajutě doporučovala neprodávát v podobných částech lodi, takže zůstal na čtenáři, aby si udělal vlastní představu o stavu vnitřních štítů chránících před radioaktivitou.

Cestou jsem přemýšlel o posledním snu.

Dělal mi starosti, neboť příliš nezapadal do mých vědomostí o Skyovi. Nebyl jsem na něho žádný odborník (alespoň jsem nebyval), ale základním faktům o jeho životě se nedalo vyhnout, jestliže byl člověk vychováván na Skyově vítězství. Všichni jsme věděli, že se od výpadku elektřiny na Santiagu bál tmy a že při výbuchu další lodě Flotily zahynula jeho matka. Podle všech zpráv byla Lukrécie dobrá a oblíbená žena. Tita Haussmanna, Skyova otce, si vážili a báli se ho, ovšem bez nenávisti. Přezdívali mu caudillo, vůdce. Všichni se shodovali, že Sky sice měl neobvyklou výchovu, ale jeho rodiče nenesli vinu na zločinech, jichž se dopustil.

Sky neměl mnoho přátel, ale podle dvou z nich, Norquinga a Goméze, dokonce pojmenovali ulice, přestože byli spoluviníky při pozdějších událostech. Také se všeobecně vědělo, že Titus, těžce zraněný záškodníkem, zemřel o několik měsíců později na nemocničním lůžku rukou téhož diverzanta, který se na ošetřovně rovněž zotavoval. Podařilo se mu totiž zbavit pout, a Tita zavraždil.

Ale teď jsem byl zmatený. Sen odbočil k událostem, o nichž mi nebylo nic známo. Nepamatoval jsem si, že by se někdy někdo zmínil o přízračné lodi, která sledovala Flotilu jako vybájený Caleuche. Dokonce ani to jméno mi nic neříkalo. Jak je to možné? Nesl snad indoktrinační virus detailní znalosti Skyova života, takže pouze odhalil mou nevědomost, nebo jsem infikován nepopsanou mutací, která obsahuje části příběhu utajované před veřejností? A jsou tyto podrobnosti historicky přesné (ale prostě jenom neznámé), nebo jsou čirá fikce, dodatky vymyšlené znuděnými sektáři, aby trochu okořenili nezáživnou věrouku?

Neměl jsem jak to zjistit - prozatím. Ale zdálo se, že se budu muset prosnít Skyovým životem na pokračování, ať se mi to líbí nebo ne. Nemohl bych sice tvrdit, že se na ty sny zrovna těším nebo že mi nevaří, že tak přicházím o své vlastní sny, které bych mohl mít, ale musel jsem si přiznat nemalou zvědavost, co se bude odehrávat přistě.

Lezl jsem pořád dál, a abych vypudil Haussmanna z mysli, začal jsem přemýšlet o cíli, k němuž Strelnikov směřoval.

Trpytný pás.

Slyšel jsem o něm až na Skyově vítězství. A kdo ne? Patřil k několika desítkám míst natolik proslulých svým kouzlem, že se o nich vědělo i v jiných slunečních soustavách mnoho světelných let vzdálených. Na řadě obydlených planet považovali Trpytný pás za synonymum pro závratné zisky, přepych a osobní svobodu, i když byl v podstatě stejný jako Kaldera, pouze bez drtivé gravitace. Každý, kdo se přiznal do rodiny se správnými konexemi nebo získal velké peníze, neopomněl prohlásit, že odletí na Trpytný pás. U nás doma, v soustavě 61 Cygni A, jsme neměli ani přibližně nic tak lákavého. Pro spoustu lidí mohl být Pás docela klidně vymyšlený, protože se tam nikdy nedostanou.

Jenže Trpytný pás byl skutečný.

Tvořila ho šňůra deseti tisíc krásných, bohatých habitatů, které obíhaly Žlutozem, obdivuhodný řetězec karuselových, cylindrických a lustrových měst rozhozený kolem planety jako oblak hvězdného prachu. Hlavní studnicí bohatství v soustavě Epsilon Eridani byla sice Kaldera, ale ta získala pověst konzervativního města, pramenící z třísetleté historie a zejména z nesnesitelné nadutosti Kaldeňanů. Naproti tomu Trpytný pás se neustále přestavoval, habitaty se přesouvaly sem a tam, klidně je rozmontovali a znovu složili dohromady. Nejružnější subkultury vzkvétaly a zase uváděly jako květiny, jakmile se skupina zastánců určitých hodnot rozhodla, že vyzkouší něco jiného. Zatímco kalderské umění se neslo ve vážném duchu, na Trpytném pásu nadšeně podporovali cokoli. Některá mistrovská díla existovala jen nepatrné okamžiky, dokud zůstalo stabilní kvark-gluonové plazma, z něhož je umělec vytvořil, než se rozpadlo na obyčejné částice. Jiný performátor modeloval řízeným štěpením atomových jader ohnivé koule nukleárních explozí tak, aby na chvíli akumulovaly portréty věhlasných osobností.

Na Trpytném pásu se také odehrávaly smělé společenské experimenty. Tisíce lidí se ochotně podřizovaly voluntaristickým tyraniím, aby se osvobodily od sebemenší nutnosti rozumně se rozhodovat. Celé habitaty si dávaly odpojit vyšší mozkové funkce, lidé žili jako ovce a pečovaly o ně stroje. Někde si nechali transplantovat mozky do opic či delfinů a zcela se pohroužili do nepřehledných potyček o mocenské postavení na stromě nebo do melancholických echolokačních fantazií. Jinde se skupiny vědců, upravených Přetvářečů, vrhaly na metastrukturu časoprostoru, osnovaly precizní pokusy a vrtaly se v samotných základech bytí; říkalo se, že až jednoho dne objeví pohon rychlejší světla, předají jeho tajemství svým spojencům, kteří jim nadsvětelné motory namontují na habitaty, a přijde se na to teprve tehdy, až polovina Trpytného pásu zničehonic odfrčí do nekonečna.

Krátce řečeno, na Trpytném pásu mohl průměrně zvědavý člověk velice snadno promarnit půlku života. Jenže jsem nepředpokládal, že se tam Rejvič zdrží. Podle mě se hned vydá na Žlutozem, aby se co nejrychleji ztratil v Kaldeře.

V každém případě nebudu daleko za ním.

Dosud jsem bojoval s nevolností, chvílemi marně, když jsem se konečně dostal do společenského centra, prostorné přetlakové koule, a přidál se k desítkě cestujících, kteří byli rychlejší než já. Přestože si tam mohli libovolně poletovat (motory couráku byly zrovna vypnuté), všichni se připoutali ke stěně hlavami stejným směrem. Našel jsem volný pás, zavěsil se za něj loktem a prohlížel si kolegy mražené nakovíci s výrazem běžného, přirozeného zájmu, jak jsem soudil. Polohlasně rozmlouvali ve dvojicích a trojicích, umělou atmosférou se třepetal kulovitý servulus poháněný maličkými vrtulkami, létal od skupinky ke skupince a nabízel své služby. Porůznu otevíral dvířka rozmístěná kolem trupu a z šuplíčků vydával zboží. Připomínal loveckého sršně, který si trpělivě vybírá oběť.

"Nač ta nervozita, příteli," řekl někdo tvrdou, lajdácky vyslovovanou ruštinou. "Je to jenom robot."

Ztrácel jsem ostražitost. Vůbec jsem si nevšiml, že vedle mne někdo je. Ležerně jsem se otočil k muži, který mne oslovil - a skoro jsem udeřil čelem do hromady svalů, která zavalila bezmála půlku společenského centra. Na samém vršku seděl neotesaný balvan s růžovou hrubou tváří s drsným výrazem, připevněný k té hromadě krkem tlustším než mé stehno. Vlasy mu začínaly růst sotva centimetr nad obočím, dlouhou černou hřívu měl ulízanou dozadu. Široké rty se svěšenými koutky mu rámoval hustý černý knír, obrovitou šíří brady lemoval pruh vousů, tenoučký jako řez břitvou. Paže si překřížil na hrudi, jako by se chystal zatančit kozáčka, rukávy pláště mu nadouvaly zbytnělé svaly. Byl to

dlouhý plášť z lesklé látky, štěpovaný hrubými stehy, které odrážely světlo v myriádě spektrálních pablesků. Muž hleděl spíš skrze mne než na mne, vypadalo to, jako by každé oko zaostřil na něco jiného nebo jako by měl jedno skleněné.

Potíže, pomyslel jsem si, ale nahlas jsem řekl: "Nejsem nervózní."

"Vy jste ale hovorný chlapík." Hromotluk se zahákl vedle mne. "Chtěl jsem si jen popovídat, da."

"Dobrá. Tak si běžte povídat jinam."

"Nač to nepřátelství? Vám se Vadim nelíbí, kamaráde?"

"Ještě před chvílí bych možná pochyboval," řekl jsem severštinou, přestože bych to víceméně dokázal i rusky, "ale když se nad tím zamyslím..., ne, opravdu se mi nelíbí. A taky ho neznám natolik dobře, abych mohl být jeho kamarád. Teď ať Vadim rychle vypadne a nechá mě přemýšlet."

"Zvážím to."

Servulus přiletěl blíž, lhostejný k narůstajícímu napětí, jeho prostoduchý procesor nás oslovil jako dvojici spolucestujících. Než mohl hromotluk odpovědět, nebo dokonce jen otevřít ústa, požádal jsem o dávku skopolaminu s dextrózou. Byl to nejstarší a nejlevnější lék proti žaludeční nevolnosti. Stejně jako všichni cestující jsem si otevřel účet na člunu po dobu letu, ale nebyl jsem si dvakrát jistý, zda mám dostatek prostředků na pokrytí skopdexu. Servulus však uposlechl, otevřel dvířka a vytáhl šuplíček s injekční stříkačkou na jedno použití.

Vyhrnul jsem si rukáv a zabodl si jehlu do žíly, jako bych se připravoval na útok biologickými zbraněmi.

"Hotový profil. Žádný váhání." Ve Vadimově hlase zazněl upřímný obdiv, přeřadil na těžkopádnou a ještě nepořádněji vyslovovanou severštinu. "Co jste zač, doktor?"

"To zrovna ne." Stáhl jsem si rukáv přes naběhlý vpich. "Ale taky často pracuji se zakrvácenými lidmi."

"Opravdu?"

Přikývl jsem. "Rád vám to předvedu."

"Já ale nekrvácím"

"Nevěřil byste, jak snadno se to dá zařídit."

Napadlo mě, zda konečně pochopil, že nejsem zrovna ideální partner pro společenskou konverzaci. Hodil jsem použitou stříkačku do servula, skopdex už začínal mírnit mou nevolnost do mlhavě nepříjemného pocitu. Na kosmickou nemoc existovaly účinnější léky, antiagonika, ale i kdyby je tady měli, pochyboval jsem, že bych si je mohl dopřát.

"Tvrdý chlap," řekl Vadim a pokusil se přikývnout, jenže na takový pohyb nebyl jeho krk zrovna stavěný. "To se mi líbí. Ale jak moc tvrdý doopravdy jste?"

"Sice vám do toho nic není, ale poslužte si a zkuste to."

Servulus se vedle nás ještě chvíli vznášel, než se rozhodl odletět k další skupince. Do společenského centra se zrovna nasoukalo pár nových cestujících a nešťastně se rozhlíželi. Ironií bylo, že jsme sice urazili spoustu světelných roků mezi hvězdami, ale přesun tímhle courákem byl pro mnohé první přímá zkušenost s vesmírným cestováním.

Vadim se na mě upřeně zahleděl, skoro jsem slyšel, jak se mu v lebce otáčejí všechna ta zarezlá kolečka a skřípou námahou. Většina lidí, k nimž se vetřel, se nepochybně dala zastrašit snáz než já.

"Jak jsem řekl, jmenuju se Vadim. Všichni mi tak říkají. Prostě jenom Vadim. Jsem docela osobnost, součást zdejšího koloritu. A vy jste kdo?"

"Mirabel," řekl jsem. "Tanner Mirabel."

Pomalů a uvážlivě přikývl, jako by mu to něco říkalo. "To je pravý jméno?"

"Jistě."

Bylo pravé, ale nemohl jsem nic ztratit, když jsem je použil. Rejvič dosud mé jméno neznal, přestože už musel vědět, že ho někdo sleduje. Cahuella držel všechny akce důkladně pod pokličkou a chránil identitu svých zaměstnanců. Rejvičovi se nanejvýš podařilo vymámit z mendikantů seznam mražených makovic z Orvieta, ale ani z něj by se nedozvěděl, kdo ho chce zabít.

Vadim se pokusil předstírat přátelský zájem. "Odkud jste, Míra-Belo?"

"To nepotřebujete vědět," odpověděl jsem. "A myslel jsem to vážně, Vadime. Nechci s vámi mluvit, kolorit nekolorit."

"Jenže já mám obchodní nabídku, Míra-Belo. Měl byste si ji poslechnout." Jedním okem pořád zíral skrze mne. Druhé koukalo šikmo nad mým ramenem pánubohu do oken.

"Obchody mě nezajímají, Vadime."

"Ale měly by, Míra-Belo." Ztišil hlas. "Míříme na nebezpečný místo. Jo, je strašně nebezpečný. Zvláště pro nováčky."

"Co je na Třpytném pásu tak nebezpečného?"

Zkusil se usmát, ale už v zárodku úsměv zrušil. "Třpytný pás... Jasně, to je fakt docela zajímavý. Tak to vás čeká velký překvapení."

Odmlčel se, poškrábal si hranatou bradu. "A to jsme se ještě ani nezmínili o Kaldeře, ne?"

"Nebezpečí je relativní pojem, Vadime. Nevím, co představuje tady, ale tam, odkud pocházím, znamená víc než jen drobné faux pas ve vybrané společnosti. Věřte mi, zvládnou to na Třpytném pásu. A když jsme u toho, tak i v Kaldeře."

"Tak vy víte, co je nebezpečí? Nemáte ani ponětí, do čeho se hrnete, Míra-Belo. Jste velice neinformovaný člověk."

Odmlčel se, pohrával si s hrubými stehy na prošívaném plášti, vzory vzniklé lomem světla se pod tlakem jeho prstů rozprchly. "A právě proto se vám věnuju, chápete? Jsem něco jako samaritán."

Bylo mi jasné, kam směřuje. "Chcete mi nabídnout ochranu, že?"

Vadim sebou trhl. "Takový hrubý výraz. Už to prosím neříkejte. Já bych to nazval vzájemně výhodná bezpečnostní dohoda, Míra-Belo."

Přikývl jsem. "Dovolte mi pár úvah, Vadime. Vy jste opravdu zdejší, že? Vůbec nevystupujete z člunu. V podstatě jste živý inventář couráku, nemám pravdu?"

Rychle a neklidně se pousmál. "Jo, znám to tady podstatně líp než nedávno rozmražená makovice. A taky mám vlivný společníky v okolí Žlutozemě. Pořádně svalnatý společníky. Dovedou se postarat o nováčka a dohlédnout, aby nespádl do nějakýho maléru."

"A co když ten nováček vaše laskavé služby odmítne? Nestanou se čirou náhodou právě zmínění společníci zdrojem zmíněných malérů?"

"Nač ten cynismus, kamaráde."

Nyní bylo na mně, abych se usmál. "Víte co, Vadime, vy jste zkrátka jenom vychytralý podvodník. Žádné společníky ve skutečnosti nemáte, že? Váš vliv nesahá dál než trup tohoto člunu a ani uvnitř není nijak výrazný, vidíte?"

Rozložil kolosální paže a zase si je založil. "Dávejte si pozor, Míra-Belo, varuju vás."

"Kdepak, já varuju vás, Vadime. Dávno bych vás zabil, kdybyste nebyl jenom obyčejný otrava. Běžte si zkoušet to vaše číslo na někoho jiného." Kývl jsem hlavou ke středu společenského centra. "Máte tady hromadu kandidátů. Nebo ještě líp, odplazte se zpátky do své zatuchlé kajutky a snažte se vylepšit techniku. Vážně si myslím, že byste měl přijít s něčím přesvědčivějším, než hrozit násilím na Třpytném pásu. Nechtěl byste raději dělat módního poradce?"

"Vy to opravdu nevíte, Míra-Belo?"

"Co nevím?"

Soucítěně na mě pohlédl, a na kratičký okamžik mne napadlo, zda jsem opravdu neodhadl situaci špatně. Ale Vadim zavrtěl hlavou, vyhákl se ze závěsu a odstrčil se od stěny, plachtil napříč koulí, plášť vlál za ním jako přízrak. Courák zase nahodil motory, takže se dráha Vadimova letu změnila na mírný oblouk a zavedla ho přímo k dalšímu osamělému cestujícímu, který teprve dorazil.

Nový pasažér byl všehochuť mužských a ženských znaků i všemožných variet lidských plemen, malý plešatější mužík s nadváhou, nezdravě bledým obličejem a sklíčeným výrazem. Díval jsem se, jak si s ním Vadim potřásá rukou a začíná ho balamutit stejným způsobem, jaký zkoušel na mě.

Málem jsem mu přál, aby měl tentokrát víc štěstí.

Dva či tři cestující byli určitě ze Skyova vítězství, podle vzhledu aristokrati, ale nezajímali mě. Nudil jsem se, snažil jsem se zaslechnout něco z jejich konverzace, vinou akustiky společenského centra však splývala do hladké kaše, z níž tu a tam vykukla hrudka osamělého slova, když někdo pozvedl hlas. Přesto jsem dokázal rozpoznat severštinu. Na Vítězství hovořilo severštinou plynule jen málo lidí, ale téměř všichni jí rozuměli - byl to jediný jazyk rozšířený mezi všemi frakcemi, a proto se užíval k diplomatickým jednáním a obchodu. Na Jihu jsme mluvili kastilštinou, tak jako na Santiagu blahé paměti, s nepatrnou příměsí ostatních jazyků Flotily. Na Severu se dorozumívali směsí hebrejštiny, perštiny, urdštiny, paňdžábštiny a předchůdcem severštiny, zvaným angličtina, ale zejména portugalsky a arabsky. Aristokrati většinou ovládali severštinu líp než obyčejní občané, bylo to známkou kultivovanosti. Kvůli své profesi jsem musel znát severštinu i většinu severních jazyků, stejně jako ruštinu a kanasijštinu, alespoň zběžně.

Ruštině a severštině budou zcela určitě na Třpytném pásu a Žlutozemí rozumět, i kdyby jen pomocí automatů. Hlavním jazykem Demarchů, kteří Žlutozem znovuobnovili, však byla kanasijština, amalgám kanadské francouzštiny a asijské čínštiny. Říkalo se, že bez hlavy plné lingvistických procesorů se ještě nikdo kanasijštinu opravdu plynne nenaučil; v zásadě to byl kuriózní jazyk, bez morfologických kategorií a pevné gramatiky.

Dělal bych si starosti, kdyby Demarchové nebyli tak perfektní obchodníci. Po více než dvě staletí byla Žlutozem střediskem rychle se rozvíjející mezihvězdné obchodní sítě, sytla novotami vznikající kolonie, a jakmile technicky vyspěly, zase je vysávala jako upír. Pro Žlutozemce se stalo obchodní nezbytností ovládat desítky dalších jazyků. Přirozeně bude hrozit určité riziko, v tom se Vadim nemýlil, ale nikoli takové, na jaké dělal narážky. Bude rafinovanější, pramenící z odlišnosti kultury přinejmenším o dvě staletí vyspělejší než ta moje. Z neznalosti prostředí mohl vzejít spíš neúspěch mého poslání než tělesná újma. Což ovšem stačilo, abych zůstal ostražitý. Nepotřeboval jsem uplácet vyděrače, abych si zajistil ochranu, ať už Vadim nějaké kontakty měl nebo neměl. Koutkem oka jsem postřehl cosi rušivého. Na vině byl pochopitelně zase Vadim, ale tentokrát se mu podařilo vyvolat výtržnost. Zápolil s plešatějším tlouštíkem, k němuž se před chvílí připojil. Mužik byl připoután ke stěně a Vadim na něm visel. Docela obstojně se proti tomu hromotlukovi držel, ale lhostejnost až znuřenost Vadimových pohybů mi napověděla, že zápas jenom předstírá, aby si tlouštík myslel, že má navrch. Ostatní cestující z vděčnosti, že vyděrač věnuje svou přízeň někomu jinému, snaživě nebrali potyčku na vědomí a docela jim to šlo. Znenadání se Vadimova nálada změnila.

V mžiku bolestivě přimáčkl tlouštíka ke stěně a tvrdě ho udeřil čelem do obličeje. Sotva začal vyděšený mužik protestovat, přitiskl mu ruku na ústa. Pak se objevilo tlouštíkovo poslední jídlo, nechutně proudilo Vadimovi mezi prsty. Vadim chlapíka znechuceně pustil a odstrčil se bokem. Zachytil se čistou rukou a vrazil mu pěst hned pod hrudní koš, přímo do žaludku. Tlouštík chraplavě vyhekl, oči se mu podlily krví a snažil se popadnout dech, než dostane další ránu.

Ale Vadim s ním už skončil. Zdržel se jen tak dlouho, aby si otřel ruku o polstrování stěny, a chystal se odplachtit k východu.

Odhadl jsem správný oblouk, odrazil se a vychutnával si příjemnou chvíli volného pádu. Narazil jsem na stěnu metr od Vadima, který na mě zůstal překvapeně zírat.

"Míra-Belo... Copak jsme naše jednání neuzavřeli?"

Usmál jsem se. "Právě jsem je znovu otevřel, Vadime."

Pořádně jsem se zachytil. Stejně nenuceně, jako Vadim udeřil toho mužíka, jsem zas já udeřil Vadima, víceméně do téhož místa. Vadim zplihl jako promočená figurka origami a tlumeně zaúpěl.

Ostatní cestující se konečně odhodlali nechat své záležitosti plavat a projevíli zájem, tak jsem je oslovil: "Nevím, kdo z vás tomuhle chlapíci naletěl, ale není takový profesionál, jak předstírá. Jestli jste mu zaplatili za ochranu, zbytečně jste vyhodili peníze."

Vadimovi se podařilo vysoukat: "Je po tobě, Míra-Belo."

"Tak to se už opravdu nemám čeho bát." Pohlédl jsem na plešatějícího mužíka. Již nebyl tak zelený, utíral si bradu do rukávu. "Jste v pořádku? Neviděl jsem, jak ta šarvátka začala."

Tloušťák byl sice malý, ale pevně stavěný jako buldok. Podobnost však nekončila postavou, měl také stejně bojovný, popudlivý výraz a placatý nos. Řídkým ježkem mu na temeni prosvítala pokožka.

Upravil si svetr a promluvil severštinou, ale s tak silným přízvukem, že mi chvíli trvalo, než jsem pronikl k podstatě jeho sdělení: "Ovšem... Jsem celkem v pořádku. Děkuji vám, pane. Tento křupan mi nejprve verbálně vyhrožoval, načež mi začal vskutku fyzicky ubližovat. Doufal jsem, že někdo zasáhne, leč vypadalo to, jako bych se znenadání stal nedílnou součástí místní nezajímavé výzdoby."

"Ano, všiml jsem si." Opovrživě jsem se ohlédl na pasažéry. "Ale bojoval jste."

"Velký užitek mi z toho však nevzešel."

"Vadim opravdu nevypadá jako typ, který pozná chrabré gesto. Určitě jste v pořádku?"

"Doufám, opravdu doufám. Trpím poněkud nevolností, leč soudím, že nic horšího mě nepostihlo."

"Počkejte."

Luskl jsem prsty na servula, který se s kybernetickou nerozhodností vznášel několik metrů od nás. Jakmile se přiblížil, požádal jsem o dávku skopdexu, ale můj lodní úvěr už byl vyčerpaný.

"Děkuji za ochotu." Mužik bojovně vystrčil bradu.

"Mám na svém účtu dostatek prostředků." Promluvil na robota kanasijštinou, příliš rychle a tiše, abych mu rozuměl, a hned se objevila nová injekční stříkačka.

Zatímco se neobratně snažil dostat jehlu do žíly, otočil jsem se k Vadimovi: "Budu velkorysý a nechám tě jít. Ale už tě tady nechci vidět."

Hleděl na mne s ohnutými rty, stopy zvratků na jeho tváři připomínaly sněhové vločky. "Ještě jsme spolu neskončili, Míra-Belo."

Významně se rozhlédl po cestujících, zjevně se snažil získat něco ztracené důstojnosti. Bylo to naprosto zbytečné úsilí, neboť jsem pro něj ještě něco chystal. Vadim se napjal, připraven se odstrčit. "Počkej," zastavil jsem ho. "Přece si nemyslíš, že tě pustím dřív, než vrátíš, o cos je obral."

Zaváhal. "Vás jsem o nic neobral, Míra-Belo. Nikoho jsem neobral. Ani vás, pane Quirrenbachu, že?"

"Je to pravda?" obrátil jsem se na tloušťáka. Quirrenbach také váhal, nerozhodně hleděl na Vadima, než odpověděl:

"Ovšem, ovšem... Nic mi nevzal. Nikdy předtím jsem s ním nemluvil."

Zvýšil jsem hlas. "A co vy ostatní? Vymámil z vás tenhle syčák něco?"

Ticho. Viceméně jsem to čekal. Nikdo nebyl ochoten přiznat, že se nechal oklamat takovou krysou, když se nyní přesvědčil, jak je ubohý.

"Vidíte, Míra-Belo? Nikdo nic."

"Možná ne tady." Natáhl jsem volnou ruku a popadl ho za tuhý plášť. Prošívané díly byly chladné a suché jako hadí kůže. "Ale co ostatní cestující? Řekl bych, že s jich od startu z Tišiny pár oškubal."

"A co na tom?" zašeptal. "To není vaše starost, něť?" Jeho tón se měnil každou vteřinu. Svíjel se přede mnou a náhle z něj zbyl jen stín toho hromotluka, který vstoupil do společenského centra. "O co vám jde? Co chcete za to, že to smažete a necháte mě na pokoji?"

Musel jsem se zasmát. "Opravdu se mě snažíš koupit?"

"Vždycky to stojí za pokus."

Něco ve mně prasklo. Popadl jsem Vadima a praštil s ním o stěnu tak silně, že zase ztratil dech, a začal jsem do něho bušit pěstí. Rudá mlha vzteku mne zalila jako teplá, laskající vlna. Cítil jsem, jak mi pod pěstí pukají jeho žebra. Vadim se snažil bojovat, ale byl jsem rychlejší a silnější a můj vztek byl spravedlivější.

"Nechte toho!" poručil hlas, který jako by přicházel odkudsi z nekonečna. "Nechtě toho, už má dost!"

Quirrenbach mě odtahoval od Vadima. Několik dalších pasažérů připlulo blíž ke scéně násilí, fascinovaně zírali na práci, kterou jsem na Vadimovi odvedl. Jeho obličej byl jediná ošklivá modřina, z úst vyplivoval šarlatová semínka krve.

Musel jsem vypadat zhruba stejně, když se mnou skončili mendikanti.

"Nejste zbytečně shovívavý?" zeptal jsem se.

"Hranice shovívavosti jste již dávno překročil," odpověděl Quirrenbach. "Přece ho nemusíte zabíjet. Co když má opravdu přátele?"

"Je to nula," řekl jsem. "Nemá o nic větší vliv než vy nebo já. Ale i kdyby měl, Třpytný pás není pohraniční osada, kde neplatí zákony."

Quirrenbach mi věnoval divný pohled. "Mluvíte upřímně? Opravdu jste přesvědčen, že míříme na Třpytný pás?"

"Ne snad?"

"Třpytný pás neexistuje," řekl Quirrenbach. "Neexistuje již dlouhá léta. Letíme zcela jinak."

Z naklepaného bifteku se ozvalo zachroptění. Mohlo to znamenat, že se Vadim snaží vyplivnout krev, anebo to taky mohl být škodolibý smích.

12

"Cos tím myslel?"

"Nad kterou z mých duchaplností hloubáš, Tannere?"

"Nad letmou poznámečkou o změně letového řádu, protože Třpytný pás neexistuje. Máš v úmyslu nechat ji jenom tak tajemně viset ve vzduchu?"

Propracovávali jsme se útrobními Strelnikova k Vadimově skrýši; měl jsem s sebou kufřík, a tak mi to šlo hůř. Zamkl jsem

Vadima v mé kajutě, jakmile nám prozradil, kde má svou. Usoudil jsem, že když ji prohledáme, najdeme něco z toho, oč obral cestující. Osobně jsem si už půjčil jeho plášť a v dohledné době jsem neměl v úmyslu mu ho vrátit.

"Prostě řekněme, že nastaly jisté změny," pronesl opět tajuplně Quirrenbach, nemotorně se sunul za mnou jako tlustý jezevčík nepřiměřeně úzkou králičí norou.

"O žádných nevím."

"Ani nemůžeš. Došlo k nim teprve nedávno, zatímco jsi letěl sem. Obvyklé riziko mezihvězdného cestování."

"Jedno z mnoha." Počítal jsem k nim také svou potlučenou tvář. "Jaké změny?"

"Obávám se, že poněkud drastické." Odměl se, jeho těžký dech připomínal řezání pilou. "Je mi nesmírně líto, že musím rozbít všechny tvé představy jediným úderem, ale raději se hned začni vyrovnávat s faktem, že se Žlutozem už nepodobá světu, jakým bývala. A to jsem se vyjádřil nadmíru zdrženlivě, Tannere."

Vzpomněl jsem si, jak mi Amélie prozradila, kde najdu Rejviče. "Kaldera tam pořád je?"

"Ovšem, ovšem... Tragédie neměla natolik kolosální rozměry, aby Kaldera nebyla stále ve svém dolíku, obydlená a poměrně prosperující, přinejmenším podle současných měřítek této soustavy."

"Mám podezření, že se chystáš své prohlášení blíže rozvést." Podíval jsem se dopředu, kde se průlez rozšiřoval do válcovité chodby s řadou oválných dveří na jedné straně. Chodba byla tmavá a vyvolávala klaustrofobii. Celá tato zkušenost mi připadala nepříjemně povědomá.

"Bohužel, Tannere, bohužel... Město se diametrálně změnilo, téměř k nepoznání. Dozvěděl jsem se, že stejný osud potkal taktéž Třpytný pás. Bývalo v něm deset tisíc habitatů rozmístěných kolem Žlutozemě jako věnec pohádkově vzácných a umělecky broušených drahokamů rozzářených intenzivní nezaměnitelnou září, což je pochopitelně jen nestydatá metafora." Zastavil se a chvíli supěl, než pokračoval: "Stanice, které udrží atmosféru alespoň natolik, aby v nich mohl někdo žít, je nyní sotva stovka. Zbytek jsou zpustlé slupky bez vzduchu, opuštěné a tiché jako dříví unášené proudem, doprovázené rozsáhlými a smrtonosnými oblaky orbitálního smetí. Tento věnec šrotu nyní nazývají Rživý pás."

Když mi to došlo, zeptal jsem se: "Jak se to stalo? Válka? Vzhled habitatů urážel něčí vkus?"

"Kdepak válka. Ačkoli by možná bylo lepší, kdyby k ní došlo. Z války lze, koneckonců, vždycky něco získat. Války zas nejsou taková metla lidstva, jak se tvrdí -"

"Quirrenbachu!" Docházela mi trpělivost.

"Viníkem je mor," pospíšil si s odpovědí. "Hodně zlý, ale přesto jenom mor. Než se začneš ptát na podrobnosti, nezapomeň, že nevím o moc víc než ty... Uvědom si, že jsem taky zrovna přiletěl."

"Jsi líp informovaný než já." Minul jsem dvoje dveře, u třetích jsem porovnal číslo s číslem na klíči, který mi laskavě zapůjčil Vadim. "Jak může morová epidemie způsobit tak velké škody?"

"Nehovoříme zde o jen tak nějaké epidemii. Aspoň ne v obvyklém slova smyslu. Byla mnohem... produktivnější. Vynalézavější. Umělečtější. A taky občas nevyzpytatelná. Jsme na místě?"

"Jistě - Vadimova kajuta."

"Opatrně, Tannere. Mohl nastražit nebezpečné léčky nebo něco ještě nebezpečnějšího."

"Pochybuju. Nevypadá jako odborník na dlouhodobé plánování. Na to je zapotřebí vyvinutý čelní lalok."

Strčil jsem Vadimův klíč do zámku a potěšilo mne, že se dveře otevřely. Rozblikaly se slabé špinavé žárovky a osvitily válcovitou kajutu asi třikrát čtyřikrát větší než moje. Quirrenbach se zastavil na prahu, jako by se nemohl odhodlat vlézt do stoky.

Neměl jsem mu za zlé, že se mu nechce dál. Kajuta páchla, jako by se tam měsíce shromažďovaly výkaly z celého člunu, zažloutlý plast potáhl mastný povlak odumřelých kožních buněk. Jakmile jsme vstoupili, na stěnách ožily pornografické hologramy, dvanáct obnažených ženštin se začalo svíjet v anatomicky neproveditelných polohách a tuctem různorodých kontraaltů nabízely, že nadšeně prověří Vadimovu sexuální zdatnost. Představil jsem si ho svázaného a s roubíkem v ústech v mé kajutě. Podobná lákadla ho právě teď nejspíš vůbec nezajímala. Hologramy brebentily i nadále, ale jejich gesta a nabídky se bez obměny opakovaly, takže se po chvíli daly ignorovat.

"Po zralé úvaze jsem dospěl k závěru, že jsme na správné adrese," poznamenal Quirrenbach.

Přikývl jsem. "Tady nás asi žádný poklad nečeká, co?"

"No, nevím, nevím. Některé skvrny tvoří docela zajímavou kompozici. Škoda, že vypadají jako rozmazané exkrementy. Musí být staré aspoň století." Odsunul nevelký poklop - dotýkal se ho pouze konečky prstů - a odhalil špinavé okénko podobané mikrometeoritu. "Hleďme, dokonce pokoj s vyhlídkou. Nejsem si ovšem tak docela jistý, zda stojí za podívání."

Já ji naopak několik okamžiků obdivoval. V nepravidelných, jasně fialových záblescích jsem uviděl část trupu Strelnikova. Ačkoli měl zapnuté motory, montéři ve skafandrech venku dál nerušené přivařovali dva rozviklané kusy.

"Raději bychom tady neměli trávit víc času, než je nezbytně nutné," prohlásil jsem. "Prohledám tenhle konec a ty druhý. Uvidíme, jestli se nám podaří najít něco užitečného."

"Skvělý nápad, Tannere."

Pustil jsem se do díla. V kajutě, od stěny ke stěně samá zabudovaná skříňka, muselo být kdysi skladiště. Skříněk bylo příliš mnoho, abych je mohl metodicky prozkoumat, ale naplnil jsem kufřík a hluboké kapsy Vadimova pláště vším, co vypadalo aspoň trochu použitelně. Shrábl jsem hrst šperků, datových okulárů, mikrokamer a translátorů ve tvaru ozdobných broží. Předpokládal jsem, že o podobné věci Vadim připravil majetnější cestující. Musel jsem pořádně hledat, než jsem našel hodinky. Vesmírní cestovatelé si je obvykle nebrali, když přelétali mezi hvězdami. Nakonec jsem našel hodinky nastavené na žlutozemský čas, planety ze smaragdů obíhaly po obvodu soustředných ciferníků a odtíkávaly vteřiny. Připnul jsem si je na zápěstí, byly příjemně masivní.

"Nemůžeš ho jenom tak beze všeho oloupit," napomenul mě Quirrenbach mírně.

"Vadím si klidně může podat stížnost."

"O to nejde. Co děláš, není o nic lepší než..."

"Hele, Quirrenbachu, opravdu si myslíš, že tyhle věci koupil? Všechno ukradl, pravděpodobně cestujícím, kteří už nejsou na palubě."

"Nicméně některé cennosti mohl získat nedávno. Měli bychom využít všechny možnosti a vrátit je jejich právoplatným majitelům. Souhlasíš se mnou?"

"Na nějaké mlhavé teoretické úrovni pravděpodobně jo." Pokračoval jsem v hledání. "Jenže jak zjistíme, co komu patřilo? Nevšiml jsem si, že by se ve společenském centru někdo přihlásil, když jsem se ptal. V každém případě, proč ti na tom záleží?"

"Říká se tomu zachovat si aspoň zbytek svědomí, Tannere."

"I když tě ten bandita málem zabil?"

"Podstata pořád platí."

"Jestli si myslíš, že ti to pomůže, abys v noci lip spal, nech mě tady samotného. A když už jsem to nakouzl, žádal jsem tě vůbec, abys šel se mnou?"

"Ne. Vlastně ne..." Quirrenbach vytáhl z jedné zásuvky ponožku a několik okamžiků ji zamyšleně studoval. Jeho tvář zkřivila muka nerozhodnosti. "Zatraceně, jenom doufám, že máš pravdu a že nemá žádnou moc."

"S tím si nemusíme dělat starosti."

"Odkud čerpáš takovou jistotu?"

"Docela slušně tyhle podvodníky znám, to mi můžeš věřit."

"Tak dobře... Snad se nemýlíš." Pomalu, ale stále zaníceněji začal bez výběru shrabovat Vadimův lup, hlavně svazky žlutozemských bankovek. "Přece se nebudeme hádat."

Natáhl jsem se a dva paklíky si strčil do kapsy dřív, než mu všechny zmizí pod rukama. "Díky, budou se hodit."

"Zrovna jsem ti je chtěl dát."

"Jistěže." Zběžně jsem projel papírové peníze mezi palcem a ukazovákem. "Mají ještě nějakou hodnotu?"

"Ovšem, alespoň v Nebesích. Nemám představu, jakou měnou platí v Mulči, ale hodit se budou dozajista."

Vzal jsem si ještě několik. "Pár bankovek navíc je určitě lepší než drátem do oka. To je má filozofie."

Pokračoval jsem v pátrání, prohrabal veteš a bižuterii a našel přístroj, který vypadal jako přehrávač na proživače, jenže lehčí a elegantnější, než jaký jsem kdy na Skyově vítězství viděl, a tak šikovně sestrojený, že složený nebyl větší než kapesní Bible. Přidal jsem k němu pár proživačů, neboť taky mohly mít cenu, a všechno strčil do další prázdné kapsy, kterých měl Vadimův plášť nadbytek.

"Poslyš, Quirrenbachu, mluvil jsi o moru..."

"Ovšem."

"Pořád nechápu, jak mohl nadělat takovou škodu."

"Protože ho neměly na svědomí organické patogeny, rozhodně ne takové, co jako organismy obvykle chápeme."

Odmíchl se a na chvíli přestal probírat skříňky.

"Napadá především stroje, takže od určité úrovně přestanou fungovat nebo začnou pracovat jinak, než mají."

Pokřčil jsem rameny. "To nezní až tak zlé."

"Možná ne, pokud by se jednalo jenom o roboty nebo systémy podpory života, na tomto člunu jsou stejně nevalné úrovně. Jenže nešlo jen o kosmická plavidla, ale o lidi a Žlutozem. Tragédie Třpytného pásu byla jen malá předzvěst mnohem hrůznější katastrofy, která postihla stroje v lidech, mikroskopické stroje úzce propojené s mozkem a tělem. Řekněme jako kdyby v celé Evropě koncem čtrnáctého století zhasla všechna světla jako oznámení příchodu černé smrti."

"Potřebuju vědět víc."

"Tak se zeptej Vadimova počítače nebo počítače ve vlastní kajutě."

"Nebo mi to můžeš říct ty, Quirrenbachu."

Zavrtěl hlavou. "Kdepak, Tannere, nevím víc, než co jsem ti už řekl. Nezapomeň, že jsme oba přiletěli zhruba ve stejné době. Sice na různých lodích, ale když řádl mor, překonávali jsme mezihvězdný prostor. Měl jsem jenom víc času seznámit se s fakty."

Tiše a klidně jsem se zeptal: "Odkud jsi přiletěl?"

"Ze Vznešeného Tetonu."

Také jeho planeta byla původně americká kolonie jako Žlutozem, Yosemite, Ledovec a dvě tři další, na něž si ne a ne vzpomenout. Před čtyřmi staletími na nich přistály reduplikační automaty, které s sebou přivezly genetické matrice potřebné k vytvoření lidí. Ani jedna kolonie nebyla úspěšná, po jedné či dvou generacích začaly všechny upadat. Zcela zváně se daly některé rody vystopovat až k původním americkým osídlencům, ale většina obyvatel těchto planet byla potomky pozdějších kolonizačních vln, které tam dopravily světlohonce. Převážně na nich vládli Demarchové jako na Žlutozemi.

Skyovo vítězství představovalo zcela jiný případ. Byla to jediná planeta, kterou kdy osídlili lidé z generačních lodí.

Některé chyby se dvakrát nedělají.

"Slyšel jsem, že na Vznešeném Tetonu se hezky žije," řekl jsem.

"Ovšem. Předpokládám, že teď se divíš, co mě sem přivedlo."

"Vlastně ani ne. Nic mi do toho není."

Zpomalil zabavování Vadimova lupu. Všiml jsem si, že na nedostatek zájmu patrně není zvyklý. Pokračoval jsem v hledání a v duchu jsem počítal vteřiny, než prolomí ticho.

"Jsem umělec," prohlásil Quirrenbach. "Přesněji hudební skladatel. Pracuji na cyklu symfonií, na svém životním díle. To

mě sem přivedlo."

"Hudba?"

"Ovšem, hudba, ačkoli toto nízké slůvko stěží může vyjádřit, o co usiluji. Má příští symfonie nebude inspirována ničím menším než Kalderou." Usmál se. "Stvořím velkolepou a povznášející kompozici oslavující město v jeho nádhře za belle époque, plnou vitality a síly. Teď se však obávám, že to bude poněkud ponurá skladba, těžká jako z pera Šostakoviče, zatížená drtivým poznáním, že se kola historie nakonec otočila a roztránila sny smrtelníků na prach. Morová symfonie."

"A kvůli tomu jsi podstoupil tak dlouhou cestu? Abys nadrásal pár not?"

"Ovšem. Abych nadrásal pár not. Proč ne? Někdo to musí udělat."

"Jenže ti bude trvat desítky let, než se vrátíš domů."

"Možná tě to překvapí, ale tato drobnost neunikla mé pozornosti, aniž bys na ni tak laskavě poukázal. Cesta sem je pouhá předehra a zabírá rozlohu času, která se stane naprosto bezvýznamnou v porovnání se staletími, jež uplynou, jak zcela jistě očekávám, než se mé dílo přiblíží k závěru. Já sám pravděpodobně zestárnu o větší část století, což je ekvivalent dvou tří životů plných práce libovolného velkého skladatele. Navštívím samozřejmě desítky soustav a klidně do své pouti přidám i jiné, stanou-li se důležitými. Nepochybně vypuknou další války, další moře a další temné věky. A samozřejmě éry zázraků a divů. Taková je voda, jež pohání mlýn mého velkého díla. Až bude v plném lesku, a pokud jím nebudu naprosto znechucen a zklamán, dozajista již budu prožívat podzim života. Nebudu mít prostě čas držet krok s nejnovějšími technikami gerontoterapie, neboť veškerou energii věnuji své práci. Musím se spokojit s nejsnáze dostupnou technikou a doufat, že se dožiji dokončení svého životního díla. Až svou práci uspořádám a dosáhnu jakési formy smíření mezi hrubými náčrti, jaké tvořím nyní, a nepochybně mistrovskou a graciózní prací, kterou budu tvořit ke konci života, nastoupím na loď zpět na Vznesený Teton - za předpokladu, že bude pořád existovat - kde oznámím premiéru mého významného opusu. Premiéra sama se nebude konat nejméně padesát let poté, to bude záviset na budoucí rozloze lidského vesmíru. Musí být dost času, aby se o této události dozvěděli lidé i na těch nejvzdálenějších koloniích a mohli se slétnout na Vznesený Teton na jedinečné představení. Budu spát, než se vystaví vhodný koncertní sál - představuji si něco patřičně okázalého, a než bude sestaven orchestr hodný této události, ať už se jeho členové narodí nebo je případně vyklonují. A po padesáti letech se probudím, vstoupím do záře reflektorů, budu dirigovat své skladby a v té troše času, která mi ještě zbude, se budu vyhřívat na výsluní slávy, jakou žádný komponista za svého života nepoznal ani nepozná. Jména velkých skladatelů se scvrknou na pouhá stručná slovníková hesla, stěží publikující zárodky hvězd ve srovnání s oslnivou září mého vlastního hvězdného požáru. Mé jméno bude znít celými staletími jako neutichající akord."

Dlouho bylo ticho, než jsem odpověděl: "No, člověk zkrátka potřebuje nějaký cíl."

"Určitě si o mně myslíš, že jsem nehorázně domýšlivý."

"To mě vůbec nenapadlo." Během řeči jsem strčil ruku až dozadu do jedné zásuvky a něco nahmatal. Doufal jsem, že jsem konečně narazil na zbraň s poněkud větší průrazností než natahovací pistole, ale zdálo se, že se Vadim bez bouchačky obešel. Přesto jsem měl pocit, že jsem natrefil na něco důležitého, když jsem v matně černé kovové krabičce zvící tabatěrky objevil šest šarlatových ampulek zasunutých do kapsiček.

"Copak jsi našel?" zeptal se Quirrenbach, který měl oči všude.

V krabičce byla ještě ocelová injekční stříkačka, držadlo vyzdobené polyrentovaným reliéfem kobry připomínalo pažbičku.

"Nevím. Netušíš, co to je?"

"Ne, ovšemže ne." Prohlížel si pouzdro s výrazem, který mi připadal upřímně zvědavý. "Ale jedno ti prozradím. Nevypadá to právě legálně, ať je to cokoli."

"Napadlo mě víceméně totéž."

Když jsem si krabičku bral od Quirrenbacha zpět, zeptal se: "Proč tě tak zaujala?"

V Améliině jeskyni vypadla bratru Alexejovi podobná stříkačka. Nevěděl jsem to jistě, ale tekutina, kterou jsem v šeru zahlédl, se velmi podobala kapalině ve Vadimových ampulkách. Taky jsem si pamatoval, jak Amélie zareagovala. Prohlásila, že by to v Tišině rozhodně být nemělo. Je to tedy narkotikum, pravděpodobně zakázané nejen v hospici mendikantů, ale v celé soustavě.

"Třeba by mi to mohlo otevřít několik dveří."

"Nebo mnohem víc," pronesl Quirrenbach. "Třeba samotné brány pekla. Na něco jsem si vzpomněl. Zaslechl jsem jistě zvěsti nahoře v zaparkovaném hejnu lodí. Vyskytovaly se tam určité nebezpečné substance." Ukázal na řádku šarlatových ampulek. "Jedné říkali Palsen."

"A tohle by mohl být on?"

"Nevím, leč předpokládám, že právě s takovým druhem zboží by mohl náš drahý přítel Vadim obchodovat."

"Odkud to mohl získat?"

"Netvrdil jsem, Tannere, že jsem expert. Vím jenom, že Palsen má jistě nepříjemné vedlejší účinky a že všechny úřady, co jich v této soustavě je, jeho užívání ani přechovávání nijak zvlášť nepodporují."

"Nějaké využití musí mít."

"Ovšem, ale co přesně s ním dělají, to nevím. Mimochodem, toto zařízení je svatební pistole."

Musel si povšimnout mého nechápavého výrazu.

"Podle starého žlutozemského obyčeje si novomanželé při svatebním obřadu vyměňovali opravdové neuronové buňky získané z mozku partnera. Svatební pistolí si je navzájem implantovali."

"Už si tak neubližují?"

"Domnívám se, že od moru ne." Vypadal smutně. "Vlastně, když se nad tím tak zamyslím, spoustu věcí už od moru

nedělají."

Když se Quirrenbach s kořistí v kapse vrátil k promýšlení svého symfonického cyklu, jak jsem předpokládal, přistoupil jsem k Vadimovu informačnímu terminálu. Konečně jsem nabyl hmotnost, neboť Strelnikov zažehl trysky, aby upravil kurz ke Rživému pásu. Slyšel jsem hluboké dinosauří úpění protestující konstrukce, a nemohl jsem si pomoci, ale napadlo mě, zda jsem si nevybral právě let, kdy to trup člunu konečně vzdá a zanechá dalších snah o soudržnost. Postupně však sténání a skřípání zesláblo do neutrálního zvukového pozadí, takže jsem byl schopen soustředit se na záležitost, která mne zajímala.

Terminál vypadal jako exponát umístěný v muzeu pro pobavení dětí. Plochou obrazovku rámovaly ovládací prvky s ohmatanými ikonami, pod ní ležela alfanumerická klávesnice. Neznal jsem úroveň žlutozemské kultury, jenže tohle neodpovídalo ani standardu Skyova vítězství.

Musí to stačit.

Našel jsem tlačítko, kterým se terminál zapínal, obrazovka se problikala sérií zahřívacích sdělení a reklam, než se na ní objevil strom s volbami. Palubní informační služba. Lokální síť zpracovávala data v reálném čase - přístup byl zhruba světelnou sekundou od Strelnikova, dalo se tedy normálně konverzovat. Zato síť dálkového kosmického spojení měly typickou časovou prodlevu od vteřin do desítek hodin bez ohledu na složitost dotazu. Nenašel jsem přístup do sítě, kde by se na informace čekalo ještě déle, což bylo logické, protože kdybych se na něco zeptal třeba stanice v Kuiperovu pásu soustavy Epsilon Eridani, dávno bych z couráku vystoupil, než by přišla odpověď.

Zvolil jsem dálkový síťový systém a čekal několik vteřin, zatímco se mě obrazovka snažila rozptýlit novými reklamami. Objevil se strom s dalším výběrem. Informace o přilétajících a odlétajících vesmírných lodích, včetně přiletu Orvieta. Žlutozem zůstala rušným mezihvězdným střediskem navzdory moru, protože když v průběhu posledních deseti let udeřil, většina lodí už byla na cestě. Bude trvat desetiletí, než se zprávy o moru rozšíří po celém osídleném vesmíru. Zběžně jsem prohlédl nabídku.

Na dálkové síti probíhala komunikace mezi habitaty u obřích planet, šlo hlavně o těžářská pracoviště a základny odloučených skupin. Byla tam hnízda Spojených, enklávy Flibustýrů a poloautomatické vojenské nebo experimentální stanice. Bezvýsledně jsem hledal nějaký odkaz na mor. Tu a tam padla zmínka o izolačních procedurách či krizovém řízení, ale povětšinou to vypadalo, jako kdyby se mor už natolik stal neodmyslitelnou součástí života, že není zapotřebí se o něm zmiňovat.

Lokální síť mi prozradila o něco víc. Jednou dvakrát jsem našel aspoň zmínky o krizi, která měla vlastní název, mrazivé pojmenování - tavomor. Ale většina zpráv předpokládala znalost situace a základních faktů o moru i jeho následcích. Objevil jsem jen nejasné zprávy o Nebesích a Mulči, o hermetických a občas taky o čemsi, čemu se říkalo Hra, ale žádný termín nebyl podrobněji rozvedený.

O Nebesích jsem však už slyšel. Amélie se zmínila, že tam pravděpodobně najdu Rejviče. Nebesa jsou čtvrt' Kaldery. Ale nesdělila mi méně, než jsem se domníval?

Nastavil jsem terminál na odeslání dotazu a sepsal žádost o všeobecné informace o moru pro přistěhovalce. Nevěřil jsem, že jsem první, kdo o něco podobného žádá, než se ponoří do zpusťového Rživého pásu, ale bylo docela možné, že se nikdo s odpovědí nebude obtěžovat nebo že nefunguje příslušný automatický systém.

Když jsem dotaz odeslal, několik vteřin jsem civěl na obrazovku, která civěla zase na mě, aniž by se jakkoli proměnila. Nic nepřicházelo.

Zklamáný a pořád ani o kousek blíž pravdě jsem sáhl do kapes pláště, který jsem sebral Vadimovi, a vytáhl úhledně složený přehrávač. Rozložil se téměř sám, černé díly lehce vklouzly na své místo stejně dokonale jako jednotlivé části pušky. Výsledkem byla skořepina přílby s generátorem pole a vstupními porty, zdobily ji blikající zelené a červené kobry. Vpředu byly vysunovací stereoskopické brýle s měkkými okraji, které se měly automaticky přitisknout kolem očí, podobně měly fungovat i mušle sluchátek. Navíc na přílbě byly i nosní přípojky pro čichové vjemy.

Tak jsem si tu hračku nasadil.

Sevřela mi hlavu pevně jako svěrák. Brýle se posunuly do přesné polohy a vytvarovaly se kolem mých očí. Byly v nich zabudovány obrazové snímače s vysokým rozlišením, takže jsem měl možnost spatřit Vadimovu kabinu ve stejném zuboženém stavu, jak jsem ji viděl i bez přílby, až na mírnou a pravděpodobně záměrnou zrnitost. Pro lepší zážitek bych potřeboval neurální implantáty a mnohem důmyslnější přehrávací systém, který dokáže prozkoumat mozkové vlny a přizpůsobit se jim s přesností vojenského skeneru.

Otevřel jsem kufřík a našel prožívače zabalené v průhledném plastu, které jsem si přivezl ze Skyova vítězství. Roztrhl jsem obal a prohlížel si šest válečků velkých jako tužka, ale nebylo na nich nic napsáno. Jsou na kšeft, nebo obsahují vzkaz, který jsem si sám nahrál pro případ amnézie?

Vzal jsem první ze šesti proživáčů a zastrčil kovový hrot do portu na čele, takže mi trčel na hlavě jako tenký roh.

Předě mnou se objevil výběr uživatelských možností a nabídl mi vstup do simulace s různým stupněm obtížnosti a rozdílně propracovaným prostředím. Smířil jsem se s neúspěchem a ponořil se do prožívače zcela náhodně. Volby jsem prováděl posunkem rukou - přílba generovala slabé elektrické pole, které jsem svými pohyby měnil, což systému umožňovalo rozpoznat značné množství gest.

Vadimova kajuta postupně zešedla, v uších mi zasyčelo, ale syčení zesláblo do takového ticha, jaké na palubě couráku nikdy nenastane, možná ani poté, co skončí ve šrotu. Z šedi se jako duchové z mlhy vynořily tvary a barvy.

Stál jsem na mytíně v džungli a střílel na nepřátelské vojáky.

Byl jsem jen v kalhotách, přes holou hrud' jsem měl namalované černé pruhy a svaly i na vojáka tuhé a vypracované. V jedné ruce jsem držel starý model částicové útočné pušky, v druhé ještě starší samopal na kovové náboje. Sám jsem podobné zbraně kdysi používal, proto vím, že je fyzicky nemožné střílet z nich jednou rukou, natož je udržet v natažené paži. Zbraně štěkaly a bafaly, zatímco jsem kropil nekonečné řady nepřátel, kteří neuměli nic lepšího, než řvát a vybíhat

na mě z křoví, přestože mne kdykoli mohli odstřelit ze zálohy jedinou dobře mířenou ranou. Taky jsem řval. Nejspíš námahou, že musím obě zbraně držet.

Bylo to směšné, ale nepochyboval jsem, že kupce najdu. Podobné hlouposti šly na odbyt ostatně i na Skyově vítězství, kde jsme opravdovou válku měli.

Zkusil jsem další proživač.

Tentokrát jsem seděl v závodním jednokoláku a řítil se písčitou plání, v zádech desítku podobných vozidel, která se mě z obou stran pokoušela předjet. Nastavil jsem proživač na interaktivní program, mohl jsem jednokolák řídit a přidávat nebo ubírat plyn. Několik minut jsem si hrál a držel se na čele skupiny, dokud jsem nedostal na písku smyk a neztratil nad vozidlem kontrolu. Narazil do mne další vůz, následoval krvavý masakr bez bolesti, ale to už jsem se zase ocitl na startovní čáře a túroval motor. Nedokázal jsem odhadnout, jak se bude tenhle proživač prodávat. Třeba po něm někdo skočí jako po unikátním výtvaru ze Skyova vítězství, nebo ho naopak bude považovat za beznadějně zastaralý.

Pokračoval jsem se zbývajících čtyřmi proživači, ale rovněž mě zklamaly. Na dvou byly epizody z historie mé planety - melodrama ze života Skye Haussmanna na palubě Santiaga, což bylo to poslední, co jsem ve svém stavu potřeboval, a milostný příběh zasazený do doby, kdy byl Sky vězněn, souzen a popraven, ale figuroval pouze jako nedůležitá postava v pozadí. Zbýlé dva proživače obsahovaly dobrodružné lovecké výpravy na hady, jenže jejich autoři měli o pythonech velice povrchní znalosti.

Čekal jsem víc - osobní vzkaz z minulosti. Přestože se mi od probuzení v Tišině vrátila spousta vzpomínek, některé stránky mého života zůstávaly nejasné, některé skutečnosti se odmítaly zaostřit. Klidně bych se s tím vyrovnal, kdybych pronásledoval Rejviče na známém území, jenže jsem ani v nejmenším neznal město, kam jsem měl namířeno. Vytáhl jsem z kapsy Vadimovy proživače. Kromě drobného stříbrného motivu u špičky byly celé černé, neoznačené. Nedozvím se sice nic o sobě, řekl jsem si, ale aspoň se dozvím, co v Kaldeře považují za hodnotnou zábavu. Zastrčil jsem jeden černý proživač do portu.

Byla to chyba.

Očekával jsem pornografii nebo bezduché násilí, zážitek možná extrémní, ale přesto alespoň zařaditelný. Ocitl jsem se však v něčem natolik cizím, že jsem zpočátku ani netušil, co vlastně prožívám, a napadlo mě, že proživač nejspíš není kompatibilní s přehrávačem, protože evidentně stimuluje nesprávné části mého mozku. Jenže obojí pocházelo z téhož zdroje - z Vadimovy kajuty.

Bylo to záměrné.

Temnota, vlhkost, špína. Drtila mne klaustrofobie, strach tak intenzivní, jako by mi lebka pomalu vymačkávala mozek. Měl jsem jakési bledé tělo, protáhlé a bez údů, měkké a neuvěřitelně zranitelné. Nedokázal jsem pochopit, jak se podařilo tento pocit vyvolat, leda by přístroj stimuloval nějaké archaické mozkové ganglie, které si pamatovaly, jaké to bylo, když jsme se ještě přelévali jako sliz nebo splývali ve vodě, než jsme začali chodit. A přesto jsem nebyl úplně sám a také tma nebyla absolutní, jak se mi zpočátku zdálo. Mé tělo zabíralo teplou vlhkou dutinu v bludišti černých chodeb. A se mnou tam byli další bledí, protáhli tvorové. Neviděl jsem je, museli být v přilehlých dutinách, ale nasával jsem jejich blízkost a hltal kašovitě chemikálie jejich emocí a myšlenek. Částečně byli současně mnou, oddělená jsoucna mého já. Hýbali se a chvěli se, když jsem je zavolal, vnímal jsem, co vnímali oni.

Bezbrhání a tíživá klaustrofobie však současně uklidňovala. Za tím kamenným bludištěm, v němž jsme se ukrývali, se rozkládala naprostá prázdnota, před níž mé myšlenky uhýbaly, prázdnota horší než úzkost z uzavřeného prostoru. Ale ještě horší bylo vědomí, že ta prázdnota není doopravdy prázdna, protože v ní existují hroziví, tiší a nekonečně trpěliví nepřátelé.

Přibližovali se.

Proběhla mnou křeč děsu tak absolutního, že jsem vykřikl a strhl si přílbu. Na okamžik jsem se vznášel ve Vadimově kajutě, ztěžka dýchal a nechápal, co jsem prožil. Trvalo dlouhé minuty, než pominul iracionální strach z uzavřeného prostoru, smíšený s ještě horší hrůzou z prostoru nekonečného, jako když doznívá ohromný zvon.

Přestože jsem se již ovládl, trásl se mi ruce, když jsem vytahoval proživač z portu a důkladně ho zkoumal. Stříbrný motiv na špičce připomínal červa.

Okénkem ve Vadimově kajutě jsem pozoroval, jak se blížíme ke Rzivému pásu.

Tak trochu jsem už věděl, co mě čeká. Zatímco jsem se vzpomínal na hrozný zážitek, kterým mě obdařil černý proživač, terminál zacvrlikal. Překvapilo mě, že odpověď přišla, protože podle mých zkušeností tady měla být buď okamžitě, nebo vůbec. Z časové prodlevy jsem usoudil, že datová síť musí být pořádně narušená.

Ukázalo se, že jde o standardní dokument, nikoli speciálně vytvořenou zprávu. Automatický operátor usoudil, že tak zodpoví většinu mých otázek, a v podstatě se nemýlil.

Vážený návštěvníku, vítejte v soustavě Epsilon Eridani.

Navzdory všem tragickým událostem doufáme, že váš pobyt bude příjemný. Tento dokument jsme sestavili pro vaši informaci, abychom vám objasnili některé klíčové události z naší nedávné minulosti. Chceme vám usnadnit vstup do společnosti, která může být výrazně odlišná od představ, jež jste získal před odletem z vaší domovské planety.

Podstatné je, abyste si uvědomil, že před vámi k nám přiletěli také jiní...

Nejprve jsem obsáhlý dokument zběžně prošel, pak jsem si ho přečetl pečlivěji a zastavoval se u důležitých pasáží, které by mohly být při pronásledování Rejviče užitečné. Quirrenbach mě už na mor upozornil, takže to pro mne nebylo natolik šokující odhalení jako pro některou čerstvě rozmraženou makovici. Přesto byl podrobný rozbor situace zdrcující, zvláště pokud byl podán tak chladným, odtahitým způsobem, a dokázal jsem si představit, že s někým, kdo přiletěl na Žlutozem za bohatstvím, nikoli kvůli pomstě, musí pořádně zamávat. Mendikanti se očividně rozhodli nerozšiřovat tyto informace mezi svými hosty příliš rychle. Kdybych zůstal v Tišině o něco déle, nepochybně by mě opatrně zaskvětili.

Ale v jednom měl dokument pravdu - nejlepší bude vyrovnat se co nejrychleji se skutečností, byť je sebevíc

nesnesitelná.

Napadlo mě, jak dlouho potrvá, než se přizpůsobím, nebo zda rozšířím řady nešťastníků, kteří si nezvyknou nikdy. Pomyslel jsem si, že zdravý rozum si zachovají nejspíš ti druzí.

Větší habitaty Rživého pásu za okénkem už začínaly dostávat pevný tvar, přestaly být jen nezřetelnými skvrnami. Snažil jsem se představit si, jak to asi vypadalo před sedmi lety, během posledních dnů před morem.

V Třpytném pásu bývalo deset tisíc habitatů, každý tak okázalý a plný ozdob jako křišťálový lustr, každý zřetelně odlišený od sousedů nějakým divokým architektonickým nápadem, který nebyl ani tak praktickou součástí stavby, jako spíš otázkou estetiky a prestiže. Obíhaly Žlutozem na nízké orbítě, téměř nalepené jeden na druhý, obrovské a majestátní konstrukce si udržovaly uctivou vzdálenost od ostatních drobnými zášlehy korekčních trysek. Neustálý obchodní ruch proudil mezi nimi po úzkých dopravních tepnách, takže zdálky vypadaly jako obalené pozlacenou světelnou sítí. Podle postavení v proměnlivém spektru spojenectví a svárů habitaty navzájem komunikovaly prostřednictvím blikání kvantově zakódovaných laserových paprsků, nebo udržovaly nevládné ticho. Takové ticho nebylo neobvyklé, neboť i mezi základními složkami v zásadě dokonalého modelu sjednocené společnosti Demarchu vládla hluboká rivalita.

Na deseti tisících habitatech existovaly všechny představitelné lidské specializace, každá odbornost, ideologie, jakákoli zvrácenost. Demarchové tolerovali experimentální politické modely, které zcela odporovaly jejich základnímu vzoru absolutní nehierarchické demokracie. Pokud tyto experimenty zůstávaly na úrovni experimentů, dokonce je aktivně podporovali. Zakázán byl pouze vývoj zbraní a skladování vojenského potenciálu, pokud nesloužil k uměleckým účelům. A právě tady, v Třpytném pásu, odvedl nejproslulejší klan soustavy, rodina Sylvestů, většinu práce, která jim přinesla slávu. Calvin Sylveste učinil v Pásu první pokusy o neurotransformace od časů Vrcholného prozření. Dan Sylveste právě tady shromáždil všechny známé informace o Zahalených, což nakonec vedlo k jeho osudné expedici k Lascailleovu záhalu.

Ale to už byla hluboká minulost. Historie proměnila nádhru Třpytného pásu na... tohle.

Když udeřil tavomor, Třpytný pás zůstal nedotčený mnohem déle než Kaldera, protože většina habitatů měla účinná karanténní pravidla. Některé stanice byly natolik uzavřené a soběstačné, že na ně stejně nikdo nevstoupil již desítky let.

Ale přesto došlo k nákaze.

Stačilo, aby jeden habitat padl za oběť moru. Během několika dní většina jeho obyvatel zahynula a reduplikační systémy přestaly fungovat způsobem, který se zdál záměrně zlomyslný. Ekosystém katastrofálně zkolaboval.

Neřízený habitat se vzdálil z místa na orbítě jako úlomek ledovce. Běžně by nebezpečí kolize bylo malé..., ale přeplněný Třpytný pás byl i bez toho na vlas od katastrofy.

První pravidlo o kolizích mezi orbitálními tělesy praví, že k nim dochází opravdu výjimečně - dokud k nim nedojde. Pak se úlomky zničených stanic rozletí různými směry a výrazně zvýší pravděpodobnost nárazu. Zanedlouho následuje další střet, počet úlomků se opět zvýší, takže příští srážka už je prakticky jistá...

Během několika týdnů byla většina habitatů Třpytného pásu katastrofálně proděravělá troskami stanic... Přestože tyto úlomky všechno živé hned nezabily, kontaminovaly je zárodky moru z prvního habitatu, který padl. Nádherná karuselová, cylindrická i lustrová města se stala temnými a vyhaslými slupkami kroužícími po orbítě jako stébla unášená proudem. Než skončil rok, zůstaly nedotčené sotva dvě stovky habitatů, hlavně ty nejstarší a nejmasivnější konstrukce, obalené horninami a ledem proti radiačním bouřím. Naštěstí byly vybaveny baterií antikolizních laserů, a tak se jim podařilo zničit velké zlomky, které je ohrožovaly.

Tohle všechno se odehrálo před šesti lety. Quirrenbach tvrdil, že od té doby se Rživý pás stabilizoval, většinu trosk zničili nebo seskupili do rozměrných shluků a odhodili do žhoucího pekla Epsilon Eridani. Rživý pás se prozatím dál nerozpádal. Nefungující vraky udržovaly na orbítě automatické tahače. Pouze hrstka byla opravena a nově osídlena, ačkoli se objevovaly předvídatelné zvěsti o hrozivých frakcích, které se ve vracích tajně usídlily.

Tolik jsem se dozvěděl ze sítě a od Quirrenbacha. Ale něco jiného bylo uvidět trosky na vlastní oči. Okrový obr Žlutozemě zabíral polovinu oblohy, teď už to byla konkrétní planeta jako ta, kterou jsem opustil, ne jen nevýrazný plochý kotouč na hvězdném pozadí. Jak se Strelnikov snašel k přistávací plošině jednoho habitatu, přes tvář Žlutozemě přelétaly temné obrysy dalších stanic, zdeformovaných, vykuchaných a roztržených titánskými kolizemi. Zkusil jsem si představit tu spoustu lidí, kteří při katastrofách zahynuli. Přestože byli z mnoha habitatů určitě evakuováni, odvézt milion obyvatel v tak krátkém čase se prostě nedalo.

Cílová orbitální stanice měla tvar tlustého doutníku, otáčela se podél dlouhé osy, aby odstředivá síla vytvořila zdání gravitace, podobně jako Tišina. Sestra Amélie mi oznámila, že karusel, kam mám namířeno, se jmenuje Nový Vancouver. Pokrýval ho ledový krunýř špinavě šedého odstínu, ale tu a tam zalátný plochami nového, zářivě bílého ledu. Usoudil jsem, že to jsou opravená místa po nedávných nárazech. Jak se nehlučně otáčel, vypouštěl páru v desítkách liných závitů připomínajících ramena spirální galaxie. U jednoho konce kotvila velká kosmická loď vytvarovaná jako rejnok, na ploutvovém lemu měla spousty malinkých okének. Strelnikov se obloukem snašel k druhému konci doutníku, kde se otevřela trojdílná čelist. Vpluli jsme do hangáru se stěnami skrytými pod řadami palivových trubíc a nádrží. V doku seděly další čluny, dva lahvové zelené kutry štíhlé jako špičky šípů pro lety v atmosféře a několik hranatých nesymetrických plavidel s odkrytými motory, která jako by našemu couráku z oka vypadla. Kolem člunů se hemžily postavy ve skafandrech a pár robotů s hadicemi nebo opravářskou výbavou, většinu práce však odváděli lidé a geneticky upravená zvířata.

Připomněl jsem si, jaké obavy jsem ze soustavy Epsilon Eridani měl. Čekal jsem civilizaci v každém ohledu o staletí vyspělejší, kde si budu připadat jako venkovan na prvním výletě za nevidanými divy velkoměsta. Místo toho jsem se ocítl v prostředí, které docela klidně mohlo pocházet z dávné minulosti mé rodné planety, třeba z éry přiletu Flotily.

Přistání provázek náraz. Popadl jsem kufřík a rychle prolézal, šplhal a plazil se útroby čelunu směrem k východu. "Tak zatím na shledanou," řekl mi Quirrenbach, který už čekal v řadě, až bude moci projít do Nového Vancouveru.

"Měj se." Pokud předpokládal jinou odpověď, měl smůlu.

"Byl jsem se... hm... podívat na Vadima, Tannere."

"Ten lump se určitě o sebe dokáže postarat sám. Možná jsme ho měli vyhodit přetlakovou komorou, dokud jsme měli příležitost." Přinutil jsem se k úsměvu. "Ale tvrdil, že je součástí místního koloritu - strašně nerad bych někoho připravil o unikátní zážitek."

"Jak dlouho v N. V. zůstaneš?"

Chvilí mi trvalo, než jsem si uvědomil, že má na mysli Nový Vancouver. "Moc dlouho ne."

"Chceš chytit první kolos na povrch?"

"Rád bych." Nad Quirrenbachovou hlavou jsem pohlédl k východu ucpanému cestujícími. Dalším okénkem jsem spatřil kus odchlplého plátování trupu Strelnikova, zřejmě uvolněného během přistávacího manévru, který opraváři přitahovali svorkami a epoxidovou pryskyřicí lepili na původní místo.

"Ovšem. Také mám v úmyslu dostat se dolů co nejrychleji." Poplácával kufřík, který si tiskl na prsa, jako by mu byl bližší než košile i kabát. "Čím dřív se pustím do práce na Morové symfonii, tím lépe."

"Určitě to bude obrovský úspěch."

"Díky. A co ty, Tannere? Jestli nejsem příliš dotěrný. Máš nějaké konkrétní plány?"

"Jeden či dva."

Nepochybně by mě dál podroboval křížovému výslechu, aniž by se někam dostal, ale v tlačenici před námi se najednou otevřela skulina, do níž jsem pohotově vklouzl. Během minuty jsem unikl z dosahu Quirrenbachových otázek.

Vnitřek Nového Vancouveru se nijak nepodobal Tišině. Nebylo tam žádné umělé slunce, žádný otevřený prostor a modravá atmosféra. Připomínal spíš plástek s jednou buňkou vedle druhé nebo součástky namačkané v prastarém rádiu. Nepředpokládal jsem, že bych tady ještě Rejviče našel. Do Kaldery létaly nejmíň tři čeluny denně a určitě byl v prvním, který stihl.

Přesto jsem zůstával ostražitý.

Améliin odhad byl naprosto přesný. Žlutozemské peníze, které jsem si přivezl ze Skyova vítězství, vystačí nanejvýš tak na cestu do Kaldery. Polovinu jsem už utratil za courák, druhá půlka taktak pokryje let na Žlutozem. Jistě, zabavil jsem nějaké oběživo Vadimovi, ale když jsem je spočítal, dělalo to zhruba tolik jako zbytek mých vlastních prostředků.

Přistěhovalci, kteří mu padli za oběť, zřejmě neměli peněženky napěchované bohatstvím.

Ověřil jsem si čas.

Vadimovy hodinky měly soustředné ciferníky jak pro žlutozemský šestadvacetihodinový, tak pro čtyřadvacetihodinový den soustavy. Měl jsem ještě pár hodin, než poletím dolů. Chtěl jsem čas zabít procházkou po N. V. a vyhledáním zdejších informačních zdrojů, ale brzy jsem zjistil, že velké oblasti habitatu nejsou přístupné pro cestující, kteří sem přiletěli na něčem tak pomalém, jako byl Strelnikov. Pasážery z rychločelunů oddělovaly od spodiny, k níž jsem patřil, tabule pancéřového skla. Našel jsem místočko, kde jsem se mohl posadit, vypít si hrníček špatné kávy (zřejmě jediné univerzální komodity) a pozorovat, jak kolem postupují dva neslučitelné proudy lidí.

Seděl jsem ve špinavém průchodu, židle a stolky bojovaly o místo s metr tlustými rourami, které vedly z podlahy do stropu jako pythoni stromy. Odbočovaly z nich slabší trubky a kroutily se pod stropem jako ochablé střešní kličky. Praskalo v nich, až mi to šlo na nervy, jako by prořídle zkorodované nýty už nedokázaly zadržet kolosální tlak. Někdo sice vyvinul marné úsilí prostředí zvelebit a rozvěsil na potrubí umělé listí, avšak zjevně bez valného nadšení.

Všichni kolenjdoucí nevypadali chudě, ale bez rozdílu vypadali, že si přejí být někde jinde. Poznal jsem pár lidí z couráku a pár z hospice, ale většinu jsem předtím určitě neviděl. Pochyboval jsem, že všichni do soustavy Epsilon Eridani teprve přiletěli, N. V. byl pravděpodobně přestupní bránou pro regionální cestovatele. Dokonce jsem spatřil skupinku Ultrů, pyšně si vykračovali a okázale předváděli chimérické úpravy, avšak stejně tolik jich bylo na druhé straně skla.

Pamatoval jsem si ženu s otvorem v břiše a další členy posádky Orvieta. Napadlo mne, zda nás kapitán Orcagna nezradil, když byl Rejvič tak dobře informován o našem putování džunglí. Mohl se taky postarat, abych po oživení trpěl amnézií, a tím zpomalit stíhání.

Nebo jsem prostě jenom paranoidní.

Za sklem jsem uviděl cosi mnohem podivnějšího než černě oděné kyborgizované přízraky z posádek světlohonců - jakési bedny, na výšku postavené čtyřboké komolé jehlany, zlověstně klouzající davem. Lidé si jich nevšíмали, pouze jim ustupovali z cesty. Napil jsem se kávy. Postřehl jsem, že v přední stěně mají bedny zasazeno tmavé okénko, několik bylo navíc vybaveno neforemnými mechanickými rukama.

"To jsou palankýny, aspoň myslím."

Povzdechl jsem si, když jsem zaslechl Quirrenbachův hlas, jehož majitel právě usedal na židli vedle mne.

"Díky za informaci. Už jsi dokončil symfonii?"

Předstíral, že mě neslyšel. "O palankýnech něco vím. Lidé uvnitř se nazývají hermetici. Ponechali si implantáty a odmítají se jich zbavit. Palankýny jsou vlastně izolovaný cestovní mikrokosmos. Co myslíš, je mor opravdu pořád nakažlivý?"

Podrážděně jsem postavil hrneček. "Jak to mám vědět?"

"Promiň, Tannere, jen jsem se snažil zapříst rozhovor." Hleděl na prázdné židle kolem stolku. "Nezdá se, že bys měl v oblíbě velkou společnost."

"Opravdu po žádné netoužím."

"Ale jdi." Luskal prsty, aby přivolał umouněného servula s kávou. "Jsme v tom namočení oba, Tannere. Slibuji, že se v

Kaldeře rozloučím, leč prozatím nám neublíží, budeme-li vůči sobě zdvořilí. Třeba ti mohu být v něčem nápomocen. Přinejmenším vím o N. V. o trošičku víc než ty, i když připouštím, že ani mé vědomosti nejsou valné."

"O trošičku víc, to jsi vyjádřil přesně."

Vzal si od robota kávu a nabídl mi, ať si nechám dolít. Odmítl jsem, ale doufal jsem, že to nevyznělo nezdvořile, když si to tolik přál.

"Probůh, ta je mizerná!" prohlásil, když usrl z hrnečku.

"Alespoň v něčem se shodujeme." Pokusil jsem se o vtip: "Vsad' se, že uhodnu, co teče tady v těch rourách."

"V jakých rourách?" Quirrenbach se rozhlédl. "Aha. Ale kdepak. To je parovod. Je nesmírně důležitý."

"Tady je vrcholem pokroku pára?"

"Na ochranu N. V. před přehřátím se používá led. Mluvil o tom kdosi na couráku. Rozbředlý led z povlaku na plášti napumpují do potrubí a pak tu břečku proženou skrze celý habitat trubkami v dilatačních meziprostorách, které oddělují jednotlivé sekce. Zrovna v jedné takové mezeře sedíme. Tady se dál rozpouští a odnímá okolní teplo. Až začne voda vřít, vypustí páru do vesmíru."

Během přiletu jsem opravdu viděl výtrysky z povrchu N. V. "Není to plýtvání?"

"Dřív se led neužíval. Habitaty mívaly velké, stokilometrové chladiče jako motýlí křídla. Ale přišly o ně, když se Třpytný pás rozpadl. Led je nouzové řešení. Musí se neustále doplňovat, jinak by se z celého habitatu stala horkovzdušná trouba a z nás pečínka. Led se dováží z Markova oka, žlutozemského měsíce. Krátery kolem pólů jsou trvale ve stínu. Dal by se použít zmrzlý metan ze Žlutozemě, ale nikdo ho sem neumí levně dopravit."

"Hodně toho víš."

Rozzářil se, popleskal kufřík na klíně. "Detaily, Tannere. Detaily. Nemůžeš psát symfonii o planetě, dokud ji důkladně neznáš. Mám již představu o první větě. Začne pochmurnými tóny dřevěných dechů a přejde do výrazné motorické rytmiky." Mával prstem ve vzduchu, jako by obtahoval neviditelné horské štíty. "Adagio, allegro energico - to je destrukce Třpytného pásu. Víš, mám pocit, že si zasluhuje celou symfonii... Co si o tom myslíš?"

"Nevím, Quirrenbachu. Muzika zrovna není má silná stránka."

"Ale jsi vzdělaný člověk, ne? Mluvíš málo, vždycky rovnou k věci. Kdopak to jen řekl, že moudří lidé mluví pouze tehdy, mají-li co říci, kdežto hloupí mluví, protože musí?"

"Nevím, ale určitě to nebyl žádný mluvka."

Podíval jsem se na své hodinky - už jsem získal pocit, že jsou mé - a přál si, aby se zelené kamínky okamžitě přesunuly do pozic označujících čas odletu na povrch. Od chvíle, kdy jsem se na ně naposledy díval, jako by se vůbec nepohnuly.

"Čím ses zabýval doma, Tannere?"

"Byl jsem voják."

"Ovšem, na Skyově vítězství to není nic neobvyklého, že?"

Z nudy a taky proto, že jsem tím nemohl nic ztratit, jsem rozvinul odpověď: "Válka si vždycky našla cestu do našich životů. Nedalo se před ní skrýt. Dokonce ani tam, kde jsem se narodil."

"A to bylo kde?"

"V Nuevo Iquique. Ospalé pobřežní městečko, daleko od hlavních bojišť. Ale každý znal někoho, kdo byl zabit nepřátelskou stranou. Měli jsme aspoň teoretický důvod je nenávidět."

"A ty jsi nepřítele nenáviděl?"

"Vlastně ani ne. Propaganda se snažila vzbudit v nás nenávist, ale když se člověk nad tím zamyslel, musel pochopit, že na druhé straně fronty rozhlašují zhruba stejné lži o nás. Jistě, všechno nebyla lež. Jenže nebylo zapotřebí příliš velké fantazie, aby ti došlo, že i my se dopouštíme stejných ukrutností."

"Táhne se válka opravdu už od přiletu Flotily?"

"Vlastně ano."

"Takže nešlo ani tak o ideologii, jako spíš o území, nemám pravdu?"

"O to se nestarám. Začalo to už strašně dávno, Quirrenbachu."

"Víš něco o tom vašem Skyovi? Zaslechl jsem, že tam u vás Haussmanna dokonce uctívají."

"Ano, něco málo o tom vím."

Quirrenbacha to zaujalo. Téměř jsem slyšel, jak si v duchu dělá poznámky pro novou symfonii. "Je to tedy všeobecně rozšířené náboženství?"

"Ne, vůbec ne." Nemělo to vlastně žádný význam, a tak jsem Quirrenbachovi dovolil, aby se podíval na ránu uprostřed mé dlaně. "Stigma. Dostala mě Skyova církev. Nakazili mě indoktrinačním virem. Zdává se mi o Skyovi, i když o to vůbec nestojím. Neprosil jsem se o to a bude ještě chvíli trvat, než se mi virus vyplaví z těla. Do té doby musím s tím parchantem žít. Dostávám dávku Skye skoro pokaždé, když zavřu oči."

"Jak příšerné," prohlásil, ale s očima navrch hlavy. "Pokud tomu dobře rozumím, když jsi vzhůru, tak jsi..."

"Při zdravém rozumu? Naprosto."

"Rád bych o něm věděl víc," řekl Quirrenbach. "Nevadí ti, že o tom mluvíme, že ne?"

Nedaleko nás začala z jedné mohutné roury syčivě unikat pára.

"Na to spolu nebudeme dost dlouho."

Zatvářil se sklíčeně. "Vážně?"

"Promiň, Quirrenbachu... Nejlip je mi samotnému." Přemýšlel jsem, jak ho odbýt, aby to nevyznělo příliš nezdvořile.

"Ty taky potřebuješ samotu, abys mohl pracovat na symfonii..."

"Ovšem, ovšem, později. Ale co teď? Musíme se vyrovnat se spoustou nových skutečností, Tannere. Pořád mi dělá starosti mor. Není Žlutozem nebezpečná?"

"Stopy tavomoru jsou prý pořád všude. Máš implantáty?" Vypadal nechápavě, a tak jsem pokračoval: "Sestra Amélie, která se o mě starala v hospici, naznačila, že přistěhovalcům implantáty odstraňují, ale tenkrát jsem nechápal proč."

"Zatraceně. Měl jsem si je nechat vytáhnout v hejnu světlohonců. Věděl jsem to. Váhal jsem, neboť se mi příliš nelíbilo, jak zacházeli s cestujícími, které připravovali na zákrok. A teď budu rád, jestli najdu v Kaldeře řezníka se zakrvácenou zástěrou, aby mě ošetřil."

"Určitě tam bude spousta ochotných odborníků. Sám si s nimi potřebuju promluvit."

Pročíš si prsty řídkého ježka. "Ale ne, ty taky? Vidíš, jak bude užitečné, když poletíme spolu."

Už jsem se chystal vykroutit z jeho neodbytné společnosti, když mě hrdlo sevřela ruka.

Vytáhla mě ze židle a odhodila dozadu, bolestivě jsem dopadl na zem. Vzduch mi vylétl z plic jako hejno vyděšených ptáků. Málem jsem ztratil vědomí, na jakýkoli pohyb mi chyběl dech, ačkoli instinkt mi důrazně radil, že právě pohyb bude to nejlepší, co se dá dělat.

Ale Vadim už se nade mnou skláněl a kolenem mi tlačil na hrudní koš. "Nečekals, že znovu uvidíš Vadima, že ne, Míra-Belo? Možná teď lituješ, žeš Vadima nezabil."

"Nechtěl jsem..." Snažil jsem se dát dohromady větu, ale v plicích mi nezbyl žádný vzduch. Vadim si prohlížel nehty a docela obstojně se mu dařilo předstírat nudu. Moje periferní vidění začínalo tmavnout, ale přesto jsem spatřil Quirrenbacha, jak mu za zády kroutí paže nějaký chlap. A za jeho zády se mi rozmazaně míhali chodci. Přepadení nikdo nevěnoval nejmenší pozornost.

Vadim uvolnil tlak. Chytil jsem dech.

"Cos nechtěl?" zeptal se. "Jen pokračuj. Jsem jedno velké ucho."

"Dlužíš mi laskavost, že jsem tě nezabil, Vadime. A dobře to víš. Neřád jako ty zkrátka nestojí za námahu."

Neupřímně se usmál a znovu svou váhou zatížil mou hrud'. Zapochyboval jsem o svém odhadu. Vadim evidentně měl komplice, který znehybnil Quirrenbacha, a jeho historka o síti spolupracovníků náhle vypadala pravděpodobněji.

"Takže neřád? Ale určitě ses nechystal dát vyčistit moje hodinky, ty amatérský zlodějíčku." Zápasil s řemínkem na mém zápěstí, pak mi je s triumfálním úsměvem strhl. Zvedl si je k jednomu oku jako hodinář zkoumající důležitou součástku.

"Doufám, že nejsou poškrábaný..."

"Klidně si je nechej. Vlastně ani nebyly moje."

Vadim si hodinky připnul, otáčel zápěstím sem a tam, aby si prohlédl znovunabytý majetek. "Výborně. Chceš ještě něco přihlásit k proclení?"

"Jen drobnost."

Nesnažil jsem se ho druhou rukou odstrčit, a tak ji naprosto ignoroval. Dokonce mi ji ani nevytáhl z kapsy, kam jsem ji zasunul, když jsem pozpátku padal ze židle. Vadim možná má kontakty, ale od té doby, co jsme spolu laškovali na couráku, se z něho nestal o nic větší profesionál.

Vytáhl jsem ruku, rychle a plavně jako útočící python. Na to nebyl připraven.

V pěsti jsem svíral jeho černý proživač. Vadim sehrál svou úlohu dokonale, otočil hlavu právě v okamžiku, kdy se má paže zvedala, bližší oko jsem měl na dosah. Vykulilo se překvapením, a stal se z něj ještě lepší terč, jako by na tom, co jsem se Vadimovi chystal udělat, mělo vlastní zájem.

Vrazil jsem proživač do oka.

Napadlo mě, jestli tohle oko není zrovna to skleněné, ale když do něho váleček hladce vklouzl, zjistil jsem, že mi tak jen připadalo.

Upadl na záda a začal ječet, z očního důlku mu prýštila krev rudá jako zapadající slunce. Rukama nesmyslně mlátil kolem sebe, vůbec se nepokusil dotknout cizího předmětu, který mu vězel v hlavě.

"Krucí!" vykřikl druhý chlap, zatímco jsem se zvedal na nohy. Quirrenbach s ním okamžitě začal zápasit, náhle byl volný a rozběhl se pryč.

Nařikající Vadim se svíjel pod stolem. Jeho komplice se mu snažil něco pošeptat do ucha. Nejspíš pochopil, že je na čase, aby oba zmizeli.

Měl jsem pro Vadima ještě jeden vzkaz. "Určitě to bolí jako čert, ale zapiš si za uši, že jsem ti mohl proživač zabodnout až do mozku. Nebylo by to o nic těžší. Pochopil jsi to?"

Přestože byl oslepený a tvář mu zalévala krev, podařilo se mu otočit hlavu ke mně. "Co..."

"Jsi prostě mým dvojnásobným dlužníkem." Potom jsem mu sundal hodinky a připnul si je na zápěstí.

Pokud se v dilatačních mezerách Nového Vancouveru vyskytovaly kromě potrubí i nějaké pořádkové sbory, zůstaly rafinovaně neviditelné. Vadim se i s komplicem odpotácel ze scény, aniž by je někdo zastavil. Já setrval, neboť pro mne bylo otázkou cti, abych se ospravedlnil, ale neměl jsem před kým. Stolek, u něhož jsme s Quirrenbachem ještě před několika minutami popíjeli kávu, se nacházel v hanebném stavu, co jsem však měl dělat? Nechat spropitné hloupému uklízečimu servulovi, který sem určitě zanedlouho přikluše a vytře louže krve a rosolovitý sklivce se stejnou tupou výkonností jako skvrny od kávy?

Nikdo mi nebránil v odchodu.

Vklouzl jsem na toaletu, ostříkal si obličej studenou vodou a smyl krev z prstů. Přinutil jsem se ke klidu. Místnost byla prázdná, na dveřích kabin se skvěly tak složité piktogramy, že bych podle nich určitě nedokázal ani spláchnout.

Proklepal a prohmatl jsem si hrudník, abych se ujistil, že mám jen pohmožděniny, potom jsem se vydal do odletové zóny. Kolos tvarem připomínal rejnoka, k rotujícímu habitatu se přisál jako mihule. Zblízka už nevypadal tak hladce a ladně, plášť měl samý důlek, šrám a špinavé šmouhy jako od sazí.

Na palubu směřovaly dva proudy cestujících. Moje řada pomalu tekla spirálovitým tunelem jako šedohnědé bláto,

cestující se sklíčeně vlekli, jako by šli na šibenici. Druhý proud za průhlednou stěnou trubice vypadal jenom o trochu nadšeněji, hlavně díky úslužným servulům, bizarně zkrášeným domácím zvířátkům a taky lidem pozměněným do zvířecí podoby. Nad davem vyčnívaly palankýny hermetiků jako černé metronomy.

Za mnou nastal rozruch, někdo se tlačil dopředu. "Předbíhá, vidíte to?" postěžoval si nějaký cestující.

"Tannere!" zajásal Quirrenbach. "Taky jsi to zvládl! Když jsi zmizel, dělal jsem si starosti, zda tě nedostali další Vadimovi bandíti!"

"Nepředbíhejte, pane! Mám sice dobrou vůli..." Otočil jsem se a pevně pohlédl do očí chlapíkovi, o němž jsem předpokládal, že protestoval. "Letíme spolu. Jestli máte nějaký problém, můžete si ho vyřešit se mnou. Jinak zmlknete a držte si místo v řadě."

Quirrenbach se postavil vedle mě.

"Díky."

"Za nic. Hlavně tady nevykřikuj o Vadimovi."

"Domníváš se, že by přece jen mohl mít přátele všude?"

"Nevím. Ale klidně se dokážu aspoň chvíli obejít bez potíží."

"To si umím představit, zvláště po tom, co se stalo." Otřepal se. "Ani na to nechci myslet."

"Tak na to nemysli. S trochou štěstí ani nebudeš muset."

Fronta krůček po krůčku postupovala, už jsme dokončili poslední zatačku před vstupem do ústní dutiny kolosu. Uvnitř to vypadalo jako rozzářená hala v sedmihvězdičkovém hotelu. Lávka se ještě několikrát zatočila, než jsme stanuli na tanečním parketu. Procházeli se tam lidé se skleničkami v rukou, zavazadla je buď uctivě následovala sama, nebo je vlekly opice. Zešíkmené oblouky oken zhruba vymezovaly okraj rejnočí křídlaté ploutve. Útroby kolosu musely být převážně duté, ale z mého místa jsem přehlédl sotva desetinu.

Tu a tam stála křesla, někdy seskupená pro intimní rozhovor, jindy nonšalantně roztroušená kolem kašny s prýstíci vodou nebo trsu exotických rostlin. Palankýny proplouly sálem jako hranaté šachové figurky.

Zamířil jsem k neobsazené dvojici křesel u velikého okna. Byl jsem tak unavený, že bych si nejraději zdříml, ale neodvažoval jsem se zavřít oči. Co když zatím žádný kolos neodletěl a Rejvič je právě někde poblíž?

"Obdivuješ malebný výhled, Tannere?" Quirrenbach dopadl do křesla vedle mě. "Alespoň se tak tváříš."

"Ani to nezkoušej, není tady nic k vidění."

"Skvělý vtípek, Tannere, skvělý vtípek. Jenže když si nepřisedu, jak si rozšířím své znalosti o Skyovi?" Začal si hrát se zámky na kufříku. "Máme hromadu času, stihneš mi všechno vypovědět."

"Málem jsi přišel o život a tebe nezajímá nic jiného než takový blázen?"

"Nechápeš mě. Zrovna mě napadlo - co bys řekl symfonii o Skyovi?" Namířil na mě prst jako pistoli. "Ne, symfonie ne. Mše. Mohutný chorál, impozantní rozsah..., záměrně archaická úprava..., postupné kvinty a disonantní přechody, zádušný chvalozpěv..., žalozpěv za ztracenou nevinnost, hymnus o zločinech a slavných skutcích Schuylera Haussmanna..."

"Žádná sláva, Quirrenbachu. Jenom zločiny."

"Jak to mám vědět, když mi nic nepovíš?"

Prerušila nás řada úderů a trhnutí, jak se kolos odpoutával od habitatu. Karusel za oknem se tak rychle vzdálil, až se mi málem zatočila hlava, ale než se mi stačilo udělat špatně, přehnal se opět kolem. Pak byl pryč a za okny se neprostíralo nic menšího než vesmír. Rozhlédl jsem se, ale cestující se nevzrušeně procházeli sálem.

"Neměl by nastat beztlíčný stav?"

"V kolosu ne," odpověděl Quirrenbach. "Jakmile se odpojil od N. V., odmrštilo nás to po tečně jako střelu z praku. Pak jsme zažehli motory, které vytvořily přetížení jedno gé, proto jsme museli zatočit, abychom do habitatu nenarazili - je to jediný složitý manévra, kdy mohou likéry opustit skleničky a vydat se na výlet. Zdá se však, že náš kytovec pilotovat umí."

"To má být nárazka na pilotovy kýty?"

"Kdepak, kolosy řídí genově modifikované velryby nebo sviňuchy, trvale napojené na neuronovou lodní síť. Ale nedělej si starosti. Co já vím, ještě nikoho nezabily. Jinak probíhá let hladce. Loď se poněmáhle spustí do atmosféry a v hustších vrstvách začne fungovat jako vzducholod'. Abychom vůbec klesli k povrchu, budeme muset zapnout tryskové motory na hřbetě. Podobá se to potápění."

Quirrenbach luskl prsty na servula obsluhujícího pasažéry. "Co si dáš, Tannere? Zvu tě."

Díval jsem se z okna. Kotouč planety se zvedal vzhůru, až vypadal jako příkrá žlutá stěna. "Nevím. Co se tady pije?"

Obzor Žlutozemě se zvolna nakláněl, až se ustálil ve vodorovné poloze. Rejnok zpomaloval z původní rychlosti, která se rovnala oběžné rychlosti Nového Vancouveru. Všechno proběhlo hladce a bez příhod. Trajektorie však musela být přesně propočtena, protože když jsme se konečně zastavili, viseli jsme přímo nad Kalderou.

Přestože jsme byli nesčetné kilometry nad povrchem, gravitace Žlutozemě na nás působila stejně silně jako na planetě. Mohli jsme docela klidně sedět na špičce některé z vysokých hor, jejichž vrcholky vystupovaly z atmosféry.

Náš pilot, ať už to byl kdokoli, zřejmě nespěchal, pomaloučku navedl loď na šikmou sestupnou dráhu. Quirrenbach výjimečně nemluvil, takže jsem si to mohl v klidu vychutnat.

Žlutozem byla hmotnější sourozenec Titanu ve Sluneční soustavě, spíš plnoprávná planeta než měsíc. Bouřlivé a jedovaté prostředí z dusíku, metanu a čpavku vytvářelo v atmosféře mazanici veškerých představitelných odstínů žluti. Okrové, oranžové a zlatohnědé barvy vířily v nádherném cyklonovém proudění, samé kudrlinky a filigrány připomínající hravé baroko. Žlutozemskou kůru, na níž bylo pořádně chladno, bičovaly zuřivé větry a elektrické bouře, blesk stíhal blesk. Oběžnou dráhu kolem Epsilon Eridani v dávné minulosti narušil průlet Mandarinky, obří planety typu Jupitera, a přestože se tato událost musela odehrát před stamiliony roků, litosféra se dosud nevzpamatovala z

tektonického otřesu a stále propouštěla na povrch vnitřní energii. Podle jisté hypotézy patřilo Markovo oko, jediný žlutozemský měsíc, původně Mandarince, ale při setkání bylo zajato Žlutozemí; vysvětlovalo by to, proč má tenhle satelit na jedné straně podivné krátery.

Planeta nepatřila mezi pohostinná místa, ale lidé sem přesto přiletěli. Zkusil jsem si představit, jaké to tady muselo být na vrcholu belle époque - sestupovali bychom atmosférou a pod vrstvami zlatavých mraků by ležela pohádkově bohatá města - a nejmocnější Kaldera. Na sklonku slavné éry, která Žlutozemí vydržela dvě stě let, nic nenaznačovalo, že nepotrvá další staletí. Namísto mravního či myšlenkového úpadku se dostavil tavomor. Všechny tyto odstíny žlutě se staly barvami choroby, zvratků, žluči, náказы, horečnatou pokrývkou skrývajících města zhnisaná jako vředy.

Dopil jsem skleničku, kterou mi poručil Quirrenbach, a napadlo mě, že to za starých časů muselo být báječné.

Rejnok se potápěl do ovzduší, jako by plaval v oceánu. Nořil se do atmosféry natolik opatrně, že se lodní plášť třením vůbec nezahřál. Černá obloha postupně získala lehký nádech červeně, posléze okru. Tu a tam se naše hmotnost měnila, pravděpodobně když kolos narazil na tlakové pole, kterým nemohl snadno proniknout, ale nikdy to nebylo víc než deset patnáct procent.

"Náhdera," ozval se Quirrenbach, "nemyslíš?"

Souhlasil jsem. Občas, když silný poryv větru rozehnal v troposféře aspoň na chvíli žlutou přikrývku mraků, jsem zahlédl povrch. Mihotavá jezera zmrzlého čpavku, šílené pustiny plné geologických útvarů vytvořených vichry, zlomené věže a kilometry vysoké oblouky jako zpola pohřbené kosti titánských zvířat. Věděl jsem, že formy jednobuněčných organismů vytvářejí na půdě veliké purpurové a smaragdové skvrny nebo žilkují vrstevnaté skály, existence v tak ledovém prostředí se však dala stěží považovat za život. Sem tam jsem spatřil malé základny pod kupolemi, ale nic, co by se dalo nazvat městem. Na Žlutozemí byla jen hrstka osad, žádná nepřekračovala desetinou velikosti Kalderu, s níž se nic nemohlo rovnat. I Ferrisville, druhé největší město, bylo ve srovnání s Kalderou pouhá vesnice.

"Všude dobře..." řekl jsem, ani jsem nemusel to staré pořekadlo dokončit.

"Ano, nejspíš máš pravdu," povzdychl si Quirrenbach.

"Jakmile dostatečně nasáknou zdejšími prostředím, abych získal základ pro svou kompozici, a vydělám si dost na cestu odtud..., pochybuji, že tady budu otálet."

"Jak si chceš vydělat peníze?"

"Pro skladatele je vždycky práce dost. Stačí najít bohatého mecenáše, který má chuť sponzorovat velké umělecké dílo. Mají pocit, že získají malou část nesmrtelnosti."

"A co když už nesmrtelní jsou? Co když jsou nadsmrtelní nebo jak se jim vlastně říká."

"Dokonce ani nadsmrtelný si nemůže být jistý, že jednou neumře, takže mají pořád silné nutkání zanechat po sobě stopu v historii. Mimo to je v Kaldeře hodně lidí, kteří nadsmrtelnými bývali, ale teď se musí vyrovnat s vyhlídkou na blízkou smrt, podobně jako se s tím někteří z nás museli vyrovnávat vždycky."

"Srdce mi krvácí."

"Zcela správně... Takže pro velké množství lidí je smrt opět na pořadu dne, jak tomu nebylo po celá staletí."

"No dobře, ale co když mezi nimi nejsou bohatí mecenáši?"

"Ovšemže jsou. Viděl jsi palankýny V Kaldeře jsou pořád boháči, přestože tam v podstatě není nic, co by se dalo nazvat ekonomickou infrastrukturou. Ale můžeš si být jistý, že jsou tam oázy bohatství a vlivu, a já se klidně vsadím, že pár lidí je bohatších a má větší vliv než před morem."

"To je průvodní jev každé katastrofy."

"Co přesně máš na mysli?"

"Není stejně katastrofická pro všechny. Někdo na tom vždycky vydělá."

Zatímco jsme dál klesali, začal jsem přemýšlet nad krycími historkami a kamufláží. Doposud jsem jim nevěnoval moc pozornosti, ale ponechám-li stranou zbraně a teoretickou přípravu, právě tak jsem obvykle pracoval, nejprve jsem se přizpůsobil prostředí, a teprve až jsem do něj pronikl, volil jsem nejlepší taktiku. Ale co Rejvič? Nemohl vědět o moru, což znamenalo, že se zhroutily všechny jeho plány, jakmile se dozvěděl, co se stalo. Mezi námi však byl zásadní rozdíl - Rejvič je aristokrat a ti mají hodně dlouhé prsty, jejich vliv je často založený na rodinných svazcích sahajících celá staletí do minulosti. Bylo možné, dokonce pravděpodobné, že má konexe mezi kalderskou elitou.

Určitě mu pomůžou, i kdyby se mu nepodařilo navázat s příbuznými kontakt před odletem. Ale pomohlo by mu ještě víc, kdyby je upozornil už během letu. Světlohonec se pohyboval téměř rychlostí světla, ale na začátku cesty musel zrychlovat a na konci zpomalovat. Rádioový signál ze Skyova vítězství, vyslaný těsně před startem Orvieta, by dosáhl Žlutozemě rok či dva před přiletem, takže by Rejvičovi spojenci měli dostatek času připravit se na jeho přilet. Nebo žádné spojení nemá. Nebo vzkaz nedorazil, ztratil se ve zmatku zdejší komunikační sítě a je odsouzen donekonečna skákat mezi jejími nefunkujícími uzly. Třeba taky neměl čas vzkaz odeslat, anebo ho to prostě nenapadlo.

Docela rád bych z těchto možností načerpal klid, ale nikdy jsem nespolehal, že štěstí bude stát na mé straně.

Většinou to tak bylo jednodušší.

Opět jsem vyhlédl z okna, a když se roztrhly mraky, poprvé jsem uviděl Kalderu a pomyslel si - je tam dole. Někde... Čeká a ví. Město bylo i z této výšky příliš velké, aby se dalo jenom tak přehlédnout, a zdřtila mě představa neproveditelného úkolu, který leží přede mnou. Vzdej to raději hned, řekl jsem si, je to nemožné. Nikdy ho nenajdeš. Ale pak jsem si vzpomněl na Gittu.

Město se choulilo mezi širokými, rozeklanými stěnami kráteru, který měl v průměru šedesát kilometrů, nejvyšší vrchol byl asi dva kilometry vysoký. První průzkumníci našli v kaldeře úkryt před žlutozemskými vichry, proto si tam postavili prozatímní domy s umělou atmosférou, které by jinde nevydržely ani pět minut. Lákal je sopečný jícen uprostřed, bezdná propast s příkrými stěnami, zahalená neproniknutelnými oblaky horkých plynů.

Propast byla vlastně sopouch staré sopky, kterou probudilo setkání s obří Mandarinkou, vulkanická činnost se však omezovala pouze na vypouštění jedovatých plynů, které obsahovaly víc nevázaného kyslíku, vodní páry a vzácných plynů než jiné žlutozemské fumaroly. Aby se daly dýchat, musely projít rafinačním zařízením, ale úprava byla v Kaldeře jednodušší než jinde, tepelná a tlaková energie páry poháněla turbíny. Kolonie, která se rychle rozvíjela, měla tolik elektrické energie, kolik potřebovala. Město se rozrostlo po celé kaldeře, obklopilo jícen, dokonce se spustilo i stovky metrů do hlubin sopouchu, kde na nebezpečných skalních převisech stály technické provozy propojené výtahy a lávkami.

Větší část města však ležela pod obrovitou kupolí zakrývající kalderu. Quirrenbach mě poučil, že ji místní říkají moskytiéra. Ve skutečnosti ji tvořilo osmnáct kupolí propojených tak, že se nedalo poznat, kde jedna končí a druhá začíná. Povrch nikdo nečistil sedm let, pokrývala ho vrstva téměř neprůhledné špíny hnědých a žlutých odstínů. Některé části kupole zůstaly čistou náhodou natolik čisté, že bylo vidět město pod ní. Z kolosu vypadalo téměř normálně - neobyčejné množství hustě natěsnaných vysokých budov, skoro jako bych hleděl do nitra neuvěřitelně složitěho stroje. S budovami však něco nebylo v pořádku. Takové zvrácené tvary a zkroucené formy by žádný architekt dobrovolně nevymyslel. Stavby se nad zemí větvily a znovu větvily, splývaly do změti propletených průdušnic. Kromě několika světél na samém vrcholku a docela na dně trachiálního zmatku byly budovy tmavé a vypadaly neobydlené.

"Teď už je to jasné," povzdechl jsem si.

"A co?"

"Že nežertovali. Nebyly to falešné zprávy."

"Nebyly," řekl Quirrenbach, "určitě nebyly. Rovněž jsem pošetile doufal, že by přes všechna očividná fakta, která jsem na vlastní oči viděl na Rživém pásu, mohla Kaldera zůstat nedotčená, jako truhlice s pokladem žárlivě strážena před zvědavci."

"Ale přesto tady město pořád je. A pořád v něm žijí lidé v nějakém typu společnosti."

"Jenže úplně jiné, než jsme čekali."

Snášeli jsme se níž a níž nad kupolí. Vypadala jako prověšená draperie z kovových mříží a konstrukčního diamantu, táhla se celé kilometry, až splývala s hnědavou atmosférou. Drobounké opravářské týmy ve skafandrech po ní lezly jako mravenci, vlastně je prozrazovaly pouze občasné záblesky svářeček. Z prasklin proudily chuchvalce šedé páry, unikající vzduch zamrzal, jakmile se dostal do styku s atmosférou Žlutozemě vysoko nad teplým kráterem. Budovy dosahovaly téměř ke spodní straně kupole, natahovaly se jako artritické prsty, bolestivě napučené a zkroucené. Mezi nimi se jako poslední zbytky zteřelých rukavic táhly černé cary. Konečky prstů věnčila světla a klikatými nitkovitými útvary se snažila přemostit prostor mezi stavbami. Jakmile jsme se dostali blíž, rozeznal jsem jemnější detaily - domy obalovala změkčená jemných tmavých vláken, jako by se kolem nich pokoušeli usoukat sítě šílení pavouci. Výsledkem byla kompaktní masa strašidelných úponků, po nichž se opile pohybovala další světla.

V dokumentu, s nímž jsem se seznámil na palubě Strelnikova, se psalo, že budovy napadené tavomorem měnily tvar tak neuvěřitelně rychle, že zabily množství lidí mnohem krutěji, než to dokázal samotný mor. Stavby měly schopnost samy se opravovat a přetvarovávat podle architektonických rozmarů, schválených demokratickým rozhodnutím. Stačilo, aby si dostatečný počet obyvatel přál změnit vzhled budovy, aby poslechl. Jenže mor měnil domy nekontrolovaně a tak náhle, jako by je postihla řada prudkých seizmických otřesů. V tom spočívalo skryté nebezpečí města natolik utopického, že se mohlo znovu a znovu proměňovat, ztuhnout a zase roztát jako socha z ledu. Nikdo však městu neřekl, že v něm žijí lidé, které může rozdrtit, jakmile se začne měnit. Mnoho mrtvých prý bylo stále pohřbeno v nestvůrných budovách.

Potom už pod námi nebyla Kaldera, ale zubatý okraj stěny kráteru. Kolos zkušeně proklouzl průrvou právě tak velkou, aby se do ní vešel.

Vpředu se objevil shluk armovaných staveb na břehu jezera barvy karamelu. Rejnok se snesl k hladině, motory zařvaly, jak se snažily překonat přirozenou tendenci lodě vznést se vzhůru.

"Nejvyšší čas vystoupit," pravil Quirrenbach. Vstal z křesla a ukázal na zástup lidí proudících sálem.

"Kam nás naženou teď?"

"Do přepravních kapslí."

Následoval jsem ho k desítkě točitých schodišť, jež vedla do vyloďovacího prostoru o palubu pod námi. Lidé čekali u průhledných přetlakových komor, aby nastoupili do kapkovitých kapslí, které se pomalu posouvaly na vodicích kolejkách. Potom kapsle sjely po krátké rampě pod břichem kolosu a dál letěly vzduchem, nějakých dvě stě tři sta metrů, než šplouchly do jezera.

"Tahle loď vůbec nepřistane?"

"Probůh, samozřejmě že ne!" Quirrenbach se na mě usmál. "Neriskovali by přistání - ne v těchto zlých časech."

Naše přepravní kapsle vyklouzla z břicha kolosu. Kromě Quirrenbacha a mě v ní seděli už jen dva cestující, zaujatí živou diskusí o zdejší celebritě jménem Voronoff, ale mluvili severštinou s tak silným přízvukem, že jsem rozuměl sotva jednomu slovu ze tří. Volný pád je ani v nejmenším nevzrušoval, debatovali klidně dál i poté, co jsme se ponořili hluboko do jezera a já měl pocit, že už nikdy nevyplujeme nahoru. Když jsme se nakonec přece jen vyhoupli na hladinu, viděl jsem skrze průhledné stěny všude kolem nás další kapsle.

Dva gigantické stroje kráčely jezerem, zvedaly se do výšky na třech pístových mechanických nohách. Jakýmsi drapákem sezobávaly plovoucí kapsle a odkládaly je do sběrné sítě natažené pod tělem každého stroje. Na samotném vrcholu seděli v hermeticky uzavřených kabinách drobounčí řidiči a pilně tahali za páky.

Nakonec stroje odkráčely k okraji jezera a vyvrhly úlovek na dopravníkový pás, který nás zavezl do jedné z budov, jež jsem spatřil z kolosu.

V přetlakové hale odkláněli znučení pracovníci kapsle z pásu a otevírali je. Prázdné vraceli do naložovacího prostoru, kde už čekali cestující se zavazadly. Předpokládal jsem, že je trojnožci odnesou do středu jezera a vystřelí tak vysoko, aby je kolos zachytil.

Opustili jsme s Quirrenbachem kapsli a následovali proud pasažérů do bludiště chladných a zešeřelých tunelů. Vzduch byl zatuchlý, jako by každý doušek už prošel kdejakými plicemi, než se dostal do mých, ale přesto se dal dýchat. Gravitace nebyla znatelněji vyšší než na habitatu ve Rživém pásu.

"Sice nevím, co jsem vlastně čekal," řekl jsem, "ale tohle určitě ne. Kde jsou povzbudivá hesla na uvítanou, kde je nějaké viditelné zabezpečení? Ani nechci vidět celnici."

"Ale vždyť už jsi ji viděl," podivil se Quirrenbach. "Právě jsi z ní vyšel."

Svou drahocennou diamantovou pistoli jsem dal Amélii, protože jsem nepředpokládal, že bych ji mohl pronést do Kaldery.

"To bylo všechno?"

"Zamysli se. Do Kaldery prostě nemůžeš dopravit nic, co by tady už nebylo. Nemá smysl zabavovat zbraně, stejně jich mají dost, nic hrozného se nestane, když nějaká přibude. Mnohem pravděpodobnější je, že pokud ti něco zabaví, nabídnou ti oplátkou cosi ještě lepšího. Opatření proti infekci jsou také zbytečná, protože tady spíš něco chytíš. Pár šikovných cizích bakterií by nám mohlo ve skutečnosti jenom prospět."

"Nám?"

"Jim. Překřekl jsem se."

Vstoupili jsme do dobře osvětlené dvorany s širokými okny, odkud byl výhled na jezero. Do rejnoka už nakládali kapsle, na hřbetu široké a ploché lodě plály trysky, aby udržela polohu. Každou kapsli po sterilizaci ještě protáhli prstencem purpurových plamenů, než ji přijali do břicha kolosu. Kaldeřanům bylo možná jedno, co se k nim dostane, vesmíru však velice záleželo na tom, co město opouští.

"Určitě tě napadá, Quirrenbachu, jak se odtud přepravíme do města."

"Zjistil jsem, že existuje vlastně pouze jediný způsob - Kalderský zefír."

Protáhl jsem se za Quirrenbachem kolem palankýnu, který zvolna klouzal k nejbližšímu průchodu. Bednu zdobil černý basrelief s výjevem z pyšné historie města. Odvážil jsem se ohlédnout, když jsme stroj míjeli, a můj pohled se setkal s vystrašenými očima hermetika, který seděl uvnitř za tlustým zeleným sklem.

Kolem kráčeli servulové se zavazadly, ale připadali mi poněkud primitivní. Žádní inteligentní roboti, ale cvakající automaty náchylné k poruchám, chytré asi jako pes. V těchto dobách se stroje vybavené umělou inteligencí vyskytovaly pouze v izolovaných orbitálních enklávách, kde dosud nezešílely. Ale dokonce i nedokonalí servulové byli zjevně považováni za znak zámožnosti.

A pak zde byli boháči, kteří na cestách nepotřebovali útočiště palankýnu. Předpokládal jsem, že nemají implantáty ani mikroskopické stroje, jež by se mohly infikovat morovými výtrusy. Spěchali, nervózně se pohybovali ve skupinkách, obklopeni servuly.

Tunel se před námi rozšířil do podzemní dutiny špatně osvětlené stovkami poblikávajících lamp v nástěnných držácích. Teplý průvan páchl strojními mazadly. V dutině trůnila mamutí a ošklivá lokomotiva. Kolem dokola stroje byly čtyři páry kolejí svírající pravé úhly. Jeden pár vespod, druhý nahoře, třetí a čtvrtý po stranách. Na nástupišti byly kolejnice namontovány na příhradové konstrukce, v kruhových tunelech, do nichž trať vedla, přímo na stěny. Připomnělo mi to vlak ze sna o Skyovi, který taky jezdil po kolejnicích, i když jen po jednom páru, a navíc měly funkci budícího vodiče elektromagnetického pole.

Tato lokomotiva však měla čtyři podvozky symetricky rozmístěné kolem válcovitého kotle, zakončeného oblým čelem s jediným reflektorem jako okem Kyklopa. Každý podvozek měl velika železná dvojkolí na dvanácti nápravách a tři páry mohutných parních válců spojených s koly lesklými pístovými tyčemi a naolejovanými ojnicemi tlustými jako stehno. Pokud měla lokomotiva původně nějaký ladný tvar, zůstal skrytý pod řadami parních trubek a výpustných ventilů, z nichž ke stropu dutiny tryskala pára. Vlak syčel jako drak, jemuž nebezpečně dochází trpělivost. Vypadal až děsivě živý. Za lokomotivu byla připojena šňůra osobních vagonů s podobnou čtveřicí podvozků, které zapadaly do příslušného páru kolejnic.

Zaraženě jsem na monstrum zíral.

"Kalderský zefír," prohlásil Quirrenbach hrdě. "To je ale bestie, co?"

"Copak se tahle hromada starého železa dokáže pohnout z místa?"

"Proč by tady jinak čekala?" Zamračil jsem se na něho, a tak pokračoval: "Původně se údajně do Kaldery a dalších měst jezdilo ve vzduchoprázdných tunelech magneticky nadnášenými vlaky. Za morové rány nejspíš přestaly fungovat."

"A nahradit je tímhle považovali za dobrý nápad?"

"Neměli moc na vybranou. Dnes už se nikdo nepotřebuje někam dostat příliš rychle, a tak nevádí, že vlaky nejezdí nadvukovou rychlostí jako kdysi. Pár set kilometrů za hodinu úplně stačí, dokonce i pro cestu do jiných sídlišť."

Quirrenbach zamířil k nástupním rampám.

"Proč pára?"

"Na Žlutozemí nejsou fosilní paliva. Několik jaderných generátorů dosud pracuje, ale obecně je kráter asi jediný využitelný zdroj energie široko daleko. Proto dnes většina města funguje na páru."

"Pořád mi to nesedí, Quirrenbachu. Přece neskočili zpátky o šest set let jenom proto, že přišli o nanotechniku."

"Mor zasáhl mnohem víc, než si myslíš. Skoro celý průmysl po staletí závisel na nanotechnice. Znenadání se musela výroba i tváření materiálu vrátit na primitivnější úroveň. Dokonce i předměty, v nichž nebyla nanotechnika použita, pomocí nanotechnologie vyráběli, a to s neuvěřitelně malou tolerancí. Proto se zastavila produkce širokého sortimentu

zboží. Nemohli jen přejít ze složitého na něco méně důmyslného. Museli jít hodně zpátky, než se dostali na stupeň, odkud mohli začít zase od počátku. Znamenalo to naučit se pracovat s hrubými výkovky a starými technikami kovoobrábění. A nezapomeň, že většina dat, která se vztahovala k výrobním postupům, byla rovněž ztracena. Táпали ve tmě. Jako kdyby se někdo z jedenadvacátého století pokusil vyrobit středověký meč, aniž by věděl cokoli o metalurgii. Jestliže je něco primitivní, ještě to neznamená, že je snadné to znovu objevit."

Quirrenbach se odmlčel, aby se nadechl, zastavil se pod klapající informační tabulí. Oznamovala odjezdy do Kaldery, Ferrisvillu, Loreanvillu, Nové Evropy a dál, ale pouze jeden vlak denně mířil kamkoli jinam než do Kaldery.

"Takže dělali, co mohli," pokračoval Quirrenbach. "Nějaká technika mor pochopitelně přečkala. Proto jsou i tady vidět servulové a dopravní prostředky, ale většinou je vlastní boháči. Patří jim jaderné generátory a pár zbylých elektráren na antihmotu. Dole v Mulči je to úplně jiná písnička. Může to tam být nebezpečné."

Zadíval jsem se na tabuli s odjezdy. Podstatně by mi zjednodušilo úkol, kdyby si to Rejvič namířil do některého malého sídliště, kde by byl jednak nápadný a jednak v pasti, ale právě proto nejspíš nasedl do prvního vlaku do Kaldery. Zaplatili jsme jízdné a nastoupili. Vagóny, připojené za lokomotivu, vypadaly mnohem starší, a proto mnohem moderněji, pocházely z magnetického vlaku, jen je opatřili podvozky. Sotva se zavřely kruhové dveře, dalo se celé procesi s řinčením do pohybu, plazilo se rychlostí chůze a ztěžka nabíralo rychlost. Na chvíli zaskřípěla kola, pak jsme pokračovali mnohem plynuleji, pára se valila kolem oken. Vlak vjel ohromným irisovým uzávěrem do úzkého tunelu, a pak jsme prosupěli řadou tlakových vrat, než jsme se začali pohybovat vzduchoprázdňem.

Jeli jsme tiše jako stín.

Vagón byl přeplněný jako vězeňský transport, cestující vypadali odevzdaně až na hranici ospalosti jako zdrogovaní vězni. Ze stropu se spustily obrazovky, objevily se na nich reklamy na výrobky a služby, které tavomor bezpochyby nepřežily. Na jednom konci vagónu jsem zahlédl skupinu palankýňů, shromážděných jako rakve ve skladišti pohřebního ústavu.

"Nejdříve ze všeho musíme dostat ven implantáty." Quirrenbach se spiklenecky naklonil ke mně. "Nesnesu pomýšlení, že je mám pořád v hlavě."

"Určitě nebude těžké najít někoho, kdo to udělá rychle," řekl jsem.

"A také bezpečně - jedno bez druhého by nebylo příliš k užítku."

Usmál jsem se. "Není trochu pozdě na starosti s bezpečím?"

Quirrenbach sešpulil rty.

Na nejbližší obrazovce nabízel reklama elegantní létací stroj podobný našim letounům, jenže tenhle jako by poskládali z hmyzích částí. Pak obrazovka zablikala a objevila se žena, která vypadala jako gejša, a spustila:

"Vítejte ve vlaku Kalderský zefír." Připomínala porcelánovou panenku s nalíčenými rty a růžovými tvářičkami. Měla na sobě absurdně zdobený stříbrný oděv, který se jí za hlavou zvedal do vysokého límce. "Právě projíždíme transkalderským tunelem, na Hlavní nádraží dorazíme za osm minut. Doufáme, že cesta bude pohodlná a váš pobyt v Kaldeře příjemný i úspěšný. Nyní bychom vás rádi seznámili s některými pozoruhodnostmi našeho města." "To bude zajímavé," těšil se Quirrenbach. Okna vagónu blikla, změnila se na holografické zobrazovače, namísto ubíhajících stěn tunelu se otevřel působivý pohled na město, jako by vlak projížděl jeho historií, která skončila před sedmi lety. Míjeli jsme stavby jako ze sna, zvedaly se na obou stranách do závratné výšky jako hory vytesané z opálu či obsidiánu. Pod nimi klesaly řady teras s nádhernými zahradami a jezery protkanými chodníky a tranzitními trubicemi. Rozplývaly se v mlze modravých dálek, protrhané hlubokými propastmi plnými neonů, ohromnými stupňovitými náměstími a skalními srázy. Ve vzduchu se hemžil nepřetržitý proud barevných dopravních prostředků, některé měly tvary jako exotické vážky či kolibříci. V tom hemžení se lhostejně vznášely osobní vzducholodě, rozjaření hýřilové se vykláněli přes zábradlí gondol. Nad nimi se tyčily nejvyšší budovy jako geometrické mraky. Obloha byla ostře modrá, pravidelně šrafovaná jemnou mříží kupole.

Město se táhlo do příšerné dálky, div za divem rychle mizel, sotva je oko stačilo postřehnout. Kaldera měla napříč jen šedesát kilometrů, ale vypadala jako nekonečná. Prozkoumat tolik zázraků by zabralo celý život. Dokonce i život nadsmrtného.

O moru se však nikdo ani nezmněl. Musel jsem si připomenout, že pořád ujíždíme tunelem pod stěnou kráteru a ve skutečnosti jsme do města ještě nedorazili.

"Už chápu, proč tohle období nazývali belle époque," řekl jsem.

Quirrenbach přikývl. "Měli všechno. A víš, co je na tom nejhorší? Ztraceně dobře to věděli. Na rozdíl od ostatních zlatých věků v historii... oni věděli, že v něm žijí."

"To museli být pořádně nesnesitelní."

"Ovšem, vždyť za to taky zaplatili."

Zhruba v té chvíli jsme se vyřítili do šera, které v Kaldeře považovali za denní světlo. Vlak musel projet stěnou kráteru pod hranicí kupole. Uháněl visutou trubicí, jakou jsme viděli na holofilmu, ale pokrytou špinou, mezi neprůhlednými škráloupy jsem nanejvýš tak zahlédl, že projíždíme chudinskou čtvrtí s domy namačkanými jeden na druhém. Holofilm stále pokračoval, staré město překrývalo nové jako duch. Vpředu trubice zatáčela a mizela do stupňovité cylindrické budovy, z níž vycházely další trubice a mířily do města. Když jsme se k budově blížili, vlak začal zpomalovat.

Kaldera, Hlavní nádraží.

Sotva jsme vjeli do stanice, holografické obrazy zmizely a odnesly s sebou poslední vzpomínku na belle époque. Navzdory její nehynoucí slávě však kromě nás dvou nikdo holofilmu nevěnoval ani špetku pozornosti. Ostatní cestující mlčky civěli na špinavou podlahu vagónu.

"Pořád jsi přesvědčen, že to tady zvládneš?" zeptal jsem se Quirrenbacha. "Po tom, co jsme zrovna viděli?"

Nadlouho se zamyslel, pak odpověděl: "Proč vlastně ne. Třeba je tu dnes víc příležitostí než dřív. Třeba je to jen otázka

adaptace. Jedno je však naprosto jisté."

"Copak?"

"Ať tady napíšu sebelepší hudbu, určitě nikoho nerozveselí."

Hlavní nádraží bylo vlhké jako hlubiny džungle Poloostrova a zešeřelé jako nejnížší patro lesa. Bylo mi horko, tak jsem si sundal Vadimův plášť, smotal ho a dal si ho pod paži.

"Musíme se postarat o implantáty," upozornil mě znovu Quirrenbach a zatahal mě za rukáv.

"Neboj se, nezapomněl jsem."

Střechu podíraly drážkované sloupy, zvedaly se jako pythoni stromy, než prorazily do šera nad ní. Mezi sloupy se tísnil bazar, nesourodé městečko stanů a stánků, propletené těmi nejužšími a nejklikatějšími uličkami. Stánky se vršily jeden na druhém, některé průchody byly otravně nízké, pouhé tunýlky osvětlené lampami, kudy se lidé šourali v uctivém předklonu. Na každých deset prodavačů připadalo mnoho stovek lidí, vzácně doprovázených servuly. Zhlédl jsem exotická domácí zvířata na vodítkách, geneticky upravené sluhy, ptáky a hady v klecích. Několik hermetiků udělalo chybu, že se snažili proklouznout bazarem, místo aby se mu vyhnuli, palankýny uvízly v tlačenci a doráželi na ně obchodníci a šejdíři.

"Tak co?" zeptal jsem se. "Riskneme to, nebo obejdeme?"

Quirrenbach si přitiskl kufík pevněji na prsa.

"Zdravý rozum mi sice radí pravý opak, ale riskneme to. Mám tušení - je to ovšem pouhé tušení - že právě zde objevíme služby, které oba tak naléhavě potřebujeme."

"Hledat je tady by mohla být chyba."

"A také by to dnes nebyla první. Rovněž mi poněkud vyhládlo. Jistě zde najdeme občerstvení, jež s trochou štěstí nebude smrtelně jedovaté."

Vešli jsme do bazaru. Neudělali jsme snad ani deset kroků a už na nás zaútočila smečka bujných dětí a mrzutí žebráci.

"Copak mám na čele neonový nápis - bohatý a důvěřivý?" zeptal se Quirrenbach.

"Prozradily tě šaty." Odstrčil jsem dalšího uličníka. "Hned jsem poznal, že je máš od mendikantů, a to jsem tě nijak zvlášť neprohlížel."

"Nechápu, proč by to mělo být důležité."

"Protože to znamená, že přichází zvenčí," pravil jsem. "Z jiné soustavy. Kdo jiný by dostal od mendikantů oblečení? Automaticky z toho vyplývá jistá zámožnost, přestože pouze teoreticky."

Quirrenbach si přitiskl kufík ještě pevněji k hrudi. Zamířili jsme hlouběji do bazaru, až jsme narazili na stánek, kde prodávali jídlo alespoň napohled požitelné. V hospici Tišina uzpůsobili mou střevní mikroflóru tak, aby byla kompatibilní se žlutozemskou, ale přestože se jednalo o širokospektrální úpravu, nezaručovala, že se mi nepodaří natrefit na potraviny, které mi příliš neprospějí. Bylo načase vyzkoušet, jak široké to spektrum doopravdy je.

Koupili jsme si horké masné taštičky plněné nedefinovatelnou hmotou, skoro připomínala sekanou. Spousta koření měla pravděpodobně přerazit pach zatuchlého masa. Jenže na Skyově vítězství jsem už jedl mnohem méně lákavá jídla, a tohle bylo celkem chutné. Quirrenbach zhltl svou porci, koupil si další a stejně bezstarostně ji spořádal.

"Pane, implantáty ven?" Jakýsi odrbaný klučina popadl Quirrenbacha za rukáv mendikantského svetru a táhl ho mezi stánky. Za týden dva povýší oblečení toho kluka mezi hadry, ale prozatím se nacházelo teprve na hranici rozpadu.

"Implantáty ven?" opakoval. "Pán tady novej, implantáty ne dobrý. Madam Dominika implantáty ven. Dobrá cena. Šikovná, málo krve, málo bolesti. Vy taky, velkej pane."

Kluk zahákl prsty druhé ruky za pásek mých kalhot a táhl i mne hlouběji do bazaru.

"To není nutné," bránil se Quirrenbach marně.

"Pán tady novej, mendikantský šaty, implantáty hned ven, jinak moc zle. Pán rozumí? Velkej křik, hlava buch, mozek všude, zasviněný šaty. To pán nechce, že?"

"Opravdu ne. Děkuju."

Objevil se další kluk a začal tahat Quirrenbacha za volný rukáv. "Hele, pán neposlouchat, Tom žvanit, pán jít za doktor Šakal! Zabít jenom jeden klient z dvacet! Nejnížší úmrtnost na Hlavní nádraží! Šakal hlava nezkazit, pán jít k doktor Šakal!"

"Jo, a zadarmo přidá trvalý poškození mozku," prohlásil kluk od Madam Dominiky. "Pán neposlouchá. Každý ví, Dominika v Kaldeře nejlepší!"

"Proč váháš, Quirrenbachu?" zeptal jsem se. "Copak jsi nehledal zrovna tohle?"

"Probůh!" sykl Quirrenbach. "Přece si to nenechám udělat v nějakém špinavém stanu! Vyžadují dobře vybavenou kliniku a příslušně sterilní prostředí. Vlastně vím o lepších místech, kam můžeme jít, Tannere, v tom mi věř..."

Pokrčil jsem rameny a dovolil Tomovi, aby mě odtáhl. "Kdo ví, třeba je stan právě nejvhodnější, Quirrenbachu."

"Ne! To nejde. Musí tady být..." Bezmocně na mě hleděl, doufal, že se ujmu velení a odvedu ho pryč, ale já se prostě jenom usmál a kývl ke stanu, modrobíle pruhované krabici s mírně vypouklou střechou, kterou zajišťovaly provazy přivázané k železným kolíkům zaraženým do podlahy.

"Běž dovnitř," vybědl jsem Quirrenbacha a ustoupil stranou, aby mohl projít.

V předsínce před hlavní částí stanu jsme byli jen my dva a ten kluk. Tom připomínal elfa neurčitého pohlaví, tělo pod roztrhanými šaty měl křehké, jemný obličej orámovaný zplihlými černými vlasy. To děcko se mohlo jmenovat Thomas nebo Thomasina, ale usoudil jsem, že to bude pravděpodobně to první. Tom se začal kolébat v rytmu skladby hrané na sitar, hudba vycházela z malachitové krabičky postavené na stolku mezi vonnými svícemi.

"Není to tady tak zlé," řekl jsem. "Přinejmenším nevidím žádné cákance krve. A vlastně ani zbytky mozkové tkáně."

"Ne," prohlásil Quirrenbach, jako by se náhle rozhodl. "Tady ne. Odcházím, Tannere. Můžeš zůstat nebo jít se mnou, to záleží výhradně na tobě."

Zašeptal jsem co nejtišeji: "Tom má pravdu. Potřebuješ implantáty dostat ven rychle, když už ti to neudělali mendikanti."

Zvedl ruku a přejel si po strništi na hlavě. "Možná se nás jenom snaží vystrašit přehnanými historkami, aby si víc vydělali."

"Možná, ale opravdu chceš riskovat? Hardware ti číhá v hlavě jako časovaná bomba. Klidně si ho nechej vytáhnout, kdyby se ti po něm zastesklo, vždycky ti ho může vložit zpátky."

"Nějaká ženština ve stanu, která si říká Madam Dominika? To bych to raději zkusil sám pomocí zrcátka a rezavého perořízku!"

"Taky řešení. Ale pospěš si, než přijdeš o rozum. Kluk už vlekl Quirrenbacha za dělicí plachtu do zadní místnosti. "Měli bychom se zajímat o cenu, Tannere - ani jeden se v penězích zrovna netopíme. Třeba si nemůžeme služby Madam Dominiky vůbec dovolit."

"Dobrý postřeh." Chytil jsem Toma za límec a zlehka ho přitáhl zpátky do předsíně. "Můj přítel a já potřebujeme rychle prodat nějaké zboží, pokud se ta tvá Madam nedala na charitu." Když tahle má poznámka neměla na Toma žádný účinek, otevřel jsem kufřík a ukázal mu něco z jeho obsahu. "Prodat za hotové. Kde?"

Zdálo se, že to zabralo.

"Zelenej a stříbrnej stan, druhej konec trhu. Velkej pán řekne, že posílá Dominika, jinak velkého pána natáhnou."

"Počkej chvíli, Tannere."

Quirrenbach už byl zpola uvnitř. V hlavní místnosti jsem zahlédl neuvěřitelně rozměrnou ženu, seděla za podlouhlým lehátkem a zkoumala si nehty. Kolem visely na kloubových ramenech chirurgické nástroje, kov se leskl ve světle svíček.

"Co ještě."

"Proč mám dělat pokusného králíka zrovna já? Přece rovněž potřebuješ vytáhnout implantáty."

"Potřebuju, a taky se brzo vrátím. Jenom směním pár drobností za hotovost. Tom tvrdí, že mě obslouží rovnou tady na bazaru."

Nechápavý výraz se změnil na vztek. "Ale teď nemůžeš jít pryč! Jsme v tom přece spolu! Společníci na cestách! Nezrazuj přátelství, sotva začalo, Tannere..."

"Uklidni se. Nezrazuju tě. Než s tebou skončí, dám dohromady na zaplacení." Luskkl jsem prsty na tlustou ženu.

"Dominiko!"

Líně se ke mně otočila, na rtech se jí objevila němá otázka.

"Za jak dlouho ho stihnete ošetřit?"

"Za hodinku," odpověděla. "Dominika fakt rychlá."

Přikývl jsem. "To je víc než dostatek času, Quirrenbachu. Prostě si tam běž lehnout a nechej Madam dělat její práci."

Pohlédl Dominice do tváře a zdálo se, že se trochu uklidnil. "Opravdu? Vrátiš se?"

"Samozřejmě. Přece se nepohrnu do města s implantáty v hlavě. Copak jsem blázen? Jenže potřebuju peníze."

"Jaké zboží hodláš prodat?"

"Něco mého a pár kousků, které jsem si vypůjčil od našeho přítele Vadima. Musí být prodejné, jinak by je nehamonil." Dominika se snažila stáhnout Quirrenbacha na lehátko, ale tomu se dosud dařilo stát na nohou. Vzpomněl jsem si, jak nečekaně změnil názor, když jsme vnikli do Vadimovy kajuty. Zpočátku se mu moc nechtělo krást, ale pak se do toho nadšeně vrhl. Teď jsem viděl stejnou proměnu o sto osmdesát stupňů.

"Zatraceně," zamumlal a zavrtěl hlavou. Záhadně se na mě zahleděl, potom otevřel svůj kufřík, chvíli prohrabával noty, než vytáhl krabičku uloženou vespod a vylovil několik prožívačů. "Neumím moc smlouvat. Vezmi je a získej za ně dobrou cenu, Tannere. Předpokládám, že by měly pokrýt náklady na tuhle sebevraždu."

"Ty vážně věříš, že to udělám?"

Přimhouřil oči. "Hlavně neprodávej lacino."

Vzal jsem od něho prožívače a přidal je ke svým.

Za Quirrenbachem se jako odpoutaná vzducholod' zvedla ke střeše Madam Dominika, nohy se jí klimbaly několik centimetrů nad podlahou. Navlékla se do černého kovového postroje, zavěšeného na složitém kloubovém ramenu, zasyčela z něho pára, když se ohnulo a natáhlo. Záhyby tuku jí zakrývaly oblast, kde končila brada, takže plynule navazovala na trup. Prsty měla roztažené, jako by si sušila čerstvě nalakované nehty. Konečky prstů jí mizely v jakýchsi náprstcích - nebo se jimi možná staly. Na konci náprstků se leskly různé operační nástroje.

"Ne. Vy první," řekla, natáhla malíček a namířila na mě jakousi droboučkou sterilní harpunu.

"Díky, Dominiko," odmítl jsem, "ale nejprve se věnujte Quirrenbachovi."

"Vrátíte se?"

"Jakmile získám potřebné finance."

Usmál jsem se a opustil stan, ale ještě jsem zaslechl, jak zavyly vrtačky, když nabíraly rychlost.

14

Překupník měl holou hlavu samá tenká jizvička jako špatně spleená váza, navíc opásanou čelenkou s bzučícím a cvakajícím okulem. Každý předmět, který jsem před něho položil, uchopil pinzetou a strčil si ho před okulár jako poloslepý sběratel motýlů. Na židli vedle něj pokoušel ručně balenou cigaretu mládenec s přílbou velmi podobnou té, kterou jsem si vypůjčil ve Vadimově kajutě.

"Něco z toho haraburdí bych možná vzal," řekl překupník s okulem. "Možná. Tvrdíte, že jsou opravdové? Ze života?"

"Válečné příhody byly naskenovány z paměti vojáků, když se vrátili z bojových akcí, jako součást běžného shromažďování informací."

"Ale? A jak se dostaly k vám?"

Aniž by čekal na odpověď, sáhl pod pult, vytáhl plechovku s plastovým uzávěrem a odpočítal několik bankovek místní měny. Jak už jsem si všiml dřív, byly na nich natištěny neobvyklé číslice - třináctka, čtyřka, sedmadvacítka a trojka.

"Do toho vám nic není," odsekl jsem.

"Zeptat se snad můžu, ne?" Svěsil koutky rtů. "Máte ještě něco, když už jste mě připravil o tolik času?"

Podal jsem mu Quirrenbachovy proživače. Ústa se mu opovržlivě zkroutila na jednu stranu, potom znechuceně na druhou.

"Tak co?"

"Urážíte mě a to nemám rád."

"Jestli je tohle zboží bezcenné," prohlásil jsem, "prostě mi to oznamte a já vypadnu."

"Je a není bezcenné." Znovu si proživače prohlédl. "Před měsícem nebo dvěma bych po tom skočil, to byl Vznešený Teton v kurzu. Lidi se těch oslizlých věží nemohli nabažít."

"Tak v čem je problém?"

"Trh už je tímhle brakem nasycený, v tom je problém. Vznešený Teton dostanete na každém rohu, ceny se přímo zřítily. A tyhle proživače jsou navíc nejmiň třetí nebo čtvrtá pirátská kopie. Mizernější šmejda aby pohledal."

Přesto odpočítal ještě pár bankovek, ale zdaleka ne tolik jako za mé proživače.

"Co ještě vytáhnete z rukávu?"

Pokrčil jsem rameny. "Záleží na tom, o co stojíte."

"Popust'te uzdu fantazii." Podal jeden vojenský proživač svému pomocníkovi. Mladík, jehož brada se nesměle ježila chomáčky prvních vousů, vytáhl z přílby proživač, který si právě přehrával, a místo něj zasunul můj, aniž by zvedl brýle z očí.

"Cokoli depresivního. Temného a ponurého. Víte, co myslím?"

"Jistou představu bych měl," pravil jsem.

"Jestli nemáte nic než jen představu, tak si dejte odchod." Mladík se začal zmítat na židli. "Hele, co je to za svinstvo?"

"Má přílba dostatečné prostorové rozlišení, aby mohla stimulovat centra rozkoše a bolesti?" zeptal jsem se.

"A když jo?" Tvrdým úderem srazil mládenci přehrávač, až odletěl na zem. Mladík slintal nadšením. Přestal se zmítat, klesl do židle, v očích otupělý pohled.

"Tak neměl zvolit náhodný vstup," řekl jsem. "Odhaduju, že zrovna narazil na místo, kde SK předvádí výsledkové metody. Už vám někdy někdo usekával prsty?"

Překupník se zachechtal. "Zpusťlé, fakticky dost zpusťlé. Na to se kupci určitě najdou - stejně jako na ty depresivní krámy."

Nastal vhodný okamžik zjistit, jakou kvalitu má Vadimovo zboží. Vytáhl jsem černý proživač s motivem červa. "Tohle vám připadá dostatečně depresivní?"

Tvářil se pochybovačně, dokud si proživač neprohlédl pečlivěji. Cvičené oko na něm pravděpodobně našlo sotva postřehnutelné značky, jimiž se originál lišil od napodobeniny.

"Pokud je to pirátská kopie, tak slušné kvality. Jistou cenu má, ať už je na tom cokoli. Hele, dutá lebko, zkus to." Zvedl otlučenou přehrávači přílbu a narazil ji mladíkovi na hlavu.

Mládenc se už trochu vzpamatoval, ale sotva uviděl, jaký proživač chce překupník do portu zastrčit, začal mávat rukama, aby mu v tomu zabránil. "Takový červí svinstvo na mě nezkoušej..."

"Hele klídek," řekl překupník, "jen jsem ti chtěl trochu zvednout náladu, blbečku." Schoval proživač do kapsy.

"Proč ho nevyzkoušíte sám?" zeptal jsem se.

"Zatraceně, nechci tenhle brak vidět nikde v blízkosti mé lebky ze stejného důvodu jako tenhle vylízanec. Není to nic pěkného."

"Výslech v cele SK taky ne."

"Ve srovnání s tímhle červím krámem je to hotová návštěva cukrárny. Tam je pouze bolest." Zlehka si poklepal na kapsu. "A může to být ještě milionkrát nepříjemnější."

"Copak to není pokaždé stejné?"

"Jasně že není, jinak by chyběl prvek rizika. Tyhle proživače fungují tak, že nikdy nezažijete stejný trip dvakrát. Někdy vidíte jenom červy, jindy těmi červy jste..., ale většinou je to mnohem, mnohem horší." Náhle vypadal spokojeně. "Ale trh to žádá, tak proč o tom diskutovat." "Proč lidi chtějí dobrovolně něco takového prožívat?" Usmál se na mladíka.

"Hele, co po mně chcete? Filozofickou přednášku? Jak mám sakra vědět, proč to chtějí? Takoví jsou zatraceně lidi, zpusťlý, zvrhlý šmejda."

"O tom mi tedy povídejte," řekl jsem.

Uprostřed nádražní haly se jako minaret zvedala nad bazar ozdobně vykládaná věž se čtveřicí ciferníků, které ukazovaly kalderský čas. Hodiny odbily sedmáctou z šestadvaceti hodin žlutozemského dne, pod ciferníkem se objevily pohyblivé figurky ve skafandrech, aby předvedly složitý, rádobynáboženský rituál. Zkontroloval jsem čas na svých hodinkách - nepovažoval jsem je za Vadimovy, vždyť jsem si je musel ukrást už dvakrát - a zjistil jsem, že jdou víceméně přesně. Jestli byl odhad Madam Dominiky správný, ještě měla Quirrenbacha pod nožem.

Hermetici i většina očividných boháčů už byli dávno pryč, ale zůstalo tady hodně lidí, kteří dosud měli překvapený výraz nedávno zchudlých. Možná před sedmi lety pouze nebyli dost bohatí nebo neměli dostatek konexí, aby si vytvořili potřebnou hradbu proti moru. Pochyboval jsem, že tenkrát žil v Kaldeře někdo doopravdy chudý, ale blahobyt má vždycky různé stupně. Navzdory dusnému horku si místní libovali v těžkých tmavých oděvech, často ještě zatížených klenoty. Ženy měly rukavice a potily se pod klobouky s širokými okraji, pod závojičky nebo čádory. Muži nosili těžké zimníky se zvednutými límci, obličej zastíněné panamáky nebo beztvářými barety. Mnohým visely na

krku skleněné schránky jako na posvátné relikvie, ale ve skutečnosti v nich cinkaly implantáty vyndané z lebek, jejich majitelé je nyní vystavovali na odiv jako symboly dřívějšího bohatství. Přestože zde byly zastoupeny všechny věkové skupiny, nezahlédl jsem nikoho doopravdy starého. Možná ti skutečně staří byli příliš neduživí, aby riskovali cestu na bazar, ale hned jsem si vzpomněl, co říkal kapitán Orcagna o úrovni gerontoterapie na jiných planetách. Bylo docela možné, že jsem tady potkával lidi, kteří za sebou měli dvě či tři staletí a pamatovali ještě Marka Ferrise a éru Amerikánců. Museli prožít hodně neobvyklého... Ale stěží podivnějšího než nedávnou proměnu Kaldery a kolaps společnosti, jejíž dlouhověkost a bohatství se musely zdát nezničitelné. Nebylo divu, že jsem viděl tolik smutných lidí, jako by věděli, že staré časy se nikdy nevrátí, ať se situace zlepší sebevíc. Jak jsem tak pozoroval tu všeobecnou melancholii, neubránil jsem se soucitu.

Začal jsem si razit cestu zpátky ke stanu Madam Dominiky, když mě napadlo, proč se vlastně namáhám. Chtěl jsem Dominice položit pár otázek, ale právě tak jsem se mohl zeptat u konkurence. Možná se budu muset vyptat všech. S Dominikou mě spojoval jedině Quirrenbach, a přestože jsem si na něho už začínal zvykat, od začátku jsem věděl, že se ho nakonec stejně budu muset zbavit. Mohl jsem odejít hned, opustit nádraží, a pravděpodobně bychom se už nikdy nepotkali.

Prodíral jsem se dál, až jsem se dostal na konec bazaru. Nádražní hala neměla zadní zeď, přes clonu špinavého deště jsem hleděl na nižší úroveň města. Na cestující čekala neuspořádaná řada rikš, otevřené budky mezi párem velkých kol. Některé rikši měly parní kotle nebo bafající motory poháněné metanem, ale většinou byly šlapací. Několik vozíků nejspíš představili ze starých palankýnů. Riksové se otráveně rozvalovali na sedadlech a vyhlíželi zákazníky. Za řadou rikš stály elegantnější dopravní prostředky - dva letouny posazené na katapultech, jaké jsem znal ze Skyova vítězství, a trojice strojů vyhlížejících jako helikoptéry se složenými vrtulemi. Do jednoho zrovna podezřelí chlapi nakládali palankýn, nakláněli bednu v nedůstojném úhlu, aby ji prostrčili dvířky. Mohl jsem být svědkem právě tak únosu jako nevinného nastupování do taxíku.

Přestože jsem si mohl dovolit letět, rikši vypadaly mnohem slibněji. Aspoň trochu poznám tuhle část města, řekl jsem si, když před sebou prozatím nemám žádný konkrétní cíl.

Už jsem udělal krok do deště, pohled odhodlaně upřený vpřed, ale vpůli druhého kroku jsem se otočil a vrátil se k Madam Dominice.

"Pan Quirrenbach je už po zákroku?" zeptal jsem se Torna.

Tom se pořád vlnil podle drnkání sitáru a překvapilo ho, že do stanu někdo vešel sám od sebe, aniž by ho tam přivlekl.

"Ne hotovej, velkej pane, tak deset minut. Velkej pán má peníze?"

Netušil jsem, kolik bude Quirrenbachova operace stát, ale odhadl jsem, že částka, kterou jsem utržil za prožívače ze Vznešeného Tetonu, by mohla přibližně stačit. Oddělil jsem ji od svých peněz a položil na stůl.

"Ne dost, velkej pane. Ještě jednu pro Madam." Neochotně jsem odloupl nejnižší bankovku z mých a přidal ji na hromádku. "Tohle musí stačit," prohlásil jsem. "Pan Quirrenbach je můj přítel. Jestli zjistím, že jste po něm chtěli další peníze, vrátím se."

"To už dobrý, velkej pane, to už dobrý."

Díval jsem se, jak kluk peláší za plachtu, a na okamžik jsem zahlédl mohutnou Madam Dominiku a malého Quirrenbacha, jak do pasu nahý leží na břiše na lehátku pod svatozáří tenkých chirurgických sond. Madam Dominika vypadala jako loutkář tahající za nitky, prapodivně gestikulovala prsty, a sondy solidárně tančily kolem Quirrenbachovy oholené hlavy. Nespatřil jsem krev ani zjevné otvory v jeho lebce.

Madam Dominika byla možná šikovnější, než na první pohled vypadala.

"Poslyš," řekl jsem Tomovi, když se vrátil. "Na něco se zeptám a tvá odpověď bude mít tuhle hodnotu." Ukázal jsem mu nejnižší bankovku, jakou jsem měl. "A nechci slyšet, že tě urážím, protože vůbec nevíš, nač se tě chci zeptat."

"Velkej pán se ptá."

Ukázal jsem k rikšám. "Jezdí po celém městě?"

"Skoro celej Mulč."

"Mulč je čtvrt', kde teď jsme?" Nedostal jsem odpověď, tak jsem vyšel ze stanu a Tom mě následoval. "Potřebuju se odtud dostat do jisté městské části. Nevím, jak je to daleko, ale nerad bych, aby mě podvedli. Dokážeš to pro mě zařídít? Nezapomeň, že vím, kde tě najdu."

"Dobrá cena. Žádný starosti." Pak ho něco napadlo. "Velkej pán nečeká na malýho pána?"

"Ne. Mám něco na práci a pan Quirrenbach má namířeno jinam. Nějaký čas se s ním neuvidím."

Upřímně jsem doufal, že je to pravda.

Většinu rikš nepoháněly motory, ale chlupatí primáti, kterým museli genetičtí inženýři upravit nezbytné sekvence DNA, takže jim narostly delší nohy a napřímili se, protože nevypadali jako běžné opice. Tom vyjednával s dalším klukem nesrozumitelně rychlou kanasijštinou. Byli téměř zaměnitelní, až na to, že ten druhý měl kratší vlasy a mohl být o rok starší. Tom ho představil jako Juana, což v jejich chování napovídalo, že si nedohazují zákazníky poprvé. Juan mi potřásl rukou a odvedl mě k nejbližšímu vozíku. Nervózně jsem se ohlédl a zadoufal, že Quirrenbach je pořád v bezvědomí. Nerad bych se mu ospravedlňoval, kdyby přišel k sobě příliš brzy a Tom mu prozradil, že se chystám opustit nádraží. Hořké pilulky ničím neosladiš, stejně jako zklamání, opustí-li tě nový přítel na cestách.

Ale třeba z pocitu rozčarování vznikne nevidaný majstrštyk.

"Tak kam pána zavezu?"

Juan mluvil o trochu srozumitelněji než Tom. Tenhle argot vznikl nejspíš až po moru, tvořila ho směsice ruštiny, kanasijštiny, severštiny a desítky dalších jazyků, kterými se zde hovořilo během belle époque.

"Vezmi mě do Nebes," řekl jsem. "Víš, kde to je, ne?"

"Jasně, vím, kde jsou Nebesa. Stejně jako vím, kde je Mulč. Pán myslí, že jsem pitomec jako Tom?"

"Tak mě tam tedy můžeš vzít."

"Ne. Ne, nemůžu tam pána vzít."

Začal jsem vytahovat další bankovku, když jsem si uvědomil, že naše komunikační potíže pramení z něčeho mnohem základnějšího než z nedostatku financí a že ten problém spočívá téměř určitě na mé straně.

"Jsou Nebesa čtvrt' v tomhle městě?"

Na mou otázku odpověděl dlouhým, utrápeným přikývnutím. "Pán je tady nověj, co?"

"Ano, jsem tady nový. Tak mi udělej laskavost a vysvětli mi, proč je cesta do Nebes mimo tvé možnosti."

Bankovka z mé ruky zmizela, potom mi Juan pokynul, abych usedl na sedadlo, jako by to byl trůn potažený plyšem.

"Ukážu to, ale nevezmu tam pána, jasný? Na to pán potřebuje víc než rikšu."

Usedl vedle mě, naklonil se dopředu a zašeptal něco do ucha opičákovi. Primát šlápl do pedálů a zavrčel, nejspíš pobouřením nad výsledkem, k němuž dospělo jeho genetické dědictví. Později jsem se dozvěděl, že po nástupu moru genové úpravy zvířat jenjen vzkvétaly, protože všechny složitější stroje selhaly.

Jak jsem se zmínil Quirrenbachovi, žádná katastrofa není stejně katastrofická pro všechny.

Tak tomu bylo i s morem.

Otevřený konec nádražní haly sloužil jako nástupiště do letounů (a předpokládal jsem, že také do dalších strojů), ale rikši odjížděly z parkoviště klesajícím tunelem. Z vlhkých stěn a stropu kapala hustá slizovitá tekutina. Alespoň tam bylo chladněji a hluk z nádraží rychle utichl, nahrazen pouze slabým skřípěním ozubených kol a řetězu, který přenášel šlapání primáta na kola.

"Pán je tady nověj," řekl Juan. "Ale ani z Ferrisvillu, ani ze Rživýho pásu. Ani z tyhle soustavy."

Praštila snad má neznalost do očí jen toho kluka, nebo to ze mě číší na dálku? pomyslel jsem si.

"Nejspíš se sem turisté moc nehnou," poznamenal jsem.

"Špatný časy, žádný turisté."

"Jaké to bylo, prožívat takovou katastrofu?"

"Nevím. Měl jsem jen dva."

Samozřejmě. Morová rána dopadla před sedmi lety. Z pohledu dítěte to bylo před celým životem. Juan a Tom i další děti na ulici si nemohli pamatovat, jak se žilo v Kaldeře před morem. Těch několik let neomezeného bohatství a možností se ztrácelo za omezeným obzorem dětství. Znali pouze současné město, obrovité a zšeřelé, znovu plné možností - jenže nyní spočívaly v nebezpečí a zločinu; město pro zloděje a žebráky a všechny, kteří žijí ze svého důvtipu, nikoli konta. Byl to docela šok, že jsem se v takovém městě ocitl. Míjeli jsme rikši vracející se do haly, budky se leskly deštěm. Jen několik vezlo cestující, zasmušile shrbené v přšpláštích, vypadali, jako by chtěli moknout kdekoli jinde ve vesmíru mnohem raději než v Kaldeře. V tom jsem s nimi souhlasil. Byl jsem unavený, bylo mi horko, pot ze mě pod šaty jen lil, kůže mě píchala a svědila, potřeboval jsem se vykoupat. Silně jsem si byl vědom svého tělesného pachu.

Co tady u všech čertů dělám?

Stíhal jsem jednoho chlapa přes více než patnáct světelných let do města, které se stalo chorobným výsměchem sebe sama. Ten chlápek nebyl ani doopravdy špatný - dokonce i já to viděl. Nenáviděl jsem Rejviče kvůli tomu, co udělal, ale za stejných okolností bych asi nejednal jinak. Byl aristokrat, nikoli voják, ale v jiném životě, kdyby se historie naší planety vydala jinou cestou, bychom mohli být třeba přátelé. Choval jsem k němu jistou úctu, protože učinil krok, který jsem naprosto neočekával, když zničil Most v Nueva Valparaíso. Takovou bezstarostnou brutalitu jsem musel obdivovat. Každý člověk, kterého tak špatně odhadnu, má mou úctu.

Ale přesto ho bez rozpaků hodlám zabít. "Pán potřebuje hodinu dějepisu," ozval se Juan. Na palubě Strelnikova jsem se příliš mnoho nedozvěděl, ale bylo to právě tolik dějepisu, na kolik jsem měl chuť. "Jestli si myslíš, že nevím nic o moru..."

V tunelu před námi začalo být jasněji. Ne sice moc, ale dost na to, abych poznal, že vjíždíme do města. Vzduch měl stejný karamelový nádech, jaký jsem viděl z kolosu - barvu již tak kalného světla, filtrovaného přes další kal.

"Jak udeřil mor, budovy se zcvokly," řekl Juan.

"To jsem už slyšel."

"Pán slyšel málo." Jeho syntax škobrtala, ale měl jsem podezření, že Juan je schopnější vypravěč než ten jeho chlupatý rikša řidič. "Domy se měnily. Fakt rychle." Rukama dělal velká gesta. "Hodně lidí mrtvejch, rozmačkanejch nebo chycenejch ve zdi."

"To nezní moc hezky."

"Ukážu pánovi lidi ve zdi. Hnedle pánovi dojdou fóry. Pán bude podělanej až za ušima." Vyhnuli jsme se rikše v protisměru. "Pán radši poslouchá. Domy se měnily nejrychlejš na vršku, jasný?"

"Nechápu."

"Dům je jako strom. Spousta kořenů v zemi, jasný?"

"Myslíš sací potrubí? Domy čerpají z podloží stavební suroviny, aby se mohly opravovat a přestavovat."

"Jo. Vždyť říkám, domy jsou jako vysoký stromy. Vysoký stromy rostou nejrychlejš na vršku, jasný?" Předvedl další mávání rukama, jako by chtěl naznačit bující atomový hříb.

Konečně jsem ho pochopil. "Chceš říct, že tvarovací soustava je soustředěna v horních částech budov?"

Horlivě přikývl. "Jo!"

"Pochopitelně. Stavby se opravují a rostou. Když je řídicí centrum tvarovacích strojů nahoře, zvedá se vzhůru zároveň s domem. Pro spodní patra postačí minimum strojů na údržbu a pravidelnou přestavbu."

Netušil jsem, zda Juanův úsměv znamená blahopřání, že jsem si to všechno vyřešil sám, nebo soucit, že mi to trvalo tak dlouho.

"Mor se dostal napřed na vršek, nacucly ho tam kořeny. Vršek se zcvokl první. Dole všecko stejný jako dřív. Než se

mor dostal dolů, lidi odřezali kořeny a dům vyhladověli. Už žádný změny."

"Jenomže zatím se horní části proměnily k nepoznání." Zavrtěl jsem hlavou. "To muselo být příšerné."

"Žádná sranda."

Vyjeli jsme na denní světlo a já konečně pochopil, jak to Juan myslel.

15

Na nejnižší úrovni Kaldery, hluboko pod okrajem valů kráteru, jsme přejížděli pontonový most nad černým jezerem. Z oblohy - vlastně z kupole mnoho kilometrů nad našimi hlavami - se snášel jemný déšť. Z temné vody se na všech stranách zvedaly mohutné a vysoké budovy, v dálce splývaly do jednolité stěny bez detailů. Přinejmenším šest sedm pater nad hladinou je jako vápenaté schránky pevně přirostlých vilejšů pokrývaly slumy propojené chatrnými lávkami a provazovými žebříky. V nuzných příbytcích a na tržišťích plápolaly ohničky, vzduch byl sice o trochu chladnější, ale ještě štiplavější než na nádraží, díky vytrvalému vánku se však dal dýchat.

"Jak se to tady jmenuje?" zeptal jsem se.

"Mulč," odpověděl Juan. "Všecko dole, všecko, kde jsou ulice, je Mulč."

Pochopil jsem, že Mulč není městská čtvrť, spíše vrstva na spodní části budov nad zaplavenou oblastí. Koberec slumů vypadal jako spodní patro deštného lesa, nad ním se jako obří stromy tyčily mrakodrapy.

Vystrčil jsem hlavu z rikši a podíval se nahoru na štíhlé stavby zvedající se až do nebes. Perspektivně se sbíhaly zhruba kilometr nade mnou a většinu výšky si zachovávaly proporce navržené architektky, vertikálně členěné, s rovnoběžnými řadami oken, jenže se za nimi nesvítilo. Budovy jen sem tam hyzdily nahodilé výrůstky podobné přílipkám, mořským plžům s miskovitou ulitou. Ale nahoře se situace drasticky změnila. Přestože ani dvě budovy nezmutovaly stejně, jejich zdegenerované tvary měly společnou patologickou abnormalitu, podle níž by se dala diagnostikovat shodná příčina. Tady se domy podélně rozdělily na dva, tamhle se vybouřily do nepřiměřeně tloušťky. Jinde zas vyhnaly ze zdi vlastní varianty, tenoučké věžičky a donjony pohádkových hradů, aby se ve výšinách rozrostly a rozvětvily, propletly a propojily jako drobné větévky průdušek či výstřední obměny korálových útesů, až nakonec kilometr dva nad zemí vytvořily horizontální plošiny. Ty jsem už pochopitelně viděl z oblohy, ale jejich význam a rozloha - beze zbytku totiž zastřešovaly celé město - byly zjevné teprve z žabí perspektivy.

Nebesa.

"Pán už chápe, proč tam pána nevezmu."

"Začíná mi to docházet. Nebesa zakrývají celé město, že?"

Juan přikývl. "Stejný jako Mulč, jenže nahoře." Z kolosu nebylo poznat, že hustý propletenec bláznivě zdeformovaných budov tvoří relativně tenkou vrstvu, že Nebesa jsou jakási visutá enkláva a vespod je úplně jiný svět, úplně jiné město. Celá ta složitost byla odtud zřejmá. Vznášely se tam celé komunity, uzavřené struktury zasazené do Nebes jako ptačí hnízda, každé velké jako palác. Vlákna jemná jako krajky zaplňovala prostor mezi většími větvemi, visela dolů bezmála až na úroveň ulice. Bylo těžké odhadnout, zda pocházejí z mutací nebo jsou záměrně přidána lidmi. Výsledek vypadal, jako by Nebesa obalili pavučinou obrovití neviditelní pavouci větší než domy.

"Copak tam někdo žije?" Věděl jsem, že je to naprosto hloupá otázka, protože ve větvích zářila světla, což byl důkaz, že nemocné slupky budov jsou obydleny, nezávisle na tom, jak pokřivené mají tvary.

"Nikdo, koho by pán chtěl znát." Juan chvilku tohle prohlášení přezvykoval, než dodal: "Anebo nikdo, kdo by chtěl znát pána. Bez urážky."

"Není proč se omlouvat, ale zodpověz mou otázku." Juan dlouho brebentil, rikša zatím pokračovala v cestě ke kořenům gigantických staveb, kola poskakovala na prasklinách v chodníku zaplněných vodou. Déšť samozřejmě neustával, ale když jsem vystrčil hlavu zpod stříšky, byl teplý a mírný, vlastně ani ne nepříjemný. Napadlo mě, zda vůbec přestane pršet, nebo jestli srážení páry na kupoli závisí na denní době, neprobíhá-li to všechno podle nějakého schématu. Nabyl jsem však dojmu, že v Kaldeře se jen máloco děje pod něčí přímou kontrolou.

"Jsou tam bohatý," řekl kluk. "Fakticky bohatý, žádný zbohatlíci jako Madam Dominika." Zaťukal si klouby prstů na hlavu. "Taky žádnou Dominiku nepotřebujou."

"Znamená to, že jsou v Kaldeře enklávy, kam se mor nikdy nedostal?"

"Ne, mor se dostal všude, ale v Nebesích se ho zbavili, sotva domy přestaly šílet. Některý boháči trčej na orbitě. Některý nikdy z Kaldery neodjeli, ale ani se nehnuli k nám dolů, když to lejno vltlo do větráku. Některý sem evakovali."

"Proč by sem někdo po moru mířil, pokud nemusel? Dokonce i kdyby některé části Nebes byly bezpečné před reziduálními stopami tavomoru, nechápu, proč někdo dobrovolně žije raději tady místo ve zbylých habitatech Rzivého pásu."

"Ty evakuovaný neměli na vybranou," řekl kluk.

"To dokážu pochopit. Ale proč by sem lítal někdo jiný?"

"Protože jsou přesvědčený, že se to zlepší, a chtějí být u toho. Spousta způsobů, jak vydělat prachy, až se to zlepší - ale ne každé fakt zbohatne. Je taky spousta možností, jak vydělat prachy teď - mň policajtů dole než nahoře."

"Tady nejspíš neplatí žádná pravidla, že? Všechno se dá koupit. Umím si představit, že to bylo velké pokušení po tolika omezeních za demarchátu."

"Pán legračně mluví."

Má další otázka byla zcela jasná: "Jak se dostanu na Nebesa?"

"Když tam pán není, tak se tam nedostane."

"Nejsem na to dost bohatý?"

"Ne dost bohatej," řekl kluk. "Musí být konexe. Musí být svazky s Nebesy, jinak je pán nula."

"Ale řekněme, že bych byl dost bohatý. Jak bych se tam dostal? Vedou nějaké cesty těmi domy, staré přístupové šachty, které nezavřel mor?" Domníval jsem se, že tohle jsou přesně ty pouliční vědomosti, které by kluk měl dokonale znát.

"Pán chce lizt vnitřkem? To je fakticky nebezpečný. Zvláště když jdou lovci."

"Lovci?"

"Tohle místo není v noci dobrý."

Zahleděl jsem se do okolního šera. "Jak mám poznat, kdy je noc? Ne, na to mi neodpovídej. Prostě mi jen řekni, jak se dostanu nahoru." Čekal jsem na odpověď, a když se nezdálo, že se jí dočkám, rozhodl jsem se pozměnit otázku.

"Scházejí lidé z Nebes vůbec někdy do Mulče?"

"Někdy. Při lovu."

Konečně pokrok, pomyslel jsem si, přestože jsem to z něho páčil jako bolavý zub. "A jak se sem dostanou? Viděl jsem létající stroje, kterým říkáme letouny, ale neumím si představit, že by někdo proletěl do Nebes, aniž by narazil do těch pavučin."

"My jim taky říkáme letouny. Mají je jenom bohatý, není snadný je opravovat a udržovat, aby lítaly. V některých částech města fakticky k ničemu nejsou. Většina mladých z Nebes jezdí dolů v lanovozech."

"Pověz mi něco o těch lanovozech."

Jeho tvář vyjadřovala ochotu, uvědomil jsem si, že se zoufale snaží mi vyhovět. To jenom moje otázky byly úplně mimo jeho obvyklou zkušenost, až mu málem působily fyzickou bolest.

"Vidí pán pavučiny? Lana mezi domy?"

"Můžeš mi ukázat lanovůz? Rád bych nějaký uviděl."

"To je fakticky nebezpečný."

"To jsem já taky."

Osladil jsem mu svou žádost další bankovkou a potom jsem se pohodlně usadil na sedadle, když jsme zrychlovali lehkým vnitřním deštěm dál do Mulče.

Nakonec Juan zpomalil a otočil se ke mně. "Tam. Lanovůz. Tady často sjíždějí dolů. Chce pán blíž?"

Napřed jsem nevěděl, na co ukazuje. Šikmo přes rozbitou vozovku parkoval jeden z těch elegantních soukromých dopravních prostředků, které jsem na nádraží považoval za vrtule se složenými listy. Boční dvířka byla zvednuta jako rací křídlo, vedle stály dvě postavy v zimnicích, zřejmě muž a žena, široké klobouky stažené do čela. Hleděl jsem na ně a přemýšlel, co dál.

"Hej, už jsem se ptal, chce pán blíž?"

Muž u lanovozu si zapálil cigaretu, plamínek na okanzík zaplašil stín z jeho pyšné aristokratické tváře, jakou jsem neviděl od chvíle, co jsem dorazil na planetu. Oči měl skryté za složitými brýlemi, které jen zvýrazňovaly jeho vysedlé lící kosti. Žena si přidržovala štíhlou růčkou v rukavičce před očima kukátko podobné hračce. Otáčela se na podpatcích tenkých jako jehly, prohlížela si ulici, až po mně přejela pohledem. Všiml jsem si, že sebou trhla, přestože se snažila to potlačit.

"Jsou neklidný," zašeptal Juan. "Většinou se Mulč a Nebesa drzej od sebe co nejdál."

"Má to konkrétní důvod?"

"Jo. Dobřej důvod." Šeptal tak tiše, že jsem ho přes neúnavné bubnování deště stěží slyšel. "Mulčák zmizí, když se Nebesan dostane moc blízko."

"Jak zmizí?"

Přejel si prstem po krku. "Nebesani rádi hry, jasný? Nuděj se. Nesmrtelný lidi, všechny znuděný. Tak hrají hry. Hloupý je, že se neptají, jestli Mulčáci chtějí hrát taky."

"To je ten lov, o němž ses zmiňoval?"

Přikývl. "Ale ať pán teď o tom nemluví."

"Dobře. Tak mi tady laskavě zastav, Juane."

Rikša ztratila i tu malou rychlost, kterou se pohybovala, na každém bočáku svalů na zádech primáta bylo znát jeho znepokojení. Sledoval jsem reakci na tvářích dvou obyvatel Nebes, snažili se vypadat klidně a téměř se jim to dařilo. Vystoupil jsem z vozíku, pod botami mi začvachtalo, když se seznámily s mokrou vozovkou.

"Pán musí bejt opatrněj," řekl Juan. "Ještě jsem si nevydělal na cestu zpátky."

"Nikam nejedzdi," řekl jsem, potom jsem si to rozmyslel. "Ale jestli se ti to tady nelíbí, tak odjed' a vrať se za pět minut." Očividně mu to přišlo jako skvělá rada. Žena schovala kukátko do kabátu s veselým vzorem, zatímco muž v brýlích zřejmě změnil nastavení své optiky.

Klidně jsem k nim kráčel a věnoval pozornost jejich dopravnímu prostředku. Byla to leskle černá kabina na třech zatahovacích kolech. Přes přední kovářské sklo jsem zahlédl čalouněné sedadlo a složité ruční ovladače. Složené listy vrtule nebyly připojeny k rotoru, ale mizely ve třech kulatých otvorech v oblém hrbu na střeše karoserie. Uvědomil jsem si, že to není helikoptéra, protože to nebyla vrtule, ale teleskopická ramena zakončená srpovitými háky. Víc času na prohlídku jsem neměl.

"Nepřibližujte se." Žena podpořila svou výzvu, pronesenou bezvadnou kanasijštinou, kývnutím malé zbraně, jen o málo větší než brož.

"Není ozbrojený," řekl muž dost hlasitě, nejspíš záměrně, abych to slyšel.

"Nechci vám ublížit." Pomalu jsem rozpažil.

"Tyhle šaty jsem dostal od mendikantů. Právě jsem na Žlutozem přiletěl. Jenom se chci zeptat, jak se dostanu do Nebes."

"Do Nebes?" zeptal se muž ohromně pobaveně.

"To chtějí všichni."

Zena držela zbraň tak klidně, že se ani nezachvěla, až mě napadlo, jestli v ní náhodou nemá mřávané gyroskopy nebo zabudovaný biofeedback napojený na svaly v zápěstí.

"Proč bychom vám to měli povědět?"

"Protože jsem neškodný - neozbrojený, jak si povšiml váš partner - a zvědavý. A protože by vás to mohlo pobavit."

"Vy ani netušíte, co nás může pobavit."

"Ne, pravděpodobně ne, ale jak jsem se zmínil, jsem zvědavý. Mám jisté prostředky -"

Ta poznámka zněla komicky již v okamžiku, kdy jsem ji vyslovil, ale bojoval jsem dál.

"A měl jsem tu smůlu, že jsem dorazil do Mulče bez kontaktu v Nebesích."

"Kanasijsky mluvíte docela slušně," poznamenal muž a spustil ruku od brýlí. "Většina Mulčáků si nedokáže osvojit nic jiného než rodný jazyk."

Odhodil nedopalek.

"Jenže mluví s přízvukem," řekla žena. "Neumím jej zařadit. Jeho akcent určitě není žlutozemský, ale nepoznávám jej."

"Jsem ze Skyova vítězství. Mohli jste se setkat s lidmi z jiných částí mé planety, kteří mluví jinak. Byla osídlena natolik dávno, že u nás došlo k rozlišení jazyků."

"Stejně tak Zlutozem," řekl muž, aniž by projevil hlubší zájem o toto téma.

"Ale většina z nás dosud stále žije v Kaldeře. Jediné rozlišení jazyků zde proběhlo vertikálně." Zasmál se, jako by jeho poznámka byla něco víc než jen konstatování faktu.

Vytřel jsem si z očí déšť, teplý a lepkavý. "Říkš tvrdil, že do Nebes se můžu dostat jediné lanovozem."

"To je sice přesné, ale neznamená to, že vám můžeme pomoci." Muž si sundal klobouk a odhalil dlouhé světlé vlasy sčesané dozadu a svázané.

Jeho společnice dodala: "Nemáme důvod vám věřit. Mulčák mohl ukrást mendikantské šaty a naučit se několik slov kanasijsky. Bez pojištěného kontaktu s Nebesy by sem žádný člověk se zdravým rozumem nepřiletěl."

Podstoupil jsem uvážené riziko: "Mám Palsen. Zajímá vás to?"

"Jistě. Jak se u všech čertů dostal Mulčák k Palsenu?"

"To je dlouhá historie." Sáhл jsem do Vadimova pláště a vytáhl Vadimovu matně černou krabičku s ampulkami.

"Budete muset věřit mému slovu, že tohle je čisté zboží."

"Nemám ve zvyku věřit každému na potkání," řekl muž. "Dejte mi jednu ampulku."

Další uvážené riziko. Mohl by sice s jednou dávkou utéct, ale zbytek mi zůstane.

"Hodím vám ji, souhlasíte?"

O několik kroků se ke mně přiblížil. "Tak do toho."

Hodil jsem mu ampulku. Obratně ji chytil a zmizel v kabině. Žena zůstala venku, pořád na mě mřávala malou zbraní. Minulo několik okamžiků, pak se muž znovu objevil, aniž by se obtěžoval nasadit si klobouk. Pozvedl ampulku. "Tohle... opravdu vypadá jako čisté zboží."

"Co jste s tím udělal?"

"Samozřejmě prosvítíl." Pohlédl na mě, jako bych byl dokonalý hlupák. "Palsen má unikátní absorpční spektrum."

"Výborně. Takže když teď víte, že je pravý, hodte mi ampuli zpátky a dojednáme si podmínky."

Muž udělal gesto, jako by mi chtěl ampulku hodit, ale v posledním okamžiku se zarazil a škádlivě s ní na mě zamával.

"Ne... Nespěchejme. Opravdu jich máte víc? Palsenu je poslední dobou nedostatek. Alespoň dobrého Palsenu. Musel jste narazit na výjimečný úlovek."

Odmíchl se.

"Prokázal jsem vám službu, což budeme považovat za přiměřenou odměnu za tuto dávku - přivolať jsem další lanovůz, zanedlouho pro vás přijede. Pro vaše vlastní dobro doufám, že jste nelhal a máte určité prostředky."

Sundal si brýle a zahleděl se na mě ocelově šedýma očima, neobyčejně krutýma.

"Jsem vám vděčný," řekl jsem, "ale copak by na tom záleželo, kdybych lhal?"

"To je podivná otázka," poznamenala žena. Malá zbraň jí zmizela z ruky jako nacvičeným eskamotérským trikem. Možná zajela do pouzdra v rukávu.

"Jsem prostě zvědavý."

"Tady dole neexistují žádné zákony," prohlásila. "V Nebesích určitý druh zákonů máme, ale pouze takové, které jsou pro nás pohodlné a výhodné, jako když si děti hrají na soud. Jenže nejsme v Nebesích. V Mulči se může stát cokoli. A my máme jen velmi málo trpělivosti s podvodníky."

"To chápu," řekl jsem. "Také nejsem trpělivý člověk."

Oba nastoupili do kabiny a na chvíli nechali dvířka otevřená.

"Třeba vás uvidíme v Nebesích." Muž se na mě usmál, nebyl to však úsměv, který by potěšil. Stejný škleb jsem vidával u hadů v Pavilonu plazů.

Dvířka zaklapla a stroj ožil s tichým hučením. Tři teleskopická ramena na střeše sáhla vzhůru, neuvěřitelně rychle se vysouvala dál a dál, ztrojnásobila, zpětínásobila svou délku. Natahovala se k obloze. Vzhledl jsem, oči jsem si chránil před neustálým lepkavým deštěm. Juan mě upozornil, že lana obklopující zdeformované budovy Nebes se tu a tam táhnou dolů až na úroveň Mulče jako liány, ale nevěnoval jsem jeho poznámce dostatek pozornosti. Teprve nyní jsem pochopil její význam, když se jedno rameno vozu zachytilo hákem za nejnižší lano. Další dvě ramena se natáhla ještě dál, možná na desetinásobek původní délky, až našla další lana.

A pak se lanovůz hladce, jako by se zvedal na tryskách, vznesl do vzduchu a stále zrychloval. Nejbližší rameno pustilo lano, trhlo sebou a vyrazilo vzhůru střelovitě jako jazyk chameleóna, až se zaháklo za jiné lano. Kabina nepřetržitě stoupala, další rameno změnilo lano, potom další, až byl lanovůz stovky metrů nade mnou a neustále se zmenšoval.

Jeho pohyb se zdál neuvěřitelně plynulý, přestože jsem měl dojem, že každou chvíli ztratí úchyt a zřítí se do Mulče.

"Haló! Pán je pořád tady."

Někdy během odjezdu lanovozu přijela rikša. Čekal jsem, že se Juan zachová rozumně a vrátí se na nádraží, i kdyby na tom měl prodělat. Ale dodržel slovo a pravděpodobně by se cítil dotčen, kdybych dal najevo překvapení.

"Opravdu sis myslel, že tady nebudu?"

"Když Nebesani sjíždějí dolů, člověk nikdy neví. Hele, proč pán stojí v lijáku?"

"Protože se nevracím s tebou." Stěží měl čas zatvářít se zklamaně, přestože se už o to začal pokoušet, jako by chtěl naznačit, že jsem hrubě urazil celý jeho rod, ale nechal toho, když jsem mu nabídl velkorysý odstupné. "To je víc, než by sis vydělal, kdybys mě vezl."

Mrzutě pohlédl na dvě sedmiferrisovky. "Pán tady nechce zůstat. Tady nic není. Tohle je mizerná část Mulče."

"O tom nepochybuju," řekl jsem a snažil se vyrovnat s představou, že dokonce i takové ubohé místo, jako je Mulč, má dobré a špatné části. "Lidé z Nebes pro mě posílají lanovůz. Je samozřejmě možné, že lhali, ale to brzy zjistím. V tom případě si musím najít cestu nahoru vnitřkem některé budovy."

"To není dobrý. Nebesani nikdy nedělají laskavost."

Rozhodl jsem se, že se nezmním o Palsenu. "Nejspíš nechťeli riskovat, že nejsem opravdu ten, kdo prohlašuju, že jsem. Co kdybych měl doopravdy takový vliv. Nechtějí si ze mě udělat nepřítele."

Juan pokrčil rameny, jako by to sice byla teoretická možnost, ale nic víc. "Já jedu. Nezůstanu s pánem, když se nevrací se mnou."

"To je v pořádku," řekl jsem. "Chápu tě. A promiň, že jsem tě požádal, abys čekal."

Tím naše spolupráce skončila, Juan jen zavrtěl hlavou, neboť se vzdal naděje, že mě přesvědčí. Rikša odrachotila do dálky, zůstal jsem stát v dešti, tentokrát doopravdy sám. Ten kluk už nečekal někde za rohem, a já ztratil - lépe řečeno, zbavil se - jediného člověka, jehož bych se značnou nadsázkou mohl nazvat kalderským spojencem. Byl to nepříjemný pocit, ale věděl jsem, že to bylo nezbytné.

Čekal jsem.

Čas míjel, snad uběhla půlhodina, dost dlouho na to, abych si uvědomil, že se stmívá. Jak slunce Epsilon Eridani klesalo za horizont, jeho záře, už tak zbarvená kupolí dohněda, získala odstín staré krve. Ta trocha světla, která ke mně dorazila, musela proklíčovovat změní zmutovaných budov, což byl natolik tvrdý úkol, že ztratila veškeré nadšení cokoli osvětlovat. Domy kolem zčernaly, až doopravdy začaly vypadat jako obrovité stromy, a propletené pahýly Nebes jako větve ověšené lucernami a lampióny. Bylo to děsivé a současně i krásné.

Konečně se jedno ze světél odpojilo a jako padající hvězda opustilo oblohu, blížilo se a jasnělo. Jakmile se mi oči přizpůsobily, poznal jsem lanovůz klesající k místu, kde jsem stál.

Naprosto lhostejný k dešti jsem jako přimražený pozoroval, jak kabina zpomaluje a sjíždí na úroveň Mulče, zatížená lana bzučela. Přes mokrou ulici přejížděl jediný reflektor lanovozu, zvýrazňoval každou puklinu, potom se zastavil na mně.

Z kaluže nedaleko mých nohou legračně vystříkla voda.

Pak jsem uslyšel výstřel.

Zareagoval jsem, jak by za podobných okolností zareagoval každý zkušený voják. Nezdržoval jsem se vyhodnocováním situace nebo určováním typu a kalibru zbraně, ani lokalizováním střelce, nebo dokonce úvahou, zda jsem teď skutečně já nebo jenom náhodou stojím v cestě.

Rychle jsem se rozběhl do stínu nejbližšího domu. Odolal jsem dokonale rozumnému reflexu, který mi radil, abych odhodil kufík, neboť jsem věděl, že bez něj bych se rychle ponořil do anonymity Mulče. To bych se rovnou mohl postavit kulce do dráhy.

Střelba mne pronásledovala.

Z toho, že každý výstřel skončil asi metr za mými patami, jsem odhadoval, že střelci nechybí zručnost. Bez problémů mě mohl zabít, stačilo jen trochu změnit náměr, na to byl šikovný víc než dost. Ale raději si se mnou hrál. Neměl naspěch, kdykoli mě mohl odpravit ranou do zad.

Když jsem doběhl k budově, nohy mi zmizely ve vodě. Stavba měla rovné stěny, žádné průchody ani skuliny, kde bych se mohl skrýt. Střelba ustala, elipsa reflektoru se zastavila, ostrá modrobílá zář odhalovala závěsy deště mezi mnou a lanovozem.

Ze tmy se vynořila postava v plášti. Zpočátku jsem se domníval, že je to některý z Nebesánů, s nimiž jsem prve mluvil, ale muže, jenž se objevil ve světle reflektoru, jsem dosud neviděl. Byl holohlavý, hranatou čelist měl jako z kresleného seriálu, jedno oko mu zakrýval poblikávající okulár.

"Stůj, ani se nehni," řekl, "a nic se ti nestane." Rozevřel plášť, aby odkryl zbraň objemnější a určitě nebezpečnější než hračička, kterou měla Nebesanka. Na konci černého obdélníku pažby byla čtveřice tmavých trysek. Muž svíral pažbu, až mu zběhaly klouby, ukazováčkem laskal spoušť.

Vystřelil od boku, paprsek zabzučel směrem ke mně. Narazil do stěny domu a zasyčely jiskry. Dal jsem se do běhu, ale podruhé už mířil přesněji. Ucítil jsem ve stehně bodavou bolest, a pak už jsem najednou neběžel. Náhle jsem nebyl schopen dělat nic jiného, než křičet.

A potom dokonce i křičení začalo být příliš namáhavé.

Lékaři dělali, co dovedli, ale nikdo nemohl očekávat zázraky. Monitorovací přístroje natěsnané kolem otcova lůžka jenom potvrzovaly, že zázraky došly, podávaly smutnou zprávu o nezadržitelném biologickém úpadku.

Před šesti měsíci se spáček probudil a zranil Skyova otce, zásluhou lékařů prozatím zůstal Titus Haussmann i jeho vrah naživu. Ale zásoby léků i znalosti se tenčily a s nimi i jakákoli reálná vyhlídka, že by se oba uzdravili.

Nedávné diskuse mezi loděmi samozřejmě nijak záležitostí neprospěly. Potíží přibývalo po několika týdnech, když byl

objeven špion na palubě Brazílie. Bezpečnostní organizace agenta vysledovala zpátky až na Bagdád, ale velení Bagdádů popřelo, že by se narodil na jejich lodi, a prohlásilo, že pravděpodobně pochází ze Santiaga nebo Palestiny. Jako možní agenti byli označeni další lidé, zvedl se povyk kolem jejich nespravedlivého uvěznění a porušování zákonů Flotily. Normální vztahy ochladly a ustrnuly na mrtvém bodě, obchod mezi loděmi téměř ustal, doprava osob se omezila výhradně na diplomatické mise, které pokaždé skončily neúspěchem a vzájemným obviňováním. Žádosti o lékařský materiál a odbornou pomoc, které by pomohly léčbě Skyova otce, byly za těchto okolností zbytečné. Také ostatní lodě procházely krizí, Titus jako šéf bezpečnosti byl v první řadě podezřelý, že zosnoval incident se špionem.

Je nám líto, říkali. Rádi bychom vám pomohli, opravdu velmi rádi...

Ted' otec namáhavě promluvil: "Schuylere..." Jeho rty vypadaly jako trhlina v pergamentu. "Schuylere? Jsi to ty?"

"Jsem tady, táti. Neodešel jsem ani na chvíli."

Seděl na židli vedle postele a díval se na šedou zchátralou skořápku, která tak málo připomínala otce, jak ho znával před zraněním. Tohle nebyl Titus Haussmann, stejnou měrou obávaný i oblíbený na celé lodi, jehož si vážili a respektovali po celé Flotile, byť neochotně. To nebyl muž, který ho zachránil z dětského pokoje během výpadku, který ho později posadil do taxíku a poprvé vzal ven z lodě, aby mu ukázal divy i hrůzy jeho nekonečně osamělého domova. To nebyl caudillo, který vešel do spací kóje v čele své skupiny, přestože velmi dobře věděl, jak velké mu hrozí nebezpečí. Byl to jen vybledlý odlesk jako fotografie sochy. Rysy byly stejné, proporce přesné, ale chyběla hloubka. Místo pevné hmoty jen vrstva tenká jako papír.

"Skyi, ten vězeň." Otec se snažil zvednout hlavu z polštáře. "Ještě žije?"

"Jen taktak," řekl Sky. Vnutil se do bezpečnostní skupiny poté, co byl otec zraněn. "Krátce řečeno, nečekám, že dlouho vydrží. Měl ještě těžší zranění než ty."

"Ale podařilo se ti s ním promluvit?"

"Ano, něco málo jsme z něho vytáhli." Sky si v duchu povzdechl. Tohle už otcí říkal, ale buď Titus ztrácel paměť, nebo to chtěl slyšet znovu.

"Co přesně ti řekl?"

"Nic, co bychom sami neuhodli. Pořád nevíme, kdo ho na loď umístil, ale je téměř jisté, že nějaká frakce, která nám chtěla způsobit potíže."

Otec pozvedl prst. "Ta zbraň... vsazená do paže..."

"Není tak neobvyklá, na konci války byla zřejmě spousta jemu podobných. Máme štěstí, že mu do ruky nezabudovali jadernou nálož, ačkoli tu by bylo mnohem těžší zamaskovat."

"Byl vůbec někdy skutečný člověk?"

"To se už nedozvíme. Některé z jeho druhu vytvořili v laboratořích, jiné adaptovali z vězňů nebo dobrovolníků. Podrobili je mozkovým operacím a psychologické přípravě, aby mohli sloužit jako zbraně ve válce pro kteroukoli zainteresovanou stranu. Byli jako roboti, sice z větší části sestavení z masa a kostí, ale měli omezenou schopnost vcítit se do druhých lidí, když to bylo zapotřebí při akcích. Dokázali se docela přesvědčivě zamíchat mezi ostatní, pochopit vtip nebo si jen tak nezávazně popovídat, dokud se nedostali ke svému terči. V tom okamžiku se jejich myšlení přepojilo do bezcitného vražedného modu. Také do nich transplantovali zbraně, aby mohli provádět zvláštní úkoly."

"Měl v předloktí hromadu kovu."

"Ano." Sky pochopil, kam otec míří. "Příliš mnoho na to, aby se dostal na palubu, aniž by někdo přimhouřil oči. Což jenom potvrzuje, že šlo o spiknutí, ale to už stejně víme."

"Našli jste jenom jednoho."

"Ano." Ve dnech po útoku proskenovali momios, zda neskrývají zbraně. Byl to složitý a nebezpečný proces, ale nenašli nic. "Museli si být pořádně jistí, že na ten úkol jeden stačí."

"Skyi... Prozradil, proč to udělal, proč ho donutili?"

Sky pozvedl obočí. Konečně nová otázka. Doposud se otec soustředil pouze na detaily. "No, o něčem se zmínil."

"Pokračuj."

"Nedávalo to zrovna smysl."

"Přesto bych to rád slyšel."

"Mluvil o frakci, která cosi objevila. Nechtěl prozradit, co byli zač, ani kde měli základnu."

Otec byl velmi slabý, ale přesto se dokázal zeptat: "A co přesně objevila?"

"Něco absurdního."

"Tak mluv, Skyi." Otec namáhavě polkl.

Sky si uvědomil, že otec má žízeň, proto poručil robotovi, aby mu přidržel sklenici vody u rozpukaných rtů.

"Údajně krátce před tím, než Flotila opustila Sluneční soustavu, došlo k objevu technologie, kterou pak na konci války zdokonalili. Měla zajistit nesmrtelnost." Sky to slovo řekl opatrně, jako by vládlo magickou silou, a nesmělo se vyslovovat lehkovážně. "Dotyčná frakce prý zkombinovala různé postupy a směry výzkumů, prováděných během století, sloučila je dohromady a vytvořila účinnou terapii. Uspěli tam, kde ostatní selhali nebo kde práci zastavili z politických důvodů. Přišli s velmi složitou procedurou, nebyla to zkrátka jenom tabletky, kterou si stačí jednou vzít a pak na celou věc zapomenout."

"Pokračuj," zašeptal Titus.

"Použili hromadu různých postupů, některé genové, jiné chemické, další závisely na tak malých strojích, až byly neviditelné. Celý proces byl nesmírně choulostivý a obtížný, léčba se musela podstupovat opakovaně, ale když se udělala správně, fungovala."

"A co si o tom myslíš ty?"

"Pochopitelně je to nesmysl. Nepopírám, že by to nebylo možné, ale pokud by k takovému objevu došlo, copak by o tom všichni nevěděli?"

"Nemuseli by. Ostatně k tomu došlo na konci války. Běžné komunikační kanály byly přerušeny."

"Máš tedy za to, že ta frakce mohla skutečně existovat?"

"Ano, věřím, že existovala." Otec se odmlčel, sbíral síly. "Vlastně vím, že existovala. Domnívám se, že většina z toho, co vám chimerik prozradil, je pravda. Ta technologie není kouzelná - některé nemoci nedokáže vyléčit - ale je mnohem lepší než vše, co nám dala evoluce. V nejlepším případě mohla prodloužit lidský život asi na sto osmdesát let, výjimečně na dvě stě, ale na tom nezáleží; záleží pouze na tom, že člověk získal šanci zůstat naživu, dokud se neobjeví něco účinnějšího."

Vyčerpaně klesl na polštář.

"Kdo o tom věděl?"

Otec se usmál. "Kdo myslíš? Bohatí. Všichni, k nimž byla válka laskavá. Ti na správných místech nebo ti, kteří znali správné lidi."

Další mrazivý závěr byl zcela nasnadě. Flotila odstartovala v závěrečném stadiu války. Místa ve spacích mrazácích se snažili získat lidé, kteří ve skutečnosti hledali únik ze zničených a nebezpečných planet, a to právě v době, kdy nebylo jasné, zda se znovu neutopí v krvavé lázni v měřítku celé soustavy. Soupeření o mrazáky bylo obrovské, a přestože je pravděpodobně přidělovali podle zásluh, musely existovat chodníčky, jimiž mezi vyvolené proklouzli lidé, kteří měli dostatečný vliv. Jestli o tom Sky někdy pochyboval, přítomnost záškodníka ho přesvědčila. Někdo zatahal za provázky, a chimerika přijali na palubu.

"Tak dobře. A co momios? Kolik z nich o objevu nesmrtnosti vědělo?"

"Všichni, Skyi."

Hleděl na otce a napadlo ho, jak blízko smrti ve skutečnosti je. Z bodných ran se mohl uzdravit, nebyly příliš vážné, ale přidaly se komplikace, triviální infekce, která nicméně přetrvávala a rozšiřovala se. Kdysi by ho medicína Flotily zachránila, za pár dní by ho postavila na nohy, aniž by vytrpěl víc než trochu nepohodlí. Ale teď se v podstatě nedalo nic dělat, pouze sledovat jeho vlastní uzdravovací pochody. A ty pomalu prohrávaly bitvu.

Zamyslel se nad tím, co Titus Hausmann právě řekl, a zeptal se: "Kolik jich terapii podstoupilo?"

"Odpověď je stejná."

"Všichni?" Zavrtěl hlavou, jako by tomu nemohl uvěřit. "Všichni momios, které vezeme?"

"Ano, kromě několika nedůležitých výjimek, které ji nechtěly podstoupit například z etických nebo zdravotních důvodů. Ale většina absolvovala terapii krátce před naloděním." Otec se znovu odmlčel. "Tohle je možná největší tajemství v mém životě. Prozradil mi ho můj otec. Věř mi, nebylo snadné se s tím vyrovnat."

"Proč jsi takovou věc držel v tajnosti?"

Otec se podařilo lehce pokrčit rameny. "Patřilo to k mé práci."

"To neříkej. To tě neomlouvá. Podvedli nás, že?"

"Přijde na to. Nelze popřít, že se o svůj objev nepodělili s posádkou. Ale podle mne to byla spíš laskavost."

"Jak to můžeš vůbec vyslovit!"

"Představ si, že bychom byli nesmrtelní. Museli bychom přetrpět století a půl uvěznění na palubě této lodě. Pomalu by nás to dohnalo k šílenství. Toho se báli. Bylo lepší mít posádku s normální délkou života, po níž převezme otěže další generace."

"To je u tebe laskavost?"

"Proč ne? Většina z nás nic lepšího nezná, Skyi. Sloužíme spáćům, ale protože víme, že ne všichni se v pořádku probudí, až se dostaneme na Cíl, nemusíme jim příliš závidět. A taky se staráme sami o sebe. Udržíme loď pro momios, ale taky pro nás."

"To je tedy spravedlnost. Přiznej, že kdybychom věděli, že nám zatajili takový objev, poněkud by to změnilo vztahy."

"Možná. Proto jsem si vždycky dával pozor, abych to nikomu neprozradil."

"Právě jsi to udělal."

"Chtěl ses dozvědět, zda vám záškodník říkal pravdu. Takže teď to víš."

Titova tvář byla na okamžik vyrovnaná, jako by se zbavil velkého břemena. Skyovi se zdálo, že otec je duchem někde jinde, ale vzápětí pohnul očima, olízl si rty a chystal se znovu promluvit, přestože ho to stálo nesmírné úsilí.

"A mám ještě jeden důvod... Je to pro mě velmi těžké, Skyi. Nejsem si jistý, zda dělám dobře, když ti to chci prozradit."

"Dovol, abych to posoudil sám."

"Dobře tedy. Proč bys to nemohl slyšet teď. Už jsem ti to mnohokrát málem řekl, ale pokaždé mi pochybělo odvahy."

Tvrdí se, že vědění je nebezpečné."

"Jaké vědění máš teď přesně na mysli?"

"O tvém postavení."

Požádal ještě o trochu vody, než opět promluvil. Sky se zamyslel nad tekutinou ve sklenici, nad molekulami, jež klouzaly mezi otcovými rty. Každá kapka byla recyklovaná, pila se znovu a znovu. V mezihvězdném prostoru se nesmělo plýtvat. Někdy v budoucnu, za měsíce či roky od této chvíle, vypije Sky něco z této vody, která nyní přinášela otci úlevu.

"O mém postavení?"

"Je mi líto, ale nejsi můj syn." Upřeně na něho hleděl, jako by čekal, že se Sky po tomto odhalení zhroutí. "Tak, řekl jsem to. Už není cesty zpátky. Teď musíš vyslechnout i zbytek."

Sky si pomyslel, že se otec možná ztrácí rychleji, než přístroje tvrdí. Že rychle sklouzává do temné jámy demence, jeho krev je otrávená, mozků chybí kyslík.

"Ale já jsem tvůj syn."

"Ne, nejsi. Musím to vědět, Skyi. To já tě vytáhl ze spacího mrazáku."

"O čem to mluvíš?"

"Jsi jedním z momios, jedním z našich spáčů."

Sky přikývl, okamžitě tu pravdu přijal. Věděl sice, že normální reakcí by byla nevíra, možná dokonce vztek, ale nic z toho necítil, pouze hluboký uklidňující pocit, že je to tak.

"Kolik mi bylo?"

"Zmrazili tě vlastně jako novorozence, pouze den staré. Tak mladých jako ty bylo velmi málo."

Naslouchal otcí, vlastně to nebyl jeho otec, jak mu vysvětluje, že Lukrécie Haussmannová, kterou Sky považoval za matku, porodila na palubě chlapečka, ale ten po několika hodinách zemřel. Zdrčený Titus zatajoval tuto skutečnost před Lukrécie nejprve hodiny, potom dny, používal veškerý důvtip, zatímco Lukrécie udržovali pod sedativy. Titus se bál, že by ji pravda mohla zabít, možná nikoli fyzicky, ale zdrtila by ji duševně. Patřila k nejoblíbenějším ženám na lodi. Její žal by se dotkl všech, mohl otrávit atmosféru celé posádky. Byli přece velmi malé společenství. Všichni se navzájem znali. Museli by se vyrovnávat s příšernou tragédií, jakou je ztráta dítěte.

A tak Titus vymyslel zoufalý plán, kterého litoval již v okamžiku, kdy ho uskutečnil. Jenže to už bylo příliš pozdě.

Ukradl spáčům dítě. Ukázalo se, že děti jsou při oživování podstatně odolnější než dospělí - mělo to něco společného s hmotností těla ve vztahu k jeho povrchu, při ohřívání nenastaly žádné problémy. Vybral nejmladší děčko, které mohl podstrčit místo mrtvého syna. Nemusel se ničeho bát, Lukrécie svého chlapečka vlastně ani neviděla, nemohla podvod odhalit.

Do spacího mrazáku vložil mrtvého chlapce, zmrazil ho a pomodlil se za odpuštění. Než bude mrtvolka objevena, sám bude dávno mrtvý. Práví rodiče si prožijí peklo, až se probudí, ale aspoň se budou probouzet do nového světa - a budou mít spoustu času pořídit si další dítě. Nebude to pro ně totéž jako pro Lukrécie. I kdyby..., bez tohoto zločinu by se mohla situace na lodi zhoršit natolik, že by k Cíli nikdy nedoletěli. Byla to extrémní možnost, ale mohlo k ní dojít. Věřil tomu. Musel věřit, že to udělal pro dobro všech.

Zločin z lásky.

Titus by pochopitelně záměnu nemohl provést bez pomoci, ale pravdu znala pouze hrstka jeho nejbližších přátel. Nikdy o tom nemluvili. Jak Titus konstatoval, všichni už zemřeli.

Proto bylo nutné říct to Skyovi právě teď.

"Chápeš?" zeptal se otec. "Rozumíš, proč jsem ti vždycky zdůrazňoval, že jsi výjimečný...? Je to doslovná pravda. Jsi mezi námi jediný nesmrtelný. Proto jsem tě zpočátku vychovával v izolaci. Proto jsi trávil tolik času sám v dětském pokoji, stranou od ostatních dětí. Částečně jsem tě chtěl chránit před infekcemi, byl jsi stejně náchylný k nemocem jako jiné děti, ani jako dospělý nejsi o nic víc imunní. A sám jsem se o tobě potřeboval leccos dozvědět, sledoval jsem křivku tvého fyzického vývoje. U těch, kteří podstoupili terapii, je mírnější, stáším se vyrovnává. Teď je ti dvacet, ale klidně by si tě mohli splést s vytáhlým jinochem na začátku puberty. Až ti bude třicet čtyřicet, lidé ti budou závidět neobvykle mladistvý vzhled. Pravdu však neuhodnou, alespoň ne do té doby, než budeš mnohem, mnohem starší."

"Já jsem nesmrtelný?"

"Ano. Tím se všechno mění, že?"

Sky Haussmann musel připustit, že hodně.

Později, když otec upadl do bezesného spánku, hlubokého jako propast, temného jako předzvěst smrti, Sky navštívil záškodníka. Vězeň ležel na podobném lůžku jako Titus, ale tím všechny podobnosti končily. Přestože do chimerika vyprázdnili několik zásobníků, měl v sobě takovou sílu, že nepotřeboval pomoc lékařských přístrojů, pouze ho kontrolovaly. Kolem pasu a nohou byl k lůžku připoután širokými plastovými pouty a dvěma užšími nad lokty. Zdravou rukou mohl pohybovat natolik, že si dokázal sáhnout na bradu. Na konci druhé paže dřív míval zbraň, kterou pobodal Tita, ale ta byla odstraněna a kyborgovo předloktí nyní končilo úhledně sešitým pahýlem. Proskenovali ho, zda nemá další zbraně, nenašli však žádná tajná zařízení kromě implantátů, které jeho tvůrci používali, aby ho přetvořili podle svých plánů.

Svým způsobem byla frakce, která agenta vyslala, velmi nenápaditá, pomyslel si Sky. Vynaložili na něho tolik námahy, aby znemožnil let, přestože šikovný, snadno přenosný virus by byl mnohem účinnější. Neohrozil by sice přímo spáče, ale jejich naděje, že někam doletí bez živé posádky, by byla zanedbatelná.

Což ovšem neznamenalo, že by se chimerik ještě nedal nějak využít.

Bylo to neobvykle zvláštní, dozvědět se tak nečekaně, že je nesmrtelný. Sky si nedělal starosti s takovými podružnostmi jako jasná představa, co to všechno obnáší. Nebyl nezranitelný, ale s trochou opatrnosti mohl rizika minimalizovat.

O krok ustoupil od vrahova lůžka. Předpokládali, že mají záškodníka pod kontrolou, ale člověk si nikdy nemůže být úplně jistý. Přestože podle grafů na monitorech chimerik spal přinejmenším stejně hluboce jako Titus, riskování by se nemuselo Skyovi vyplatit. Musel předvídat, že kyborg dokáže přístroje oklamat, že umí ovládat srdeční tep i mozkovou aktivitu. Nepřipoutanou rukou by ho mohl popadnout za hrdlo a tisknout, dokud by se neudusil, nebo by si ho mohl přitáhnout a zle pokousat.

Sky přistoupil ke stěně, kde visela skříňka s lékařskými potřebami. Otevřel ji, prozkoumal úhledně srovnané nástroje a vytáhl sterilní skalpel. V tlumeném osvětlení ošetřovny se modravě leskl. Obracel skalpel ze strany na stranu, obdivně pozoroval, jak čepel mizí a zase se objevuje.

Tohle je dobrá zbraň, pomyslel si. Přímá dokonale.

Se skalpelem v ruce vykročil k chimerikovi.

"Přichází k sobě." Neznámý hlas popohnal mé vědomí z útlumu do bdělosti.

Každý voják - alespoň na Skyově vítězství - se naučí, že kdykoli na něj někdo střílí, ještě to nutně neznamená, že ho chce zabít. Alespoň ne hned. Důvody však nemusejí mít nic společného s obvyklým mechanismem zajetí. Vzpomínky zajatců lze odhalit i bez krutého mučení, stačí mít přístroj pro neuronové zobrazování, který se dá za rozumnou cenu sehnat od Ultrů. Pokud ovšem existují informace, které se potřebujeme dozvědět. Každý voják totiž má aspoň základní znalosti o připravovaných akcích, jinak by byl v boji k ničemu.

Mně se to nikdy nestalo. Stříleli po mně a byl jsem zraněn, ale ve všech případech neměli v úmyslu nechat mě naživu ani na tak kratičký čas, než se prohrabou mými vzpomínkami. Protože jsem nikdy nebyl zajat, nedostalo se mi pochybného potěšení probrat se a zjistit, že jsem v rukou nepřítele. Teď jsem si mohl vyzkoušet, jaký je to pocit.

"Pane Mirabeli? Jste vzhůru?"

Někdo mi otíral obličej čímsi měkkým a studeným. Pootevřel jsem víčka a zašilhal do světla, které mne po hluboké tmě bezvědomí bodlo do očí. "Kde jsem?"

"V bezpečí."

Zastřeným zrakem jsem se rozhlédl. Seděl jsem na židli na horním konci dlouhé místnosti, která přede mnou stupňovitě klesala jako podzemní chodba. Rýhované kovové stěny děrovala kulatá okénka, ve tmě venku jsem viděl jenom propletené girlandy světel. Usoudil jsem, že jsem pořádně vysoko nad Mulčem, patrně v Nebesích. Dolní konec místnosti musel být aspoň patnáct metrů daleko a o dva tři metry níž. Vypadalo to, že stupně přidali později, jako by sklon podlahy nebyl záměrný. Pochopitelně jsem nebyl sám.

Muž s okulárem v jednom oku stál vedle mne a třel si bradu, jako by se potřeboval ujistit, jestli ji má ještě pořád tak pěkně hranatou. V druhé ruce držel flanelový hadřík, kterým mě šikovně přivedl k vědomí.

"Klobouk dolů." Přestal se masírovat a položil mi ruku na rameno. "Měl jsem nesprávně nastavenou dávku paprskového paralyzátoru. Jiného by to zabilo. Už jsem se bál, že nám tady natáhnete bačkory, ale jak vidím, nic vám není. Jste pořádně silný chlap. Přijměte mou omluvu, ujišťuji vás, že už se to nestane."

"To bych ti doporučovala, Waverly." Do mého zorného pole vstoupila žena, kterou jsem poznal podle jejího společníka s cigaretou v koutku úst, jenž se objevil po mé pravici. "Začínáš být nedbalý. Pan Mirabel si musel myslet, že ho chceš zabít."

"A nechťel?" zeptal jsem se, jenže jsem zjistil, že nedokážu artikulovat tak zřetelně, jak bych si přál.

Waverly vážně zavrtěl hlavou. "Vůbec ne. Snažil jsem se vám zachránit život, pane Mirabeli."

"To jste tedy zvolil velmi zvláštní způsob."

"Musel jsem jednat rychle. Chystala se vás přepadnout skupina vepřů. Víte něco o vepřích? Pravděpodobně ani nechcete. Je to jedna z těch méně prospěšných skupin přistěhovalců, které musíme od zániku Třpytného pásu zvládat. Nastražili na ulici drát připevněný k samostřílu. Dnes museli být mimořádně hladoví, protože běžně vycházejí do ulic až pozdě v noci."

"Čím jste po mně střílel?"

"Paprskovým paralyzátozem. Zcela humánní zbraň. Laserový impulz je pouze primární emise, vytvoří ve vzduchu ionizovanou stopu, která vede silný a krátký elektrický výboj."

"Bolelo to však spíš nehumánně."

"Já vím, já vím." Omluvně zvedl ruce. "Sám jsem několik zásahů zažil. Měl jsem bohužel nastaveno ochromení vepře, nikoli člověka. Ale možná to bylo jenom dobře. Obávám se, že byste mi kladl odpor, kdybych vás nepřivedl do bezvědomí."

"Proč jste mě vlastně zachraňoval?"

Zatvářil se rozladěně. "Domnívám se, že je to slušnost."

V tom promluvila žena: "Zpočátku jsem vás špatně odhadla, pane Mirabeli. Vyvedl jste mě z míry a tak trochu jsem vám nedůvěřovala."

"Vždyť jsem vás žádal pouze o radu."

"Jistě, vina je na mé straně. Jenže poslední dobou jsme všichni nějak nervózní. Když jsme odjeli, cítila jsem se provinile, a požádala jsem Waverlyho, aby na vás jedním okem dohlédl. Což také udělal."

"Jak jinak, než jedním okem, Sybilline?" ozval se Waverly.

"Jen tak mimochodem, kde teď vlastně jsem?" zeptal jsem se.

"Ukaž mu to, Waverly. Pan Mirabel si určitě potřebuje protáhnout nohy."

Napůl jsem očekával, že jsem k židli připoutaný, ale byl jsem volný. Waverly mi nabídl rámě, abych se opřel, zatímco jsem zkoušel, jestli mne nohy unesou. Svaly ve stehně, zasažené výbojem, byly sice pořád jako rosol, ale mohl jsem jakžtakž chodit. Waverly mne vedl po stupních do nejnížší části místnosti k dvoukřídlovým dveřím a pak na šikmý balkon s kovovým zábradlím. Do obličeje mi dýchl teplý noční vzduch.

Rozhlédl jsem se. Balkon se zvedal po obou stranách budovy, kde jsem se probral, jenže to vlastně nebyla budova. Byla to nakloněná gondola vzducholodě. Plynotěsný obal nad námi uvízl ve výrůstcích Nebes. Vzducholod' tu muselo uvěznit morové bujení jako koruna stromu mč. Potah tělesa byl natolik pevný, že zůstal nafouknutý sedm let po moru, přestože ho zprohýbaly větve, které kolem vyrostly. Nevyhnul jsem se úvaze, zda je opravdu dost pevný a co by se stalo s gondolou, kdyby z aerostatu unikl plyn.

Představil jsem si, jak se vzducholod' pokoušela proklouznout kolem zdeformované stavby. "Muselo se to stát opravdu rychle."

"Zas tak rychle ne," řekl Waverly, jako bych poznamenal něco mimořádně hloupého. "Bývala to vyhlídková vzducholod', za starých časů jich byly desítky. Když nastaly potíže, nikdo se již o vyhlídkové lety příliš nezajímal. Nechali ji tady, zatímco se budova kolem ní rozrůstala, ale přesto větvím trvalo zhruba den, než ji uvěznily úplně."

"Vy v ní žijete?"

"Vlastně ne. Ve skutečnosti to není příliš bezpečné. Proto si také nemusíme dělat starosti, že by nám někdo věnoval nevítanou pozornost."

Ve dveřích za námi se objevila Sybilline. "Připouštím, že pro nenadálé probuzení je to poněkud nekonvenční místo." Přistoupila k zábradlí vedle Waverlyho a odvázně se naklonila. Na zem to bylo nejméně kilometr. "Má však své přednosti, například soukromí. Nuže, pane Mirabeli, určitě potřebujete vydatné jídlo a odpočinek, nemám pravdu?" Přikývl jsem, neboť jsem si pomyslel, že ve společnosti těchto lidí se mi podaří snadněji proniknout do Nebes. To byl racionální důvod, další pramenil z prosté úlevy a vděčnosti. A navíc jsem byl skutečně unavený a hladový.

"Nechci se vnučovat."

"Nesmysl. V Mulči jsem vám příliš neposloužila a Waverly tomu nasadil korunu, když chybně nastavil paprsek, že, Waverly? Už o tom nemluvmě, doufám ovšem, že nám prokážete tu čest a povečeříte s námi." Žena vylovila z kapsy kabátu černý telefon, vytáhla anténu a promluvila: "Miláčku? Jsme připraveni. Setkáme se v horní části gondoly." Zaklapla telefon a strčila ho do kapsy.

Postupovali jsme po šikmém balkonu kolem stěny gondoly a přidržovali se zábradlí, abychom nesklouzli. V nejvyšším místě byl v zábradlí vyřiznut průchod, takže mezi mnou a zemí nebylo nic, kromě spousty vzduchu. Waverly a Sybilline, pokud se tak doopravdy jmenovali, mne docela snadno mohli shodit přes okraj, kdyby měli v úmyslu mi ublížit, zvláště v mém dezorientovaném stavu, ale říkal jsem si, že k tomu měli řadu příležitostí, než jsem se probudil.

"Už jede." Waverly ukázal pod prověšenou křivku vzducholodě.

Lanovůz, který k nám klesal, vypadal v podstatě jako ten, u něhož jsem Sybilline poprvé spatřil, ale nebyl jsem na lanovozy odborník. Ramena se zachytávala lan zamotaných kolem vzducholodí, jejich napínání měnilo tvar aerostatu, ale neprotrhl se. Kabina přijela blíž, dvířka se zvedla a ke gondole se vysunul můstek.

"Až po vás, pane Mirabeli," vybidla mne Sybilline.

Přešel jsem asi metr dlouhý můstek. Neměl zábradlí, a tak mě to stálo dost odvahy. Sybilline a Waverly mě bezstarostně následovali. Život v Nebesích musel v lidech vypěstovat nadlidský smysl pro výšky.

V zadním oddíle byla čtyři sedadla, řidiče oddělovala skleněná přepážka. Než se zástěna zasunula, všiml jsem si, že řízení ovládá Sybillinin společník, muž s šedýma očima a vystoupilými lícními kostmi.

"Kam mě vezete?" zeptal jsem se.

"Na večeri, kam jinam." Sybilline mi chlácholivě položila dlaň na paži. "Do nejlepší restaurace ve městě, pane Mirabeli. Samozřejmě s tou nejlepší vyhlídkou."

Během cesty nad noční Kalderou, narýsovanou pouze světly, jsem si představoval, jaká byla před morem. Domy se ztrácely ve tmě, kromě míst, kde horní větve ozařovala souhvězdí oken nebo záhadné neonové kaligramy v kanasijštině, jejichž reklamní význam mi zcela unikal. Tu a tam jsme projížděli kolem starší budovy, kterou mor nenapadl, pravidelné a rovné mezi znetvořenými. Avšak i tyto domy byly většinou poškozeny, přestože nezmutovaly. Okolní stavby prostrkovaly větve svými sousedy nebo podryly jejich základy. Některé větve obalily domy jako škrtící lány. Kvůli požárům, výbuchům a nepokojům během moru jen máloco přežvalo bez úhony.

"Pohleďte, to je Památník Osmdesáti." Sybilline přitáhla mou pozornost k nevysoké, víceméně nepoškozené pyramidě. Téměř se ztrácela v Mulči, shora ji však osvětlovaly reflektory. "Znáte tu historii?"

"Nic mi to neříká."

"Stalo se to již hodně dávno. Jistý muž se pokusil naskenovat lidi do počítačů, ale neměl ještě dostatečně vyspělou techniku. Při skenování zahynuli, což samo o sobě bylo dost zlé, jenže pak začaly selhávat i jejich simulace. Bylo jich osmdesát, včetně toho muže. Když bylo po všem, když většina selhala, jejich rodiny nechaly postavit Památník. Má však již své lepší dny za sebou."

"Stejně jako celé město," poznamenal Waverly.

Na jízdu v lanovoze si musel člověk zvyknout, jak mi připomněl můj žaludek. Když kabina projížděla místem, kde bylo hodně lan, jízda byla téměř tak hladká a plynulá jako v letounu. Jakmile však lan ubylo, například v části Nebes, kde chyběly silnější větve, kabina se začala pohybovat spíš jako gibbon, v širokých obloucích, z nichž se zvedal žaludek, prokládaných škubnutím směrem vzhůru. Správně by mi to mělo připadat docela přirozené, uvážíme-li, že se údajně lidský mozek vyvinul právě pro život na stromech.

Jenže těch pár milionů let, co od té doby uběhlo, už bylo na můj vkus příliš mnoho.

Konečně jsme se prohoupali a proškubali až na úroveň země. Od Quirrenbacha jsem věděl, že se obrovským propojeným kupolím říká moskytiéra, a právě tady se svažovala dolů, až se nedaleko jícnu kráteru dotýkala země. V této nejvnitřnější oblasti nebylo rozvrstvení města tak výrazné. Nebesa splývala s Mulčem, vznikla neurčitá zóna, kde se Mulč dotýkal spodku kupole a Nebesa současně klesala do opevněných náměstí, po nichž se mohli boháčů nerušeně procházet.

Právě do jedné takové enklávy nás dopravil Sybillinin řidič, navedl kabinu na parkovací plochu, kde už stály jiné lanovozy. Svažitá, hnědě skvrnitá stěna okraje kupole se nad námi nakláněla jako lámající se vlna. Některými víceméně průhlednými místy byla vidět široká tlama jícnu, město na protější straně vypadalo jako vzdálený les mrkajících světýlek.

"Zamluvil jsem telefonicky stůl v Lodyze," řekl muž s ocelově šedýma očima, když vystoupil z oddílu řidiče. "Dnes tam večerí Voronoff, tak mají plno."

"To mě těší," zaradovala se Sybilline. "Na Voronoffa se lze vždy spolehnout, že dodá večeru potřebný lesk." Nenuceně otevřela schránku v boku vozu a vyndala černou taštičku s ampulkami Palsenu a zdobenou svatební pistolí, jakou jsem poprvé spatřil na palubě Strelnikova.

Odhrnula si límec, přitiskla si pistolí ke krku a zařala zuby, když si vstříkovala kubický centimetr temně rudé tekutiny do

krevního oběhu. Pak podala pistoli svému společníkovi, který po aplikaci vrátil výstřední nástroj Sybilline.

"Pane Mirabeli?" zeptala se. "Nepotřebujete žihadlo?"

"Tentokrát vynechám," odpověděl jsem. "V pořádku." Vrátila soupravu opět do schránky, jako by se nic nestalo. Vystoupili jsme z kabiny, přešli přistávací plochu a po skloněné rampě jsme sestoupili na jasně osvětlené náměstí. Nebylo tak špinavé jako části města, které jsem dosud viděl, bylo tam chladno a uklizeno, pohybovalo se tam mnoho zámožně vyhlížejících lidí, palankýňů, servulů a geneticky upravených zvířat. Hudba duněla ze stěn naladěných na předvádění scénérií z dob před morem. Zvláštní vysoký robot kráčel náměstím, tyčil se nad lidmi na nohách podobných stébům. Jeho tělo tvořily ostré lesklé povrchy jako sbírka kouzelných mečů.

"To je Sequardův automat," řekl muž s ocelově šedýma očima. "Sequard kdysi pracoval na Třpytném pásu, byl jednou z vůdčích postav hnutí gluonistů. Teď vyrábí tyto nestvůry. Jsou značně nebezpečné, tak si dávejte pozor."

Opatrně jsme prošli kolem robota a vyhnuli se komíhání jeho smrtelných údů. "Bohužel jsem si nezapamatoval vaše jméno," řekl jsem tomu muži.

Zvláštně se na mě zahleděl, jako bych se ho zeptal na číslo bot. "Fischetti."

O chvíli později jsme na ulici minuli dalšího, velmi podobného robota, na pažích měl zřetelné rudé skvrny. Procházeli jsme kolem řady okrasných jezírek, těsně pod hladinou otvírali ústa baculatí zlatí a stříbrní koi. Snažil jsem se zorientovat. Z lanovozu jsme vystoupili nedaleko jícnu a stále jsme mířili k němu, ale předtím mi připadal mnohem blíž. Nakonec se ulice rozšířila do haly zastřešené bání natolik velkou, že se pod ni vešla dobrá stovka stolů, většinou již obsazených. Zahlédl jsem dokonce několik palankýňů rozestavených kolem prostřené tabule, ale netušil jsem, jak budou hermetici večeřet. Sestoupili jsme až na skleněnou podlahu, odkud jsme byli odvedeni k prázdnému stolu na kraji u jednoho z velkých oken zasazených do tmavomodré kupole. Z jejího středu visel úžasný složitý lustr.

"Neříkala jsem, že odtud je nejlepší vyhlídka v Kaldeře?" poznamenala Sybilline.

Už jsem věděl, kde jsme - padesát šedesát metrů od vrcholu jednoho sloupu, které se vypínaly z obvodu sopouchu. Musely být kilometr vysoké, vypadaly tence a křehce jako jehlice z foukaného skla. Na okraji jícnu je podpíraly vzpěry z jemně opracovaného křišťálu, jejich vinou působil celek ještě nebezpečněji.

Sybilline mi podala jídelní lístek. "Objednejte si, na co máte chuť, pane Mirabeli. Neznáte-li naši kuchyni, vyberu vám sama. Nedovolím vám odtud odejít bez dobré večeře."

Mrkl jsem na ceny a napadlo mě, zda mne nešálí zrak a nevidím nuly za číslicemi dvakrát. "Tohle nemůžu zaplatit."

"O to vás nikdo nežádá. Alespoň tolik vám všichni dlužíme."

Sybilline mi poradila s výběrem, pak jsem se pohodlně usadil a čekal, co mi přinesou. Pochopitelně jsem cítil, že sem nepatřím, ale na druhé straně jsem měl opravdový hlad, navíc jsem se v této společnosti mohl dozvědět mnohem víc o životě Nebesanů. Naštěstí nepředpokládali, že s nimi povedu společenskou konverzaci. Sybilline a Fischetti hovořili o dalších hostech a diskretně se na ně upozorňovali, i Waverly občas přispěl svou troškou do mlýna. Po mně se žádný názor nevyžadoval, obraceli se na mě pouze s příležitostnými zdvořilostmi.

Rozhlížel jsem se po hale a odhadoval hosty. Dokonce i lidé, kteří si nechali přetvarovat těla a obličej, vypadali úžasně, připomínali charismatické herce ve zvířecích kostýmech. Někteří si dali upravit jen barvu kůže, jiní celou fyziologii, aby protažením končetin dosáhli zvířecího ideálu. Nějakému chlapíkovi trčely z čela umělecky proužkované ostny, jeho společnice pravidelně mrkala zvětšenými duhovými víčky připomínajícími motýlí křídla. Navenek obyčejný muž vyplazoval při sebemenší příležitosti rozeklaný tmavý jazyk, jako by ochutnával vzduch. Štíhlou, spoře oděnou ženu zas pokrývaly černé a bílé pruhy. Když na okamžik zachytila můj pohled, měl jsem pocit, že bychom na sebe hleděli donekonečna, kdybych nesklopil oči.

Raději jsem otočil zrak k vroucím hlubinám jícnu pod námi. Závat' po chvíli ustoupila. Přestože byla noc, všude kolem mlhavě zářilo město. Seděli jsme nad sopouchem asi kilometr od jeho okraje, protože však mohl být patnáct dvacet kilometrů široký, protějščí stěna vypadala i odtud stejně daleko jako z parkoviště lanovozů. Na vyčnívajících římsách, kde se z příkrých stěn jícnu zřítily kusy skály, stály budovy propojené s vyššími úrovněmi tubusovými výtahy nebo krytými lávkami. Dno jícnu jsem ani nezahlédl, propast zahalovala hustá vrstva bílých mraků, v níž mizelo potrubí, které vedlo až ke strojům na výrobu atmosféry. Přestože stroje nebyly vidět, věděl jsem, že tam dole jsou a že zasobují Kalderu energií, vzduchem a vodou. Zajímavé bylo, že se jich morová nákaza nedotkla a dodnes fungovaly.

V hloubce jsem zahlédl poletovat barevně zářící trojúhelníčky.

"Kluzáky," řekla Sybilline, která sledovala můj pohled. "Je to starý sport. Taky jsem to dělávala, ale termální proudění poblíž stěn je přímo šílené. A k tomu těžký dýchací přístroj, který člověk musí mít..." Zavrtěla hlavou. "Ze všeho nejhorší je však mlha. Pořádné vzrušení z létání se dostaví teprve nad úrovní oblak, ale jakmile do nich klesnete, zcela ztratíte orientaci. Přeje-li vám štěstí, vznesete se do průzračného vzduchu dříve, než narazíte do skály. Pokud vám štěstěna není nakloněna, popletete si dole a nahoře, namíříte si to do čímu dál hustšího a teplejšího plynu, až se uvaříte zaživa. Anebo přidáte na stěnu sopouchu novou barevnou skvrnu." "Radar v mracích nefunguje?"

"Funguje - jenže to by nebyla žádná zábava, nemyslíte?" Přinesli nám chutnou večeři. Věnoval jsem pozornost jídlu, protože jsem se nechtěl stát středem pozornosti. Sybilline prohlásila, že nejlepší potraviny se pořád vyrábějí na orbitě a dopravují dolů kolosem. To vysvětlovalo počet nul u každé položky.

"Podívejte," řekl Waverly, když jsme se dostali k poslednímu chodu, "to je Voronoff, ne?" Diskretně ukázal na muže, který právě vstal od jednoho stolu.

"Ano." Fischetti se samolibě usmál. "Věděl jsem, že tady někde je."

Podíval jsem se na člověka, o němž hovořili. Byl to pravděpodobně jeden z nejméně nápadných lidí v restauraci, normální postavy, bezvadně oblečený, s úhledně nakadeřenými černými vlasy a příjemně neutrální tváří mima.

"Kdo je to?" zeptal jsem se. "Už jsem o něm slyšel, ale nevím kde."

"Voronoff je osobnost." Sybilline se znovu dotkla mé paže, čímž opět naznačila důvěrnost. "Pro některé z nás je hrdina."

Je jedním z nejstarších nadsmrtných. Již dokázal všechno. Zúčastnil se každé hry."

"Takže je chronický hráč?"

"Víc než to," řekl Waverly. "Prošel všemi extrémními situacemi, jaké si dokážete představit. Vytváří pravidla, my ostatní ho jenom následujeme."

"Slyšel jsem, že má dnes večer něco v plánu," prohlásil Fischetti.

Sybilline spráskla ruce. "Skok do mlhy?"

"Předpokládám, že bychom mohli mít takové štěstí. Proč by sem jinak chodil na večeri? Vyhlídka ho již musí nudit k smrti."

Voronoffa doprovázeli muž a žena, kteří s ním prve seděli u stolu. Kdeko je pozoroval, neboť hosté vycítili, že se něco chystá. Dokonce i palankýny se otočily.

Všichni tři vyšli ven, ale napjatá atmosféra zůstala. Po několika minutách jsem pochopil proč. Voronoff a jeho společníci se objevili na prstencovém ochozu kolem bání. Měli ochranné oděvy a masky, které jim téměř zakrývaly obličej.

"Poletí na kluzácích?" zeptal jsem se.

"Ne," odpověděla Sybilline, "to je pro Voronoffa pasé. Skok do mlhy je něco mnohem, mnohem nebezpečnějšího."

Trojice si navlékala svítivé postroje. Natahoval jsem krk, abych líp viděl. Dobrá polovina hostů se už shromáždila na naší straně restaurace, aby o nic nepřišla. Ke každému postroji byl připevněn jeden konec svinutého lana, druhý konec byl upevněn k boku kupole.

"Vidíte ty kotouče lan?" zeptala se Sybilline. "Skokan musí správně odhadnout délku a pružnost svého lana a načasovat okamžik, kdy se odrazí. Kvalita skoku závisí na znalostech termálních proudů v sopouchu. Všimněte si, že nespustí oči z kluzáků."

V tom žena skočila. Nejspíš usoudila, že nastaly nejpříhodnější podmínky.

Skrze skleněnou podlahu jsem viděl, jak letí vzduchem a zmenšuje se, až se jako zářivá jiskřička přiblížila k hranici mraků. Lano, které se za ní rozvíjelo, bylo tak tenké, až bylo skoro neviditelné.

"Jaký to má smysl?" zeptal jsem se.

"Má to být nesmírně vzrušující," odpověděl Fischetti. "Trik je v tom, že musíte padat tak hluboko, až skončíte v mlze a zmizíte divákům z očí. Jenže nesmíte padat příliš hluboko. I když odhadnete správnou délku lanka, přesto vás může zachytit termální proud."

"Špatně to odhadla," řekla Sybilline. "Hloupá holka. Unáší ji to blíž a blíž k tamtomu skalnímu výčnělku."

Jiskřička narazila do stěny jícnu. V restauraci se rozhostilo ticho, jako by se stalo něco nepatřičného. Čekal jsem zděšené výkřiky, ale ozval se pouze vlažný potlesk a jen nemnozí vyjádřili politování.

"Mohla jsem jí povědět, že se to stane," ušklíbala se Sybilline.

"Kdo to byl?" zeptal se Fischetti.

"Ani nevím. Olivie jakási." Sybilline opět otevřela jídelní lístek a začala si prohlížet nabídku moučníků.

"Dávej pozor. Promeškáš dalšího. Myslím, že to bude Voronoff... Ano!" Fischetti bouchl do stolu, když jeho hrdina seskočil z ochozu a ladně padal k mlze. "Vidíš, jak je klidný? To je tedy třída."

Voronoff letěl jako zkušený skokan, jeho dráha byla přímá, jako by padal vzduchoprázdňem. Teď jsem jasně uviděl, že je to skutečně otázka načasování. Čekal na správný okamžik, až se začnou termální proudy chovat tak, jak potřebuje, takže mu budou pomáhat, nikoli pracovat proti němu. Klesal hlouběji a proudy ho nápomocně odstrkovaly od stěny jícnu. Obrazovka uprostřed haly přenášela čelní obraz Voronoffa, zřejmě zachycený létající kamerou, která se před ním hnala dolů sopouchem. Někteří hosté sledovali jeho let divadelními kukátkami, teleskopickými monokly a přepychovými lorňony.

"Co je k tomu vede?" zeptal jsem se.

"Riziko," odpověděla Sybilline. "A vzrušení z nového a nebezpečného. Pokud nám mor něco dal, tak příležitost podstoupit zkoušku, pohlédnout smrti do tváře. Biologická nesmrtnost vám k ničemu není, když narazíte do skály rychlostí dvě stě kilometrů za hodinu."

"Ale proč tak riskují? Copak nejsou díky potenciální nesmrtnosti vaše životy ještě cennější?"

"Jistě, neznamená to však, že si přesto někdy nepotřebujeme připomenout smrt. Nemůžete si pořádně vychutnat porážku starého nepřítele, pokud zapomenete, jaké to bylo, když vás ještě ohrožoval. Vítězství ztrácí význam bez připomínky, co jsme přemohli."

"Jenže při tom připomínání můžete zemřít."

Vzhlédla od jídelního lístku. "O důvod víc neproměškat správný okamžik."

Voronoff se blížil ke konci letu. Už jsem ho stěží viděl.

"Začíná napínat lanko," ozval se Fischetti. "Zponaluje. Vidíte, jak nádherně si to načasoval?"

Lano už bylo natažené téměř k prasknutí, brzdilo Voronoffův pád. Předvedl opravdu brilantní výkon, jak jeho obdivovatelé očividně doufali. Na tri čtyři vteřiny zmizel, ponořil se do bílých mračen, než se lanko začalo smršťovat a táhlo ho vzhůru.

"Přímo učebnicový příklad," prohlásila Sybilline.

Znovu se ozval potlesk, ale tentokrát nadšený. Lidé klepali přibory na výraz uznání.

"Víte co?" řekl Waverly. "Když tak skvěle zvládl skok do mlhy, začne se nudit, a zkusí něco jiného, ještě bláznivějšího a nebezpečnějšího. Pamatujte na má slova."

"Chystá se třetí," upozornila nás Sybilline, právě když poslední skokan opustil ochoz. "Načasování vypadá dobře - určitě lépe než té ženy. Člověk by si myslel, že bude mít aspoň tolik slušnosti, že nejprve počká, až se Voronoff dostane nahoru."

"A jak se dostane nahoru?" zeptal jsem se. "Pomocí motorového navijáku."

Sledoval jsem, jak se poslední skokan řítí do hlubin. Mému necvičenému oku připadal jeho let stejně dobrý jako Voronoffův, nezdálo se, že by ho termální proudy naváděly ke stěně, jeho držení těla vypadalo úžasně elegantně. Dav ztichl a napjatě vyčkával.

"Není to žádný amatér," poznamenal Fischetti.

"Jenom napodobuje Voronoffovo načasování," odsekla Sybilline. "Dávala jsem pozor, jak víry působí na kluzáky."

"Nediv se mu. Punc originality může získat jen jeden." Letěl stále hlouběji, zelená zářící tečka se blížila k mlze.

"Počkat," řekl Waverly a ukázal na odvíjející se kotouč na ochozu. "Už by mu mělo dojít lanko, ne?"

"Voronoffovi v této chvíli již došlo," souhlasila Sybilline. "Ten hlupák je má příliš dlouhé."

Fischetti se napil ze sklenky vína a zahleděl se dolů s obnoveným zájmem.

"Již končí, ale je pozdě."

Měl pravdu. Zářící tečka se blížila k mrakům příliš rychle. Na obrazovce se ukázal poslední záběr, než skokan zmizel v mlze, a pak bylo vidět jenom napjaté lano. Míjely vteřiny - tři nebo čtyři, po nichž se Voronoff objevil, potom deset vteřin..., pak dvacet. Když minulo třicet sekund, hosté začali vypadat trochu znepokojeně. Zřejmě to už viděli, tak věděli, co lze čekat.

Minula bezmála minuta, než se skokan vynořil. Sice mi už prozradili, co se stane s piloty kluzáků, kteří zabloudí moc hluboko, ale nepředstavoval jsem si, že by to mohlo být tak zlé. Skokan se dostal do takové hloubky, že tlak a teplota byly na jeho lehký ochranný oblek už příliš vysoké. Zemřel. Během několika vteřin se zaživa uvařil. Kamera zabírala mrtvolu, detailně nám zprostředkovávala tu hrůzu. Pobouřilo mě to a odvrátil jsem pohled. Viděl jsem během vojenské služby řadu hrozných věcí, ale ne u stolu v restauraci po přepychové večeři.

Sybilline pokrčila rameny. "Měl si vzít kratší lano."

Výšli jsme z Lodyhy a vraceli se na parkoviště k Sybillininu lanovozu.

"Nuže, pane Mirabeli, kam vás můžeme vzít?" zeptala se.

Musel jsem si přiznat, že nemám z jejich společnosti žádné zvláštní potěšení. Začalo to špatně, a přestože se mi líbil vyhlídkový výlet do Lodyhy, chladná reakce na úmrtí skokanů do mlhy ve mně zanechala pocit, zda by mi nebylo líp s vepří, před nimiž mě zachránili.

Nemohl jsem však zahodit takovou příležitost. "Domnívám se správně, že máte namířeno zpět do Nebes?"

Zatvářila se ochotně. "Chcete-li jet s námi, nevidím v tom absolutně žádný problém. Vlastně na tom trvám."

"Nemáte vůči mně žádný závazek. Byli jste dost velkorysí, ale kdyby vás to neobtěžovalo..."

"Vůbec ne. Nastupte si do lanovozu."

Kabina se přede mnou otevřela, Fischetti vešel do oddělení řidiče a my ostatní dozadu. Zvedli jsme se z parkoviště, pohyb lanovozu mi už začal připadat známý, přestože ne právě příjemný. Zem se rychle vzdalovala, dostali jsme se do mezery v Nebesích, pak se ustálil pravidelný rytmus jízdy, jak si vůz vybíral cestu po hlavní dráze lan.

A právě tehdy mě napadlo, že jsem měl doopravdy raději zkusit štěstí s vepří.

"Jak se vám líbila večeře?" zeptala se mne Sybilline.

"Měla jste pravdu, vyhlídka byla skvělá."

"To je dobře. Potřebujete energii, Tannere. Určitě ji budete potřebovat." Hbitě sáhla do schránky zasazené v polstrování kabiny a vytáhla ošklivou malou zbraň. "Abych vám potvrdila, co je evidentní, toto je zbraň a míří na vás."

"Plných deset bodů za postřeh." Pohlédl jsem na pistoli. Vypadala jako vyrobená z jadeitu zdobeného rudými démony.

Hlaveň měla malé temné ústí a Sybilline držela zbraň velmi klidně.

"Z toho vyplývá," pokračovala, "že byste neměl dělat nic unáhleného."

"Kdybyste mě chtěla zabít, mohla jste to už nejméně desetkrát udělat."

"To jistě. Ale ve vašich úvahách je jedna chyba. My vás chceme zabít. Jenom ne nějakým staromódním způsobem."

Měl jsem pocítit strach už v okamžiku, kdy zbraň vytáhla, jenže můj mozek se nejprve několik vteřin vyrovnával se situací, než klopotně dospěl k závěru, že to opravdu je tak zlé, jak to vypadá. "Tak co jste si na mě vymysleli?"

Sybilline pohlédla na Waverlyho. "Můžeš to udělat tady?"

"Nástroje mám, ale mnohem raději bych to udělal ve vzducholodi." Waverly na ni kývl. "Do té doby na něho snad vydržíš mířit, nebo ne?"

Znovu jsem se zeptal, jaké pro mě připravili překvapení, ale náhle nikoho vůbec nezajímalo, co říkám. Nemohl jsem přehlédnout, že jsem padl do velkého maléru. Waverlyho historka, že mě střelil, aby mě zachránil před vepří, mi od samého začátku nezněla dvakrát přesvědčivě, ale kdo jsem, abych se s ním o to přel? Pořád jsem si opakoval, že kdyby mě chtěli zabít...

Hezká myšlenka, jenže přesně jak Sybilline naznačila, dokonale chybá...

Zanedlouho jsme se dostali k uvízlé vzducholodi. Když jsme se k ní přihoupali, měl jsem skvělý výhled na plavidlo nebezpečně zavěšené vysoko nad městem. Poblíž nebyla žádná světla a ve větvích, které vzducholod' věznily, ani známky po nějakých příbytcích. Připomněl jsem si, jak si pochvalovali soukromí.

Zastavili jsme. V té chvíli i Waverly vytáhl zbraň, a když jsem vykročil na spojovací můstek ke gondole, Fischetti na mě namířil třetí. Nejspíš to nejlepší, co jsem v té chvíli mohl udělat, bylo skočit dolů.

Jenže tak zoufalý jsem nebyl. Dosud ne.

Uvnitř gondoly mě odvedli k židli, na níž jsem se před několika hodinami probral. Tentokrát mě Waverly k židli připoutal.

"Tak se do toho dej." Sybilline se opírala bokem o stěnu a pistoli držela jako elegantní pouzdro na cigarety. "Přece nejde o žádnou náročnou chirurgii."

Zasmála se.

Waverly strávil několik minut obcházením kolem židle a zvláště bručel, což také mohlo vyjadřovat hluboké znechucení. Zlehka se dotýkal mé hlavy, jemně ji prohmatával prsty. Když se zdálo, že je spokojený, přestal bručet a vytáhl odkudsi nějaké zařízení. Ať to bylo cokoli, vypadalo to jako chirurgický nástroj.

"K čemu to slouží?" Znovu jsem se pokusil vydobýt z nich nějakou odpověď. "Mučením toho u mě moc nepořídíte."

"Vy si myslíte, že vás chci mučit?" Waverly mi předvedl složitý lékařský přístroj podobný sondě, chromovaný a posetý blikajícími indikátory. "Přiznávám, že by mě to mohlo pobavit. Jsem kolosální sadista. Ale když vynechám vlastní uspokojení, ničemu by to neposloužilo. Proskenovali jsme vaše vzpomínky, takže víme všechno, co byste nám v bolestech mohl prozradit."

"Blufujete."

"Ne, vůbec ne. Ptali jsme se vás snad na jméno? Neptali. Přesto víme, že jste Tanner Mirabel, nebo ne?"

"V tom případě víte, že vám říkám pravdu. Nemám vám co nabídnout."

Naklonil se blíž ke mně, čočky jeho okuláru cvakaly a bzučely, když absorbovaly vizuální data v neodhadnutelné šíři spektra. "My vlastně nevíme, co doopravdy víme, Mirabeli. Za předpokladu, že je to skutečně vaše jméno. Máte to tam uvnitř strašně zamlžené. Zmatené stopy vzpomínek, k celým úsekům vaší minulosti jsme se prostě nedokázali dostat. Jistě chápete, že nám to neposkytl zrovna nejpevnější základ, na němž bychom mohli vystavět důvěru. Souhlasíte, že je to logická reakce, nebo ne?"

"Právě jsem sem přiletěl."

"Jistě - ledoví mendikanti obvykle odvedou skvělou práci, že? Ale ve vašem případě ani celé jejich umění nedokázalo zrestaurovat celek."

"Pracujete pro Rejviče?"

"To bych se divil. Nikdy jsem o něm neslyšel." Pohlédl na Sybilline, jako by ji žádal o vyjádření. Snažila se to ze všech sil zakrýt, ale postřehl jsem, že se zatvářila nejistě a na chvíli se jí rozšířily oči, jako by chtěla naznačit, že ani ona Rejviče nezná. Vypadalo to upřímně.

"Tak dobře," řekl Waverly. "Udělám to hezky a čistě. Naštěstí nemá v hlavě žádné implantáty, které by se mi mohly připlést do cesty."

"Prostě to udělej," pobídla ho Sybilline. "Nemáme na to celou zatracenou noc."

Přitiskl chirurgický přístroj k boku mé hlavy, takže jsem ucítil chladný tlak na kůži. Uslyšel jsem cvaknutí, když stiskl spoušť.

17

Šéf bezpečnosti stál před vězněm a prohlížel si ho jako sochař nahrubo otesaný kámen, spokojen s dosavadní prací, ale naléhavě si vědom veškeré dřiny, která ho ještě čeká. Zbývalo hodně udělat, ale slíbil si, že se nedopustí žádné chyby. Sky Haussmann a záškodník byli sami. Nebo skoro sami. Mučírnu si zřídil ve vzdáleném a téměř zapomenutém lodním traktu, přístup vedl pouze po jedné železniční trati, o níž si všichni mysleli, že dávno není v provozu. Sky osobně vybavil kajutu a okolní prostory, dodávku vzduchu a tepla zajistil připojením na zesláblý palubní rozvod. V zásadě by podrobná kontrola spotřeby energie a vzduchu mohla existenci této kajuty odhalit, ale protože to spadalo do pravomoci bezpečnosti, věděl by to stejně zase jenom Sky. K prověrce zatím nedošlo a pochyboval, že kdy dojde. Vězeň byl připoután ke stěně a obklopen přístroji. Do lebky mu vedly elektrické kabely napojené na řídicí implantáty pohřbené v jeho mozku. Podle obvyklé úrovně chimeriků byly sice primitivní, ale svou funkci plnily. Síť elektrod pokrývala především spánkový lalok, spojovaný s hlubokým náboženským prožitkem. Epileptici již dříve upozorňovali na výskyt mystických halucinací, když jim světelné dráždění zvýšilo bioelektrickou aktivitu těchto korových oblastí. Implantáty měly u záškodníka mírnými, kontrolovanými impulzy vyvolávat podobné zbožné prožitky. Tímto způsobem ho pravděpodobně ovládali jeho původní vládci, možná právě kvůli tomu se dokázal zcela oddat sebevražednému poslání.

Ted' ho ovládal Sky pomocí stejných kanálů vzbuzujících oddanost.

"Představ si, že o tobě poslední dobou už nikdo nemluví," řekl Sky.

Záškodník k němu otočil krví podlité oči pod těžkými víčky. "Cože?"

"Zdá se, jako by se celá loď rozhodla tiše zapomenout, žes kdy existoval. Jaký je to vlastně pocit, být všeobecně vymazán z paměti?"

"Ty si mě pamatuješ."

"Ano." Sky kývl k bílému hydrodynamickému tvaru, který se vznášel na opačném konci kajuty za neprůstředným zeleným sklem. "A on taky. Ale to mnoho neznamená, vid'?" K čemu to je, když si tě pamatují pouze tvoji mučitelé?"

"Je to lepší než nic."

"Nic není to správné slovo. Přiznávám, že mají určité podezření." Vzpomněl si na Konstanci, jediný opravdu pichlavý trn v jeho patě. "Nebo alespoň měli, dokud nad celou záležitostí přemýšleli. Koneckonců, zabil jsi přece mého otce. Měl bych nezpochybnitelné morální právo tě mučit, nemám pravdu?"

"Nezabil jsem..."

"Ale ano, zabil." Sky se usmál.

Stál u přístroje propojeného se záškodníkovými implantáty, zlehka se dotýkal velkých černých knoflíků a hladil sklíčka analogových ciferníků na ovládacím panelu. Aparát sestavil zcela sám, součástky posbíral po celé lodi. Nazýval ho "Boží schrána". Koneckonců přesně to také byla - přístroj přenášel Boha do vražovy hlavy. Zpočátku ho používal výhradně proto, aby agentovi způsobil bolest, ale jakmile rozdrtil jeho osobnost, začal ji rekonstruovat podle svého záměru pomocí řízených dávek extáze. Pokud mu pouštěl do spánkové oblasti mozku pouze slabý elektrický proud jako v tuto chvíli, jeho postoj ke Skyovi byl spíš agnostický, místo aby cítil posvátnou bázeň.

"Nepamatuji se, co jsem udělal," řekl záškodník.

"Ne, ani nepředpokládám, že by sis to pamatoval. Mám ti to připomenout?"

Záškodník zavrtěl hlavou. "Možná jsem opravdu zabil tvého otce, ale někdo mi to musel umožnit. Někdo musel přeřezat pouta a nechat u mého lůžka nůž."

"Nikoli nůž, ale skalpel. Jemnější a mnohem ostřejší nástroj."

"Ty to samozřejmě musíš vědět líp."

Sky pootočil černým knoflíkem o několik dílků, ručičky analogových ciferníků se pohnuly. "Proč bych ti zrovna já měl umožnit, abys zabil mého otce? To bych musel být šílený."

"Stejně už umíral. Nenáviděl jsi ho za to, co ti udělal."

"Jak to můžeš vědět?"

"Řekl jsi mi to, Skyi."

To bylo pochopitelně docela možné. Bavilo ho týrat vězně trýznivým, absolutním strachem drásajícím nitro, a pak povolit. Mohl mu ho přivodit tímto přístrojem, kdyby si přál, nebo jen rozbalit chirurgické nástroje a ukázat mu je.

"Neudělal nic, za co bych ho měl nenávidět."

"Ale tvrdil jsi něco jiného. Jsi přece synem nadsmrtných. Kdyby Titus nezmáchal karty, kdyby tě neukradl, ještě bys spal s ostatními cestujícími." Pokračoval mírně archaickým jazykem: "Místo libých snů promarníš dlouhá léta života na tomto truchlivém místě, zestárneš, denně budeš čelit smrti, aniž bys měl jistotu, zda kdy spatříš Cíl. A co když se navíc Titus zmýlí? Co když nejsi nadsmrtný? Jistotu nabudeš teprve za mnoho roků."

Sky otočil knoflík ještě dál. "Copak vypadám na svůj věk?"

"Ne..." Sledoval, jak se záškodníkovi začíná chvět dolní ret prvními neklamnými známkami extáze. "Ale příčinou mohou být zkrátka jen geny."

"Jsem připraven přijmout tohle riziko." Otočil knoflíkem ještě dál. "Mohl bych tě mučit, jak víš."

"Ach... Vím. Ó Bože, vím."

"Ale rozhodl jsem se, že to neudělám. Už je tvůj prožitek dost mystický?"

"Ano. Cítím přítomnost něčeho... něčeho... ach. Ježíš. Ted' nemohu mluvit." Mužův obličej se začal vlnit naprosto nelidským způsobem. Na obličejové části lebky měl navíc dvacet mimických svalů, schopných dramaticky měnit jeho vzhled, kdykoli vyvstala potřeba. Sky usoudil, že díky změně vizáže se mu podařilo proklouznout do spacího mrazáku místo muže, který v něm měl správně ležet. Diverzant nyní přijal Skyovu podobu, umělé svaly se bezděčně stáhly do nového uspořádání. "Je to příliš krásné."

"Vidíš jasné světlo?"

"Neumím to popsat."

Sky otočil knoflík, až se ručičky ciferníků málem dotkly zářezů kolíků. Poslední dílek na logaritmické stupnici mohl znamenat rozdíl mezi duchovním pohnutím a vyčerpávající vizí ráje i pekla. Do této roviny svého vězně ještě nikdy neuvedl a nebyl si ani jistý, zda to chce riskovat.

Nechal přístroj přístrojem a přistoupil k záškodníkovi. Za ním se v nádrži chvěl Hladký, přímo se třásl nedočkavostí. Chimerik začal slintat, ztrácel vládu nad svaly. Obličej se mu roztekl, svaly beznadějně ochably. Sky vzal jeho hlavu do rukou a přinutil ho, aby mu pohlédl do očí. Beznála v prstech cítil brnění elektrického proudu, který tekla vězni do mozku. Na okamžik se jejich pohledy setkaly, ale na záškodníka to bylo příliš silné. Nejpiš mu připadá, že vidí Boha, pomyslel si Sky, což nemusí být nezbytně příjemný zážitek, přestože ho naplňuje posvátná bázeň.

"Poslouchej mě," zašeptal Sky. "Ne, nesnaž se mluvit. Jen poslouchej. Můžu tě zabít, ale neudělám to. Rozhodl jsem se, že tě ušetřím. Rozhodl jsem se, že s tebou budu mít soucit. Vidíš, jaký jsem? Soucitný. Zapamatuj si to. Nikdy však nezapomeň, že dovedu být taky nevraživý a pomstychtivý."

V tom zazvonil náramek, který zdědil po otci současně s místem šéfa bezpečnosti. Tiše zaklel, pustil vězni hlavu a otočil se k němu zády. Teprve pak přijal hovor.

"Hausmanne? Hergot, jsi tam?"

Byl to starouš Balcazar. Sky se usmál a snažil se ze všech sil vypadat rázně a profesionálně. "Ano, kapitáne. Co pro vás můžu udělat?"

"K něčemu se schyluje, Hausmanne. Je to ztraceně důležité. Potřebuji, abys mě sakra doprovodil."

Sky začal volnou rukou otáčet knoflíkem na přístroji, ale přestal dřív, než se dostal příliš nízkou. Kdyby byl proud slabý, vězeň by mohl začít mluvit. Proto ho stále udržoval pod napětím, zatímco se domlouval s kapitánem.

"Kam vás mám doprovodit, pane? Potřebujete si prohlédnout nějakou část lodi?"

"Nic takového, Hausmanne. Je to krucinál mimo loď. Poletíme na podělanou Palestinu. Poletíš se mnou, do háje. Nežádám mnoho, že ne?"

"Za třicet minut jsem v hangáru u taxíku, pane."

"Budeš tam za všivých patnáct minut, Hausmanne, a to pitomé taxi bude připraveno k odletu." Kapitán se na chvíli dramaticky odmlčel. "Balcazar konec."

Sky ještě několik okamžiků zíral na náramek, i když displej zhasl, a uvažoval, co se může dít. Vzhledem k tomu, že vztah mezi čtveřicí zbývajících lodí by se v podstatě dal nazvat studenou válkou, byl výlet, o jakém Balcazar mluvil, neuvěřitelnou vzácností, obvykle plánovanou celé dny dopředu do nejmenšího detailu s přímo puntičkářskou důsledností. Vysokého důstojníka by na cestě k jiné lodi doprovázela plná bezpečnostní eskorta, Sky by však zůstal doma, aby celou akci koordinoval. Jenže tentokrát mu to Balcazar oznámil pouze několik minut předem, a než mu kapitán zavolal, neslyšel žádné zvěsti, že se něco chystá.

Patnáct minut, z nichž přinejmenším jednu už promarnil. Prudce si stáhl manžetu blůzy a vykročil ke dveřím. Již byl málem venku, když si vzpomněl, že vězeň je stále napojený na Boží schránku a jeho mysl dosud zaplavuje elektrická

extáze.

Hladký se opět zachvěl.

Sky se vrátil k aparátu, upravil nastavení tak, aby stimulaci elektrickým proudem ovládal delfin. Hladký se začal zmítat, narážel tělem na stěny nádrže, vzrušen se obaloval pěnou bublinek. Implantáty v delfinově hlavě dokázaly komunikovat s přístrojem, mohl vězně přimět, aby řval utrpením nebo lapal po dechu ve výšinách potěšení. Avšak pokud záleželo na Hladkém, většinou to bylo to první.

Staroušovo supění a hlučné kašláni uslyšel dřív, než ho v hangáru uviděl. Dva kapitánovi ošetřující lékaři, Valdivia a Rengo, se drželi za svým svěřencem v diskrétní vzdálenosti, ustaraně se hrbili a kontrolovali jeho životní pochody na příručních přístrojích. Tvářili se, jako by starci zbývaly poslední minuty života. Ale Sky měl daleko k tomu, aby pocíťoval znepokojení nad hrozící kapitánovou demisí, neboť oba lékaři se tak tvářili již celá léta a snažili se pouze vytvořit pečlivě udržované zdání profesionality. Valdivia a Rengo chtěli ve všech vzbudit dojem, že kapitán je bezmála na smrtelné posteli, protože jinak by byli nuceni uplatnit své cenné dovednosti jinde.

Což ovšem neznamenalo, že je Balcazar zrovna v rozpuku mládí. Starouše držel při životě medicínální aparát v korzetu pod blůzou, která se mu vydouvala jako hrud' vykrmenému kohoutkovi. Celkový dojem kazila kštice tuhých šedých vlasů a podezřívavý pohled tmavých, daleko od sebe posazených očí. Balcazar byl nejstarší člen posádky, funkci kapitána zastával dávno před Titovými časy, a přestože nepochybně kdysi mival mysl ostrou jako břitva a chladnokrevně překonal nesčetné drobné krize, ty dny očividně dávno minuly a břit beznadějně zrezavěl. Šuškal se, že mu už rozum neslouží, a veřejně se mluvilo o jeho chorobách a nutnosti předat velení někomu mladšímu, kdo bude ve zralém věku, až Flotila dorazí k Číli. Povídalo se, že pokud se bude moc dlouho otálet, nový kapitán nebude mít dostatek zkušeností, až ty nepochybně složité časy nastanou.

Ozývaly se hlasy, které ho odsuzovaly a vyjadřovaly mu nedůvěru, mluvilo se o nuceném odchodu na odpočinek ze zdravotních důvodů - pochopitelně nešlo o žádnou vzpouru, ale ten starý prevít si své postavení udržel. Přesto nebyla jeho pozice nikdy slabší než nyní. Nejvěrnější spojenci mu začali vymírat. Titus Haussmann, na něhož Sky stále musel myslet jako na svého otce, k nim patřil. Titova smrt byla těžká rána pro kapitána, který tak dlouho spoléhal na jeho taktické rady a odhad skutečné nálady posádky. Vypadalo to, jako by se starouš se ztrátou blízkého přítele nedokázal vyrovnat, a byl rád, že Sky převzal Titovu roli. Rychlé povýšení na velitele bezpečnosti toho bylo pouze součástí. Když ho kapitán občas oslovil Tite místo Skyi, zpočátku se domníval, že šlo jenom o nevinné přefeknutí, ale při hlubší úvaze odhalil mnohem větší problém. Říkalo se, že se kapitán chová divně. V hlavě se mu všechno pomíchalo, nedávné události se mu občas zamlžovaly. To nebylo nejlepší doporučení pro velitele lodi. Sky se rozhodl, že se s tím musí něco udělat. "Já ho samozřejmě budu doprovázet," zašeptal Valdivia, který Skyovi připadal natolik stejný jako Rengo, že mohli být bratři. Oba měli nakrátko zastřížené bílé vlasy a čela zbrázděná starostlivými vráskami.

"Nepřipadá v úvahu," řekl Sky. "V člunu jsou pouze dvě místa." Ukázal na plavidlo zaparkované na transportní plošině.

Kolem dvoumístného taxi stály větší čluny, ale všem chyběly součástky nebo měly otevřené motorové panely. Údržba všeobecně upadala. Po celé lodi předčasně selhávaly přístroje, které měly vydržet až do konce výpravy. Problém by nebyl tak naléhavý, kdyby se součástky a odborníci mohli vyměňovat mezi plavidly Flotily, ale v současném diplomatickém klimatu to bylo nemyslitelné.

"Jak dlouho by trvala oprava některého z těch větších?" zeptal se Valdivia.

"Nejméně půl dne," odpověděl Sky.

Balcazar to musel zaslechnout, protože zabručel: "Žádné zpropadené odklady, Haussmanne."

"Tak to slyšíš."

Rengo přistoupil ke staroušovi. "V tom případě, kapitáne, dovolíte?"

Tímto rituálem prošli již mnohokrát. Balcazar si útrpně povzdechl, ale dovolil lékaři, aby mu rozepjal knoflíky blůzy a odhalil medicínální korzet. Přístroj drnčel a supěl jako polámaný ventilátor. Do krunýře byly vsazeny desítky měřidel a ciferníků, na zobrazovacích ubíhaly diagnostické křivky. Rengo vysunul z příručního zařízení vyšetřovací sondu a postupně ji zastrkoval do všelijakých zdírek. Podle toho, jaká čísla či grafy ubíhaly po displeji, buď přikyvoval, nebo vrtěl hlavou.

"Něco nefunguje?" zeptal se Sky.

"Okamžitě po návratu chci mít kapitána na ošetřovně na celkovou prohlídku," prohlásil Rengo.

"Tep je poněkud slabý," přisadil si Valdivia.

"To bude dobré. Dám mu sedativum." Rengo stiskl tlačítka na svém přístroji. "Cestou bude ospalý. Jenom nedovol, aby ho ti parchanti našli, Skyi, rozumíš? Kdyby nastalo nějaké napětí, vymluv se na jeho zdravotní stav a odleťte."

"Dohlédnu na něj." Sky pomohl již poněkud ospalému kapitánovi do dvoumístného taxi. Pochopitelně lhal, že větší čluny nejsou provozuschopné, ale nikdo z přítomných neměl technické znalosti, aby to poznal.

Odlet proběhl bez zvláštních událostí. Projeli přetlakovou komorou, vyletěli ven a zatočili od Santiaga, zášlehy trysek poháněly člun k místu určení, k Palestině. Kapitán seděl před Skyem, jeho odraz na okně kokpitu připomínal oficiální portrét nějakého osmdesátiletého despota z jiného století. Sky očekával, že si Balcazar zdímně, ale zůstal vzhůru. Měl ve zvyku pronášet každých pár minut zlověstné poznámky, přerušované záchvaty kašle.

"Chán byl lehkomyšlný pitomec, víš... Po tom prokletém pozdvížení v patnáctém roce ho rozhodně neměli nechat velet... Kdyby bylo kruci po mém, ten prevít by zbytek letu absolvoval v mrazáku, nebo by rovnou odfrčel do vesmíru... Kdyby se toho pacholka zbavili a odlehčili loď o jeho hmotnost, získali by výhodu při zpomalování - o to jim přece u všech čertů šlo..."

"Opravdu, pane?"

"Ne doslova, ty zatracený hlupáku! Kolik člověk zpropadeně váží? Milióntinu hmotnosti lodě? Jak velký náskok by tím

hernajs získali?"

"No, zrovna moc velký ne, pane."

"To si do pytle myslím, že moc velký ne. S tebou, Tite, je svinský problém v tom, že všechno bereš himlhergot doslovně... Jako nějaký debilní písař, který mi visí na rtech, s podělaným brkem připraveným nad pergamenem..."

"Já nejsem Titus, pane. Titus byl můj otec."

"Cože?" Balcazar na něj okamžik zíral, oči zežloutlé podezřením. "Ale to je přece úplně jedno, u sta hromů!"

Vlastně to byl jeden z lepších Balcazarových dnů. Nekonal se žádná přímá sklouznutí do surrealismu. Když ho to popadlo, dokázal být mnohem horší - stejně vzletně tajuplný jako sfinga. Možná kdysi v nějakém kontextu mohla mít jakýsi smysl i ta jeho nejšilenější prohlášení, ale Skyovi připadala pouze jako nácvik blábolení pro Smrtku. To ale nebyl jeho problém. Balcazar zřídka čekal odpověď, jakmile upadl do monologu. Kdyby mu Sky opravdu začal odpovídat, kdyby se dokonce odvážil zpochybnit některý bezvýznamný detail v kapitánově volném proudu myšlenek, nejspíš by i navzdory sedativům způsobil Balcazarovi takový šok, že by došlo k všeobecnému selhání důležitých orgánů.

Jak skvěle by se to hodilo, pomyslel si Sky.

Po několika minutách řekl: "Možná byste mi mohl prozradit, oč tam půjde, pane."

"Zajisté, Tite, zajisté."

A stejně klidně, jako by byli dávní přátelé, kteří vzpomínají na staré dobré časy nad sklenkou pisca, mu kapitán oznámil, že se zúčastní porady velitelů posádek Flotily. Bude to první setkání po mnoha letech, které si vynutil neočekávaný příjem nejnovějších informací ze Sluneční soustavy. Jinými slovy, zpráv obsahujících složité technické projekty. Jedině takové vnější události ještě mohly způsobit, aby se Flotila semkla, dokonce i uprostřed studené války. Mohlo jít o stejný dar, jaký možná způsobil anihilaci Islámábádu, když byl Sky ještě malý. Ani dnes si nebyl nikdo docela jistý, zda se Chán rozhodl napít z otráveného poháru, anebo zda došlo jen k nehodě způsobené zlovolným kosmickým rozmarem. Nyní obdrželi další zázilku naděje, že z motorů vymačkají vyšší výkon, stačilo provést celkem bezvýznamné změny v topologii magnetických nádob. Ve zprávě z domova se tvrdilo, že je to naprosto bezpečné, ověřené nekonečnými testy na modelech motorů Flotily, a pokud přijmou základní bezpečnostní opatření, možnost chyby bude zanedbatelná...

Ale ve stejném čase dorazil i jiný vzkaz.

Nedělejte to, varovala druhá zpráva. Snaží se vás oklamat.

Příliš nezáleželo na tom, že druhý vzkaz neposkytoval rozumné vysvětlení, proč by se někdo pokoušel o takový úskok. Vyvolal dostatek pochybností, aby se shromáždění odehrávalo v mrazivém napětí.

Konečně měli vizuální kontakt s Palestinou, kam poradu svolali. Mířilo k ní celé hejno taxíků z ostatních tří lodí, na nichž přilétali vyšší důstojníci. Volba místa setkání proběhla chvatně, což znamenalo, že se daly čekat potíže. Přesto byla Palestina zcela logický výběr. V každé válce, myslel si Sky, třeba i studené, bylo pro všechny zúčastněné vždycky prospěšné dohodnout se na neutrální půdě, ať šlo o vyjednávání, výměnu špiónů nebo - pokud všechno ostatní selhalo - první demonstraci nových zbraní. Palestina takové postavení získala.

"Myslíte, že je to opravdu lest, pane?" zeptal se Sky, když Balcazar přežil další záchvat kašle. "Proč by to dělali?"

"Proč by u všech rohatých dělali co?"

"Proč by se nás snažili zabít, pane. Proč by nám posílali chybná technická data? Tam doma by tím nic nezískali. Už to je div, že se vůbec obtěžovali nám něco poslat."

"Právě." Balcazar to slovo vyplívl, jako by to bylo natolik samozřejmé, že to nestojí za delší komentář. "Nezískali by nic ani tím, kdyby nám ksakru poslali něco užitečného - a stálo by je to mnohem víc všivého úsilí, než poslat nám něco nebezpečného. Je ti to jasné, ty mladý troubo? Bůh nám pomoz, jestli některý blbeček z tvé generace někdy převezme velení..." Odmlčel se.

Sky čekal, až přestane kašlat a následně sípat. "Ale nějaký motiv přesto musí mít..."

"Zlovolnost."

Odvážil se na velmi tenký led, ale pustil se do toho: "Stejně zlovolný může být právě tak i vzkaz, který nás varoval, abychom úpravy neprováděli."

"A ty bys kčertu riskoval čtyři tisíce životů, jen abys podrobil zkoušce svoje školácké dohady?"

"Takové rozhodnutí mi nepřísluší, pane. Chci jen říct, že vám tuhle odpovědnost nezávidím."

"A co ty u dšasa vlastně víš o odpovědnosti, ty drzý fracku?"

Zatím málo, pomyslel si Sky. Ale jednoho dne se všechno změní... Možná ten den není tak příliš vzdálený. Usoudil, že bude lepší mlčet, řídil taxi v tichu rušeném pouze drnčením a supěním kapitánova podpůrného aparátu.

Usilovně však přemýšlel.

Přiměla ho k tomu Balcazarova poznámka, že by bylo lepší pohrbívat zesnulé do vesmíru, než je vézt až na cílovou planetu. Když se nad tím zamyslel, dávalo to smysl.

Až loď začne zpomalovat z mezihvězdné rychlosti na orbitální, bude muset ubrzdit každý kilogram hmoty, který veze.

Santiago váží zhruba milion tun, řádově desetmilionkrát víc než člověk, jak správně poznamenal Balcazar. Jednoduché Newtonovy zákony Skyovi napověděly, že čím nižší hmota lodě, tím později může při stejné účinnosti motorů začít brzdit.

Odlehčení o jednu desetimiliontinu není zrovna nic senzačního..., ale kdo tvrdí, že je nutné počítat pouze s hmotností jednoho člověka?

Sky si představil, kolik mrtvých Santiago veze - mrtvých z biologického hlediska - všechny ty spáče, které nelze oživit. Pouze sentimentální lidé by trvali na tom, aby je dopravili na Cíl. A když už jsme u toho, můžeme současně odhodit i velké a těžké moduly, které je udržovaly při životě a už nejsou k ničemu. Napadlo ho, že nebude problém snížit hmotnost lodě o několik tun. To už vypadalo zajímavěji, ačkoli odlehčení o tisíc desetimiliontin pořád nic neznamenalo. Jenže kdo ví, zda během následujících let nepřijdou o mnohem víc spáčů? Může se porouchat tisíc věcí.

Letět takhle zmrazený bylo hodně riskantní.

"Safra, nejspíš prostě počkáme a uvidíme, Tite," řekl kapitán, a vytrhl ho ze zamyšlení. "To není tak špatný přístup, co říkáš?"

"Čekat, co se z toho vyklube, pane?"

"Ano." Kapitán měl jasnou chvilku, ale Sky věděl, že může zmizet stejně rychle, jak se objevila. "Počkáme a uvidíme, co s tím udělají tamti. Jistě si uvědomuješ, že vzkazy taky zachytili. Rovněž museli debatovat o tom, co dělat, ale nejspíš se s námi čtyřmi o své závěry nepodělí."

Kapitánova slova zněla sice rozumně, ale Sky nechápal jejich obsah. Snažil se to nedat najevo, proto řekl: "Už dlouho jste o tamtěch nemluvil, že?"

"Zajisté. Přece nemusím všechno vyžvanit, Tite. Ze všech lidí bys ty měl vědět nejlépe. Slovem hod', potopíš i loď. Mohlo by to vést k jejich odhalení."

"K odhalení, pane?"

"Setsakra dobře víme, že naši přátelé o tamtěch nejspíš neví. Naši špioni pronikli do nejvyšších vrstev všech tří lodí, ale o tamtěch nepadlo jediné slovo."

"Ale víme to jistě, pane?"

"Myslím, že to víme proklatě jistě, Tite."

"Opravdu si to myslíte, pane?"

"Samozřejmě. Ty víš o všem, co se šustne na Santiagu. Víš, že v posádce kolují fámy o šesté lodi, přestože většina lidí tomu vůbec nevěří."

Sky skryl překvapení, jak nejlépe dokázal. "Pro většinu je šestá loď pouhý mýtus, pane."

"A přesně tak to taky necháme. Na rozdíl od nich my víme, jak to je doopravdy."

Sky si pomyslel: Takže je skutečná. Ta zatracená loď opravdu existuje. Alespoň v Balazarově mozku. Ale kapitán mluvil, jako by do tajemství byl zasvěcen také Titus. Vzhledem k tomu, že šestá loď představovala potenciální ohrožení bezpečnosti, nezávisle na tom, jak málo informací měli, bylo docela možné, že o ní opravdu věděl. Ale Titus zemřel dřív, než stačil tyto důležité poznatky předat svému nástupci.

Norquingo, Skyův přítel z doby, kdy jezdili na vlcích, byl o existenci šesté lodi skálopevně přesvědčený. A také Gomézovi stačilo jen málo, aby uvěřil. Nemluvil s nimi už alespoň rok, ale představil si, jak by teď mlčky pokyvovali hlavami a vychutnávali si jeho pokoření, protože nakonec se ukázalo, že šestá loď, proti níž tak vehementně argumentoval, nebyla jen fáma. Od jejich rozhovoru ve vlaku celé záležitosti stěží věnoval myšlenku, ale nyní se usilovně pokoušel rozpomenout na všechno, o čem Norquingo mluvil.

"Posádka se domnívá, pokud vůbec o šesté lodi hovoří," řekl, "že je mrtvá a jen letí za námi."

"Což dokazuje, že na každém šprochu je pravdy trochu. Samozřejmě je temná - žádná světla, žádný přesvědčivý důkaz o přítomnosti lidí, ale to je třeba lest. Posádka může být pořád naživu a nenápadně loď obsluhuje. Nevíme nic o jejich psychologii a doposud ani netušíme, co se doopravdy stalo."

"Bylo by dobré to vědět, zvláště teď." Sky se odmlčel. Chystal se podstoupit velké riziko. "Vzhledem k současné vážné situaci, když přišla ta technická dokumentace z domova, je ještě něco, co bych se měl o šesté lodi dozvědět? Cokoli, co by nám pomohlo ke správnému rozhodnutí?"

K jeho úlevě kapitán zavrtěl hlavou bez nevraživosti. "Viděl jsi všechno, co mám, Tite. Nic víc doopravdy nevíme."

Obávám se, že ta fáma obsahuje přesně tolik faktů, kolik jich doopravdy máme."

"Řešením by mohla být výprava."

"Což mi nikdy nepřestaneš připomínat. Ale zvaž rizika. Jistě, je na dolet našich členů. Asi půl světelné sekundy za námi, když jsme naposledy prováděli přesné radarové zaměření, ačkoli kdysi musela být mnohem blíž. Přesto by bylo jednodušší, kdybychom mohli doplnit palivo, až bychom se tam dostali. Ale co když nestojí o návštěvníky. Už víc jak generaci udržují iluzi, že neexistují. Třeba se jí nebudou chtít vzdát bez boje."

"Pokud ovšem nejsou mrtví. Někteří z posádky si myslí, že jsme je napadli a pak vymazali ze záznamů."

Kapitán pokrčil rameny. "Možná se to právě tak stalo. Kdybys měl možnost takový zločin vymazat, udělal bys to, nebo ne? Ale někdo třeba přežil a rozhodl se držet zpátky, aby nás později během cesty překvapil."

"Domníváte se, že zprávy z domova je donutí odhodit krytí?"

"Kdoví. Jestli je povzbudí, aby provedli úpravy antihmotového motoru, a ta zpráva je skutečně past..."

"Ozáří půlku vesmíru."

Kapitán se zachechtal, byl to však smutný a krutý zvuk, ale zdálo se, že pro něj byl správným podnětem, aby si konečně zdříml. Zbytek cesty minul bez příhod, ale Skyovi přesto vířily hlavou myšlenky, snažil se strávit, co se dozvěděl. Cítil se, jako by dostal nečekaný políček. Stihl ho trest za domýšlivost, s jakou zpochybňoval něco, čemu Norquingo a ostatní věřili. Šestá loď existuje. Ta zatracená šestá loď existuje...

Teoreticky by se tím mohlo všechno změnit.

18

Zase mě odvezli dolů do Mulče. Probral jsem se v lanovozu klesajícím nocí, déšť bušil do oken. Na okamžik jsem si myslel, že letím vesmírem se staroušem Balcazarem na setkání kapitánů na palubě Palestiny. Připadalo mi, že sny jsou čím dál naléhavější a vtahují mě pořád hlouběji do Skyových myšlenek, přinejmenším jsem se jich obtížněji zbavoval, jakmile jsem přišel k sobě. Jenže v kabině se mnou nebyl Balcazar, ale Waverly.

Měl jsem podezření, že jsem si tím nepolepšil.

"Jak se cítíte? Myslím, že jsem odvedl dobrou práci."

Seděl proti mně se zbraní v ruce. Vzpomněl jsem si, jak mi přitiskl k hlavě pistolovou sondu. Když jsem se toho místa

dotkl, za pravým uchem jsem nahmatl proužek vyholených vlasů a drobný strup. Pod kůží jsem měl něco tvrdého. Bolelo to jako čert.

"Trocha cviku by vám neuškodila."

"Tak je to se vším, na co sáhnou. Vy jste ale zvláštní. Proč vám teče z ruky krev? Trpíte nemocí, o které bych měl vědět?"

"Proč? Něco by se tím změnilo?"

Chvilí o tom sám se sebou v duchu diskutoval, než odpověděl: "Ne, vlastně ne. Jestli můžete běžet, jste dostatečně zdravý."

"Dostatečně zdravý na co?" Znovu jsem se dotkl zaschlé krusty za uchem. "Co jste mi tam zapomněl?"

"Rád vám to vysvětlím."

Neočekával jsem, že bude tak hovorný, ale pochopil jsem, proč je důležité, abych znal některá fakta. Nedělal si starosti o mé blaho, ale potřeboval mě správně připravit. Z předchozích štvanic jasně vyplynulo, že celá akce je mnohem zábavnější, vědí-li pronásledovaní, co je v sázce a jakou mají šanci.

"V zásadě jde o lov," řekl zdvořile, "ale nazýváme jej Hra. Oficiálně neexistuje, dokonce ani v prostředí Nebes, které je relativně bez zákonů. Ví se o ní a mluví se o ní, ale vždy v uzavřeném kruhu."

"Kdo se v něm uzavřel?" zeptal jsem se, jenom abych nemlčel.

"Nadsmrtelní nebo nesmrtelní, chcete-li. Nehrají všichni, dokonce mnozí ani nechtějí hrát, ale každý zná někoho, kdo ji hrál nebo je napojen na síť, která Hru provozuje."

"Jak dlouho tak roztomile dovádíte?"

"Posledních sedm let. Možná si pomyslíte, že ve srovnání se vznešeností společnosti Zlutozemě před pádem jde o barbarský kontrapunkt -"

"Ani nevím, jde o barbarský kontrapunkt?"

"Zajistě, velice barbarský. Proto Hru tolik zbožňujeme. Není komplikovaná ani rafinovaná, ať metodicky či psychologicky. Lze ji v krátkém čase zorganizovat kdekoli ve městě. Přirozeně má svá pravidla, ale nepotřebujete výlet k Přetvářečům, abyste je pochopil."

"Vysvětlíte mi ta pravidla, Waverly."

"S nimi si vůbec nedělejte starosti, Mirabeli. Pro vás je důležité pouze jediné - musíte běžet." "A potom?"

"Zemřít. Nadobro zemřít." Hovořil se mnou vlídně jako shovívavý strýček. "Nic víc od vás nežádáme."

"Proč to děláte?"

"Vzít někomu jinému život je zvláštní druh vzrušení, Mirabeli. Jestliže jste nadsmrtelný, povyšuje to váš čin do mnohem jennější roviny." Odmlčel se, jako by si urovnával myšlenky. "My vlastně doopravdy nechápeme povahu smrti, dokonce ani v těchto těžkých časech. Jestliže však připravíme o život člověka - zvláště není-li nadsmrtelný, a proto si smrt naléhavě uvědomuje - získáme zprostředkovaný pocit, co to vlastně znamená."

"Nadsmrtelné nelovíte?"

"Ne, obvykle ne. Většinou si vybereme přiměřeně zdravého a zdatného Mulčáka. Aby nám za naše peníze poskytl kvalitní štvani, zpravidla ho nejprve dobře nakrmíme."

Prozradil mi ještě víc. Hru financovala tajná síť abonentů. Většinou ji tvořili Nebesané, ale proslýchalo se, že se k nim přidali požitkáři ze zbylých libertiňtějších karuselů Rživého pásu či z dalších žlutozemských sídlišť, například Loreanvillu. V síti neznal nikdo víc než jen hrstku dalších abonentů, jejichž pravou identitu kryl propracovaný systém falešných totožností, aby nemohli být veřejně odhaleni v prostorách Nebes, kde dosud předstírali kultivovanost, byť již poněkud ošumělou. Štvani se organizovaly na poslední chvíli, hrstka účastníků se setkávala v neužívaných částech Nebes. Těže noci, ale nikdy ne dříve než den předem, byla oběť vytažena z Mulče a připravena.

Dostala implantát.

Implantáty představovaly nové vylepšení, jež ohromně zvyšovalo příjmy, neboť průběh štvani mohl sledovat větší počet abonentů. Někteří se dokonce odvažovali do Mulče, natáčeli štvani přímo v terénu, a čím zajímavější záznam pořídili, tím větší prestiž získali. Jednoduchá pravidla, mnohem přísnější dodržovaná než veškeré kalderské zákony, vymezovala schválené loviště, povolené stopovací zařízení a typ zbraní, a pouze při splnění všech podmínek byl odstřel regulérní.

"Má to však háček," poznamenal jsem. "Nejsem z Mulče. Neznám město. Nevím, jestli si za vaše peníze přijdete na své."

"Počítali jsme s tím. Dostanete před lovci přiměřený náskok. Abych byl upřímný, je vlastně výhodné, že nejste zdejší. Místní znají příliš mnoho zkratek a skrýší."

"To je od nich ztraceně nesportovní. Poslyšte, Waverly, rád bych, abyste si něco zapsal za uši."

"Ano?"

"Vrátím se a zabiju vás."

Zasmál se. "Je mi líto, Mirabeli, ale to už jsem mnohokrát slyšel."

Lanovůz zastavil, dvířka se otevřela a Waverly mě vyzval, abych vystoupil.

Vzal jsem nohy na ramena, zatímco Waverlyho lanovůz ztlumil světla a začal šplhat do Nebes - tmavé smítko proti mléčné bílý šňůrám světlušek, což byly další, většinou klesající kabiny. Nemířily přímo ke mně, to by nebylo sportovní, nicméně převážně do této části Mulče.

Hra začala.

Utíkal jsem ostošest.

Pokud byla oblast Mulče, kam mě zavezl malý rikša, nebezpečná, tak tahle byla natolik liduprázdná, že se ani nedala jako nebezpečná označit - pokud člověk náhodou nebyl nedobrovolnou obětí noční štvani. V nižších patrech jsem

neviděl jediný ohniček, zpola zborcený škaloup chatrčí kolem domů vypadal nepřístupně a opuštěně. Vozovka byla ještě zchátralější, zkrabatělá a pokroucená jako papírky z karamel, s oblibou končila ve vzduchu nad zaplavenou prohlubní nebo se jednoduše ponořila pod temnou hladinu. V jednom kuse jsem musel dávat pozor, kam šlapu. Waverly mi vlastně prokázal službu, že cestou dolů ztlumil vnitřní osvětlení kabiny, takže mé oči byly přizpůsobeny tmě, ale necítil jsem k němu za to žádnou zvláštní vděčnost.

Běžel jsem a občas se ohlížel přes rameno na lanovozy klesající za okolní budovy. V některých kabinách jsem zahlédl pasažéry, tak byly blízko. Mylně jsem se domníval, že mne bude pronásledovat pouze Fischetti, aristokrat s ocelově šedýma očima, a Sybilline, ale zřejmě na ně jenom přišla řada, aby našli vhodnou oběť, a já jim sám lehkovážně skočil do náruče.

Pomyslel jsem si: Tak takhle umřu? Bezmála jsem zahynul přinejmenším desetkrát ve válce a opět aspoň desetkrát, když jsem pracoval pro Cahuella. Rejvič se mě pokusil zabít nejméně dvakrát, v obou případech jsem měl namále. Ale i kdybych nepřežil kterékoli z předchozích setkání se smrtí, alespoň jsem cítil jakýsi respekt k mým protivníkům, sám jsem se rozhodl s nimi bojovat, a proto jsem musel přijmout vše, co pro mě osud přichystal.

Ale tohle jsem si nevybral.

Hledej úkryt, myslel jsem si. Všude kolem stály domy, přestože nebylo na první pohled zřejmé, jak se do nich dostat. Uvnitř bude můj pohyb omezený, ale kdybych zůstal venku, poskytl bych pronásledovatelům mnohem víc příležitostí mě zastřelit. Držel jsem se představy nepodložené žádným důkazem, že implantovaný vysílač třeba nebude tak snadné zaměřit, když se někde schovám. Rovněž jsem měl dojem, že boj zblízka není správný typ finále, jaké si moji pronásledovatelé přejí, ale raději by mě zastřelili z dálky na otevřeném prostranství. Pokud tomu tak je, velmi rád je zklamám, i kdybych tím měl získat navíc pouhé minuty.

Po kolena ve vodě jsem se co nejrychleji brodil k neosvětlené zdi nejbližší budovy, štíhlé stavbě, která zmutovala až ve výšce sedmi set nebo osmi set metrů a rozvětvila se v Nebesích. Na rozdíl od ostatních domů utrpěla vážné poškození na úrovni ulice, byla popukaná a rozčísnutá jako strom zasažený bleskem. Praskliny většinou nebyly hluboké, ale několik děr vedlo až do útrob mrtvého domu, odkud bych se mohl dostat do vyšších pater.

Přes zničenou zeď přejelo ostré modré světlo. Ponořil jsem se až po krk do vody, a přestože nesnesitelně zapáchala, čekal jsem, dokud světlo nedokončí okruh. Slyšel jsem už hlasy, vzrušené jako smečka šakalů, když ucítí pach mršiny. Temné siluety lidí se mihaly mezi okolními budovami, volali na sebe, náruče obtížené vražednými zbraněmi, které Hra povolovala.

Několik náhodných střel zabubnovalo do zdi, sprška kalcifikovaného zdiva odlétla do vody. Další reflektor olízl zeď jen centimetry nad mou hlavou. Můj namáhavý dech připomínal štěkání samopalů, jako by jej z plic vyřázel tlak špinavé břečky.

Zhluboka jsem se nadechl a ponořil se pod hladinu. Nic jsem neviděl, ale tak velká nevýhoda to zas nebyla. Spolehl jsem se na hmat, dotýkal se prsty zdi, až jsem našel trhlínu. Zaslechl jsem další výstřely a další šplouchnutí. Chtělo se mi zvracet. Ale pak jsem si vzpomněl na hadí úsměv muže, který naplánoval můj únos, a uvědomil si, že chci, aby zemřel první - napřed Fischetti, potom Sybilline. A když už budu v tom, zabiju rovnou taky Waverlyho, kousek po kousku jim rozbiju celou síť té jejich podělané Hry.

Ve stejném okamžiku jsem si uvědomil, že je nenávidím víc než Rejviče.

Ale i na něho přijde řada.

Chytil jsem se okrajů díry a odstrčil se dovnitř. Nemohl jsem být pod vodou déle než několik vteřin, ale vyskočil jsem nad hladinu s takovým vztekem a úlevou, že jsem téměř vykřikl, když mi vzduch začal proudit do plic. Kromě lapání po dechu jsem však dělal tak málo hluku, jak to jen šlo.

Našel jsem relativně suchou římsu a vytáhl se z temné záplavy. Dlouhou chvíli jsem jen ležel, než se mi zklidnil dech a mozek dostal tolik kyslíku, aby znovu začal myslet, a ne mě pouze udržoval naživu.

Zvenčí se ozvaly hlasy a výstřely, tentokrát hlasitější. Občas projelo modré světlo otvory v budově a zabodalo mě do očí.

Když znovu padla tma, cosi jsem uviděl.

Nezřetelný tvar, nikdy bych neřekl, že by mohl být viditelný objekt natolik nezřetelný. Kdesi jsem četl, že při vhodných podmínkách je lidská sítnice v zásadě schopna rozpoznat pouze dva tři fotony najednou. Slyšel jsem o vojácích - a také jsem se s nimi setkal - kteří tvrdili, že mají mimořádné noční vidění, o vojácích, kteří trávili dlouhé hodiny ve tmě, neboť se báli, že ztratí zrakové přizpůsobení.

Nikdy jsem k nim nepatřil.

Zíral jsem na schodiště nebo spíš zničenou kostru, která kdysi bývala schodištěm. Bylo točité, žebrované příčnými traverzami, které sahaly k odpočívadlu, a pak šplhalo výš k nepravidelnému otvoru, z něhož vycházelo bledé světlo, proti němuž jsem je zahlédl.

"Je uvnitř. Termální stopa ve vodě." Byl to Sybillin hlas nebo hodně podobný a právě tak sebejistý a arogantní.

Nějaký muž důrazně odpověděl: "Na Mulčáka je to dost zvláštní. Obvykle se dovnitř neodváží. Příliš mnoho strašidelných historek."

"Nejde pouze o strašidelné historky. Jsou tam vepří. Musíme být opatrní."

"Jak se za ním dostaneme? Do vody nevstoupím, ať je vypsaná odměna jak chce vysoká."

"Mám stavební plány. Z druhé strany je další vchod. Pospěšme si, Skamelsonova skupina je pouze o blok dál a má lepší detektory."

Zvedl jsem se z římsy a zamířil k dolnímu konci zničeného schodiště. Narazil jsem na schod příliš brzy, nebo jsem špatně odhadl vzdálenost. Ale viděl jsem čím dál líp. Spirála se zvedala deset patnáct metrů vzhůru, než mizela ve stropu prověšeném jako kus těsta, spíš připomínal bránici než součást domu.

Přes veškerou ostrozrakost jsem nedokázal určit, jak daleko jsou moji pronásledovatelé a jak pevné schodiště je. Jestliže se pode mnou zřítí, spadnu do vody příliš mělké na to, abych pád přežil bez zranění.

Přesto jsem se vydal vzhůru, přidržoval se zbytků chatrného zábradlí, přeskakoval jsem díry ve schodech nebo mezi nimi, kde žádné schody nebyly. Schodiště skřípalo, ale stoupal jsem dál. Náhle se rozpadl stupeň, na který jsem právě došlápl, a sletěl do vody.

Přízemí domu zalilo světlo, potom se v průrvě objevily černě oděné postavy, namáhavě se brodily vodou. Viděl jsem je zcela zřetelně. Poznal jsem Fischettiho a Sybilline, oba byli maskovaní a nesli tolik zbraní, že by to stačilo na malou válku. Zastavil jsem se na odpočívadle. Z obou stran mě svírala tma, ale když jsem se do ní hleděl, začaly z ní vystupovat detaily jako zhmotňující se přízraky. Uvažoval jsem, že se raději vydám doleva či doprava než nahoru, musel jsem se však rozhodnout rychle, pokud jsem nechtěl uvíznout ve slepé uličce.

Pak se něco pohnulo ve tmě nízko nad podlahou, takže jsem si zpočátku myslel, že je to pes. Ale na psa to bylo dost velké, protáhlý obličej vypadal spíš jako prasečí rypák. Tvor se vztyčil na zadních nohách, kam až strop dovolil. Měl přibližně lidskou postavu, ale místo prstů měl pět rohovitých paznehtů. V obou rukách držel nebezpečně vyhlížející samostřil. Jeho oblečení sestávalo z cárů kůže a hrubě opracovaného kovu jako na středověkém brnění. Pokožku měl bledou a bez chlupů, tvář někde na hranici mezi lidskou a prasečí, směsice rysů působila dost znepokojivě. Oči - dva malé černé otvory, ústa zkřivil permanentní nenasytný škleb. Za ním se po čtyřech blížili další vepři. Podle tvaru zadních končetin jsem nabyl dojmu, že chůze je pro ně v nejlepším případě obtížná.

Vykřikl jsem a kopl vepře přímo do obličeje. Padl dozadu, vztekla zasupěl a pustil samostřil. Ale ostatní byli rovněž ozbrojení, oba měli dlouhé zahnuté nože. Popadl jsem samostřil a doufal, že neselže, až zkusím vystřelit.

"Ustupte. Sakra, ustupte ode mě."

Vepř, kterého jsem kopl, se začal zvedat na zadní. Pohyboval čelistí, jako by se snažil promluvit, ale nevyšlo z něho víc než zachrochtání. Pak ke mně natáhl ruku, prsty sevřel vzduch přímo před mým nosem.

Vystřelil jsem, šíp se mu zabodl do nohy.

Zavřískl a spadl, svíral konec šipky v místě zásahu. Vyvalila se krev, téměř svítivě jasná. Další dva vepři vyrazili proti mně, ale ustupoval jsem a pevně svíral samostřil. Vytáhl jsem ze zásobníku nový šíp, neobratně ho zasunul na místo a natáhl mechanismus. Vepři zvedli nože, ale váhavě se zastavili. Potom vztekla zafuněli a odtáhli zraněného do tmy. Na okamžik jsem ztuhl, pak jsem znovu začal stoupat vzhůru, doufal jsem, že se dostanu k trhlíně dřív, než mě vepři nebo lovci dostanou. Málem se mi to podařilo.

Sybilline mě uviděla první, vzrušeně vykřikla. Zvedla ruku a do dlaně jí skočila malá zbraň, takže jsem správně odhadl, že má v rukávu pružinové pouzdro. Téměř současně ozářil dutinu domu záblesk, jas mě bolestivě bodl do očí.

První výstřel roztříštil schodiště pode mnou, většina spirálovité konstrukce se zřítíla jako sněhová chumelenice.

Sybilline uskočila před padajícími troskami, pak znovu vystřelila. Už jsem se napůl nasoukal do otvoru ve stropě, rukou nataženou do tmy jsem hledal, čeho bych se zachytil. Vtom se mi do stehna zakousla bolest, zpočátku nezřetelná, ale rozkvetla rychle jako květina za úsvitu. Pustil jsem samostřil. Spadl na podestu, kde se ho triumfálně zmocnil vepř.

Fischetti pozvedl zbraň a okamžitě vypálil, čímž vzal zasně zbytek schodiště. Kdyby mířil o něco lépe nebo kdybych byl o trochu pomalejší, jeho výstřel by se postaral nejen o schody, ale taky o moje nohy.

Konečně jsem se protáhl stropem, držel bolest na uzdě a co neklidněji ležel. Neměl jsem představu, jakou zbraň Sybilline použila, zda mě zasáhl projektil nebo světelný či plazmový výboj, ani jsem nevěděl, jak je zranění vážné.

Nepochybně jsem krvácel, ale měl jsem tak promočené šaty, že jsem nepoznal, co je krev a co voda. Ale pro tuto chvíli to nebylo důležité. Unikl jsem jim, i když jen nakrátko, než najdou cestu do patra. Mají plán domu, takže to nebude trvat dlouho, pokud nějaký přístup vůbec existuje.

"Vstaň, jestli můžeš," ozval se klidný, neznámý hlas. Nepřicházel zdola, ale odněkud nade mnou. "Pospěš si, nezbývá ti mnoho času. Okamžik, nejspíš mě nevidíš. Už je to lepší?"

Znenadání zaplálo světlo, musel jsem přivřít víčka. Nade mnou stála žena celá v pohřební černé jako ostatní hráči - holínky s výstředními podpatky jí sahaly až nad kolena a dlouhý plášť málem vláčela po zemi, vysoký límec měla zvednutý a na hlavě přilbu, která vypadala spíš jako z jemného drátěného pletiva, brýle připomínající facetové hmyzí oči jí zakrývaly půlku obličeje. Zbytek tváře byl bledý jako kresba na bílém papíře. Na obou lících měla šikmé tmavé pruhy zužující se směrem ke rtům, které byly temně rudé, téměř karmínové.

V jedné ruce držela pušku, ožehlou hlaveň skloněnou ke mně, ale nezdálo se, že na mě míří.

Napřáhla druhou ruku v černé rukavici. "Tak sebou hod', Mirabeli. Pokud ovšem nemáš v úmyslu tady umřít."

Budovu znala, alespoň tuhle část. Nemuseli jsme chodit daleko. To bylo dobře, neboť pohyb mi nedělal zrovna potěšení. Dokázal jsem taktak jít, když jsem dovolil stěnám, aby převzaly většinu mé váhy a odlehčily tak mé zraněné noze, ale nebylo to rychlé ani elegantní. Věděl jsem, že nevydržím déle než několik desítek metrů, než si ztráta krve, šok nebo vyčerpání vyberou daň.

Vedla mě nahoru po schodišti, tentokrát nepoškozeném, pak jsme se vynořili do nočního vzduchu. Náhle mi připadal chladivý, čerstvý a čistý, což bylo měřítkem nebetyčné šipky, v níž jsem prožil předchozí minuty. Cítil jsem však, že jsem na pokraji bezvědomí, a pořád jsem netušil, co se vlastně děje. Dokonce ani když mi ukázala malý lanovůz, zaparkovaný v dutině plné sutin, nedokázal jsem zaostřit své vnímání natolik, abych pochopil, že jsem zachráněn. "Proč to děláš?" zeptal jsem se.

"Protože nesnáším tu jejich Hru," odpověděla, neslyšně vydala příkaz kabině, která se probudila k životu, natáhla ramena mezi trosky pod stropem dutiny a vyhledala záchytná lana. "Hráči si myslí, že mají tichou podporu celých Nebes, ale není to pravda. Možná dřív, dokud ještě nebyla Hra tak barbarská, ale nyní již ne."

Dokulhal jsem do kabiny a natáhl se na zadní sedadlo. Mendikantské kalhoty jsem měl samou krev, jako bych se vyvážel v šunku. Krvácení už zřejmě ustalo, a přestože se mi točila hlava, nebyl jsem na tom o moc hůř než před pár

minutami.

Usedla do řídícího křesla a zatímco nastavovala spínače, měl jsem příležitost položit otázku: "Copak to někdy nebylo barbarské?"

"Kdysi, bezprostředně po moru." Rukama v rukavicích sklopila dopředu pár mosazných pák, ramena sebou mrskla a lanovůz vyklouzl z dutiny. "Lovili se zločinci. Mulčáci, kteří napadli Nebesany nebo se dopustili zločinu proti vlastním lidem, vrazi, násilníci a lupiči."

"Aha, bylo tedy naprosto správné je odstřelit?"

"Nechci Hru omlouvat, naprosto ne, ale měla aspoň jakousi morální rovnováhu. Jedni neřadí honili druhé."

"A teď?"

"Jsi nějak hovorný, Mirabeli. Většina lidí by po takovém zásahu nemyslela na nic jiného, než jak pěkně nahlas ječet."

Během rozmluvy jsme vyjeli z dutiny a na okamžik se mi žaludek nepříjemně sevřel volným pádem, než se kabina zachytila dalšího lana a začala stoupat.

"Abych zodpověděla tvou otázku, nastal problém najít vhodné oběti. Proto organizátoři začali být trochu méně - jak to nazvat? Vybíráví?"

"Chápu," řekl jsem. "Chápu, protože já se dopustil pouze toho zločinu, že jsem se omylem zatoulal do špatné části Mulče. Mimochodem, kdo jsi? A kam mě vezeš?"

Sundala si drátěnou přílbu a brýle, a když se otočila, konečně jsem uviděl její tvář. "Jmenuji se Taryn, ale v sabotážnické organizaci mi říkají Zebra."

Uvědomil jsem si, že jsem ji večer zahlédl mezi hosty Lodyhy. Pokud mi tam připadala krásná a exotická, tak teď ještě stokrát víc. Možná to bylo tím, že jsem ležel postřelený na sedadle, rozpalovala mě horečka a bolest a srdce mi po nenadálé záchraně rozbušil adrenalin. Atraktivní a výjimečná - ale mám-li být upřímný, stěží lidská. Na pokožce bílé jako křída měla černou, přesně ohraničenou kresbu, která ji pokrývala nejen čelo a líce, ale jak jsem si pamatoval z Lodyhy, i převážnou část těla. Tmavé pruhy začínaly v koutcích očí jako dokonale přesně nanesené extravagantní naličení. Vlasý připomínaly touhou černou hřívu, odhadoval jsem, že se jí pravděpodobně táhne po krku až na záda.

"Dosud jsem nepotkal nikoho jako ty, Zebro."

"To ještě nic není. Moji přátelé zastávají názor, že jsem poměrně konzervativní, docela konvenční. Ty nejsi Mulčák, že ne, Mirabeli?"

"Znáš moje jméno. Co ještě o mně víš?"

"Míň, než bych si přála." Spustila ruce z ovladačů, nejspíš zapojila autopilota, aby sám vybíral dráhu skulinami v Nebesích.

"Neměla bys raději řídit?"

"Je to bezpečné, Mirabeli, důvěřuj mi. Řídicí systém lanovozu je docela chytrý, bezmála jako stroje před morem. Proto není dobré zdržovat se s ním v Mulči příliš dlouho."

"Vraťme se k tomu, co o mně víš..."

"Dorazil jsi do města v šatech od ledových mendikantů a člověk jménem Tanner Mirabel jejich hospicem opravdu prošel." Než jsem se stačil Zebry zeptat, kde se to všechno dozvěděla, pokračovala: "Jenže nevíme, zda se nejedná jen o pečlivě připravenou identitu a k jakému záměru má posloužit. Proč ses nechal zajmout, Tannere?"

"Byl jsem zvědavý." Měl jsem pocit, že jenom opakuju neodbytný refrén druhořadé symfonie, nejspíš Quirrenbachova raného díla. "O žlutozemských sociálních vrstvách jsem nic netušil. Chtěl jsem se dostat do Nebes, ale nevěděl jsem, jak to udělat, aniž bych musel někomu vyhrožovat."

"Pochopitelně. Taková cesta není."

"Jak jsi to všechno o mně zjistila?"

"Prostřednictvím Waverlyho." Přimhouřila víčka hlubokých černých očí, a pruhy na spáncích se stáhly k sobě.

"Nevím, zda se ti představil, ale to on po tobě střílel z paralyzátoru."

"Znáš ho?"

Přikývla. "Patří k nám - nebo s námi přinejmenším sympatizuje. Máme dost prostředků, abychom si jeho spolupráci zajistili. Rád se oddává jistým choutkám."

"Pochlubil se, že je sadista, ale předpokládal jsem, že si mě jen dobírá."

"Nedobíral."

Trhl jsem sebou, když mi nohou projela vlna bolesti. "Jak ses dozvěděla mé jméno?"

"Od Waverlyho. Předtím jsme o Tanneru Mirabelovi nikdy neslyšeli. Jakmile jsme znali jméno, mohli jsme se vydat po tvých stopách a zjistit si, kde jsi byl a co tam dělal."

Ani Waverly však toho moc nevěděl. Nelze vyloučit, že lhal, nijak zvlášť tomu jednookému parchantovi nevěřím, nebo jsou tvé vzpomínky skutečně zmatené."

"Měl jsem amnézii po oživení. Proto jsem si taky pobyl u mendikantů."

"Waverly tvrdil, že je to mnohem hlubší. Že něco záměrně skrýváš. Je to pravda, Tannere? Jestli ti mám pomoci, musím ti důvěřovat."

"Jsem ten, kdo si myslíš, že jsem." To bylo asi tak všechno, co se mi právě teď podařilo ze sebe vysoukat. Zvláštní však bylo, že jsem ani sám sobě příliš nevěřil.

Pak došlo k čemuś podivnému - tok mých myšlenek byl zcela nečekaně prudce přerušen. Zůstal jsem při vědomí, uvědomoval jsem si, že ležím v kabině lanovozu řízeného Zebrou, která mě zachránila před Sybillininou skupinou honců, že jedeme noční Kalderou, a taky jsem vnímal bolest v noze, přestože se zmírnila na tupé tepání v přesně ohraničeném místě.

A přesto mi byla předložena další porce ze života Skye Haussmanna.

Předchozí příhody se dostávaly během spánku jako prokomponované fantazie, tento díl seriálu mi však nečekaně vybuchl v mozku za plného vědomí. Účinek byl natolik matoucí, že mě vyvedl z rovnováhy a vymazal mé myšlenky, jako když superblesk způsobí výpadek počítačové sítě.

Epizoda byla milosrdně krátká. Sky ještě pořád letěl v kosmickém člunu a vezl starouše Balcazara (prokrista, pomyslel jsem si, dokonce si pamatuju jména vedlejších postav!) na setkání kapitánů na palubě Palestiny.

Co se vlastně stalo naposledy? Už to mám, Balcazar pověděl Skyovi o přízračné lodi, prozradil mu, že šestá loď opravdu existuje.

Loď, které Norquingo říkal Caleuche.

Než si to srovnal v hlavě a prozkoumal ze všech stran, byli již téměř u obrovité Palestiny. Vypadala jako Skyova loď - celá Flotila byla víceméně zkonstruována podle stejných návrhů - jenom rotující trup byl poznamenán jiným stupněm ožehnutí. Když Islámábád vybuchl, Palestina se nacházela mnohem dál než Santiago, a protože intenzita záření zeslábla se čtvercem vzdálenosti, zasáhl ji s těžší teploty vánek, nikoli zhoubný výron, který vypálil stín Skyovy matky do lodního pláště. Avšak i na Palestině měli různé problémy - s virózy, psychózami a převraty - a zemřel jim zhruba stejný počet spáčů jako na Santiagu. Sky si uvědomil, že Palestina je obtěžkána vlastními mrtvolami, zmrzlými nebožtíky rozvěšenými kolem páteře jako shnilé ovoce.

Pronikavý hlas řekl: "Diplomatické plavidlo TG5, předejte řízení přistávacím systémům Palestiny."

Sky udělal, o čem byl požádán. Člunem to škublo, když loď převzala vládu nad jeho elektronikou a navedla ho na přibližovací manévr takovým způsobem, až bylo zřejmé, že si s pohodlím cestujících nikdo hlavu neláme. Na průzor kokpitu se proti temnotě vesmíru promítl oranžově rámcovaný přibližovací koridor. Hvězdné pozadí se roztočilo, začali rotovat ve shodě s Palestinou a snášeli se k otevřené přistávací palubě, kde na ně čekala eskorta ve skafandrech s cizími distinkcemi a mřila na ně zbraněmi. Diplomatický protokol to rozhodně nepřipomínalo.

Jakmile taxi dosedlo do kotviště, Sky se otočil ke kapitánovi: "Pane, už jsme tady."

"Cože? Táhní k čertu, Tite... Vždyť jsem spali."

Sky by rád věděl, co jeho otec ke starouši Balcazarovi asi cítil. Taky by rád věděl, zda Titus někdy neměl sto chutí kapitána uškrtit.

Mně určitě ne, pomyslel si, mně by to nepřekonatelné potíže nepůsobilo.

19

"Tannere? Vzpamatuj se. Nerada bych, abys mi tady upadl do bezvědomí."

Blížili jsme se k podivné budově, pokud se vůbec dala nazvat budovou. Vypadala spíš jako začarovaný strom, košatá koruna protrhaná nepravidelně rozmístěnými okny a přistávacími plošinami lanovozů, lana se nořila mezi mohutné sukovité větve. Zebra nás tam směle vedla, jako by po nich projížděla nejméně tisíckrát. Při pohledu dolů jsem pod vrstvami houští zahlédl pomrkávající světlušky Mulče v takové hloubce, až mě z toho jímala závrať.

Zebra bydlela v Nebesích nedaleko středu Kaldery, kde se kupole skláněla k obrovské dýmavé díře v kůře Žlutozemě. Projeli jsme kousek kolem sopouchu a vystoupili. Asi kilometr daleko vyčnívala hluboko pod námi nad okraj jícnu tenká třípytivá jehlice Lodyhy. Pohlédl jsem do propasti, ale neviděl jsem ani záblesk kroužících kluzáků či zářící skokany do mlhy při jejich velkolepém pádu.

"Žiješ sama?" zeptal jsem se, když mě vedla do svého bytu, a doufal jsem, že jsem zvolil správný tón zdvořilé zvědavosti.

"Teď ano." Odpověděla rychle, téměř bez zaváhání. Ale pokračovala: "Kdysi se mnou bydlela sestra Mavra."

"Mavra odešla?"

"Zabili ji." Nechala odpověď viset ve vzduchu dostatečně dlouho, aby měla patřičný účinek. "Dostala se příliš blízko k nesprávným lidem."

"To je mi líto." Hledal jsem, co bych řekl. "Udělal to lovci jako Sybilline?"

"Ne, vůbec ne. Zajímala se o něco, o čem se zajímat neměla, a kladla nesprávné otázky nesprávným lidem, s lovem to přímé spojení nemělo."

"S čím tedy?"

"Proč se tolik vyptáváš?"

"Nejsem zrovna anděl, Zebro, ale nelíbí se mi představa, že někdo zahyne jen proto, že je zvědavý."

"Raději buď sám opatrný a nepátrej po věcech, po kterých ti nic není."

"Po čem konkrétně nemám pátrat?"

Povzdechla si, očividně si přála, aby se náš rozhovor tímto směrem vůbec nevydal. "Existuje jistá substance..."

"Palsen?"

"Takže o něm víš."

"Sybilline si ho přede mnou píchla, ale žádné změny chování jsem si nevšiml. Oč vlastně jde?"

"To je složité, Tannere. Mavra shromáždila jen několik střípků informací, než ji dostali."

"Zjevně je to droga."

"Je to mnohem víc. Podívej, nemůžeme mluvit o něčem jiném? Nevyrovnávala jsem se snadno s její smrtí, a tvoje řeči jítí staré rány."

"Tak jo." Nechal jsem Palsen plavat, ale jenom prozatím. "Byly jste si blízké, že?"

"Ano." Znělo to, jako bych odhalil důležité tajemství. "Mavra to tady měla ráda. Prohlašovala, že máme nejlepší vyhlídku ve městě. Tvrdí se to o Lodyze, jenže jsme si tehdy nemohly ty ceny dovolit."

"Opravdu to není špatné, pokud máš ráda výšky."

"Tobě vadí, Tannere?"

"Na všechno si zvykneš."

Zebřin byt sestával z řady pokojů a chodeb pokroucených jako střeva, spíš než lidské obydlí připomínal noru. Nacházel se dva kilometry nad Mulčem, v horní větvi Nebes propojené s nižšími patry svislými vlákny, provazci a dutými stonky.

Zavedla mne do pokoje, který zřejmě užívala jako obývací. Měl jsem pocit, že jsem se ocitl ve zvětšeném anatomickém modelu lidského těla, přesněji v břišní dutině. Stěny přecházely do podlahy a stropu bez hran a rohů, rovné plochy byly v různých úrovních evidentně vytvořeny zářezy do zdi, spojovaly je rampy bez stupňů a visutá schodiště.

Podlaha i stěny byly sice pevné, ale měly jakousi nepříjemnou organickou povahu, byly nepravidelně žilkované nebo skvrnité jakoby krevními destičkami. Velká a pravděpodobně drahá plastika na jedné stěně znázorňovala tři nahrubo vytesané lidské postavy, které se buď snažily uplavat přílivové vlně, nebo se pokoušely vyskočit ze zdi. Přestože těla zůstala tajuplně skrytá a vystupovaly pouze části tváří a dramaticky rozhozených údů, výsledek byl velmi působivý.

"Máš nevšední umělecký vkus, Zebro. Bojím se, že z téhle soulptury budu mít zlé sny."

"To není sochařský výtvar."

"Chceš říct, že to byli lidé?"

"Podle moderní definice smrti stále jsou. Nejsou živí, ale vlastně ani mrtví. Jsou jako fosilie, ale s natolik zachovanou buněčnou strukturou, že se dají zmapovat jejich neurony. Najdeš je i v jiných bytech. Nedali jsme je odstranit pro případ, že někdo objeví způsob, jak je opět přivést k životu. Tak s nimi žijeme. Dřív o takové bydlení nikdo nestál, ale slyšela jsem, že přišlo do módy mít v bytě pár zazděných lidí. Už se dokonce začaly prodávat kopie pro ty skutečně zoufalé."

"Tihle jsou praví?"

"Spolehni se, že aspoň tolik vkusu mám," prohlásila dotčeně. "Ale nemůžeš tady stát. Zůstaň, kde jsi, Tannere." Luskla prsty na pohovku. "A ty pojď sem."

Nábytek byl autonomní, reagoval na naši přítomnost nervózním přešlapováním na místě. Na Zebřin pokyn pohovka nadšeně vyrazila a šikovně seběhla po rampě k nám. Na rozdíl od Mulče, kde jsem neviděl jezdit nic modernějšího než parní stroje a spalovací motory, byly automaty Nebesanů zjevně pořád obstojně důmyslné. Kromě nábytku měla Zebra v bytě množství servulů různých velikostí, mrňavé myši, poletuchy jako pěst i rozměrné jednotky pojíždějící pod stropem. Stačilo k něčemu natáhnout ruku, aby to ochotně přicupitalo blíž. Přestože ve srovnání s technikou, jaká musela na Žlutozemi existovat před morem, byly tyhle stroje zřejmě hodně primitivní, zmocnil se mne pocit, že jsem vešel do jeskyně plné skřítků.

"V pořádku, zastav se. A ty si lehni, Tannere." Pomohla mi na pohovku. "Klidně odpočívej. Hned se vrátím."

"Nikam nespěchám."

Na okamžik jsem ztratil vědomí, ačkoli jsem se nemínil poddat spánku. Už žádné sny o Skyovi! Zebra se vrátila bez pláště, nesla dvě sklenice horkého bylinkového nápoje. Nechal jsem si tekutinu protékat hrdlem, a přestože můj zdravotní stav nijak nevylepšila, ve srovnání s hektolitry špinavé dešťovky, kterou jsem lokal v Mulči, to byl přece jen pokrok.

Za Zebrou přiklouzal po stropní kolejnici bílý válcovitý robot s mnoha manipulátory. Spustil se níž, až mi dosáhl čidly na nohu, cvrlikal a na vejčitou hlavu si promítal dílčí výsledky vyšetření.

"Tak co? Budu žít nebo umřu?"

"Máš štěstí," řekla Zebra. "Chceš vědět, jakou zbraň proti tobě použila? Nízko energetický laser. Je to souborová pistole, která nezpůsobí vážné zranění, pokud nezasáhne životně důležité orgány. Svazek paprsků byl navíc výborně kolimovaný, poškození okolní tkáně je v podstatě minimální."

"Třeba mě jen chlácholíš."

"Netvrdím, že to nebude bolet jako čert. Ale přežiješ."

"Přesto -" Zašklebil jsem se, protože servulus neoplýval zrovna jemností. "Přesto s touhle nohou chodit nemůžu."

"Ani nemusíš. Alespoň ne do zítřka. Stroj tě bude léčit, zatímco si zdímeš."

"Nejsem si jistý, jestli chci spát."

"Proč? Máš s tím problémy?"

"Možná tě to překvapí, ale doopravdy mám." Nechápal na mě pohlédla, a tak jsem usoudil, že ničemu neuškodí, když jí povím o indoktrinačním viru. "Mohli mě toho zbavit v hospici Tišina, ale nechtěl jsem čekat. Takže teď absolvuji krátký výlet do hlavy Skye Haussmanna pokaždé, když usnu." Ukázal jsem jí strup zaschlé krve uprostřed dlaně.

"Poznamenaný vkročil do našich špinavých ulic napravovat křivdy?"

"Přišel jsem, abych dokončil jistý úkol, to je všechno. Jistě chápeš, že představa spánku ve mně zrovna nevyvolává bujaré nadšení. Hlava Skye Haussmanna rozhodně není líbezný koutek, kde bych chtěl pobývat delší čas."

"Mnoho o něm nevím. Patří do pradávnej historie, a navíc jiné planety."

"Mně jako pradávnej historie nepřipadá. Mám pocit, že si do mě pomalu vyhlodává cestu, je jako hlas, co se mi ozývá v hlavě stále silněji a silněji. Setkal jsem se s chlapem, který chytil ten virus přede mnou, to on mě nejspíš nakazil. Ten už se dostal pořádně daleko. Když nebyl obklopen upomínkami na velkého Skye Haussmanna, dostával záchvaty."

"U nás tak nemusíš skončit," řekla Zebra. "Nevíš, kdy se indoktrinační virus objevil?"

"Záleží na kmeni, ale viry samy jsou starý vynález."

"Tak to bys mohl mít štěstí. Jestli se tvůj virus dostal do žlutozemských lékařských databází před morem, servulus o něm bude vědět. Dokonce by dokázal připravit léčbu."

"Mendikanti tvrdili, že by trvalo několik dnů, než by zabrala."

"Určitě byli příliš opatrní. Den, možná dva by měly stačit, než se vyplaví. Pokud o něm robot ví." Zebra poplácala bílý automat. "Ale udělá, co bude moci. Už jsi ochoten myslet na spánek?"

Musím najít Rejviče, pomyslel jsem si. To ovšem znamená neztrácet čas, ani jedinou hodinu. Už jsem v Kaldeře promarnil půlku noci. Než na jeho stopu narazím, budu potřebovat mnohem víc než jen několik hodin, které by však mohly stačit, aby se mé nové zranění zahojilo. Jaká by to byla skvělá ironie, kdybych padl vyčerpáním právě v okamžiku, když bych se chystal zabít Rejviče. Tedy pro něho určitě. Já bych se dozajista nesmál.

"Nechám si to projít hlavou," slíbil jsem.

Zvláštní bylo, že po tom všem, co jsem Zebře navykládal, tentokrát se mi o Skyovi Haussmannovi vůbec nezdálo. Zdálo se mi o Gittě.

Myslel jsem na ni od chvíle, kdy jsem se probudil v Tišině. Kdykoli jsem si vzpomněl na její krásu - a na fakt, že je mrtvá - jako by mě švihl mentální bič, projelo mnou šlechnutí bolesti, proti níž jsem byl bezmocný. Přímou jsem slyšel, jakým způsobem mluvila, cítil jsem její vůni, když stála vedle mě a soustředěně naslouchala mému výkladu při lekcích, na nichž Cahuella trval. Myslím, že od okamžiku, co jsem dorazil ke Žlutozemí, mě Gitta zcela neopustila ani na jedinou minutu. Tváře jiných žen jsem porovnával s její, ačkoli stěží na vědomé úrovni. Naprosto jistě jsem věděl, že nežije, a přestože jsem se nezbavoval veškeré odpovědnosti za její smrt, byl to právě Rejvič, kdo ji doopravdy zabil.

A přesto jsem jen velmi málo přemýšlel o událostech, které k tomu vedly, a skoro vůbec ne o její smrti samotné.

Nyní mě ty myšlenky zavalily.

Sen se mi pochopitelně nezdál přesně podle skutečnosti. Epizody ze života Skye Haussmanna se mi odehrávaly v hlavě chronologicky, ačkoli některé události nesouhlasily s tím, co jsem o něm věděl. Moje vlastní sny byly zmatené jako u všech lidí. Zdálo se mi o naší výpravě do džungle a přepadení, při němž Gitta zemřela, ne však stejně jasně jako o Haussmannovi. Když jsem se probudil, zavalila mne hromada vzpomínek, o kterých jsem dřív neměl tušení, ani mi nechyběly, jako by je sen vypustil na svobodu, takže jsem si dokázal do nejmenšího detailu vybavit všechno, co se stalo.

Předtím má poslední jasná vzpomínka patřila návštěvě na palubě Orvieta u kapitána Orcagny, který Cahuella upozornil, že Rejvič plánuje přepadení Pavilonu plazů. Ultronaut tvrdil, že postupuje džunglí ze severu na jih.

Sledoval sekundární emise baryonových zbraní, které Rejvičova skupina nesla.

Naštěstí Cahuella uzavřel jednání s Ultry rychle. Již tehdy podstoupil značné riziko, když navštívil loď na orbitě, ale o týden později by to bylo zřehla nemožné. Odměna vypsána na jeho hlavu se zvedla natolik, že mnohé neutrální frakce prohlásily, že zastaví každé plavidlo, bude-li mít na palubě Cahuella, a sestřelí je, pokud ho posádka okamžitě nevydá. Kdyby bylo v sázce méně, Ultrové by mohli takovou hrozbu ignorovat, jenže dali o své přítomnosti vědět oficiálně a prováděli choulostivá obchodní jednání s týmiž fraccemi. Cahuella tak byl zcela účinně omezen na povrch, ale i tam se oblast volného pohybu neustále zmenšovala.

Orcagna dodržel slovo. Stále nám dodával informace o Rejvičově přesunu na jih k Pavilonu plazů, ovšem jen natolik přesně, jak si Cahuella přál.

Náš plán byl celkem prostý. Na sever od Pavilonu bylo v džungli jen málo cest, Rejvič se už rozhodl pro jednu z hlavních. V jistém místě vedla hustou džunglí, a právě tam jsme chtěli zaútočit ze zálohy.

"Uděláme si z toho loveckou výpravu," prohlásil Cahuella, když jsme spolu podrobně studovali stolní mapu ve sklepení Pavilonu plazů. "Tohle je nejlepší oblast pythonů, Tannere. Dosud jsme tam nebyli, ještě jsme neměli příležitost. Teď nám ji Rejvič podstrčil na stříbrném podnose."

"Vždyť pythona máš."

"Mládě." Řekl to pohrdavě, jako by ani nestálo za to takové zvíře mít. Musel jsem se usmát, když jsem si vzpomněl, s jakou vítězoslávou se vrátil, když hada chytil. Ulovit jakkoli velkého pythona živého byl opravdu úspěch, ale teď si posunul laťku mnohem výš. Byl to typický lovec, nedokázal se nasytit. Vždycky bylo něco většího, co mohl zabít, a nedalo mu pokoje, dokud to nezabil, věčně se klamal představou, že po tomhle úlovku objeví další kořist, naprosto nevídanou.

"Chci dospělce." Znovu udeřil do mapy. "Vlastně nedorostka, skoro dospělého pythona."

"Nestalo se, aby někdo chytil nedorostka živého."

"Tak budu první, co říkáš?"

"Nech to plavat," navrhl jsem. "S Rejvičem si i tak užijeme dost lovu. Můžeme přece tuhle cestu využít k prozkoumání terénu, za několik měsíců se vrátíme s velkou loveckou výpravou. Vždyť ani nemáme vozidlo, které by odvezlo mrtvého pythona, natož živého."

"Na to jsem už myslel a začal jsem předběžně na tom problému pracovat. Něco ti ukážu, Tannere." Měl jsem příšerný pocit, jako bych se topil. Podzemním průchodem jsme se vydali do další části Pavilonu plazů. Ve sklepení byly stovky velkých vivárií, vybavených zvlhčovači vzduchu, termostaty a přírodně vyhlížejícím prostředím s typickou flórou. Většina živočichů, kteří měli expozici zaplňovat, žila ve své domovině v šeru nejnížšího patra tropického pralesa. V teráriu s kaskádou skalních jezírek měl být umístěn párek hrozných královských, největších škrtičů, jenže zárodky byly již před lety poškozeny.

Podle přesné vědecké systematiky se na Skyově vítězství žádní plazi nevyskytovali. Také na Zemi byli prvohorní plazi jen jednou z mnoha možných cest evoluce.

K největším bezobratlým na Zemi patřily hlubokomořské krakatice, ale na Skyově vítězství zaplavili velcí živočichové bez páteře i souš. Proč se život vyvíjel právě tímto směrem, nebylo známo. Pravděpodobně se následkem katastrofy zmenšila rozloha oceánů na polovinu, jak uváděla jedna hypotéza, a organismy z vysušených oblastí se musely adaptovat na souš. Páteř nebyla nikdy vynalezena, evoluce se však pomalu a tápavě dokázala obejít i bez ní. Tvorové na Vítězství byli skutečně bezpáteří.

Pythoni, největší studenokrevní živočichové, zajišťovali přísun živin do svých mohutných těl pomocí uzavřené cévní soustavy, do níž pumpovala krevní tekutinu stovka srdcí rozmístěných po celém těle. Jejich tělesná teplota odpovídala

okolí. Na planetě nedocházelo k velkým teplotním výkyvům, nikdy tam nebyla zima, organismy nepotřebovaly schopnost udržet si stálou tělesnou teplotu, teplokrevné živočichy jako ptáky a savce nic neupřednostňovalo. A přestože pythoni nepatřili mezi obratlovce, teplotou krve a velikostí se podobali plazům. Veškerá zvířena na Skyově vítězství se pohybovala pomalu, potravu přijímala zřídka a dožívala se vysokého věku. Pythoni dokonce ani neumírali ve známém slova smyslu. Jednoduše se proměňovali.

Průchod vyústil do největší podzemní prostory, kde jsme chovali mládě. Rodinka krokodýlů, která tady měla být umístěna, zůstala prozatím u ledu. Mládě pythona se do bazénu taktak vešlo, naštěstí během zajetí znatelně nevyrostlo, ale jestli to Cahuella myslel s odchytém skoro dospělého kusu vážně, budeme muset postavit nové, pořádně velké terárium.

Mládě jsem už neviděl několik měsíců. Upřímně řečeno, příliš mne nezajímalo. Ve skutečnosti skoro nic nedělalo, a pokud vůbec žralo, jeho apetit byl zanedbatelný. Většinou se stočilo do kolečka a upadlo do letargického stavu blízkého smrti. Na Vítězství nebyli žádní dravci, kteří by se pythony živili, proto si mohli dovolit trávit živiny a čerpat z nich energii pěkně v klidu.

Zastavili jsme se u nízké zídky a zahleděli se do bílého bazénu, který byl původně určen pro krokodýly. Jeden z mých mužů, Rodriguez, se nakláněl přes okraj a zametal suché listí koštětem na desetimetrové násadě. Tak hluboko bylo dno, tak vysoké byly stěny obložené bílými kachlíky. Občas musel slézt dolů, což jsem mu nezáviděl, i když mládě zůstalo zavřené za přepážkou. Na některých místech bylo zkrátka a dobře lepší nebýt - a jáma s hadem mezi ně určitě patřila. Rodriguez vytáhl koště a odložil je ke stěně, kde ležela celá sbírka nářadí s dlouhými držadly - hák, bodce s anestetiky v hrotech, elektrické popoháněče a podobné kousky.

"Jak proběhl výlet do Santiaga?" zeptal jsem se. Rodriguez pro nás na jihu sondoval nové možnosti obchodu.

"Jsem rád, že jsem zpátky, Tannere." Usmál se na mě pod hustým knírem. "Město je samý aristokratický hňup, neumí žvanit o ničem jiném, než že takové, jako jsme my, obviní z válečných zločinů. Jenže nebýt války, neměl by život těch bohatých tlustých pitomců žádnou šňávu, a tak doufají, že nikdy neskočí."

"Pár lidí už obvinili," poznamenal Cahuella.

Rodriguez obíral z koštěte listí. "Jo, slyšel jsem. Jenže letos je člověk válečný zločinec a napřesrok zase dobrodinec lidstva, nemám pravdu? Navíc dobře víme, že střelná zbraň člověka nezabije, že jo?"

"Jistě, většinou se o to postará malý ocelový projektil." Cahuella s úsměvem láskyplně pohladil elektrický popoháněč - nejspíš si vzpomněl, jak nahnal mládě do přepravní klece. "Jak se má moje batole?"

"Dělá mi trochu starosti infekce kůže. Můžou tyhle bestie línat?"

"Myslím, že to nikdo neví. Nejspíš budeme první, kdo to zjistí." Cahuella se naklonil přes zídku vysokou až po pás a pohlédl do bazénu. Vypadal nedokončeně. Tu a tam trčelo několik řídkých napodobenin vegetace; brzy jsme totiž zjistili, že okolí jen velmi málo ovlivňuje pythonovo chování. Dýchal, dokázal ucítit kořist a občas žral. Ale jinak prostě ležel stočený jako lano z obrovského námořního korábu.

Dokonce i Cahuella začal po nějaké době nudit, bylo to koneckonců jenom mládě a on bude mrtvý dřív, než dosáhne aspoň přibližně velikosti nedorostka.

Pythona jsem nikde neviděl. Předklonil jsem se, ale v bazénu samotném očividně nebyl. Ve stěně pod námi však zel chladný a temný výklenek, kde ho bylo možno obvykle najít.

"Spí," řekl Rodriguez.

"Jak jinak," poznamenal jsem. "Vrátím se za měsíc, možná se do té doby pohne."

"Mám lepší nápad," ozval se Cahuella. "Podívej se na tohle."

Z naší strany byla do zídky zasazena plechová krabice, které jsem si doposud nevšiml. Cahuella otevřel víko a vytáhl jakousi příruční vysílačku - ovladač s řadou tlačítek a anténou.

"To nemyslíš vážně, že ne?"

Cahuella stál trochu rozkročený, ovladač v jedné ruce. Druhou váhavě mačkal tlačítka, jako by si nebyl docela jistý, jaké má zvolit pořadí. Ale mělo to účinek. Uslyšel jsem pod námi nezaměnitelné suché klouzání hadího těla. Byl to zvuk, jako když se kus nepromokavé plachty táhne po betonu.

"Co se děje?"

"Hádej." Bavil se, nakláněl se přes zídku a sledoval, kdy se tvor vynoří ze skrýše.

Pythoní mládě bylo natolik velké, že jsem rozhodně netoužil potkat se s ním takhle zblízka v džungli. Tělo dvanáct metrů dlouhé mělo většinu délky tlusté jako můj trup. Plazilo se jako had, pro takhle dlouhého predátora bez končetin ani jiný způsob pohybu neexistoval, zvláště když vážil víc než tunu. Hladká pokožka byla bezkrevně bílá, protože se přizpůsobila bílým stěnám bazénu. Pythoni neměli přirozené nepřátele a byli mistři útoku ze zálohy.

Na hlavě jim chyběly oči. Jakým způsobem provádějí maskovací barvoměnu, když jsou vlastně slepí, nebylo známo, jenže aby se mohli barevně přizpůsobit prostředí, museli mít na kůži rozmístěny nějaké optické senzory, které nebyly zrakovými nervy napojeny na centrální nervový systém. Pythoni však nebyli naprosto slepí. Dvojice pozoruhodně bystrých očí jim umožňovala prostorové vidění, jenže ji měli umístěnu na horním patře uvnitř tlamy obdobně jako hadi či ještěrky párovou jamku vomeronasálního orgánu. Python uviděl, jak vypadá jeho okolí, jen když tlamu otevřel. Dělal to většinou při útoku, jenže v té době už pomocí čichových a infračervených smyslů zjistil, zda se vrhá správným směrem na vhodnou kořist. Oči v tlamě sloužily především k přesnému výpadu v posledních metrech útoku. Zní to opravdu nezvykle, ale slyšel jsem o zmutovaných žábách, kterým narostly oči v ústní dutině, aniž by to mělo závažný dopad na jejich životaschopnost, nebo o případech pozemských hadů, kteří po oslepení reagovali bezmála stejně.

Python se už celý vynořil z výklenku, pomalu se stočil do kruhu a znehybněl.

"Šikovný trik," prohlásil jsem. "Prozradíš mi, jak to děláš?"

"Ovládání mozku," vysvětloval Cahuella. "S doktorem Vicunou jsme ho omámili a provedli na něm drobný neurální

experimentík."

"Ten morbidní chlap je už zase tady?"

Vicuna byl náš domácí veterinář. Býval specialistou na výslechy, říkalo se, že jeho minulost skrývá nepřeberně válečných zločinů včetně lékařských experimentů na zajatcích.

"Ten morbidní chlap je expert na metody cerebrální kontroly. Právě Vicuna objevil hlavní řídicí uzliny poněkud primitivního nervového systému pythonů. To Vicuna vyvinul jednoduché elektrody, které jsme rozmístili na strategická místa do oblasti, kterou značně nadneseně nazývám pythoním mozkem."

Pověděl mi, že tak dlouho s implantáty experimentovali, až konečně dokázali hada přimět k požadovaným reakcím. Samozřejmě nic rafinovaného, na to byly vzorce hadího chování příliš jednoduché. Python byl nezávisle na velikosti v zásadě jen stroj na lovení, pouze s malou škálou reflexů. Stejně to bylo s krokodýly, než jsme je dali k ledu. Byli nebezpeční, ale snadno ovladatelní, jakmile člověk pochopil, jak jejich mozek pracuje. U krokodýla vyvolá určitý podnět vždycky stejnou reakci. Obvyklé chování pythonů bylo jiné, přizpůsobené podmínkám na Vítězství, ale ne o mnoho složitější.

"Pouze jsem vybudil uzal, který hadovi řekl, že je čas probudit se a najít si něco k snědku," pokračoval Cahuella. "Ve skutečnosti pochopitelně nepotřebuje jíst - před týdnem dostal celou kozu, ale jeho mňavý mozek si to nepamatuje."

"Jsem ohromen." To jsem taky byl, ale rovněž jsem byl znepokojený. "Co s ním ještě dokážeš?"

"Tohle je dobré. Sleduj." Stiskl tlačítko, a python se začal hbitě plazit proti stěně. V posledním okamžiku otevřel tlamu a tupá hlava narazila do keramických obkladů s drtivou silou. Pak se otřesený had zase svinul do klubka. "Nechej mě hádat. Právě jsi v něm vzbudil představu, že vidí kus žvance."

"Je to úplná hračka." Rodriguez se usmíval, evidentně to neviděl poprvé.

"Podívej," řekl Cahuella, "dokonce mu můžu poručit, aby zalezl zpátky do díry."

Sledoval jsem, jak se had poslušně plazí do svého výklenku, dokud mi z očí nezmizel poslední metr těla tloušťky stehna.

"Má to nějakou pointu?"

"Pochopitelně." Pohlédl na mě zklamaně, že jsem to hned nepochopil. "Mozek nedorostka není o nic složitější než mláďete. Kdyby se nám podařilo chytit velkého, mohli bychom ho omámit ještě v džungli. Z pokusů s mláďetem víme, jak sedativa na biochemii hadů účinkují. Jakmile vytuhne, Vicuna na něho vyleze a implantuje mu hardware napojený na ovladač. Potom už stačí vybudit v něm vidinu žrádla a nasměrovat ho k Pavilonu plazů. Sám se pěkně odplazí až domů."

"Což je ovšem několik set kilometrů džunglí."

"Co ho zastaví? Kdyby začal projevoval známky podvýživy, nakrmíme ho. Jinak toho parchanta prostě necháme, ať se plazí, nemám pravdu, Rodriguezi?"

"Šéf má pravdu, Tannere. Postačí sledovat hada ve vznášedlech a chránit ho, kdyby se do něho chtěl trefit jiný lovec." Cahuella přikývl. "Až se dostane sem, zaparkujeme ho v novém bazénu a poručíme mu, ať se stočí do kolečka a chvilku se prospí."

Usmíval jsem se, zatímco jsem hledal technický zádrhel, ale nic jsem nenašel. Znělo to šíleně, jenže ať jsem zkoumal jednotlivé fáze celé akce sebevíc, neobjevil jsem v Cahuellově plánu žádnou trhlinu. Chování nedorostků jsme docela znali, takže jsme věděli, kde s lovem začít. Dávku sedativ zvýšíme podle velikosti pythona a použijeme harpuny - ve zbrojnici je určitě harpunové dělo...

"Jenže nemáš novou jámu," řekl jsem nakonec.

"Zorganizuj chlapy, ať se pustí do kopání. Než se vrátíme, mohli by být hotovi."

"Rejvič je v celé výpravě pouhý detail, že? I kdyby se hned zítra otočil na podpatku a pelášil pryč, našel by sis jiný důvod, proč vyrazit na sever - prostě musíš nedorostka ulovit."

Cahuella uložil ovladač do skříňky a opřel se zády o zeď, kriticky si mě prohlížel. "Ne. Copak si myslíš, že trpím obsesí? Kdyby to pro mě tolik znamenalo, už bychom tam dávno byli. Jen se ti snažím naznačit, že je škoda promarnit příležitost."

"Dvě mouchy jednou ranou?"

"Dva hady," řekl s důrazem na posledním slově. "Jednoho doslova, druhého obrazně."

"Ale Rejviče přece nepovažuješ za hada, že ne? Podle mě to je vyděšený bohatý kluk, který dělá jenom to, co pokládá za správné."

"Proč se staráš o mé mínění?"

"Abychom si ujasnili, co ho žene. Jakmile to pochopíme, dokážeme předvídat jeho jednání."

"Co na tom záleží? Víme, kde bude. Nalíčíme past a hotovo."

Had pod námi se pohnul.

"Nenávidíš ho?"

"Rejviče? Ne. Lituju ho. Občas mám pocit, že bych s ním dokázal sympatizovat. Kdyby šel po někom jiném, protože mu vybil rodinu, což jsem mimochodem neudělal, nejspíš bych mu dokonce ještě popřál hodně štěstí."

"Stojí ti vůbec za tohle všechno?"

"Napadá tě jiná alternativa, Tannere?"

"Můžeme ho zastrašit. Udeřit první, zlikvidovat mu pár chlapů, demoralizovat ho. Možná by to dokonce ani nebylo nutné. Dala by se vytvořit bariéra - zapálit les nebo něco podobného. Monzuny začnou až za několik týdnů. Musí existovat aspoň deset dalších možností, které by se daly realizovat. Vždyť ten kluk nemusí nezbytně zemřít."

"Kdepak. V tom se právě mýlíš. Kdo si na mě něco zkusí, nezůstane naživu. Je mi fuk, jestli mu zrovna pochovali celou rodinu i s jeho podělaným pejsánkem. Musím ukázat, že to nikomu nedaruju, chápeš? Když teď nic nepodnikneme,

budeme tím procházet pořád dokola, kdykoli nějaký aristokratický cucák dostane chuť si na mě vyskakovat." Povzdechl jsem si, neboť mi bylo jasné, že tuhle při nevyhraju. Věděl jsem, že si Cahuella loveckou výpravu nenechá rozmluvit, ale cítil jsem, že musím vyjádřit nesouhlas. Měl jsem mezi jeho zaměstnanci natolik vysoké postavení, že jsem byl téměř povinen zpochybňovat jeho příkazy. Ke všemu, zač mě platil, navíc patřilo, abych si hrál na jeho svědomí v okamžicích, kdy hledá vlastní, a nachází jen zející díru.

"Nemusíš z toho dělat osobní záležitost," řekl jsem. "Můžeme Rejviče zlikvidovat čistě, není třeba žádné pomstychtivé krveprolití. Domníval ses, že vtipkuješ, když jsi tvrdil, že dokážu zasáhnout konkrétní mozkové oblasti. Nevtipkoval jsi. Dokážu to, pokud to situace vyžaduje."

Vzpomněl jsem si na vojáky z vlastních řad, které jsem byl nucen zabít, nevinné muže a ženy, jejichž smrt posloužila nějakému tajemnému vyššímu cíli. Přestože mě to nijak nezabavovalo viny za zlo, které jsem spáchal, vždycky jsem se snažil zlikvidovat je rychle a bezbolestně. Tehdy jsem měl pocit, že Rejvič si zaslouží taky takovou laskavost.

V Kaldeře jsem už měl jiný názor.

"Nedělej si starosti, Tannere, provedeme to hezky a rychle. Bude to čistý chirurgický řez," ujistil mě Cahuella.

"Jak chceš. Ale sám si vyberu skupinu... Vicuna jede s námi?"

"Samozřejmě."

"Tak to budeme potřebovat dva stany. Nebudu jíst u stejného stolu s tím morbidním chlapem, ať se naučil s hady sebelepsi triky."

"Stanů bude víc, Tannere. Dieterling zná hady lip než my všichni dohromady. A beru s sebou Gittu."

"Teď mě dobře poslouchej," řekl jsem. "Už jenom vlézt do džungle znamená riziko. Pokud Gitta opustí Pylon plazů, ocitne se automaticky ve větším nebezpečí, než kdyby zůstala doma. Víme, že někteří nepřátelé pozorně sledují naše pohyby, a víme, že se v džungli najde ledacos, čemu je lepší se vyhnout." Odmíchl jsem se. "Nezřikám se odpovědnosti, ale chci, abys věděl, že na téhle výpravě nemůžu zaručit bezpečnost všech. Můžu dělat jen to, co je v mých silách, ale to nemusí stačit."

Poplácal mě po rameni. "Jsem přesvědčený, že tvé síly budou dostatečné. Ještě jsi mě nezklamal."

"Všechno je jednou poprvé," odpověděl jsem.

Náš lovecký konvoj sestával ze tří obrněných vznášedel. Cahuella, Gitta a já jsme se vezli v čele, Dieterling řídil, zkušeně nás vedl nad zarostlou cestou. Znal džungli a byl rovněž expert na pythony. Bolí mě pomyšlení, že už je taky mrtvý.

Za námi jel Vicuna a tři chlapi z ochranky - Letelier, Orsono a Schmidt, všichni se zkušenostmi z terénu. Třetí vznášedlo vezlo těžké zbraně, mimo jiné i harpunové dělo, munici, zdravotní a veterinární vybavičku, zásoby potravin a vody a sbalené nafukovací stany, řídil je jeden ze starých Cahuellových zaměstnanců, kdežto Rodriguez seděl s brokovnicí vzadu a hlídal cestu pro případ, že by nás chtěl někdo napadnout zezadu.

Mapu Poloostrova na palubní desce rozdělovala síť souřadnic na jednotlivá pole, naši stávající polohu označoval pulzující modrý bod. Sto kilometrů severně blikala na trase, která se nakonec stane i naší, červená tečka, která se den po dni posouvala o trochu na jih. Rejvičova skupina předpokládala, že postupuje tajně, ale prozradily ji signatury zbraní, které sledoval Orcagna. Udělali padesát šedesát kilometrů denně, což byla v džungli docela slušná rychlost. Měli jsme v plánu rozbít tábor asi den cesty na jih od Rejviče.

Zatím jsme projížděli dolní hranicí území pythonů. Cahuellovi plály vzrušením oči, hleděl do džungle, zda nezachytí pomalé vlnění velkého tvora. Nedorostci se pohybovali sice těžkopádně, ale protože představovali pro veškeré přirozené predátory příliš velké sousto, nikdy se u nich nevyvinul obranný reflex, který by je přinutil k útěku. Pythony přiměl k pohybu buď hlad, nebo podnět k migraci spjatý s nejdůležitějším životním cyklem, s rozmnožováním. Vicuna tvrdil, že dokonce ani nemají nic, co by se dalo nazvat pudem sebezáchovy. Neměli ho zapotřebí o nic víc než ledovec.

"Tamhle je pythoní strom," upozornil nás Dieterling na sklonku dne. "Vypadá to na nedávné splnutí."

Ukázal do neproniknutelného šera vedle stezky. Zrak jsem měl dobrý, ale Dieterling byl zřejmě bystrozraký.

"Proboha..." Gitta si už nasadila brýle s obrazovým zesilovačem. "Ten je ale obrovský."

"Nejsou to zrovna nejmenší zvířátka." Cahuella hleděl stejným směrem jako Dieterling a soustředěně mhouřil oči. "Máš pravdu, na tomhle stromě se muselo uskutečnit... osm devět splnutí."

"Nejmiň," řekl Dieterling. "Poslední se může ještě pořád nacházet v přechodném stadiu."

"Chceš říct, že je ještě teplý?" zeptal se Cahuella.

Bylo mi jasné, nač myslí. Pokud tady máme strom s čerstvým přírůstkem, nedaleko by mohli být další nedorostci. Rozhodli jsme se utábořit na nejbližším palouku, pár stovek metrů dál po cestě. Řidiči si potřebovali odpočinout po namáhavé celodenní jízdě klikatou stezkou a vozidla utrpěla menší poškození, která bylo třeba před další etapou opravit. Nemuseli jsme spěchat, abychom se dostali včas na místo, kde jsme chtěli nastražit léčku, a Cahuella rád trávil každou noc několik hodin lovem v okolí tábora, než se uložil ke spánku.

Rozšířil jsem palouk monofilovou kosou, a když jsem skončil, pomáhal jsem při nafukování stanů.

Cahuella mě poplácal po zádech. "Jdu do džungle." Měl na sobě lovecký kabát a přes rameno zavěšenou pušku. "Za hodinku jsem zpátky."

"Jestli zakopneš o nedorostky, tak je moc nezlob," zažertoval jsem, ale zpola jsem to myslel vážně.

"Jenom je omrknu." Ze skládacího stolku, který jsem postavil před stan, jsem zvedl infračervený obrazový měnič zabudovaný do obrouček. "Jestli máš v úmyslu zatoulat se kousek dál, nezapomeň si zesilovací brýle."

Zaváhal, pak si je vzal a strčil do kapsy. "Díky." Opustil osvětlený prostor kolem stanů a zamířil do šera pod stromy, při chůzi si sundal z ramene pušku.

Jakmile byl hotový první stan, v němž měli spát Gitta a Cahuella, šel jsem jí oznámit, že se může uložit na noc. Seděla ve vznášedle, na klíně drahý kompad a netečně listovala stránkami textu, nejspíš poezie. "Váš stan je připravený."

Zavřela kompad téměř s úlevou a dovolila mi, abych ji doprovodil. Už předtím jsem prohlédl mýtinu, zda tam nečihají nepříjemnosti, třeba menší, zato jedovatí bratříci pythonů, kterým jsme říkali svižníci. Přesto Gitta kráčela váhavě, bála se šlápnout kamkoli jinam než na jasně osvětlenou půdu, navzdory mému ujišťování, že se nemusí ničeho bát.

"Zdá se, že se vám tu opravdu líbí," řekl jsem.

"To měl být sarkasmus, Tannere? Čekáte, že ho ocením?"

"Navrhoval jsem, že bude pro všechny lepší, jestliže zůstanete v Pavilonu plazů."

Otevřel jsem závěr na vchodu. Za ním byla přetlaková komůrka velikosti špižirny, aby stan nesplaskl, kdykoli šel někdo dovnitř nebo ven. Tři stany tvořily vrcholy trojúhelníku, propojovaly je nafouklé tunely několik kroků dlouhé. Celý komplex zásoboval vzduchem malý a nehlukný kompresor.

Gitta vešla dovnitř a pak řekla: "Tak tohle si myslíte, Tannere? Že tady není vhodné místo pro ženu? Domnívala jsem se, že takové postoje vzaly zasyvě dřív, než vůbec odstartovala Flotila."

"Ne..." hlesl jsem a snažil se, aby to neznělo příliš defenzivně. "To si vůbec nemyslím." Začal jsem uzavírat venkovní vchod, aby mohla projít do stanu.

Natáhla však ruku a zadržela mne. "Tak co si tedy myslíte?"

"Že vás tady nic příjemného nečeká."

"Mluvíte o útoku ze zálohy? Komické, na to bych sama nejspíš nikdy nepřišla."

Řekl jsem něco hloupého: "Gitto, musíte si uvědomit, že jistě věci o Cahuellovi nevíte. Anebo o mně, když už jsme u toho. Nevíte mnohé o práci, kterou děláme. Nebo o všem, co jsme udělali. Brzo získáte o lecčem lepší představu."

"Proč mi to říkáte?"

"Domnívám se, že byste na to měla být připravená, to je vše." Ohlédl jsem se přes rameno k džungli, kde zmizel její manžel. "Musím se dát do práce na ostatních stanech, Gitto..."

"Ano, jistě." Její hlas měl zvláštní zabarvení. Upřeně na mě hleděla. Možná to bylo světlem, které si pohrávalo na její tváři, ale v té chvíli mi připadala neobyčejně krásná; jako Gauginův obraz. Myslím, že právě v tomto okamžiku vykrystaloval můj záměr zradit Cahuella. Nejspíš ta myšlenka ve mně vzezela vždycky, ale potřebovala tento okamžik pronikavé krásy, aby vyplavala na povrch. Napadlo mě, kdyby stíny padaly na její tvář jen o trochu jinak, zda bych se přesto tak rozhodl?

"Víte, Tannere, mylíte se."

"V čem?"

"Pokud jde o Cahuella. Vím o něm mnohem víc, než si myslíte. Mnohem víc, než se všichni domnívají, že o něm víte. Vím, že je to bouřlivý muž a že spáchal strašné věci. Zlé věci. Věci, jimž byste ani nevěřil."

"To byste byla překvapená," řekl jsem.

"Kdepak, v tom to právě vězí. Nebyla bych překvapená. Nemluvím o drobných násilných činech, jichž se dopustil od té doby, co ho znáte. Ty stojí stěží za pozornost ve srovnání s tím, co spáchal dřív. A dokud si to všechno neuvědomujete, tak ho doopravdy vůbec neznáte."

"Jestli je tak špatný, proč s ním zůstáváte?"

"Protože už to není ten zlý člověk, kterým býval." Mezi stromy zablýsklo modrobílé světlo, vzápětí následovalo prásknutí laserové pušky. Něco propadlo listím na zem. Představil jsem si, jak Cahuella hledá kořist, pravděpodobně malého hada.

"Někteří lidé by namítli, že zlý člověk se nikdy doopravdy nezmění, Gitto."

"Tak se mýlí. Pouze naše skutky nás činí zlými, to ony nás charakterizují, nic jiného, nikoli naše úmysly nebo pocity. Ale co je několik špatných činů ve srovnání s celým životem, zvláště s tím, jaký nyní můžeme žít?"

"Pouze někteří z nás," poznamenal jsem.

"Cahuella je starší, než si myslíte, Tannere. Ohavné činy spáchal hrozně, hrozně dávno, když byl mnohem mladší. Právě ony mne k němu nakonec dovedly."

Zmlkla, pohlédla ke stromům, jenže než jsem se mohl zeptat, co tím myslela, pokračovala: "Ale muž, kterého jsem našla, nebyl zlý. Byl krutý, divoký, nebezpečný, ale byl také schopen dávat lásku a přijímat lásku od jiného člověka. Dokázal vidět krásu a rozpoznat zlo v ostatních. Nebyl to muž, jakého jsem čekala, ale někdo lepší. Zdaleka ne dokonalý, ale ani zrůda. Zjistila jsem, že ho nemohu nenávidět tak snadno, jak jsem doufala."

"Chtěla jste ho nenávidět?"

"Chtěla jsem mnohem víc. Chtěla jsem ho buď zabít, nebo dostat před soud. Místo toho..." Gitta znovu zmlkla.

Následoval další modrý záblesk z lesa, pád dalšího zvířete. "Zjistila jsem, že si kladu otázku, na niž bych dřív nikdy ani nepomyslela. Jak dlouho musíte žít jako dobrý člověk, konat dobro, než množství vašich dobrých činů vyváží něco strašného, co jste kdysi udělal? Může na to vůbec být lidský život dost dlouhý?"

"To nevím," odpověděl jsem po pravdě. "Ale jedno vím. Cahuella je možná lepší než kdysi, ale pořád ještě nemůže být prohlášen za občana měsíce, že? Jestli ho v současné době považujete za člověka, který koná dobro, vůbec nechci pomyslet, jaký byl dřív."

"Jistěže nechcete," řekla Gitta. "Ani nemyslím, že byste to zvládl."

Popřál jsem jí dobrou noc a vrátil se k přípravě ostatních stanů.

20

Dopoledne si pětice z naší výpravy udělala pěší túru až na místo, kde jsme zahlédli pythoní strom, zatímco ostatní sklízeli tábor. Obtížně jsme se prodírali džunglí, šel jsem v čele skupiny a monofilovou kosou podťínal podrost.

Konečně jsme se dostali k mohutným kořenům.

"Je mnohem větší, než vypadal ze stezky." Cahuella měl tváře zružovělé a překypoval dobrou náladou. Noční lov

proběhl úspěšně, jak jsme zjistili podle mršin zavěšených ve větvích na okraji mýtiny. "Jak je asi starý?"

"Určitě tu stál před přistáním Flotily," řekl Dieterling. "Možná čtyři sta let. Museli bychom ho skácet, abychom to zjistili přesně." Obcházel strom a zlehka ťukal klouby prstů do kůry.

Gitta a Rodriguez hleděli do koruny a mhouřili oči před slunečními paprsky pronikajícími listím.

"Nelíbí se mi to," ozvala se Gitta. "Co kdyby..."

Přestože se zdálo, že ji Dieterling nemohl slyšet, odpověděl: "Pravděpodobnost, že by se tady objevil další had, je minimální. Zvláště když tenhle splynul docela nedávno, jak se zdá."

"Víš to jistě?" zeptal se Cahuella. "Ověř si to sám."

Dieterling zmizel za kmenem. Šli jsme za ním, podrost nám křupal pod nohama.

Pythoní stromy představovaly pro první průzkumníky v těch neskutečných letech před válkou opravdovou záhadu.

Prozkoumali tuto část Poloostrova ve spěchu, třesli oči na divy nového světa, domnívali se, že všechno neobvyklé bude mnohem podrobněji probádáno v budoucnosti. Chovali se jako děti, které nedočkavě trhají obaly na dárkách, zběžně nahlédnou do krabice a hned začnou rozbalovat další. Bylo toho prostě příliš mnoho k vidění.

Kdyby postupovali metodicky, muselo by jim dojít, že tyhle stromy stojí za okamžitý a důkladný výzkum, místo toho je jenom zanesli na seznam planetárních zajímavostí, který se čím dál víc rozrůstal. Pokud by se soustředili na pár stromů, odhalili by jejich tajemství za několik let, ne až za mnoho desetiletí od propuknutí války.

Pythoní stromy rostou na Poloostrově v rozlehlé oblasti a vždycky jich bylo málo. Právě vzácnost výskytu k nim tehdy, na začátku, přitáhla pozornost, navíc se až podezřele odlišovaly od ostatních dřevin. Dorůstají do horního patra korun velikanů, třicet až padesát metrů podle toho, jak husté je střední a spodní patro. Mají tvar kónických, šroubovitě stočených svíců, nízká koruna je košatá, široce rozvětvená na desítky metrů jako tmavozelený klobouk hříbu. Když nad džunglí přelétali průzkumníci ze Santiaga, povšimli si právě těchto hříbovitých klobouků.

Občas našli poblíž stromu volné prostranství, kde mohl člun přistát. Botanici hledali vysvětlení pro jejich tvar a neobyčejnou odlišnost buněk, rozmístěných v symetrických závitěch po obvodu kmene. Zjistili, že živá je pouze tenká vrstva pletiva kolem odumřelého jádrového dřeva.

Přirovnání ke šroubovitému svícnu docela sedělo, ačkoli mi spíš připomínaly spirály neuvěřitelně vysokého, poněkud zchátralého toboganu v opuštěném zábavním parku v Nuevo Iquique, jehož světlemodrý nátěr se rok co rok oloupal o něco víc. V zásadě měly kmeny pythoních stromů tvar zužujícího se sloupu omotaného až k vrcholu hladkými, pravidelně hnědě a zeleně vzorovanými spirálami jakoby z tepaného železa. Závity se vzájemně nedotýkaly, v mezerách se daly zahlédnout spodní vrstvy kůry podobné struktury, téměř vstříbané stromem, možná i hlouběji byly tytéž vrstvy, které by však rozeznal jen zkušený botanik.

Dieterling objevil na našem stromu hlavní šroubovici. U země, kde by se měla zavrtat do půdy jako kořen, zel otvor. "Je dutý po celé délce až na vrcholek, brácho."

"A to znamená co?" zeptal se Rodriguez. Věděl, jak zacházet s mládětem, ale nebyl žádný odborník na vývojové cykly těchto tvorů.

"Znamená to, že mládě se už vylíhlo," vysvětlil Cahuella, "že už opustilo rodné hnízdo."

"Prohryžou si cestu ven z matky," řekl jsem. Pořád jsme neměli ponětí, jestli jsou u pythonů odlišná pohlaví, takže bylo docela možné, že se prohlodávají otcem - nebo ani jedním, ani druhým. Až válka skončí, zkoumání pythonů určitě vystačí na tisícovku akademických kariér. "Jak velcí asi jsou?" zeptala se Gitta. "Jako naše mládě." Kopl jsem do díry u paty stromu. "Možná o chlup menší. Ale určitě byste je nerada potkala bez těžké palebné síly."

"Domnívala jsem se, že se plazí příliš pomalu, aby nás mohli ohrozit."

"Pomalí jsou skoro dospělí nedorostci," řekl Dieterling. "Ani jim byste ale nemusela utéct, rozhodně ne v porostu, jaký je tady kolem."

"To by nás chtěli pozřít - chci říct, zda by v nás rozpoznali něco požitelného?"

"Pravděpodobně ne," odpověděl Dieterling. "Což by však nebyla příliš velká útěcha, kdyby se valil přes vás."

"Uklidni se." Cahuella položil Gittě ruku kolem ramen. "Jsou jako všechna divoká zvířata nebezpeční jenom tehdy, když nevíš, co děláš. Ale to my přece víme, že?"

Vkřoví za námi něco zapraskalo. Polekaně jsme se otočili, zpola jsme čekali, že se objeví nedorostková hlava bez očí, která se na nás valí jako pomalý nákladní vlak, prodírá se džunglí, jež mu neklade větší odpor než mlha.

Namísto hada se objevil doktor Vicuna.

Když jsme opouštěli tábor, doktor neměl v úmyslu se k nám přidat, a tak mě napadlo, co asi jeho názor změnilo. Ne že by mě společnost toho morbidního chlapa zvláště potěšila.

"Copak doktore?"

"Začal jsem se nudit, Cahuello." Vicuna zvysoka překračoval posekaný porost. Jako vždy byl bezvadně oblečený, kdežto naše šaty utřily v džungli trhlíny a skvrny. Měl na sobě rozepnutý šedohnědý vycházkový kabát po kolena, na krku se mu houpaly elegantní zesilovací brýle. Vlnité kadeře mu propůjčovaly nechutný vzhled podvyživeného cheruba. "Aha, tak tohle je ten strom!"

Ustoupil jsem mu z cesty, dlaň na držadle monofilové kosy mě zasvrběla, jak jsem si představil, co by s ním provedla, kdyby se - zcela náhodou, pochopitelně - nachomýtl vláknu do cesty. Napadlo mě, že i kdyby trpěl sebevíc, stěží by se to dalo srovnat s utrpením, které napáchal během své kariéry.

"Pěkný exemplář, že?" řekl Cahuella.

"K poslednímu splynutí došlo pravděpodobně před několika týdny," poznamenal Dieterling, který se v doktorově přítomnosti tvářil stejně klidně jako náš zaměstnavatel. "Podívejte se na tenhle typ buněk."

Doktor pomalu postoupil dopředu, aby viděl, o čem Dieterling mluví.

Dieterling mezitím vytáhl z loveckého kabátu plochý přístroj velikosti kapesní Bible, který získal od Ultrů. Přiložil jeden

konec přístroje k závitu a stiskl tajuplně označené tlačítko. Na bleděmodrém displeji se rozzářily zvětšené buňky přibližně válcovitého tvaru, naskládané halabala na sebe jako mrtvoly v márnici. "V podstatě je to buněčná tkáň epitelu." Ukazoval prstem na displeji. "Všimněte si charakteristické vrstvy lipidů na buněčné membráně."

"Charakteristické pro co?" zeptala se Gitta.

"Pro živočichy. Vzorek našich jater by se příliš nelišil." Přesunul přístroj k jiné části šroubovice, podstatně blíž ke kmenu. "A tady máme zcela jiné buňky, mnohem pravidelněji sestavené a vzájemně pevně spojené. Vidíte, jak jsou buněčné stěny tlusté? Je to v zásadě celulóza." Stiskl jiné tlačítko. Buňky zprůhledněly, v cytoplazmě plavala drobná tělíska. "Tyhle organely jsou vznikající chloroplasty. A tady ten početný systém kanálků a váčků je endoplazmatické retikulum. Všechno je naprosto charakteristické pro rostlinné buňky."

"Takže tady je strom spíš živočich." Gitta poplácala kůru v místě, které Dieterling zkoumal jako první. "A tam spíš rostlina?"

"Jde samozřejmě o postupnou změnu. Strom tvoří nefalšované rostlinné buňky, mladé buňky cylindricky obalují vnitřní jádro starších částí dřeva. Když se had omotá kolem stromu, je pořád ještě živočich. Jenže kontaktem se stromem se jeho buňky začínou měnit. Nevíme, zda to způsobuje lymfatický systém hada nebo zda spouštěcí podnět ke splnutí vyšle strom." Dieterling ukázal na místo, kde závit pronikal do kůry. "Proces buněčného sjednocování trvá několik dní. Když skončí, had je neoddelitelně propojený se stromem - stal se součástí stromu - až na to, že převážně je pořád ještě živočich."

"Co se stane s jeho mozkem?" zeptala se Gitta.

"Žádný nepotřebuje. Abych byl přesný, nepotřebuje už nic, co by se dalo označit za nervový systém."

"Neodpověděl jste na mou otázku."

Dieterling se na ni usmál. "Matčin mozek je to první, na čem si mládě pochutná."

"Sežere vlastní matku?" zděsila se Gitta.

Jakmile had dospěje, jakmile dosáhne dostatečné délky, aby se mohl omotat kolem kmene od země až po korunu, splyne s hostitelským stromem a stane se rostlinou. Mládě v děloze je v té době už patřičně vyvinuté.

Náš strom měl za sebou několikolíkero splnutí. Původní opravdový strom možná dávno ztrouchnivěl a zbyly jen šroubovice mrtvých pythonů. Poslední had, který se ke stromu připojil a doširoka roztáhl fotosyntetizující kápi kolem vrcholku kmene, aby mohl absorbovat sluneční energii, však mohl být prakticky ještě pořád živý. Nevědělo se, jak dlouho může python v poslední rostlinné fázi bez mozku žít, bylo však známo, že dříve či později dorazí další a zabere strom pro sebe, omotá se kolem svého předchůdce a rozprostře fotosyntetizující kápi přes jeho, která začne bez přístupu světla brzy odumírat. Nový dospělec splyne se stromem a stane se rostlinou - až na nevelký zbytek živočišných buněk, jež jsou uchovány jako potrava pro mládě, než se narodí během několika měsíců po splnutí.

Nějaký chemický spouštěč mu přikáže, aby se prohryzalo plodovým vakem a cestou požíralo svého rodiče. Jakmile požře jeho mozek, prokouše se závit těla a nad zemí se vynoří plně vyvinuté, nenasytné pythoní mládě.

"Připadá ti to odporné." Cahuella poznal, na co Gitta myslí. "Ale i mezi pozemskými živočichy najdeš podobné nehezké biologické cykly, pokud ne horší. Samička jistého druhu australských pavouků, kteří zakládají jednoduchá společenstva, se promění na kaši, než se její roztomilí pavoučci vyvinou. Musíš přiznat, že je v tom určitá darwinovská čistota. Evoluce se nestará, co se s tvorem stane, jakmile předá genetické dědictví. Rodiče mnoha druhů pečují o potomstvo, chrání je před dravci a vychovávají je. Pythony k tomu nic nenutí. Jejich mláďata jsou nebezpečnější než všichni ostatní predátoři, není nutné je ochraňovat ani učit, co v nich už není geneticky zafixováno. Dospělce nic netlačí žít dál, jakmile zrodí nový život. Aspoň mně se zdá ekonomické, že se mláďata nacpou matkami."

Nyní byla řada na mně, abych se usmál. "Říkáš to, jako bys je málem obdivoval."

"Taky že jo. Tohle je nevinná příroda - kdo by ji neobdivoval?"

Nejsem si jistý, co se právě v té chvíli vlastně stalo. Hleděl jsem na Cahuella a koutkem oka hlídal Gittu, když Vidina udělal něco nepatřičného. Ale první se nepohnul Vidina, nýbrž Rodriguez.

Vicuna ihned sáhl do kapsy a vytáhl pistoli. "Rodriguez,!" poručil, "ustupte od toho stromu."

Netušil jsem, co se děje, ale hned jsem si všiml, že Rodriguez má ruku v kapse.

Vicuna důrazně pokynul hlavní pistole. "Řekl jsem, ustupte."

"Doktore,!" zasáhl jsem, "mohl byste mi laskavě vysvětlit, proč míříte na jednoho z mých mužů?"

"Rád, Mirabeli. Hned, jakmile si to s ním vyřídím."

Rodriguez se po mně ohlédl, oči navrch hlavy, a zdálo se, že je zmatený. "Tannere, vůbec nechápu, co má za luhem. Chtěl jsem si jenom vytáhnout balíček proviantu..."

Zahleděl jsem se na Rodrigueze a pak na toho morbidního chlapa. "No, doktore?"

"Nemá v kapse proviant. Sahal pro zbraň."

Nedávalo to smysl. Rodriguez už byl ozbrojen - přes rameno měl zavěšenu loveckou pušku, stejně jako Cahuella.

Oba nehybně stáli a zírali na sebe.

Musel jsem rozhodnout. Kývl jsem na Cahuella. "Vyřídím to. Běžte s Gittou odtud, pokud možno co nejdál od případné dráhy palby. Setkáme se v táboře."

"Jistě!" zasyčel Vicuna. "Upalujte, než vás Rodriguez zabije."

Cahuella vzal svou ženu za paži a spěšně ustupoval. "Myslíte to vážně, doktore?"

"Mně připadá dostatečně vážný," zamumlal Dieterling a také vykročil pryč.

"No?" zeptal jsem se.

Vicunovi se třásla ruka. Nebyl žádný pistolník, ale na tak krátkou vzdálenost nebylo zapotřebí čarostřelce. Řekl pomalu, s nuceným klidem: "Rodriguez je podvodník, Tannere. Zatímco jste byli tady, obdržel jsem zprávu z Pavilonu plazů."

Rodriguez zavrtěl hlavou. "Tohle nebudu poslouchat!"

Uvědomil jsem si, že doktor docela dobře mohl z Pavilonu plazů nějakou zprávu dostat. Jindy bych si připjal komunikační náramek, než bych opustil tábor, ale dnes ráno jsem na to ve spěchu zapomněl. Kdyby někdo z Pavilonu volal, spojil by se nejvýš s táborem.

Otočil jsem se k Rodriguezovi. "Pomalu vytáhni ruku z kapsy."

"Neříkej, že tomu všivákovi věříš!"

"Nevím, čemu mám věřit. Ale jestli mluvíš pravdu, budeš mít v ruce balíček proviantu."

"Tannere, tohle je -"

Zvýšil jsem hlas. "Prostě to sakra udělej!"

"Opatrně," zasyčel Vicuna.

Rodriguez pomalu vytahoval ruku z kapsy a střídavě hleděl na mě a na Vicunu. Mezi palcem a ukazováčkem držel tmavý předmět. Podle toho, jak ho držel, jsem byl v šeru džungle téměř ochoten uvěřit, že je to potravinový příděl. Na okamžik jsem tomu také uvěřil.

Pak jsem však poznal zbraň, malou, elegantní a nebezpečnou, určenou pro vraždu.

Vicuna vystřelil. Asi jsem podcenil nezbytnou zručnost, které je zapotřebí k zabití člověka na tak malou vzdálenost, neboť střela Rodrigueze zasáhla do ramene druhé ruky, takže se jen zapotácel a zasténal, ale jiný účinek to nemělo.

Rodriguezova zbraň spustila a doktor padl na záda do křoví.

Na okraji mýtiny Cahuella strhl z ramene pušku a chystal se zamířit.

"Ne!" vykřikl jsem, neboť jsem nechtěl, aby se můj zaměstnavatel k Rodriguezovi přiblížil, ale současně jsem si poněkud opožděně uvědomil, že Cahuella není člověk, který odejde z boje, byť by v něm měl přijít o život.

Gitta zavolala na manžela, ať jde za ní.

Rodriguez stočil zbraň na Cahuellu a vypálil...

Jenže minul. Střela skončila v kůře nedalekého stromu.

Rád bych pochopil, co se vlastně dělo, ale nebyl čas. Zdálo se, že Vicuna měl pravdu. Rodriguez svým chováním během posledních okamžiků doktorova slova potvrdil. Znamenalo to, že Rodriguez je...

Podvodník.

"Tohle je za Argenta Rejviče." Rodriguez znovu zamířil.

Věděl jsem, že tentokrát nemine.

Zvedl jsem monofilovou kosu a rozvinul neviditelné hyperpevné monomolekulární vlákno na maximální, piezoelektricky udržovanou délku - natáhlo se patnáct metrů daleko.

Rodriguez koutkem oka zachytil, co se chystám provést, a dopustil se jediné chyby, kvůli níž se projevil jako amatér, nikoli jako profesionální zabiják.

Zaváhal.

Mávl jsem kosou skrze něj.

Jakmile mu došlo, co se stalo - nemohl cítit bezprostřední bolest, neboť řez byl tenký jako skalpelem - pustil zbraň.

Jenže než to udělal, nastal příšerný okamžik, kdy se nic nepohnulo, a mě napadlo, zda jsem neudělal stejně závažnou chybu, a neviditelné vlákno kosy nedosáhlo tak daleko, jak jsem si myslel.

Ale žádné chyby jsem se nedopustil.

Rodriguez padl na zem vedví.

"Je mrtvý," konstatoval Dieterling, když jsme byli zpátky v táboře v jediném stanu, který ještě nebyl vyfouklý.

Od incidentu u stromu uplynuly tři hodiny, Miguel se skláněl nad tělem doktora Vicuny. "Kdybych jenom věděl, jak tyhle přístroje fungují..." Dieterling kolem sebe rozložil celou hromadu důmyslných lékařských hraček toho morbidního chlapa, ale jejich křehké tajemství se mu odmítalo odhalit. Naše běžné lékařské vybavení nestačilo na doktorovu záchranu, ale doufali jsme, že Vicunovy vlastní kouzelné pomůcky, nakoupené za značných nákladů od Ultrů, budou dostatečně mocné. Možná by ve správných rukou opravdu byly, ale jediný člověk, který jim rozuměl, byl právě ten, který je nejvíc potřeboval.

"Vic jsi udělat nemohl." Položil jsem Dieterlingovi ruku na rameno.

Cahuella hleděl na Vicunovo tělo s netajeným vztekem. "To je pro toho parchanta typické, že si umře dřív, než jsme ho mohli pořádně využít. Jak u všech čertů teď dostaneme implantáty do hadů?"

"Možná už není naší nejvyšší prioritou honit hada," řekl jsem.

"Myslíš, že to nevím, Tannere?"

"Tak se podle toho taky zkus chovat." Zamračil se na mě pro takové porušení subordinace, ale přesto jsem pokračoval:

"Neměl jsem Vicunu rád, ale riskoval pro tebe život."

"A čím je to sakra chyba, že Rodriguez byl podvodník? Myslel jsem, že své rekruty prověřuješ, Mirabeli."

"Prověřil jsem ho," řekl jsem.

"A co z toho vyplývá?"

"Vyplývá z toho, že chlap, kterého jsem přesekl, nemohl být Rodriguez. Vicuna měl stejný názor."

Cahuella se na mě podíval, jako bych byl něco, co našel na podrážce boty, pak vztekle vyběhl ven a nechal mě samotného s Dieterlingem.

"No?" řekl Miguel. "Doufám, že máš představu o tom, co se tam stalo, Tannere." Přetáhl přes mrtvého Vicunu pokrývku a začal skládat lesklé lékařské nástroje.

"Nevím. Dosud nevím. Byl to Rodriguez... Alespoň vypadal jako on."

"Pokus se znovu spojit s Pavilonem plazů."

Měl pravdu. Naposledy jsem to zkusil před hodinou, ale nedovolal jsem se. Jako obvykle byl pás komunikačních satelitů kolem Skyova vítězství nespolehlivý kvůli neustálému vojenskému rušení, jednotlivé části náhle zcela záhadně

vypadly a zase naskočily podle nevyzpytatelných hanebných plánů zneprátelených frakcí.

Tentokrát spojení fungovalo.

"Tannere? Jste všichni v pořádku?"

"Víceméně." O ztrátách jsem se chtěl zmínit později, teď jsem potřeboval vědět, co řekli doktoru Vicunovi. "Varovali jste nás před Rodriguezem?"

Mluvil jsem se Southeyem, a přestože jsem ho znal dlouhé roky, dosud jsem ho neviděl tak vyvedeného z míry jako teď.

"Tannere, z celého srdce doufám... Dostali jsme hlášku od jednoho Cahuellova spojence."

"Pokračuj."

"Rodriguez je mrtvý! Našli jeho tělo v Nuevo Santiagu. Byl zavražděn, pak nahrazen."

"Určitě to byl on?"

"Máme vzorky jeho DNA. Náš kontakt v Santiagu provedl srovnání, shoda je stoprocentní."

"Takže ze Santiaga se nevrátil Rodriguez, ale někdo jiný. Takhle to myslíš?"

"Ano. Domníváme se, že to nebyl klon, ale zabiják. Musel prodělat plastickou operaci, aby vypadal jako Rodriguez, dokonce i hlas a tělesný pach musely být změněny."

Chvilí jsem o tom přemýšlel, než jsem odpověděl: "Na Vítězství nemá nikdo prostředky na něco takového. Navíc byl Rodriguez mimo Pávilon plazů jenom pár dní."

"Souhlasím. Ale Uhrové to udělat mohli."

To jsem věděl také, Orcagna nám doslova mával před nosem posledními výdobytky vědy. "Pouhá kosmetická úprava by však nestačila," řekl jsem.

"Jak to myslíš?"

"Rodriguez - ten podvodník - se choval přesně jako on. Znal věci, které mohl vědět jen Rodriguez. Já to vím. Během posledních dní jsem s ním často mluvil." Když jsem se teď zamýšlel nad našimi rozhovory, zdálo se mi, že Rodriguezovy odpovědi byly někdy neurčité, ale nebylo to nic natolik závažného, aby ve mně vyvolal podezření. Naopak, o spoustě témat hovořil naprosto přirozeně.

"Takže využili taky jeho paměť?"

"Proskenovali ho?"

Southey přikývl. "Museli to udělat odborníci, protože neexistují stopy, že by ho zabilo právě skenování. A jsme u toho znovu - byli to Ultrové."

"Myslíš, že by dokázali implantovat vzpomínky do zabijáka?"

"Už jsem o takových případech slyšel," řekl Southey. "Možek daného subjektu se hemží mřávkami strojů, které vytvářejí nová neurální spojení. Říká se tomu eidetický otisk. SK to zkoušela v rámci výcviku a nikdy jim to moc nefungovalo, ale jestli v tom mají prsty Ultrové..."

"Tak to byla dětská hračka. Jenže přístup k Rodriguezovým vzpomínkám pořád ještě nemohl stačit - proměna toho chlapa byla mnohem hlubší. Jako by se při tom procesu Rodriguezem stal."

"Možná právě proto byl tak přesvědčivý. Nové paměťové struktury musely být křehké a vlastní osobnost zabijáka by se dřív či později projevila, ale do té doby by už jako Rodriguez získal naši důvěru."

Southey měl pravdu. Rodriguez se mi zdál poslední dny vyhýbavější než jindy. Mohlo to být tím, že vlastní překrytá mysl zabijáka už začínala prosvítat závojem falešných vzpomínek?

"Taky ji získal," řekl jsem. "Nebýt Vicunova varování..." Vyprávěl jsem, co se stalo u stromu.

"Přivez těla zpátky," požádal Southey. "Chci vidět, jak dobře toho svého chlapa přestrojili, jestli byly úpravy jen kosmetické, nebo jestli se pokusili změnit jeho DNA."

"Že by si s tím dali až takovou námahu?"

"O to právě jde, Tannere. Jestli se obrátili na správné lidi, nebyla by to až taková námaha."

"Pokud vím, tak v téhle chvíli je na planetární orbitě pouze jedna skupina Ultrů."

"Ano. Jsem si v podstatě jistý, že v tom měli prsty Orcagnovi lidé. Ty ses s nimi setkal, vidíš? Dá se jim věřit?"

"Jsou to Ultrové," řekl jsem, jako by to byla vyčerpávající odpověď. "Neprokoukl jsem je tak snadno jako obvyklé Cahuellovy kontakty, což ovšem také neznamená, že nás automaticky museli zradit."

"Co by tím získali, kdyby nás nezhadili?"

Tuhle otázku jsem si nikdy nepoložil. Udělal jsem chybu, že jsem posuzoval Orcagnu jako všechny ostatní Cahuellovy obchodní partnery, kteří měli zájem jednat s ním i v budoucnu. Ale co když Orcagnova posádka neplánovala návrat na Skyovo vítězství celá desetiletí, možná staletí? Naprosto beztrápně mohli za sebou spálit mosty.

"Orcagna nemusel vědět, že je zabiják určen pro nás," uvažoval jsem. "Třeba jim některý Rejvičův spojenec zkrátka jenom předvedl muže, kterého chtěl změnit, a pak druhého, jehož vzpomínky potřeboval přenést do toho prvního..."

"Opravdu se domníváš, že by Orcagnu nenapadlo položit několik otázek?"

"Opravdu ne," připustil jsem, protože i mně připadal můj argument slabý.

Southey si povzdychl. Věděl jsem, co si myslí, protože jsem si to myslel i já. "Tannere, od této chvíle na to musíme jít velmi opatrně."

"Alespoň jedna dobrá věc z toho vzešla," řekl jsem. "Když je teď doktor mrtvý, Cahuella musí nechat pátrání po hadovi. Jenom si to ještě neuvědomil."

Southey se nuceně pousmál. "Už jsme vykopali půlku nové jámy."

"Nedělal bych si starosti s kopáním druhé půlky, dokud se nevrátíme zpátky." Odmlčel jsem se a znovu zkontroloval na mapě blikající bod, který představoval Rejvičův postup. "Dnes v noci rozbijeme tábor asi šedesát kilometrů na sever."

"Zítra budeme na cestě domů."

"Provedete akci dnešní noci?"

Rodriguez a doktor nám budou chybět, až dojde k přepadení. Ale na vítězství nás pořád bude dost.

"Zítřka dopoledne. Pokud bude Rejvič postupovat stejně rychle, měl by nám padnout do pasti asi dvě hodiny před polednem."

"Hodně štěstí, Tannere."

Přikývl jsem a přerušil spojení s Pavilonem plazů. Venku jsem vyhledal Cahuella a opakoval mu, co jsem se od Southeyho dozvěděl. Cahuella už poněkud vychladl, dohlížel na chlapy, kteří balili zbytek tábora. Utahoval si černý kožený náramenní pás s nespočetnými kapsičkami na patrony, zásobníky, energetické články a další výzbroj.

"To už dokážou dělat takové svinstvo? Přenášet paměť?"

"Nevím, nakolik je to trvalé, ale jo, v podstatě mám jistotu, že proskenovali Rodrigueze natolik, aby Rejvičův chlap získal dostatek vědomostí a nevzbudil naše podezření. Tebe to překvapilo víc než dokonalá změna jeho podoby?"

Váhal, jako by se mu nechtělo odpovědět. "Vím, že je možné... měnit podobu, Tannere."

Většinou jsem měl pocit, že znám Cahuella stejně dobře jako všechny ostatní, chvílemi jsme si byli blízcí jako bratři. Věděl jsem, že je schopen krutostí mnohem vynalézavějších, než jakých bych byl schopen já. Musel jsem se ke krutosti tvrdě dopracovat jako průměrný hudebník, jemuž chybí lehkost a virtuozita génia. Ale měli jsme na věci podobný pohled, posuzovali jsme lidi stejným nenávisným okem, oba jsme měli vrozenou zručnost v zacházení se zbraněmi. Přesto však byly okamžiky, jako právě nyní, kdy mi připadalo, jako bych Cahuella viděl poprvé, jako by skrýval hluboká tajemství, která se mnou nikdy nebude sdílet. Vzpomněl jsem si, jak mi Gitta včera večer naznačila, že všechno, co o něm vím, je jen špička ledovce.

Za hodinu jsme byli na cestě se dvěma mrtvolami - doktorem Vicunou a dvojníkem Rodrigueze - v mrazicích rakvích naložených v posledním voze. Rakve s tvrzeným pláštěm nám dosud sloužily k uskladnění potravin. Dalo se očekávat, že lovecká výprava už nebude nikomu připadat jako výlet. Já jsem ji tak samozřejmě neposuzoval od samého začátku, ale Cahuella určitě ano, a viděl jsem na něm napětí, hlavně na svalech krku, když soustředěně hleděl dopředu na stezku. Rejvič byl o krok před námi.

Později, když jsme zastavili, abychom opravili turbínu, Cahuella řekl: "Promiň, že jsem tě tam obvinil, Tannere."

"Jednal bych stejně."

"To právě není pravda, že? Věřím ti jako bratrovi. Věřil jsem ti a pořád ti věřím. Všechny jsi nás zachránil, když jsi zabil Rodrigueze."

Nějaký tvor se zelenou kůží se přeplazil přes cestu. "Nechci na toho podvodníka myslet jako na Rodrigueze. Rodriguez byl dobrý chlap."

"Jistě... Jenom jsem se vyjádřil zkratkovitě. Ty... ehm... nepovažuješ za pravděpodobné, že jich je víc, že ne?"

Zamyslel jsem se. "Vyloučit to nemůžu, ale příliš pravděpodobné mi to nepřipadá. Rodriguez se vrátil z města, nikdo jiný z téhle výpravy neopustil Pavilon plazů celé týdny - samozřejmě kromě tebe a mě, když jsme byli navštívit Orcagnu. My se snad můžeme škrtnout z okruhu podezřelých. Vicuna by taky připadal v úvahu, ale ten už si ani neškrtně."

"Dobře. Ještě jedna věc." Odmlčel se, ostražitě se zahleděl na muže, kteří do něčeho tloukli pod kapotou motoru, jenže nevypadali, že tomu rozumí. "Nemohl to třeba být přímo Rejvič, že ne?"

"Předělaný na Rodrigueze?"

Cahuella přikývl. "Prohlásil, že mě dostane."

"Jistě... Ale podle mě je v hlavní skupině. Tak to tvrdil Orcagna. Podvodník měl nejspíš v plánu skrývat se mezi námi, aniž by se odhalil, dokud nenarazíme na celou skupinu."

"Ale mohl to být Rejvič."

"Těžko. Pokud ovšem Ultrové nejsou ještě chytřejší, než předpokládáme. Rejvič a Rodriguez nejsou stejného vzrůstu. Dokážu uvěřit, že změnili obličej, ale určitě neměli dost času změnit celou kostru a svaly. Museli by přizpůsobit tělo, aby se hlavou nepraštil o strop. Ne, zabiják musel mít podobnou postavu jako Rodriguez."

"Myslíš, že se mu podařilo Rejviče varovat?"

"Možné to je. Ale pokud to udělal, Rejvič se podle toho nechová. Signatura zbraní se pořád pohybuje stálou rychlostí směrem k nám."

"Takže se v podstatě nic nezměnilo, nemám pravdu?"

"V podstatě máš," řekl jsem, ale oba jsme věděli, že si to ani jeden z nás nemyslí.

Krátce nato se povedlo nahodit turbínu a vyjeli jsme. Od začátku jsem bral bezpečnost výpravy vážně, ale nyní jsem své úsilí zdvojnásobil a znovu promýšlel všechna opatření. Nikdo neopustí tábor neozbrojený a nikdo nesmí odejít sám - pochopitelně s výjimkou Cahuely, pokud bude trvat na nočním lovu.

Tábor, který jsme chtěli večer postavit, měl sloužit jako základna pro přepadení ze zálohy, proto jsem se rozhodl věnovat výběru místa víc času, než kdybych jenom hledal paseku na přespaní. Nesměl být ze stezky vidět, ale současně musel být natolik blízko, abychom mohli na Rejvičovu skupinu zaútočit. Protože náklad munice jsme potřebovali na dosah, neměl bych umístit stany dál než padesát šedesát metrů mezi stromy. Než padne noc, můžeme v džungli vysekat stanoviště pro střelbu a únikové cesty, kdyby proti nám Rejvičovi chlapi obrátili těžké zbraně. Ve zbývajícím čase rozmístíme kolem viditelnějších pěšin nástrahy a naslápne miny.

V duchu jsem si představoval mapu, do níž jsem zakresloval dráhy smrtenosné palby, když stezku překřížil had.

Nevěnoval jsem dostatečnou pozornost džungli, a tak mě teprve Cahuellův výkřik "Zastav!" upozornil, že se něco děje.

Vypnul jsem turbínu a vznášedlo dosedlo na zem.

Dvě stě či tři sta metrů dál na stezce, právě v místě, kde zatáčela a mizela nám z očí, vystrčil z tmavé opony listí hlavu python. Kůži měl chorobně zelenou, olivově zbarvenou světločivnou kápi složenou za hlavou. Plazil se zprava doleva směrem k moři.

"Nedorostek," řekl Dieterling, jako by hleděl jen na hmyz rozmázlý po čelním skle.

Hlava byla téměř tak velká jako vznášedlo. Za ní se objevilo prvních pár metrů hadovitého těla. Kresbu měl stejnou, jakou jsme viděli na šroubovicích ovinutých kolem pythoního stromu, značně podobnou hadí kresbě. "Jak je asi velký?" zeptal jsem se.

"Třicet pětáct metrů. Není to největší python, jakého jsem viděl - v jedenasedmdesátém jsem potkal hada, který musel mít aspoň šedesát metrů - ale taky to není žádné mládě. Jestli najde strom s korunou až v horním patře džungle a ne o moc vyšší, než je sám dlouhý, pravděpodobně začne se splýnutím."

Had se plazil pomalu, hlava se teprve dostala na druhou stranu cesty.

"Zajed' blíž," poručil Cahuella.

"Počkat," řekl jsem. "Určitě tam chceš? Tady jsme v bezpečí. Brzy se odpláží. Vím, že nemají obranné reflexy, ale třeba mu připomeneme něco, co stojí za to sežrat. Určitě to chceš riskovat?"

"Zajed' blíž."

Nastartoval jsem turbínu, držel ji na minimálních otáčkách, abychom se zvedli na vzduchovém polštáři, a pomaličku jsem vedl vznášedlo vpřed. Předpokládalo se, že pythoni neslyší, ale nízkofrekvenční vibrace jsou pochopitelně něco úplně jiného. Napadlo mě, jestli vzduch, vháněný pod tlakem pod těleso vznášedla a bušící do země, náhodou nevyvolává stejné vlny jako některá oblíbená pochoutka z hadího jídelníčku.

Had vyklenul dva metry tlusté tělo, takže nad cestou bylo neustále zvednuté. Pomalu a hladce se pohyboval dál, netušili jsme, zda si vůbec povšiml naší přítomnosti. Možná měl Dieterling pravdu. Možná hada zajímal pouze hezký vysoký strom, kolem něhož by se ovinul a konečně se zbavil únavné nutnosti používat mozek a pohybovat se.

Už jsme od něj byli padesát metrů daleko.

"Zastav," řekl opět Cahuella.

Tentokrát jsem okamžitě poslechl. Otočil jsem se a podíval se na něho, ale už vyskakoval z vozu. Uslyšeli jsme hluboký rachot, jak se had sunul porostem. Vůbec to nebyl přirozený zvuk. Znělo to jako hmot rozjetého tanku.

Cahuella se objevil po straně vznášedla. Zezadu, kde byly uloženy zbraně, si vytáhl samostříl.

"Ne, ne..." začal jsem, ale bylo pozdě. Už nabíjel šipku s dávkou sedativa pro třicetimetrového nedorostka. Samostříl vypadal proti hadovi jako hračka, ale jiná možnost nebyla, než do pythona dostat obrovské množství uklidňujících prostředků, jako jsme to udělali s mládětem. Lovecké pušky nebyly dvakrát vhodné, ze samostřílu se dala vystřelit mnohem větší šipka, nevýhody krátkého dostřelu a omezené přesnosti nebyly příliš důležité, když jsme měli co dělat s hluchým a slepým třicetimetrovým hadem, kterému zabralo dobrou minutu, než pohnul celým tělem.

"Zmlkni, Tannere," řekl Cahuella. "Přece si nenechám uniknout takový výstavní kousek, když mi sám vleze do cesty."

"Vicuna je mrtvý. Nemáme nikoho, kdo by hadovi zavedl ovládací elektrody."

Mělo to stejný účinek, jako kdybych vůbec nepromluvil. Cahuella vykročil po stezce, samostříl v jedné ruce, svaly na zádech mu vystupovaly pod propocenou košilí křížem přepásanou nábojovým řemenem.

"Tannere," ozvala se Gitta, "zadržte ho, než přijde k úrazu."

"Žádné nebezpečí mu nehrozí..." začal jsem.

Ale byla to lež a já to věděl. Možná byl ve větším bezpečí než v blízkosti mláděte, ale chování nedorostků jsme znali jen velmi málo. Zaklel jsem, otevřel dvířka na mé straně, přeběhl dozadu a vytáhl z vozu laserovou pušku. Zkontroloval jsem napětí energetického článku a běžel za Cahuellou. Zaslechl mé kroky a podrážděně se otočil.

"Mirabeli! Vrať se sakra zpátky do vozu! Nechci, aby mi tenhle lov někdo pokazil!"

"Budu se držet vzadu," zavolal jsem.

Pythonova hlava zmizela mezi stromy na druhé straně stezky, do vzduchu se klenula jen křivka těla, elegantní jako obloukový most. Had dělal náramný rámus, lámal větve a suchou kůži drhl o kůru stromů.

A pak jsem uslyšel stejný hluk, ale z trochu jiného směru. Můj líný mozek odmítl okamžitě dojít k jedinému logickému závěru a snažil se vymyslet, jak může v džungli vzniknout tak zřetelná ozvěna. Ještě jsem nad tím dumal, když zprava vyrazil druhý had. Pohyboval se pomalu jako ten první, ale byl mnohem blíž, takže mi rychlost jeho postupu - půl metru za sekundu - připadala podstatně svižnější. Druhý python byl sice menší, ale přesto pořád gigantický. Navíc jsem si vzpomněl najeden drobný, nicméně nepříjemný detail: čím jsou hadi menší, tím rychleji se pohybují...

Ale trojúhelníkovitá slepá hlava s kápí se zastavila metr před a metr nad mou vlastní. Vznášela se nade mnou jako nepovedený dětský drak s tlustým ocasem.

Za všechna léta vojenské služby jsem nikdy nebyl ochromen strachem. Slyšel jsem, že se to některým lidem stává, ale divil jsem se, jak je to možné a co to vlastně bylo za lidi. Teprve teď jsem poněkud opožděně na vlastní kůži poznal, že to možné je. Nevěděl jsem, zda mám uposlechnout instinkt, který mi velel utéct. Vzít nohy na ramena bylo právě tak riskantní jako zůstat bez hnutí stát. Hadi byli slepí, dokud oběť nelokalizovali - a na to měli velice citlivý termolokátor i čich. Nepochyboval jsem, že ví, kde stojím, protože jinak by se nezastavil.

Neměl jsem ponětí, co mám dělat.

Vystřel, myslel jsem si, tak vystřel! Současně jsem si uvědomoval, že laserová puška není právě nejvhodnější zbraň, jakou jsem si mohl vybrat. Několik dírek, tenkých jako tužka, byť propálených skrz naskrz tlustým tělem, hadovi sotva znepříjemní odpoledne. Mířit na mozek taky nemělo smysl, mládě mu ho sice dosud nesežralo, ale vyšlo to nastejno, protože ten nepatrný chuchvalec neuronů beztak nestál za řeč. Nemohl jsem ani použít kratičké paprskové impulzy coby kosu, abych ho přesekl jako nepravého Rodrigueze. Ta kosa by mi teď přišla stokrát víc vhod...

"Tannere. Ani se nehni. Zaregistroval tě."

Koutkem oka - neodvážil jsem se pohnout hlavou - jsem spatřil Cahuellu, jak se ke mně skoro v podřepu blíží s připraveným samostřílem.

"Tím ho tak nanejvýš našteveš," zašeptal jsem.

Cahuella odpověděl rovněž šeptem: "To doufám. Užije si to. Dávka byla pro toho prvního. Tenhle nemá víc než patnáct metrů... To je pouhých dvanáct procent objemu těla velkého hada, což znamená, že dávka bude osmkrát silnější..." Odmíchl se a zastavil se. "Nebo tak nějak."

Měl už hada na dostřel.

Hlava nade mnou se kývala ze strany na stranu a zkoumala vzduch. Had možná následoval většího pythona a už začínal být netrpělivý, aby se pohnul dál. Nemohl však zahodit příležitost ulovit kořist. Možná nežral celé měsíce. Dieterling tvrdil, že si před spojením vždycky napřed dají poslední večeři. Tenhle byl sice na splnutí se stromem moc malý, neznamenal to však, že není hladový.

Pomaloučku jsem pohnul rukou a odjistil pušku. Ucítil jsem podprahové zachvění vybíjecího proudu, když se zapnuly napájecí články, a sotva slyšitelné bzučení.

Nedorostek se ke mně sklonil, infrazvuková frekvence energobloku ho lákala.

"Jsem připravena k použití," prohlásila puška zvesela.

Had se vrhl dopředu a doširoka otevřel tlamu. Na rudém horním patře se zaleskla dvojice očí pro závěrečnou fázi útoku a zaměřila se na mě.

Střelil jsem přímo do tlamy.

Hlava zprudka udeřila do půdy těsně vedle mě, pythona zřejmě laserový záblesk zmátl. Rozzuřeně se vztyčil, doširoka otevřel tlamu a příšerně zařval. Jeho dech páchl jako celé pole zmasakrovaných mrtvol. Přepnul jsem pušku na střelbu dávkami a deseti impulzy rychlými jako stroboskop mu do patra vypálil deset černých kráterů. Z průstřelů na prst širokých mu vystříkla na hřbet krev. Oslepil jsem ho.

Jenže neměl zas tak krátkou paměť, aby zapomněl, kde stojím. Uskočil jsem, když hlava znovu slétla dolů - a pak jsem zahlédl zablýsknutí kovového šípů a zaslechl zadrnčení Cahuellova samostřilu.

Střela se zabodla do hada a okamžitě uvolnila náklad sedativa.

"Tannere! Hned odtud krucinál vypadni!"

Napnul tětivu a vytáhl z náramenního pásu další šípku, která se vzápětí zapíchla do hadova trupu. Jestli počítal správně a jestli byly oba šípy určeny pro mnohem větší nedorostky, dostal python už zhruba šestnáctinásobek dávky, která ho měla uspat.

Byl jsem mimo nebezpečí, ale přesto jsem dál páčil. Náhle jsem si uvědomil, že máme další problém...

"Cahuello..." začal jsem.

Musel si všimnout, že se nedívám na něho, ale mimo něj, neboť se zarazil uprostřed pohybu, když sahal pro další šípku, a ohlédl se přes rameno.

Druhý had se otočil v obrovském půlkruhu a jeho hlava se vynořila na levé straně stezky pouze dvacet metrů od Cahuelly.

"Privolal si pomoc..." konstatoval.

Až do této chvíle jsme nevěděli, že jsou vůbec nějakého volání schopni. Měl však pravdu. Když jsem zranil menšího hada, ten zavolal prvního, a Cahuella nyní uvízl mezi dvěma pythony. Menší had však umíral.

Nepadl náhle, spíš jako by se dolů snášela vzducholoď - hlava klesala k zemi, protože tělo ji už nedokázalo udržet.

Dieterling se dotkl mého ramene. "Uhni stranou, brácho."

Připadalo mi to jako století, co jsem opustil vůz, ale nemohlo uplynout víc než půl minuty. Po celou dobu musel být Dieterling nedaleko za mnou, ale přesto jsme si s Cahuellou připadali naprosto sami.

Podíval jsem se na Dieterlingovu zbraň a porovnal ji s puškou, kterou jsem zvolil já. "Hezký kousek."

"Je to jen správný nástroj pro vyřešení téhle situace, to je celé," odpověděl.

Obešel mne a hodil si na rameno matně černou bazuku, kterou vzal z kufru vznášedla. Bazuku na boku zdobil nízký reliéf škorpiona, ze strany nesouměrně trčel velký půlkruhový zásobník. Stínítko zaměřovače zabzučelo a zvedlo se mu před oko, po stranách nitkového kříže se odvíjela data. Dieterling stínítko sklopil, ještě se ohlédl, jestli nestojím v dosahu hnacích plynů reaktivních střel, a stiskl spoušť.

Vypálil díru do mrtvého hada. Prošel tou dírou jako tunelem, po kolena se brodil v nepředstavitelném rudém koberci. Cahuella umístil do většího pythona poslední šípku, jenže už měl jen dávky určené pro mnohem menší zvířata.

Nedorostek si očividně vůbec nevšiml, že na něho střílí. Věděl jsem, že na povrchu těl mají jen málo receptorů bolesti. Dieterling se připojil ke Cahuellovi. Tlma přibližujícího se hada nebyla dál než deset metrů. Potřásli si rukama a vyměnili si zbraně. Dieterling se obrátil ke Cahuellovi zády a nenuceně se vrátil ke mně. Pod paží nesl samostřil, který už k ničemu nebyl.

Cahuella zvedl bazuku a začal hada porcovat. Nebyl to hezký pohled. Bazuka byla přepnutá na rychlopalbu, za sekundu opustily hlaveň dvě minirakety. Vypadalo to spíš, jako by po částech osekával rostlinu. Napřed mu odstřelil hlavu, zkrvavený pahýl trčel do vzduchu, ale python se plazil dál, jako by neutrpěl žádnou závažnou ztrátu. Rámus jeho postupu ani v nejmenším neopadl. Cahuella pokračoval v palbě.

Stál na místě, rozkročený, sázel raketu za raketou do rány, krev stříkala, cáry masa lítaly do korun stromů. Had se pořád plazil, i když ho bylo mň a mň. Z dlouhého těla zbývalo sotva posledních deset metrů, když se konečně v křeči zhroutilo. Cahuella návdavkem vystřelil ještě jednu raketu, otočil se a ležérním krokem - jako prve Dieterling - zamířil ke mně.

Když se přiblížil, zjistil jsem, že je od hlavy k patě pokrytý lesklým rudým povlakem. Podal mi bazuku. Zajistil jsem ji, přestože to nebylo nutné; poslední raketa, kterou vypálil, byla také poslední v zásobníku.

Jakmile jsem byl zpátky u vznášedla, otevřel jsem bednu se střelivem a zasunul do bazuky nový zásobník, než jsem ji uložil k ostatním zbraním. Cahuella na mě hleděl, jako by čekal, že něco řeknu. Ale co jsem mohl říct? Stěží jsem mu mohl gratulovat. Odhlédnu-li od odvahy, kterou to vyžadovalo, a fyzické síly nutné na udržení bazuky, takovým způsobem

by hada zabilo i děcko.

Místo toho jsem se podíval na brutálně zmasakrovaná zvířata ležící přes cestu. Prakticky už nebylo poznat, co to dřív bylo.

"Tady by nám ani Vicuna příliš nepomohl," řekl jsem.

Zadíval se na mě, pak pokýval hlavou, jednak znechucený mou chybou - přinutil jsem ho, aby mi zachránil život a zmařil mu příležitost ulovit kořist - a zároveň na souhlas, že mám pravdu.

"Jedeme, Tannere," řekl.

Večer jsme zbudovali maskovaný tábor.

Podle Orcagnových vyhledávačů byla Rejvičova skupina třicet kilometrů na sever a pohybovala se stále stejnou rychlostí, jakou si udržovala již celé dny. Zdálo se, že přes noc neodpočívají jako my, ale protože jejich průměrná rychlost byla o něco menší než naše, neurazili během dne příliš velkou vzdálenost. Mezi námi byla řeka, kterou budou muset přebrodit, a jestli se Rejvič nedopustí žádných vážných chyb nebo se proti dosavadním zvyklostem nerozhodne zastavit na noc, bude za úsvitu pořád ještě pět kilometrů na sever.

Postavili jsme nafukovací stany, tentokrát jsme je přikryli chameleoními plachtami. Byli jsme hluboko na území pythonů, dal jsem si záležet a pečlivě prohledal celou oblast termálními i akustickými detektory s dalekým dosahem. Zachytily by pohyb a zvuky kteréhokoli průměrně velkého nedorostka. Mláděta byla jiná záležitost, ale mláděta by nám alespoň nerozdrtila celý tábor. Dieterling prozkoumal stromy v okolí a potvrdil, že v nedávné době z žádného nevyšlo mládě.

"Takže si dělej starosti s desítkami ostatních místních dravců," řekl, když se připojil ke mně a Cahuellovi před mým nafukovacím stanem.

"Možná je to sezónní záležitost," uvažoval Cahuella. "Mám na mysli čas, kdy se rodí. To by mohlo ovlivnit naši příští loveckou výpravu. Musíme ji důkladně naplánovat."

Nesouhlasně jsem na něho pohlédl. "Stále chceš použít Vicunovy hračky?"

"Uctili bychom tím památku našeho dobrého doktora, ne? Určitě by si to přál."

"Možná." Představil jsem si oba hady, kteří nám zkřížili cestu. "Jenže nás tam málem zabili."

Pokrčil rameny. "V knížkách se tvrdí, že se nepohybují v párech."

"Takže sis udělal domácí úkol navíc. Moc to nepomohlo, vid'?"

"Dostali jsme se z toho. Ale ne tvou zásluhou..." Tvrdě se na mě zahleděl a pak kývl na Dieterlinga. "Aspoň že on věděl, jaká zbraň je zapotřebí."

"Bazuka?" řekl jsem. "To určitě. Fungovalo to, že? Ale rozhodně mi to nepřípadalo sportovní."

"V té chvíli už to taky žádný sport nebyl." Cahuellova nálada se nevypočitatelně změnila, položil mi ruku na rameno.

"Přesto jsi s tím laserem dělal, cos mohl. A my jsme dostali cennou lekci, která nám přijde vhod, až se sem vrátíme příští sezónu."

Myslel to smrtelně vážně. Opravdu toho nedorostka chtěl. "Výborně." Vykroutil jsem se zpod jeho ruky. "Ale příště svěř velení výpravy Dieterlingovi. Já zůstanu v Pavilonu plazů a budu dělat práci, za kterou mě platíš."

"Platím tě za to, abys byl se mnou," prohlásil Cahuella.

"Jo. Abych zlikvidoval Rejviče. Ale když jsem se naposledy díval do smlouvy, žádné lovení přerostlých hadů mezi mými povinnostmi nebylo."

Povzdechl si. "Rejvič má pořád nejvyšší prioritu, Tannere."

"Opravdu?"

"Samozřejmě. Všechno ostatní je jenom... hra." Kývl na mě a zmizel ve stanu.

Dieterling začal: "Poslouchej, brácho..."

"Já vím. Nemusíš se omlouvat. Udělal jsi správně, když jsi vzal bazuku. To já se dopustil chyby."

Přikývl a ze stojanu se zbraněmi si vybral pušku. Chvilku si ji prohlížel, pak si řemen zavěsil na rameno.

"Na co se chystáš?"

"Znovu prověřím celou oblast."

Všiml jsem si, že nemá brýle s obrazovým měničem. "Už se stmívá, Migueli..." Ukázal jsem na stůl, kde vedle mapy znázorňující Rejvičův postup ležely moje brýle pro noční vidění.

Ale Miguel Dieterling se jen usmál a odešel.

Později, mnohem později, když jsem zapojil asi polovinu nástrah (ostatní spustím až za úsvitu - kdybych to udělal teď, hrozilo by nebezpečí, že se do nich chytíme sami), mě Cahuella zavolal do jeho stanu.

"Ano?" zeptal jsem se, neboť jsem očekával další příkaz.

Cahuella ukázal na šachovnici zalitou nevýrazným zeleným světlem žárovek.

"Potřebuju soupeře."

Šachovnice ležela na skládacím karetním stolku, po stranách stály plátěné skládací židle. Pokrčil jsem rameny. Hrál jsem šachy, a hrál jsem je dokonce dobře, ale příliš mě nelákaly. Přistupoval jsem ke hře jako k jakékoli jiné povinnosti, navíc s vědomím, že nemůžu moc často vyhrávat.

Cahuella se naklonil nad šachovnici. Přes maskáče měl křížem krážem popruhy, na opasku dýky a vrhací zbraně, na krku se mu houpal přívěsek ve tvaru delfína. Jeho ruce nad šachovnici mi připomněly starobylého generála, jak pohybuje malými tanky a pěšáky na velkém stole. Po celou dobu se tvářil vyrovnaně a klidně, zelené světlo se mu zvláště odráželo v očích, jako by část záře vycházela z nich. Po celou dobu vedle nás seděla Gitta, tu a tam nalila manželovi náprstek pisca, zřídka kdy promluvila.

Rozehrál jsem obtížnou partii, komplikovanou kvůli nuceným tahům. Byl jsem lepší šachista, jenže Cahuella velmi nerad prohrával. Na druhé straně byl dost bystrý, aby odhalil, že soupeř nehraje naplno, tak jsem musel uspokojit jeho ego

na obou frontách. Hrál jsem útočně, zatlačil jsem ho do rohu, ale začlenil jsem do svého rozestavení slabá místa, nepříliš patrná, ale také potencionálně osudná. Potom, zrovna když to vypadalo, že mu dám šach, jsem odkryl svou slabinu, jako by se náhle rozevřela prasklina tenká jako vlas. Někdy však mé slabé místo přehlédl, takže nezbylo, než ho nechat prohrát. Za takových okolností jsem už mohl pouze zařadit, abych zvítězil jen o vlasek.

"Zase jsi mě porazil, Tannere..."

"Ale hrál jsi dobře. Občas mi musíš dovolit vyhrát."

Gitta nalila manželovi do sklenky další centimetr pisca. "Tanner vždycky hraje dobře." Zahleděla se na mě. "Proto je také pro tebe důstojným soupeřem."

Pokřčil jsem rameny. "Dělám, co umím."

Cahuella smetl figurky ze stolu jakoby vztekle, ale jeho hlas zůstal klidný. "Dáme odvetu?"

"Proč ne." Unaveně jsem si uvědomil, že tentokrát musím prohrát.

Skončili jsme partii. Dopili jsme s Cahuellou těch pár kapek pisca, pak jsme znovu prošli plán přepadení ze zálohy, přestože jsme ho už promýšleli desetkrát a nemohli jsme přijít na nic nového. Byl to však jakýsi rituál, který jsme nesměli vynechat. Potom jsme zkontrolovali zbraně, Cahuella si vzal pušku a řekl mi tiše do ucha: "Jdu na chvíli ven, Tannere. Chci si ještě naposledy zatrénovat. Nechci být rušen."

"Rejvič může zahlédnout zášlehy."

"Blíží se bouřka," řekl Cahuella. "Bude si myslet, že jsou to blesky."

Přikývl jsem, trval jsem však na tom, že prohlédnu nastavení jeho zbraně, pak zmizel ve tmě. Neměl svítilnu a minilaser měl pověšený křížem přes záda, tak se mi rychle ztratil z očí. Byla tmavá noc, doufal jsem, že zná cestu džunglí, která bezprostředně obklopovala mýtinu. Stejně jako Dieterling byl přesvědčen, že ve tmě dostatečně dobře vidí.

Minulo několik minut, než jsem zaslechl impulzy jeho zbraně - každých pár vteřin pravidelné výstřely, následované delšími pauzami, které naznačovaly, že si upravuje náměr nebo vybírá nové terče. Záblesky ostře ozařovaly vrcholky stromů a plašily ptáky v korunách, kteří přelétali přes hvězdy jako černé stíny. Pak začal od západu zakrývat celá souhvězdí mnohem větší stín. Od oceánu přicházela bouře, kterou Cahuella předpověděl, hnána nad Poloostrov monzunem. Doposud klidný a teplý noční vzduch se pohnul, jako by chtěl potvrdit diagnózu, vánek si pohrával s listím. Vrátil jsem se do stanu, vzal svítilnu a vydal se za Cahuellou, nechal jsem se vést záblesky jeho laseru jako světlem majáku. Porost byl zrádný a trvalo mi několik minut, než jsem našel malou mýtinu, kde střílel. Zamával jsem svítilnou, abych ho upozornil na svou přítomnost.

Aniž by přestal střílet, zabručel: "Řekl jsem ti, abys mě nerušil, Tannere."

"Jenže se blíží bouřka. Napadlo mě, že si toho třeba nevšimneš, dokud nezačne pršet, a pak bys těžko hledal cestu zpátky do tábora."

"To já tě upozornil, že se blíží bouře." Neotočil se ke mně, dál trénoval střelbu.

Neviděl jsem, na co střílí, laserové záblesky se zařezávaly do tmy, v níž se nedala rozeznat žádná podrobnost. Impulzy však mířily do jednoho místa, dokonce i když změnil postoj nebo pokračoval v palbě po přerušení kvůli výměně energetického článku.

"Stejně už je pozdě. Potřebujeme se vyspat. Jestli se Rejvič zpozdí, čeká nás pořádně dlouhý den, a musíme být čilí."

"Máš pochopitelně pravdu," řekl po chvíli váhání. "Chtěl jsem se jen ujistit, že jsem schopen toho parchanta zmrazčit, pokud se tak rozhodnu."

"Zmrazčit? Myslel jsem, že se ho chystáme zabít."

"K čemu by to bylo dobré?"

Přistoupil jsem k němu. "Zabít ho je jedna věc. On chce zabít tebe, takže to má smysl. Ale zmrazčit? Neudělal přece nic, čím by si vysloužil takovou nenávist."

S pohledem upřeným na mířidla vypálil. "A kdo říká, že musel něco udělat, Tannere?" Zajistil pušku, zkontroloval napájecí článek a hodil si ji na záda, kde vypadala jako tenká harpuna zapíchnutá do boku velryby.

Mlčky jsme se vraceli, bouře postupovala oblohou jako smolně černá propast plná blesků. Sotva jsme dorazili do tábora, v listí zašustily první dešťové kapky. Ujistil jsem se, že zbraně jsou chráněny před nepohodou, aktivoval jsem detektory střežící hranici tábora, potom jsem vlezl do stanu. Děšť bubnoval do plátna jako netrpělivé prsty, kdesi na jihu zaburácel hrom. Byli jsme však připraveni, mohli jsme zalehnout a pokusit se ukrást tolik spánku, kolik se dalo, než budeme muset vstát, abychom si počíhali na kořist.

"Pořádně se vyspi." Cahuella nakoukl škvírou do mého stanu. "Zítřejší nás totiž čeká boj."

Když jsem se probudil, byla tma. Pořád zuřila bouře. Naslouchal jsem přívalu deště hrnouceho se po nafukovacím stanu.

Něco mě natolik znepokojilo, až mě to vytrhlo ze spánku. Někdy se mi to stávalo. Ve spaní se můj mozek občas zabíral problémem, který se zdál v denním světle vyřešený, a obvykle našel háček. Takovým způsobem se mi podařilo zaplnit některé skryté skuliny v zabezpečení Pavilonu plazů; představoval jsem si, že jsem vetřelec, a vymýšlel jsem, jak proniknout obranou, o níž jsem se domníval, že je naprosto neproniknutelná. Přesně stejný pocit jsem měl, když jsem se probudil - že jsem odhalil něco, co na první pohled nebylo zřejmé. A že jsem ve svých úvahách udělal příšernou chybu. Ale na okamžik jsem si nedokázal přesně vybavit detaily snu, poselství mých pilných podvědomých procesů.

Pak jsem si uvědomil, že na nás zaútočili.

"Zatra..." začal jsem

Ale na klení nebyl čas.

Mnoho otřepaných frází o válce a o tom, jak na nás působí, není ve skutečnosti daleko od pravdy. Že válka jsou zívající propasti nečinnosti, oddělené krátkými záchvaty bojové aktivity. A že v těch krátkých horečných mezihrách se všechno odehrává současně jak rychle, tak zpomalně jako ve snu, a každý okamžik se vypaluje do paměti. Jenže tak

tomu opravdu je, zvláště v situaci natolik nabitě událostmi a násilím, jako je útok. Nepředcházelo žádné varování. Možná mi něco proniklo do snu a upozornilo mě, takže mě vytrhlo ze spánku jak samotné přepadení, tak poznání chyby, ale bezprostředně po probuzení jsem si nedokázal vybavit, co to bylo. Možná nějaký zvuk, když vyřazovali z činnosti výstražný systém kolem tábora, nebo jen pouhé prasknutí větve pod nohou či hlas vyplašeného ptáka.

Vůbec na tom nezáleželo.

Byli tři proti nám osmi, a přesto nás až směšně snadno porazili. Od hlavy po paty je krylo chameleóni brnění, které měnilo tvar i barvu, mnohem modernější, než k jakému se dostal obyčejný voják. Taková technika se dala koupit pouze od Ultrů. Tak nějak se to muselo stát - Rejvič rovněž jednal s posádkou světlohonce. A možná jim zaplatil, aby Cahuelli podvedli a dodávali nám falešné informace o jeho pozici. Existovala však také další možnost, kterou ve spánku odhalil můj mozek.

Rejvičova skupina se pohybovala směrem na jih třicet kilometrů od nás s těžkou výzbrojí, kterou monitoroval Orcagna. Počítal jsem pouze s jednou skupinou. Ale co když měl Rejvič i druhou, která postupovala před první? Pokud byli vyzbrojeni lehčími zbraněmi, nemohli je Uhrové vysledovat. Okamžik překvapení by více než bohatě vyvážil nedostatek palebné síly.

A tak to taky bylo.

Neměli o nic lepší nebo silnější zbraně než my, ale stříleli naprosto přesně, zabili první hlídky rozestavené kolem tábora dřív, než je vůbec napadlo zamířit. O první fázi útoku jsem však nevěděl, neboť jsem se dosud probojovaval ze spánku, a zpočátku jsem považoval záblesky a praskání energetických výbojů za smrtelné křeče bouře, která odchází dál nad Poloostrov. Jenže potom jsem uslyšel výkřik, a konečně jsem si uvědomil, co se děje.

V té chvíli však už bylo na všechno pozdě.

TRIFID

Alastair Reynolds

Kaldera

kniha první

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2004
jako svou 604. publikaci, v edici TRIFID svazek 55.

Vydání 1.

Z anglického originálu Chasm City, vydaného
nakladatelstvím Victor Gollancz, London, v roce 2001,
přeložili Jana a Jan Jam Oščádalovi.

Ilustrace na obálce Jan Patrik Krásný.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Sazba Euroagency. Autorský medailon Martin Šust.

Výtiskl EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-483-7

www.triton-books.cz

1,- Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 229,- Kč

(členové SFK TRIFID 159,- Kč)